

ХАРЛАН КОУБЪН НЯМА ВТОРИ ШАНС

Превод от английски: Валерия Панайотова, 2008

chitanka.info

ГЛАВА 1

Когато първият куршум прониза гърдите ми, помислих за дъщеря си.

Или поне така ми се ще да вярвам. Много бързо загубих съзнание. Ако трябва да съм точен, нямам спомен да съм бил застрелян. Знам само, че загубих много кръв. Знам, че вторият куршум опърли темето ми, въпреки че сигурно вече съм потънал в мрак. Знам, че сърцето ми спря да бие. И все пак ми харесва да си въобразявам, че докато съм лежал, умирайки, съм мислил за Тара.

За ваше сведение — не видях нито ярка светлина, нито тунел. А и да съм ги видял, не помня.

Дъщеря ми Тара е само на шест месеца. Тя лежеше в креватчето си. Питам се дали стрелбата я беше изплашила. Сигурно. Навярно се е разплакала. Питам се дали познатият, макар и режещ звук на плача ѝ, е успял да пробие мъглата ми, ако на някакво ниво все пак съм го чул. Но отново повтарям, че нямам спомен.

Онова, което обаче помня, е раждането на Тара. Помня как майка ѝ Моника събра сили за последния родилен напън. Помня как главицата ѝ се показва. Бях първият, който видя дъщеря ми. Всички знаем за странните пътища, които поема животът. Знаем как една врата се отваря, а друга се затваря, житейските цикли, смяната на сезоните. Но моментът, в който се ражда детето ти, надхвърля сюрреализма. Преминал си като през портал в „Стар трек“ — стопроцентов трансформатор на действителността. Ставаш различен — от прост химически елемент, влязъл в досег с изумителен катализатор, се превръщаш в далеч по-сложен. Твоят свят се свършва; свива се до размерите на — поне в моя случай — три кила и двеста грама парче живо месо.

Бащинството ме обърква. Да, вече го зная, нищо че съм аматьор с едва шестмесечен стаж. Най-добрият ми приятел Лени има четири хлапета. Момиче и три момчета. Най-голямата, Мариан, е на десет години, а най-малкият току-що навърши една годинка. Щастливата, но

и угрижена физиономия на Лени, неизменните петна от засъхнала детска храна, оцвъкали пода на джипа му, ме подсещат, че все още нищо не знам. Съгласен съм. Но когато сериозно се изплаша и изгубя из дебрите на отглеждането на едно бебе, са достатъчни само един мой поглед към беззащитното телце в креватчето, както и погледът, с който тя ми отвръща, за да се запитам какво не бих сторил, за да я защитя. Ще жертвам живота си, без да се замисля. И стигне ли се дотам, ще жертвам и чужд живот.

Тъй че обичам да си мисля, че когато двата куршума пронизаха тялото ми, когато се срутих върху линолеума на кухненския под, стиснал в ръка недояденото блокче „гранола“^[1], докато лежах неподвижен в разливащата се под мен локва кръв и дори когато сърцето ми спря да бие, все още се опитвах да направя нещо, за да предпазя дъщеря си.

Дойдох в съзнание в тъмнина.

Отначало нямах представа къде съм, но после дочух пиюкане, идващо отдясно. Познат звук. Не шавах. Просто се вслушвах в пиюканията. Имах чувството, че мозъкът ми плува в марината. Първият ми импулс беше примитивен — жажда. Изгарях за вода. Не съм знаел, че гърлото може да пресъхва до такава степен. Опитах се да извикам, но сухият ми като курабия език бе залепнал за небцето.

В стаята се вмъкна някаква фигура. Щом се опитах да седна, през шията ми премина режеща болка като от нож. Главата ми клюмна назад. Пак ме обгърна мрак.

Когато се събудих, отново беше ден. Остри слънчеви лъчи пронизваха венецианските щори. Замигах през тях. Част от мен жадуваше да си повдигна ръката и да закрия лъчите, но изтощението не позволи на мозъка да отправи командата. Гърлото ми продължаваше да е опърлено от непоносима сухота.

Долових раздвижване и изведнъж съзрях надвесена над мен жена. Установих, че е медицинска сестра. Тъгълът, от който я гледах, толкова необичаен за мен, ме извади от равновесие. Нищо не си беше на мястото. Аз трябваше да съм този, който наблюдава отгоре, а не

обратното. Бяла касинка — един от онези нескопосани триъгълници — бе кацнала като птиче гнездо върху главата на сестрата. Прекарал съм значителна част от живота си из различни болници и съм убеден, че подобни касинки може да има само по телевизионните сериали. Сестрата беше чернокожа, с масивно телосложение.

— Доктор Сейдман?

Гласът ѝ беше като топъл кленов сироп. Успях да кимна едва-едва.

Сестрата сигурно четеше мислите, защото вече държеше в ръката си чаша с вода. Пъхна сламката между устните ми и аз засмуках жадно.

— По-полека — обади се тя загрижено.

Канех се да я питам къде съм, но това ми се стори очевидно. Отворих уста да узная какво се бе случило, но тя пак ме водеше с една крачка.

— Ще повикам лекаря — изрече, запътвайки се към вратата. — А вие просто почивайте.

Успях да изграча:

— Семейството ми...

— Веднага се връщам. Гледайте да не се тревожите.

Очите ми обходиха стаята. Имах типичното замъглено зрение на човек, упоен от обезболяващи лекарства. И все пак се намираха достатъчно дразнители, които ме водеха към определени умозаклучения. Бях в типична болнична стая. Това поне беше явно. От лявата ми страна имаше стойка за интравенозно вливане, чиято тръбичка се виеше към ръката ми. Флуоресцентните крушки жужаха едва-едва, но не съвсем неуловимо. Малък телевизор на въртяща се поставка стърчеше от горния десен ъгъл.

На няколко стъпки от леглото ми се издигаше широк прозорец. Примигнах, но не успях да погледна през него. Все пак вероятно бях на непрекъснат мониторинг, което ще рече — в интензивното отделение. Това пък означава, че каквото и да не е наред с мен, явно трябва да е много сериозно.

Горната част на черепа ме сърбеше и усещах дърпане на косата. Обзалагам се, че е от превръзка. Щеше ми се да се самоизпиша от болницата, но главата ми просто отказваше да ми съдейства. В тялото ми пулсираше тъпа болка, въпреки че не можех да определя произхода

й. Крайниците ми тежаха, а гърдният кош сякаш бе стегнат в оловен корсет.

— Доктор Сейдман?

Извърнах очи към вратата. Дребна жена, облечена в операционен екип, допълван от найлоново боне на главата, пристъпи в стаята. Горната част на маската ѝ бе отвързана и висеше на врата ѝ. Аз съм на трийсет и четири години. Тя изглеждаше горе-долу моя връстница.

— Аз съм доктор Хелър — представи се, приближавайки се към мен. — Рут Хелър — допълни. Професионална вежливост, несъмнено. Рут Хелър ме оглеждаше критично. Опитах да се фокусирам. Мозъкът ми работеше на бавни обороти, но усещах, че започва да живва. — Намирате се в болница „Св. Елизабет“ — додаде тя с отработен лекарски тон.

Вратата зад нея се отвори и вътре влезе някакъв мъж. Трудно можех да го видя през мъгливата завеса пред очите ми, но не мисля, че го познавах. Мъжът скръсти ръце пред гърдите си и се облегна на стената с привична нехайност. Не е лекар, помислих си. Знаеш го, когато си работил с лекари достатъчно дълго. Доктор Хелър му хвърли бегъл поглед, след което отново насочи цялото си внимание към мен.

— Какво се случи? — попитах.

— Бяхте прострелян — отвърна тя. Сетне добави: — Два пъти.

За известно време остави думите да увиснат във въздуха. Погледнах към човека, облегат на стената. Не беше помръднал. Отворих уста да кажа нещо, но Рут Хелър продължи с обясненията:

— Единият куршум е одраскал горната част на главата ви. Направо е обелил скалпа, който, както сигурно знаете, е изключително обилно кръвоснабден.

Да, знаех. Сериозните наранявания на скалпа кървят като при обезглавяване. Добре, рекох си, това обяснява сърбежа в горната част на главата ми. Когато Рут Хелър се поколеба, ѝ подсказах:

— А вторият куршум?

Хелър въздъхна:

— Този е малко по-сложен.

Чаках.

— Куршумът е проникнал в гърдния ви кош и е засегнал перикарда. Това е предизвикало изтичане на голямо количество кръв между сърцето и сърдечната торбичка. Електромагнитният томограф

почти не отчиташе признаци на живот. Наложих се да проникнем в гръдния кош оперативно...

— Докторе? — прекъсна я облегнатият на стената мъж и за момент ми се стори, че говори на мен. Рут Хелър млъкна, откровено раздражена. Мъжът се отлепи от стената. — Може ли да оставите подробностите за после? В момента времето е от решаващо значение.

Тя се задоволи само с навъсено изражение.

— Ще остана тук, за да го наблюдавам — рече му тя, — освен ако не преча.

Доктор Хелър отстъпи назад и мъжът се надвеси над мен. Главата му беше прекалено грамадна за тесните раменца и създаваше усещане, че вратът му ще се прекърши под тежестта ѝ. Косата му беше ниско подстригана отвсякъде освен бретона, който падаше под права черта над челото му — прическа „римски император“. Върху брадата му се мъдреше противна рехавя крѝпка от косми, напомняща досадно насекомо. Приличаше по-скоро на член на изпаднала рок банда. Отправи ми отвисоко усмивка, в която липсваше топлота.

— Аз съм инспектор Боб Ригън от Полицейското управление в Каселтън — представи се той. — Зная, че в момента сте объркан.

— Семейството ми... — промълвих.

— Ще стигна и дотам — прекъсна ме, — но в момента трябва да ви задам някои въпроси, става ли? Преди да навлезем в подробностите около случилото се.

Зачака реакцията ми. Положих усилие да отмахна паяжините в ума си и продумах:

— Добре.

— Кое е последното нещо, което си спомняте?

Зарових из паметта си. Припомних си как онази сутрин се събудих и облякох. Помня, че нагледах Тара. Помня, че натиснах копчето на черно-белия ѝ мобифон — подарък от мой колега, който настояваше, че помагал за развиване на бебешкия мозък. Мобилният нито присветна, нито изсвири нежната мелодия на детската песничка. Батериите бяха паднали. Отбелязах си наум да ги заредя. След това заслизах по стълбите.

— Ядях блокче „гранола“ — изломотих.

Ригън кимна, сякаш бе очаквал този отговор.

— Били сте в кухнята, значи?

— Да. До мивката.

— И после?

Напрегнах се още по-усилено, но не излезе нищо. Поклатих глава.

— Събудих се веднъж след това. През нощта. Трябва да съм бил тук.

— Нищо друго?

Пак си напрегнах мозъка, но без резултат.

— Не, нищо.

Ригън отвори бележник.

— Както ви съобщи лекуващият лекар, били сте прострелян два пъти. Нямаме спомен да сте зърнали оръжие, да сте чули изстрел или нещо подобно?

— Не.

— Това е разбираемо, предполагам. Били сте в тежко състояние, Марк. Според електромагнитния томограф вече сте били пътник.

Отново ми пресъхна гърлото.

— Къде са Тара и Моника?

— Бихте ли се придържали към въпросите ми, Марк? — Ригън гледаше в бележника си, не в мен. Почувствах как страхът скова гърдите ми. — Да сте чули шум от строшаване на прозорец?

Чувствах се зашеметен. Помъчих се да прочета етикета на интравенозната система, за да разбера с какво ме обезчувствяват. Не се получи. В най-добрия случай ще да е нещо обезболяващо — вероятно морфин. Опитах се да надвия ефекта му.

— Не — изрекох.

— Сигурен ли сте? В задната част на къщата открихме счупен прозорец. Може извършителят да е проникнал през него.

— Не помня счупен прозорец — казах. — Знаете ли кой...

Ригън ме отрязва:

— Не още. Точно затова съм тук и ви задавам тези въпроси. Трябва да разбера кой го е извършил. — Той вдигна поглед от бележника. — Имате ли врагове?

Нима ми зададе този въпрос? Опитах се да седна, поне да го гледам от друг ъгъл, но нямах шанс. Не ми харесваше да съм пациент, или ако щете, да съм от другата страна на леглото. Казват, че лекарите

били най-лошите пациенти. Причината вероятно е в неочакваната размяна на ролите.

— Искам да знам какво става със съпругата и дъщеря ми.

— Разбирам ви — рече Ригън и нещо в тона му сякаш прокара леден пръст по сърцето ми. — Но не можете да си позволите да се разсейвате, Марк. Не точно сега. Нали искате да ни помогнете? Тогава се налага да се придържате към въпросите ми. — Пак се върна към бележника си. — Та какво за враговете?

Да продължавам да споря с него ми се стори безполезно, даже вредно, тъй че неохотно се примирих.

— Имате предвид човек, който би ме застрелял?

— Да.

— Не, никой.

— А съпругата ви? — Заби в мен пронизващ поглед. Любимото ми видение за Моника — как грейна лицето ѝ, когато за пръв път видяхме водопадите Реймънкил, начина, по който разпери ръце в престорен ужас, докато пръските се разбиваха наоколо ни — се надигна като призрак. — Тя имаше ли врагове?

Погледнах го.

— Моника?

Рут Хелър пристъпи напред.

— Мисля, че това е достатъчно.

— Какво се случи с Моника? — настоях.

Доктор Хелър застана до инспектор Ригън. Изгледаха ме и двамата. Тя отново запротестира, но аз я спрях.

— Не ми излизайте с простотията „в интерес на пациента“ — опитах се да ѝ изкрещя, докато страхът и гневът се боричкаха с онова, което объркваше мозъка ми. — Кажете ми какво се случи със съпругата ми.

— Тя е мъртва — процеди инспектор Ригън.

Ей така. Мъртва. Жена ми Моника. Все едно не го бях чул. Думата не можа да достигне до съзнанието ми.

— Когато полицията проникна в дома ви, и двамата бяхте простреляни. Успяха да спасят вас. Но беше твърде късно за съпругата ви. Съжалявам.

В този момент имах друг мимолетен проблясък — Моника на Мартас Винярд^[2] край плажа, по бански костюм, а вятърът шибя

черната ѝ коса през онези нейни скули, които правеха усмивката ѝ остра като бръснач. Премигнах, за да го пропъдя.

— А Тара?

— Дъщеря ви — започна Ригън и припряно се прокашля. Пак погледна бележника си, но не мисля, че се канеше да записва. — Била е вкъщи онази сутрин, така ли? Тоест по времето на инцидента?

— Да, разбира се. Къде е тя?

Ригън затвори рязко бележника.

— Нямахте я на местопрестъплението, когато пристигнахме.

Дробовете ми се вкамениха.

— Не разбирам.

— Първоначално мислехме, че е била поверена на грижите на член от семейството или приятел. Дори на детегледачка, но... — Гласът му замря.

— Нима ми казвате, че не знаете къде е Тара?

Този път нямаше колебание.

— Да, правилно.

Сякаш гигантска ръка затисна гърдите ми. Затворих очи и се отпуснах назад.

— Откога? — попитах. — Изчезнала ли е?

— Да.

Доктор Хелър заговори припряно:

— Разберете. Имате сериозни травми. Не вярвахме, че ще оцелеете. Бяхте на командно дишане. Белият ви дроб отказваше. Освен това получихте сепсис. Вие сте лекар, тъй че не е нужно да ви обяснявам колко сериозно беше състоянието ви. Направихме всичко възможно да намалим лекарствата, за да ви помогнем да се върнете в съзнание...

— Колко време? — настоях.

Тя и Ригън си размениха погледи, след което Хелър процеди нещо, което отново ме остави без дъх:

— Бяхте в безсъзнание дванайсет дни.

[1] Закуска от пресовани овесени ядки, житни зародиши, сусам, мед и сушени плодове. — Б.пр. ↑

[2] Малък курортен остров на Атлантическия океан в щата Масачузетс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Правим всичко по силите си — произнесе Ригън с отрепетиран тон, сякаш бе стоял над леглото ми, докато съм бил в безсъзнание, и е обмислял речта си. — Както ви казах, отначало не бяхме наясно, че липсва дете. Изгубихме ценно време там, но вече наваксваме. Снимката на Тара е разпратена до всички полицейски участъци, летища, пътни бариери, автобусни и влакови станции — всичко в радиус от сто мили. Прегледахме профилите с данни от подобни отвлечения, за да установим има ли модел или заподозрян.

— Дванайсет дни — повторих.

— Проследихме различните ви телефони — домашен, служебен, мобилен...

— Защо?

— В случай, че някой се обади с искане за откуп — отвърна той.

— Имаше ли обаждания?

— Все още не.

Главата ми се отпусна върху възглавницата. Дванайсет дни. Лежал съм в това легло дванайсет дни, докато моето бебе, момиченцето ми, е... Пропъдих мисълта.

Ригън се почеса по косматото петно.

— Спомняте ли си с какво беше облечена Тара онази сутрин?

Помнех. Бях си изработил нещо като утринен ритуал — рано будене, пристъпване на пръсти до креватчето на Тара, поглеждане към нея. Едно бебе не е само радост.

Това ми е ясно. Зная, че има моменти на затъпяваща мозъка досада. Зная, че има нощи, когато писъците ѝ действат на нервните ми окончания като стържене по метал. Не искам да възхвалявам живота с малко бебе. Но аз харесвах новия ги утринен ритуал. Поглеждането ми надолу към Тара някак си укрепваше силите ми. Нещо повече, предполагам, че това действие е израз на своего рода благоговение. Някои хора изпитват благоговение при влизане в божи храм — да, знам, банално звучи, — а аз изпадам в блаженство пред това креватче.

— Розово гащеризонче на черни пингвинчета — отвърнах. —
Моника го купи от „Бейби Гап“.

Той си го записа.

— А Моника?

— Какво за нея?

Отново погледна в бележника.

— С какво беше облечена?

— Джинси — рекох, припомняйки си как дънките се плъзнаха по
бедрата на Моника — и червена блуза.

Ригън надраска още нещо.

Промълвих:

— Има ли, тоест имате ли някакви улики?

— Продължаваме с разследването на всички възможни следи.

— Не това ви попитах.

Ригън ми хвърли изпълнен с тежест поглед.

Моята дъщеря. Някъде навън. Сама. Цели дванайсет дни.
Замислих се за очите ѝ, озарени от мека светлина, която само
родителят може да види, и изтърсих глупостта:

— Тя е жива.

Ригън наклони глава като кутре, дочуло непознат шум.

— Не се предавайте — настоях.

— Няма. — В погледа му продължаваше да се чете любопитство.

— Просто исках да кажа, че... Вие родител ли сте, инспектор
Ригън?

— Две момичета — осведоми ме той.

— Звучи глупаво, но щях да знам. — Както знаех, че светът
никога няма да е същият след раждането на Тара. — Щях да знам —
натъртих.

Той не отвърна. Дадох си сметка, че онова, което току-що
произнесох — особено когато излиза от устата на човек, присмивал се
над екстрасенси, свръхестествени явления и тем подобни чудесии, —
звучи смешно. Бях наясно, че това „усещане“ е продиктувано от силна
липса. Изпитваш такава нужда да вярваш, че мозъкът ти просто
пренарежда онова, което вижда. Правилна или не, усещах тази мисъл
като единствена спасителна сламка.

— Ще ни бъде нужна още информация от вас — обяви Ригън. —
За вас, съпругата ви, приятелите, финансите ви...

— По-късно — намеси се отново доктор Хелър. Тя пристъпи напред, сякаш да ме предпази от изпитателния му взор. Гласът ѝ придоби стоманена нотка. — Пациентът има нужда от почивка.

— Не сега — обърнах се към нея, повишавайки стоманената нотка малко над нейната. — Трябва да открием дъщеря ми.

Моника бе погребана във фамилното гробище на Портманови в имението на баща ѝ. Естествено, бях пропуснал погребението. Не знам какво точно изпитвах в тази връзка, но пък в моменти на гола откровеност към себе си съм признавал, че чувствата ми към моята съпруга са доста объркани. Моника имаше красотата на едно привилегировано съсловие — с прекалено изящни скули, права, черна, с копринен гланц коса и изпъната стойка на тенисистка от частен клуб, едновременно дразнещи и възбуждащи. Женитбата ни беше старомодна — по принуда. Е, преувеличавам. Моника беше бременна. А на мен тика и не ми се вземаше окончателно решение. Към брачното ложе ме тласна приближаващата поява на бебето.

Узнах подробностите около погребението от Карсън Портман — чичото на Моника и единствен член на семейството ѝ, който поддържаше връзки с нас. Моника бе силно привързана към него. Карсън седеше край болничното ми легло със склучени в скута си ръце. Видът му твърде силно ми напомняше на любим мой колежански преподавател — очила с дебели стъкла, размъкнато туидено сако и избуяла като на Айнщайн грива. Но кафявите му очи се овлажниха, когато ми разказа с тъжния си баритон как Едгар, бащата на Моника, се бе постарал да превърне погребението на жена ми в „скромнен, но стилин ритуал“.

Не се и съмнявах. Особено в скромната му част.

През следващите няколко дни имах доста посетители в болницата. Майка ми — всички ѝ викаха „Душко“ — нахълтваше всяка сутрин в стаята ми като зареден турбо двигател, обути в снежнобели маратонки „Рийбок“. Анцугът ѝ беше син със златисти нашивки, сякаш тренираше отбора на „Сейнтлуиските овни“. Макар и старателно фризирана, косата ѝ беше станала чуплива от прекомерното боядисване и около нея се носеше лъх от последната ѝ цигара. Гримът на мама не успяваше да прикрие мъката ѝ от загубата на единствената

й внучка. С изумителна енергия прекарваше ден след ден край леглото ми, където успяваше да внесе непресекващ поток от истерия. Което беше хубаво. Все едно истерията ѝ отчасти заместваше моята и по необясним начин емоционалните ѝ изблици ме поддържаха спокоен.

Въпреки нечовешката горещина в болничната стая и моите постоянни протести, мама мятеше допълнително одеяло отгоре ми, докато спях. Веднъж се събудих, естествено, плувнал в пот, за да чуя как майка ми разправя на чернокожата сестра с показната касинка за предишния ми престой в болница „Св. Елизабет“, когато съм бил едва седемгодишен.

— Имаше салмонела — обяви Душка с поверителен шепот, една идея по-нисък от мегафон. — Нямате представа как мирише тази диария. Направо се изливаше от него. Вонята се беше просмукала в тапетите.

— И сега не е роза за мирисане — отвърна сестрата.

Двете жени се разсмяха дружно.

Когато се събудих на Ден втори от моето възстановяване, видях мама надвесена над леглото ми.

— Помниш ли това? — запита тя.

В ръцете си държеше плюшения Оскар Мърморкото, който някой ми бе подарил, докато лежах със салмонелата. Зеленото бе избеляло до бледа резеда. Тя се обърна към сестрата.

— Това е Оскара на Марк — поясни мама.

— Мамо — намесих се.

Тя отново насочи вниманието си към мен. Тоя ден беше попрекарила с туша за мигли, който се бе наслоил между бръчките ѝ.

— Оскар ти правеше компания тогава, помниш ли? Помогна ти да оздравееш.

Извърнах очи към тавана и после ги затворих. В мислите ми нахлу спомен. Бях хванал салмонелата от сурови яйца. Баща ми ги прибавяше към млечния шейк заради протеините. Няма да забравя обзелия ме безумен ужас, когато разбрах, че ще остана в болницата цяла нощ. Татко, който наскоро бе скъсал ахилесово сухожилие при игра на тенис, беше в гипс и с постоянна болка. Но забеляза страха ми и както винаги направи жертва. През деня работеше в завода, а нощите прекарваше на стол край леглото ми в „Св. Елизабет“ в продължение на цели десет дни. Всяка нощ татко заспиваше в този стол.

Мама внезапно се извърна и аз усетих, че си бе припомнила същото. Сестрата се извини припряно и ни остави. Сложих ръка върху гърба на мама. Тя не помръдна, но усещах, че трепери. Взираше се в избелелия Оскар в ръцете си. Отнех ѝ го внимателно.

— Благодаря ти — произнесох.

Мама избърса очи. Знаех, че този път татко няма да ме посети в болницата и макар да бях уверен, че мама му е казала за случилото се, не можех да бъда сигурен, че е разбрал. Баща ми получи първия мозъчен удар на четирийсет и една години — само година след като бе караулил нощем край болничното ми легло. Тогава вече бях осемгодишен.

Имам и по-малка сестра, Стейси, която може да се нарече или „злоупотребяваща с наркотици“ (както е официалният термин), или „шемет“ (което е по-точното). Понякога разглеждам старите снимки отпреди удара на баща ми — онези на младото ни сплотено четиричленно семейство — с рунтавото ни куче, изрядно подстриганата дворна ливада, баскетболното табло и отрупаното с въглени барбекю. Търся признаци на бъдещето в усмивката на сестра ми с двата липсващи предни зъба, сянката на истинската ѝ същност, някакъв намек за лошо предчувствие. Но нищо подобно не съзирам. Все още държим къщата, но тя е като декор на стара съборетина. Татко е още жив, но откакто получи инсульта, всичко се разпадна като празна яйчена черупка. Особено Стейси.

Стейси нито дойде да ме посети, нито се обади, но вече нищо, което тя прави, не ме изненадва.

Най-сетне мама извърна лице към мен. Стиснах малко по-силно избелелия Оскар, при което ме връхлетя нова мисъл — пак си бяхме само четиримата. Татко до голяма степен вече беше зеленчук. Стейси беше изпразнена черупка, погубена. Пресегнах се и улових ръката на мама, усещайки както топлината, така и загрубялата ѝ кожа. Останахме така, докато вратата не се отвори. Същата сестра се облегна на стената.

Мама се стегна и съобщи:

— Марк си играеше и с кукли.

— С фигурки на екшън герои — побързах да я поправам. Това бяха екшън фигури, а не кукли.

Най-добрият ми приятел Лени и жена му Шерил също се отбиваха в болницата всеки ден. Лени Маркърс е известен адвокат от

нашумели съдебни процеси, макар че се занимава и с някои мои дребни дела, като онова, в което оспорвах издадения ми акт за превишена скорост, както и за наследството на къщата ни. Когато завърши и започна работа в областната прокуратура, приятелите и противниците му скоро му лепнаха прякора „булдога“ заради агресивното му поведение в съдебната зала. Някъде по средата на кариерата му всички сметнаха, че прякорът е прекалено мек за Лени и взеха да му викат „Куджо“^[1]. Познавам Лени още от началното училище. Кръстник съм на сина му Кевин. А Лени е кръстник на Тара.

Почти не спя. Нощем лежа, зяпам тавана, броя пиюканията на апаратите и се вслушвам в нощните звуци на болницата в отчаян опит да избягам от мислите за невръстната ми дъщеря и безкрайния списък от всевъзможни варианти. Невинаги успявам. Разбрал съм, че умът е бездънна черна дупка, населена със змии.

Инспектор Ригън ме посети отново заради нова насока в разследването.

— Разкажете ми за сестра си — подхвана той.

— Защо? — скокнах като попарен. И още преди да ми обясни, вдигнах ръка, за да го спра. Ясно. Сестра ми беше наркоманка. Набъркат ли се наркотици, със сигурност има и криминален елемент. — Да не би да са ни обрали? — запитах.

— Според нас не. Като че ли нищо не липсваше, въпреки че къщата е преобърната наопаки.

— Преобърната?

— Някой я е изтърбушил. Да имате идея защо?

— Не.

— Та разкажете за сестра си.

— Нали Стейси има досие при вас?

— Има.

— Не знам дали мога да добавя нещо.

— Май сте се отчуждили, ако правилно съм доловил?

Отчуждили? Отнася ли се това за Стейси и мен?

— Обичам я — произнесох бавно.

— Та кога я видяхте за последен път?

— Преди шест месеца.

— Когато се е родила Тара?

— Да.

— Къде?
— Къде я видях ли?
— Да.
— Стейси дойде в болницата — уточних.
— За да види племенницата си?
— Да.
— Какво се случи при посещението ѝ?
— Беше друсана. Поиска да подържи бебето.
— А вие ѝ отказахте?
— Точно така.
— Тя ядоса ли се?
— Почти не реагира. Когато е друсана, сестра ми става по-скоро апатична.
— Но вие я прогонихте?
— Казах ѝ, че не може да бъде част от живота на Тара, докато не се изчисти.
— Ясно — произнесе се той. — Надявали сте се с това да я накарате отново да започне лечение?
За малко да се изсмея.
— Всъщност не.
— Не съм сигурен, че разбирам.
Чудех се как да му го кажа. Сетих се за усмивката ѝ на семейната снимка, онази с липсващите предни зъби.
— Заплашвали сме Стейси и с по-страшни неща — поясних. — Истината е, че сестра ми няма да се откаже. Наркотиците са част от нея.
— Значи не храните надежда за излекуването ѝ?
Никога не бих произнесъл това на глас.
— Не можех да ѝ поверя дъщеря си — отвърнах. — Нека оставим нещата така.
Ригън се приближи до прозореца и погледна навън.
— Кога се преместихте в сегашното си жилище?
— Купихме къщата преди четири месеца.
— Не е много далеч от мястото, където сте израснали, нали така?
— Така.
— Вие двамата отдавна ли се познавахте?
Бях объркан от насоката на въпросите.

— Не.

— Въпреки че сте израснали в един и същи град?

— Движехме се в различни среди.

— Разбирам — рече той. — Само за да уточня. Значи сте купили къщата преди четири месеца и не сте виждали сестра си от шест месеца, така ли?

— Така.

— Тоест сестра ви никога не е посещавала настоящия ви дом?

— Правилно.

Ригън се извърна към мен.

— В дома ви открихме пръстови — отпечатащи, оставени от Стейси.

Не казах нищо.

— Не ми се струват изненадан, Марк.

— Стейси е наркоманка. Не мисля, че е способна да застреля мен и да отвлече дъщеря ми, но явно съм подценявал факта докъде може да падне. Претърсихте ли жилището ѝ?

— Никой не я е виждал, откакто ви простреляха — отбеляза той. Затворих очи.

— Не смятаме, че сестра ви би могла да организира подобно нещо сама — продължи той. — Възможно е да е имала съучастник — гадже, пласьор, някой, който е знаел, че съпругата ви е от богато семейство. Да имате някого предвид?

— Не — казах. — Значи какво излиза? Според вас цялата история е планирана като отвличане?

Ригън отново зачеса козята брада. Сетне сви рамене.

— Но те се опитаха да убият и двама ни — не отстъпвах аз. — Как се събира откуп от мъртви родители?

— Може да са били толкова друсани, че да са сбъркали — предположи той. — А може и да са планирали да измъкнат пари от дядото на Тара.

— Тогава защо все още не са го направили?

Ригън нямаше отговор. Но аз имах. Нажежената обстановка, особено след стрелбата, би била твърде голям залък за друсани глави. Шеметите обикновено не се справят добре с конфликтни ситуации. Това е една от причините най-напред или да се насмъркат, или да се набоцкат — за да се отърват, да се изпарят, да изчезнат, да потънат в

белота. Медиите ще накажат случая от всички страни. Полицията ще подхване разследване. Под такъв натиск наркоманите обикновено се огъват. Ще си плюят на петите, зарязвайки всичко.

И ще се отърват от всички доказателства.

Но искането за откуп дойде два дни по-късно.

Щом веднъж се върнах в съзнание, възстановяването ми от огнестрелните рани протичаше без изненади и сътресения. Причината може да е, че си бях поставил за цел да оздравея, или пък, че лежането ми в това полукататонично състояние в продължение на цели дванайсет дни бе дало време на раните ми да зараснат. Имаше и трето възможно обяснение — че болката, която изпитвах, далеч надхвърляше по сила физическата. Щом се сетех за Тара, дъхът ми спираше от страх пред неизвестността. Мислех и за Моника — просната мъртва — и сякаш стоманени нокти раздираха вътрешностите ми.

Исках да се махна отгук.

Тялото все още ме болеше, но настоявах пред Рут Хелър да ме изпише. Накрая се съгласи с неохота, след като си даде сметка, че бях живото доказателство на поговорката, че лекарите са най-лошите пациенти. Договорихме се всеки ден да ме посещава физиотерапевт. За всеки случай медицинска сестра също щеше да се отбива при мен периодично.

Преди обяда, в който напуснах болница „Св. Елизабет“, майка ми беше в къщата, станала сцена на престъплението, за да я „подготви“ за мен, каквото и да означава това. Може и да е странно, но се боях да се върна там. Една къща е просто хоросан и тухли. Не мисля, че видът ѝ сам по себе си би ме разстроил, но е възможно и да не си давах сметка.

Лени ми помогна да си събера багажа и да се облека. Той е висок и жилав, а лицето му тъмнее от сянката на набола брада като на Хоумър Симпсън от сериала, който тече в пет следобед, която никне още на шестата минута след избръсването. Като дете Лени носеше очила с дебели изпъкнали стъкла и панталони от дебело рипсено кадифе дори през лятото. Къдравата му коса имаше навика да избуява и в даден момент заприличваше на занемарен пудел. Вече я поддържа изрядно подстригана. Преди две години си направи лазерна операция

на очите и сега очилата също липсват. Костюмите му клонят към шикозната крайност.

— Сигурен ли си, че не искаш да отседнеш при нас? — попита Лени.

— Имаш четири деца — напомних му.

— Ей, да бе, вярно. — Направи пауза. — Тогава мога ли аз да отседна при теб?

Опитах се да се усмихна.

— Сериозно — настоя Лени. — Не бива да оставаш сам в онази къща.

— Ще се оправя.

— Шерил ти е сготвила разни манджи. Сложила ги е във фризера.

— Много мило от нейна страна.

— Макар че готви с две леви ръце — отбеляза той.

— Не съм казал, че ще ги ям.

Лени извърна поглед, за да вдигне вече пригответения сак. Аз го наблюдавах. Познавахме се от много години, още от паралелката на госпожа Робъртс в първи клас, затова не се изненада, когато попитах:

— Ще ми кажеш ли какво става?

Очаквал бе да зачекна темата, тъй че веднага подходи към нея.

— Виж какво, аз съм твой адвокат, нали така?

— Така.

— Значи ще ми позволиш да ти дам един юридически съвет.

— Слушам.

— Трябваше да ти го кажа по-рано. Но си знаех, че няма да ме чуеш. А сега, сега нещата вече са по-различни според мен.

— Лени?

— Да?

— Какви ми ги приказваш?

Независимо от физическия му ръст, за мен Лени си остава хлапак. А това ми пречи да приемам съветите му твърде сериозно. Не ме разбирайте криво. Знам, че е умен. Празнувах с него, когато го приеха да следва право в Принстън и после в Колумбийския университет. Преди това си взехме заедно изпитите „САТ“^[2] и бяхме в една и съща „Ей Пи“^[3] група по химия през първата ни година в колежа. По в моите очи Лени беше приятелят от щурите петъчни и

съботни нощи, с когото обикаляхме нагоре-надолу като гламави. Яхвахме таратайката комби на баща му, която отвътре беше с дървена ламперия — не точно „траулер за мацета“ — и се пробвахме да се впишем в купоните. Не че не са ни допусkali на тях, само че не и с „добре дошли“. Бяхме част от безименната колежанска маса, която наричам „великите невидими“. Стояхме в ъглите с бири в ръцете, тръскахме глави в такт с музиката, правехме отчаяни опити да се открием. Но това не се случваше. Повечето нощи завършвахме в „Херитидж Дайнър“ със сирене на скара, а в по-добрите случаи — на футболното игрище зад училище „Бенджамин Франклин“, където лежахме по гръб и зяпахме звездите. Винаги е по-лесно да разговаряш дори и с най-добрия си приятел, когато гледаш към звездите.

— Добре де — рече Лени, жестикулирайки както обикновено. — Работата е следната: не желая повече да разговаряш с ченгетата, без аз да присъствам.

Смръщих се.

— В буквалния смисъл ли?

— Може и нищо да няма, но съм запознат с подобни случаи. Не точно като този, но знаеш какво имам предвид. Първият заподозрян винаги е от семейството.

— Имаш предвид сестра ми.

— Не, имам предвид тесния семеен кръг. Или още по-тесния, ако това е възможно.

— Да не намекваш, че полицията подозира мен?

— Не знам, наистина. — Млъкна, но не задълго. — Добре, да, вероятно.

— Но нали аз бях застрелян, не помниш ли? *Моето* дете беше отвлечено.

— Правилно, но това пак е нож с две остриета.

— Как така?

— Докато времето тече, ще започнат да те подозират все повече и повече.

— Защо? — запитах.

— Не знам. Но точно така става. Виж, с отвличанията се занимава ФБР. Знаеш това, нали? Ако едно дете липсва повече от двацет и четири часа, те приемат, че случаят е федерален и е техен.

— Е, и?

— Значи първо на първо, след повече от десетина изминали дни, тук трябва да се е струпала една камара федерални. Те подслушват телефоните ти и чакат обаждане за откуп или нещо подобно. Но тези дни те комай са вдигнали гълъбите. Това е нормално, разбира се. Не могат да чакат до безкрайност, тъй че ограничават бройката до един-двама агенти. А и посоката на мисленето им се изменя. Тара вече е не толкова обект на отвличане с цел откуп, колкото на чисто похищение. Но аз предполагам, че телефоните все още се подслушват. Още не съм питал, но ще го направя. Ще твърдят, че оставят агентите тук в случай, че бъде направено искане за откуп. Но освен това се надяват и да изкопчат от теб нещо уличаващо.

— Е, и?

— Тъй че бъди внимателен — предупреди Лени. — Помни, че телефоните ти — домашен, служебен, мобилен — вероятно се подслушват.

— Пак те питам какво от това? Не съм направил нищо.

— „Не съм направил...“ — Лени размаха ръце, все едно се канеше да полети. — Виж, просто бъди внимателен и толкоз. Сигурно ще ти е трудно да го повярваш, и гледай да не се задавиш като ти го кажа, но е известно как полицията извърта и изопачава доказателствата.

— Ще ме побъркаш. Да не искаш да кажеш, че съм заподозрян само защото съм баща и съпруг?

— Да — каза Лени. — И не.

— Е, благодаря, това изяснява нещата.

Телефонът до леглото ми иззвъня. Бях в противоположния край на стаята.

— Някакви възражения? — попитах.

Лени вдигна слушалката.

— Стаята на доктор Сейдман. — Лицето му потъмня, докато слушаше. Сетне процеди: — Изчакайте. — Подаде ми слушалката сякаш беше заразна. Отправих му объркан поглед и произнесох: „Ало?“

— Здравей, Марк. Обажда се Едгар Портман.

Бащата на Моника. Това обясняваше реакцията на Лени. Както обикновено, гласът на Едгар звучеше от официално по-официално. Някои хора просто си мерят приказките. А малцина избраници, сред

които и моят тъст, поставят всяка дума на кантар, преди да ѝ позволят да напусне устата им.

Хвана ме неподготвен.

— Здравей, Едгар — изломотих глуповато. — Как си?

— Добре, благодаря. Чувствам се нехаен, разбира се, защото не ти се обадох по-рано. Разбрах от Карсън, че си бил зает с оздравяване от раните. Реших, че е най-добре да те оставя на спокойствие.

— Много си внимателен — отвърнах без следа от сарказъм.

— Както разбирам, днес те изписват.

— Точно така.

Едгар се прокашля, което ми се стори необичайно.

— Питам се, би ли се отбил вкъщи?

Вкъщи значи у тях.

— Днес ли?

— Колкото е възможно по-скоро, да. Ела сам, ако обичаш.

Настъпи пауза. Лени ми хвърли озадачен поглед.

— Случило ли се е нещо, Едгар? — попитах.

— Изпратил съм кола да те чака долу, Марк. Когато пристигнеш, ще разговаряме по-нашироко.

Без нито дума повече, прекъсна разговора.

Наистина ме чакаше кола — черен линкълн „Таун кар“.

Лени ме изведе навън с инвалидна количка. Кварталът ми беше до болка познат. Израснал съм само на миля-две от „Св. Елизабет“. Когато бях петгодишен, баща ми ме доведе за нула време тук в спешното отделение (дванайсет шева), а когато станах на седем, е, вече знаете предостатъчно за престоя ми със салмонелата. Завършил съм медицина в университета и изкарах специализиран курс в така наречената по онова време болница „Кълъмбия Презбайтириън“ в Ню Йорк, но се завърнах в „Св. Елизабет“ с научна стипендия по пластична офталмология.

Да, аз съм пластичен хирург, но не както вие си го представяте. От време на време оправям носове, но никога няма да ме видите да работя със силиконови протези или нещо подобно. Не че ги осъждам. Просто не се занимавам с това.

Работя педиатрична пластична хирургия съвместно с някогашната ми състудентка Зия Леру, кълбовидната мълния от Бронкс. Работим в екип, известен като „Лекари за общ свят“. Всъщност основахме го двамата със Зия. Грижим се за деца предимно в чужбина, които страдат от деформации било по рождение, било от бедност, или от военни конфликти. Пътуваме много. Работил съм по обезобразени лица в Сиера Леоне, по вродени цепки на небцето в Горна Монголия, по увреждания на Крузон^[4] в Камбоджа, върху жертви на изгаряния в Банкс. Като повечето лекари в моята област, съм преминал през широк спектър от специалности. Изучавал съм детайлно „уши, нос, гърло“ с едногодишна практика по реконструктивна, пластична, лицево-челюстна и, както вече споменах, очна пластична хирургия. Подготовката на Чия е сходна, макар че тя е по-силна в лицево-челюстната хирургия.

Ако си мислите, че вършим благотворителна дейност, се лъжете. Аз имах избор — или да оправям цици и да опъвам кожата на вече доказани красавици, или да помагам на ранели или тънеци в мизерия деца. Предпочетох второто, уви, не толкова, за да помагам на оцетените от съдбата, колкото защото там бяха тежките случаи. Повечето специалисти но реконструктивна хирургия дълбоко в душата си обичат пъзелите. Странни птици сме ние. Направо се възбуждаме от недотам атрактивната гледка на вродена аномалия или огромен туморен израстък. Нали знаете медицинските учебници, пълни с ужасяващи илюстрации на лицеви деформации, които не смееете дори да погледнете? Е, Зия и аз пък си падаме по тях. Кефим се да ги оправяме — от нещо разпарчетосано да направим нещо цяло, че и отгоре.

Свежият въздух пълнеше дробовете ми. Слънцето блестеше като при Сътворението, надсмивайки се над моята потиснатост. Обърнах лице към него и му позволих да ме утеши. Моника обичаше да прави това. Твърдеше, че така се „отстресирала“. Бръчиците по лицето й се отпускаха, сякаш лъчите бяха нежни масажисти. Държах очите си затворени. Лени изчакваше мълчаливо да му се насладя.

Винаги съм считал себе си за свръхчувствителна личност. Лесно се просълзявам от тъпи филми. Лесно се оставям да манипулират чувствата ми. Но пред баща си не съм плакал никога. А сега, след този ужасен удар, почувствах — знам ли, — че някак съм надмогнал

сълзите. Класически защитен механизъм, предполагам. Налагаше се да продължа напред. Не е много по-различно от професията ми — при появата на малка цепнатина я закърпвам, преди да зейне голям отвор.

Лени продължи да вдига пара по повод телефонния разговор.

— Поне имаш ли представа за какво те търси тоя надут дърт пуяк?

— Никаква.

За момент млъкна. Знам за какво си мислеше. Лени обвинява Едгар за смъртта на баща си. Неговият старец беше средна ръка мениджър в „Пронес Фудс“ — една от многото фирми, собственост на Едгар. Бе робувал за фирмата двайсет и шест години и тъкмо навърши петдесет и две, когато Едгар предприе крупно сливане и бащата на Лени загуби работата си. Помня, че виждах господин Маркъс, седнал с приведени рамене край кухненската маса, да поставя старателно автобиографията си в разни пликкове. Не успя да си намери работа и след две години почина от инфаркт. Нищо не можа да убеди Лени, че между двете случки няма връзка.

— Сигурен ли си, че не искаш да дойда с теб? — попита той.

— Да, ще се оправя.

— У теб ли е мобилният ти?

Показах му го.

— Обади ми се, ако се наложи.

Благодарих му и го освободих да си върви. Шофьорът отвори вратата. Качих се в колата с изкривено от болка лице. Нямах да пътуваме далеч — само до Каселтън, Ню Джърси. Моят роден град. Подминахме сградите на асиметрично разположени нива от шейсетте години, окрупнените стопанства от седемдесетте години, алуминиевите облицовки от осемдесетте години и постройките „Мак Маншънс“ от деветдесетте. Накрая дърветата започнаха да се съгъстват, къщите да отстоят далеч от пътя, потънали в тучна зеленина, скрити от високите мърляви фасади, които все още се мяркаха тук-таме. Наближавахме света на отколешно богатство, онези привилегировани земи, които винаги ухаят на есен и горски дим.

Фамилията Портман се бе заселила из тези гъсталаци непосредствено след Гражданската война. Както в преобладаващата извънградска част на Джърси, имотът се е състоял от ферми. Прапрадядото Портман продавал малко по малко акрите си и така

натрупал състояние. Все още притежаваха шестнайсетина акра, което правеше имота им един от най-обширните в района. Докато изкачвахме стръмната алея, погледът ми свърна наляво към фамилия гробищен парцел.

Забелязах неголяма могила от прясна пръст.

— Спрете колата — наредих.

— Съжалявам, доктор Сейдман — обади се шофьорът, — но ми е наредено да ви докарам до главния вход.

Наканих се да запротестирам, но ми хрумна по-добра идея. Изчаках колата да спре пред парадния вход. Излязох от нея и се запътих обратно по алеята. Чух шофьорът да вика след мен: „Доктор Сейдман!“, но продължих по пътя си. Извика ме повторно. Не му обърнах внимание. Въпреки липсата на валежи, тревата зеленееше като в тропическа гора. Потънала в цвят, розовата градина напомняше цветна експлозия.

Опитах се да ускоря крачка, но усещах кожата си опъната до скъсване. Пак забавих темпо. Това беше едва третото ми посещение в имението на Портманови — бях го виждал десетки пъти през юношеството ми от външната му страна — и никога не бях стъпвал във фамилия гробище. Всъщност като повечето нормални хора се стараех да го отбягвам. Идеята да погребеш свой роднина в задния двор като домашен любимец... явно е нещо нормално за богатите, което ние простосмъртните не успяваме да схванем. Нито пък искаме.

Ето го. Прясно изкопаният гроб. Все още липсваше надгробна плоча. Върху поставения знак, с калиграфски букви като на покана за сватба, бе изписано скромното:

НАШАТА МОНИКА.

Стоях там, примигвайки. Моника. Моята красавица с безумен поглед. Връзката ни беше бурна — класически случай на твърде много страст в началото и недостатъчно към края ѝ. Не знам защо се случва така. Отначало Моника беше различна, не ще и дума. Искрите, трепетът имаха своята притегателна сила. По-късно промените в настроението ѝ просто взеха да ме изморяват. Нямах нерви да се ровя по-навътре.

Внезапно ме връхлетя болезнен спомен, както бях свел поглед към могилата от пръст. Две нощи преди нападението, когато влязох в спалнята, Моника пак беше плакала. Не че ѝ беше за пръв път. Далеч

не. Изпълнявайки отредената ми роля в спектакъла на съвместния ни живот, съм я питал неведнъж какво има, но вече без да влагам чувство. По-рано я питах с повече загриженост, а Моника никога не ми отвърщаше. Правил съм опити да я прегърна, но тя се вцепеняваше. Получи се така, че след време липсата на отговорност взе да ми дотяга, все едно плачеше пред каменна статуя, от което в крайна сметка и моето сърце се вкамени. Това е да живееш с депресивна личност. От един момент нататък започва да ти писва.

Поне аз така си казвах.

Само че този път беше различно. Моника ми отвърна. Отговорът ѝ бе кратък — всъщност само едно изречение: „Ти не ме обичаш“. И толкова. В гласа ѝ не личеше съжаление. Просто: „Ти не ме обичаш“. И докато скалъпвах задължителните протести, се запитах дали пък не бе права.

Затворих очи и оставих всичко да бъде отмито. Нещата помежду ни не вървяха, но през последните шест месеца за нас все пак имаше избавление, един спокоен, сгряващ център в образа на дъщеря ни. Погледнах към небето, отново примигнах и пак сведох очи към пръстта, покриваща отлетялата ми завинаги съпруга. „Моника“, произнесох гласно. След това дадох последен обет пред жена си.

Заклех се на гроба ѝ, че ще открия Тара.

Някакъв прислужник, иконом или служител (не знам как се водят в днешно време) ме отведе по коридора до библиотеката. Декорът ѝ беше омекотен, макар и определено тежкарски — богато украсени тъмни подове и семпли ориенталски килими, антични мебели в американски стил, по-скоро солидни, отколкото изящни. Въпреки голямото си състояние и огромно имение, Едгар не бе от хората, които парадират с богатството си. Терминът „новобогаташ“ за него беше скверен и недопустим.

Едгар, облечен в син кашмирен блейзър, се надигна иззад масивното дъбово писалище, върху което бе поставена мастилница с паче перо, принадлежала, доколкото помня, на прадядо му, както и два бронзови бюста — на Вашингтон и Джеферсън. Останах изненадан, че чичо Карсън също присъстваше в стаята. Когато ме посети в болницата, бях прекалено крехък за прегръдка. Сега се опита да

поправи пропуската и ме притисна до себе си. Оставих се мълчаливо в обятията му. Той също лъхаше на есен и горски дим.

В стаята липсваха фотографии — никакви снимки от семейни ваканции, никакви училищни портрети, нито увековечени пози на господина и госпожата му, заели почетните места на благотворително мероприятие. Даже май не помня изобщо да съм виждал снимки в тази къща.

Карсън попита:

— Как се чувстваш, Марк?

Отвърнах му, че както би могло да се очаква, и се обърнах към тъста си. Едгар не заобиколи бюрото. Не се прегърнахме. Всъщност дори не се ръкувахме. Посочи ми с жест стола пред писалището.

Не познавам добре Едгар. Срещали сме се всичко на всичко три пъти. Не знам колко пари има, но се разбира от самия му дом, даже и на улицата да е, в автобусно депо да е, по дяволите, даже и гол да е, че Портманови произлизат от пари. И Моника имаше същото излъчване, вътъкано от поколения, нещо, което не се научава, защото е едва ли не вродено. Изборът на Моника да живее в нашето сравнително скромно жилище вероятно бе някаква форма на бунт, тъй като мразеше баща си.

Аз също не му бях поклонник, навярно защото вече познавах екземпляри като него. Едгар се имаше за човек, издигнал се без чужда помощ, но всъщност бе спечелил парите си по старомодния начин — беше ги наследил. Не познавам много свръхбогати хора, но съм забелязал, че колкото повече неща ти се поднасят на сребърен поднос, толкова повече хленчиш за социални придобивки и държавни подаяния. Много странно. Едгар принадлежи към онази класа от избраници, която се самозаблуждава и дори си вярва, че е постигнала положението си чрез упорит труд. Разбира се, всички си търсим оправдания в живота и ако човек никога не се е грижил за насъщния, ако е живял в разкош, без да е направил нещо, за да го заслужи, това, предполагам, подсилва неувереността му. От което не следва да се прави на велик.

Седнах. Едгар стори същото. Карсън остана прав. Взрях се очаквателно в Едгар. Беше загладен като всеки добре хранен човек. Никакви остри черти на лицето. Естествената руменина на страните му, всичко друго, но не и мършави, беше изчезнала. Сключи пръсти и

ги положи върху шкембенцето си. Бях донякъде изненадан да забележа, че изглеждаше съсипан, измъчен и някак безжизнен.

Казвам изненадан, защото винаги ме е впечатлявал с вродената си невъзмутимост на човек, чиито собствена болка или удоволствие мачкат тези на останалите, убеден, че населяващите пространството наоколо му не са нищо повече от необичайна украса на витрина. Вече бе загубил двете си деца. Синът му Еди Четвърти бе загинал преди десетина години, докато шофирал пиян. Според разказа на Моника, Еди криволичел върху двойната жълта линия на пътя и нарочно се натресъл в насрещното движение. По някаква причина тя обвиняваше за това баща си. Както и за много други неща.

Познавах се и с майката на Моника. Виждал я бях само веднъж. Тя често си „почива“. Взема си „продължителни ваканции“, или иначе казано, прекарва времето си ту вътре, ту извън различни рехабилитационни заведения. Единствения път, когато съм я срещал, се беше „подкрепила“ добре за някакво социално събитие, издокарана, напудрена, безупречна и неестествено бледа, с отсъстващ поглед, леко олюляваща се и заваляща думите.

Моника беше отчуждена от семейството си, като изключим чичо Карсън. Както навярно си представяте, надали имах нещо против.

— Каза, че искаш да ме видиш — продумах.

— Да, Марк, да, казах.

Зачаках.

Едгар положи ръце върху бюрото.

— Ти обичаше ли дъщеря ми?

Хвана ме неподготвен, но все пак успях да изрека без колебание:

— Много.

Сякаш долавяше лъжата. Направих усилие да не отклоня погледа си.

— И въпреки това тя не беше щастлива, не мислиш ли?

— Едва ли мога да бъда обвинен в това.

Той кимна бавно.

— Какво пък, може би имаш право.

Но начинът, по който се измъквах при самозащита, не беше убедителен дори за мен. Думите на Едгар прозвучаха като ненадейна плесница. Вината ми се завръщаше с грохот.

— Знаеше ли, че тя посещава психиатър? — запита Едгар.

Първо се обърнах към Карсън и после пак към Едгар.

— Не.

— Тя не искаше никой да узнае.

— А ти как разбра?

Едгар не отвърна. Взираше се в ръцете си. Сетне промълви:

— Искам да ти покажа нещо.

Отново хвърлих крадешком поглед към Карсън. Беше стиснал челюсти. Даже ми се стори, че забелязах потрепване. Пак се извърнах към Едгар.

— Добре.

Едгар издърпа чекмеджето на писалището, бръкна в него и измъкна найлонов плик. Вдигна го пред очите ми, стискайки го за ъгълчето между палеца и показалеца си. Мина известно време, но щом осъзнах какво виждам, очите ми се разшириха.

Едгар долови реакцията ми.

— Значи познаваш това?

Бях загубил ума и дума. Извърнах очи към Карсън. Неговите бяха зачервени. Пак погледнах Едгар и кимнах изтръпнал. В найлоновия плик беше поставено малко парче от дреха, може би седем и половина на седем и половина сантиметра. Десенът беше същият, който видях преди две седмици, малко преди да бъда прострелян.

Розово на черни пингвинчета.

Едва успях да изхриптя:

— Откъде имаш това?

Едгар ми подаде голям кафеникав плик — от онези с мека подплата от вътрешната страна. Той също бе затворен в найлонов плик. Повъртях го в ръцете си. Името и адресът на Едгар бяха напечатани върху бял етикет. Нямаше обратен адрес. Пощенското клеймо беше от Ню Йорк.

— Пристигна днес по пощата — поясни Едгар. Той посочи към парчето плат. — Това на Тара ли е?

Май съм потвърдил.

— Това не е всичко — произнесе Едгар. Отново се пресегна към чекмеджето.

— Позволих си да поставя всичко в найлонови пликове. В случай, че органите решат да го изследват.

Отново ми подаде нещо, което приличаше на затваряща се с цип торбичка. Този път по-малка. Вътре имаше косми. Малки кичурчета коса. С нарастващ ужас осъзнах какво виждам. Сърцето ми спря.

Бebешка коса.

Някъде отдалеч дочух гласа на Едгар:

— Нейните ли са?

Затворих очи и се опитах да си я представя. Тара в детското креватче. За мой ужас, образът на дъщеря ми вече избледняваше в съзнанието ми. Как е възможно толкова нещо? Вече не бях в състояние да кажа дали това, което виждах в мислите си, беше спомен, или нещо, което си измислям, за да замести образа, който вече забравях. По дяволите! В очите ми напиреха сълзи. Помъчих се да си върна усещането за меката главица на дъщеря ми, за начина, по който пръстите ми напипваха теменцето ѝ.

— Марк?

— Може и да са нейните — произнесох, отваряйки очи. — Няма как да знам със сигурност.

— Ето още нещо — рече Едгар. Подаде ми поредния найлонов плик.

С разтреперана ръка поставих торбичката с косата ѝ върху писалището. Поех новия плик. В него имаше бял лист — писмо, напечатано на лазерен принтер.

Ако потърсите полицията, изчезваме. Никога няма да узнаете какво се е случило с нея. Ще ви следим. И ще знаем. Имаме вътрешен човек. Разговорите ви се следят. Не обсъждайте това по телефона. Знаем, че вие, Дядото, сте богат. Искаме два милиона долара. Искаме вие, Таткото, да доставите откупа. Вие, Дядото, трябва да сте готов с парите. Прилагаме и клетъчен телефон. Не може да бъде проследен. Но ако наберете номер или го използвате по някакъв начин, ще знаем. Ще изчезнем и никога повече няма да видите детето. Пригответе парите. Дайте ги на Таткото. Таткото да държи парите и мобифона до себе си. Да се прибере вкъщи и да чака. Ще се обадим и ще ви кажем какво да правите. Отклоните ли се от инструкциите

ни, няма да видите повече дъщеря си. Няма да има втори шанс.

Синтаксисът беше, меко казано, особен. Прочетох писмото три пъти, след което се спогледахме с Едгар и Карсън. Заля ме странно спокойствие. Да, това беше ужасяващо, но получаването на писмото... беше и облекчение. Най-сетне нещо се случваше. Вече можехме да действваме. Да си върнем Тара. Имаше надежда.

Едгар се изправи и се запъти към ъгъла на стаята. Отвори вратата на един шкаф и извади спортен сак „Найк“. Произнесе без предисловия:

— Всичките пари са тук.

Стовари сака в скута ми. Взрях се опулен в него.

— Два милиона долара?

— Номерата на банкнотите не са последователни, но имаме опис на всички серийни номера, за всеки случай.

Гледах ту към Карсън, ту към Едгар.

— Не мислите ли, че трябва да се свържем с ФБР?

— Не, наистина не. — Едгар се настани върху писалището и скръсти ръце пред гърдите си. От него лъхаше на скъп афтършейв, но под обвивката надушвах и нещо по-примитивно, почти граниво. Отблизо можех да забележа тъмните кръгове, признак на изтощение. — Ти вземаш решението, Марк. Ти си бащата. Ще приемем, каквото и да направиш. Но както сам знаеш, имал съм си работа с федералните власти. Може мнението ми да е повлияно от знанието ми за тяхната некомпетентност, а може и да съм предубеден, тъй като съм ставал свидетел доколко действията им се ръководят от личен интерес. Ако ставаше въпрос за моята дъщеря, по-скоро бих се доверил на своята преценка, отколкото на тяхната.

Не бях сигурен какво да кажа или да сторя. Едгар се погрижи за това. Той плесна веднъж с ръце и посочи вратата.

— В писмото се казва да се прибереш вкъщи и да чакаш. Смятам, че е най-добре да се подчиним.

[1] Бесният санбернар от едноименния роман на Стивън Кинг. — Б.пр. ↑

[2] Стандартен тест, използван в коледите и университетите на САЩ за улесняване подбора на нови студенти. — Б.пр. ↑

[3] „Ей Пи“ — съкратено от „Advanced Placement“ — програма в САЩ и Канада, предлагаща възможност на студенти първи курс да учат в по-горен курс поради добри постижения в гимназията. — Б.пр. ↑

[4] Болест на Крузон — различни вродени малформации на черепа и очите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Същият шофьор ме очакваше. Пъхнах се на задната седалка с притиснат до гърдите сак „Найк“. Чувствата ми се мятаха между жалък страх и най-необяснимо въодушевление. Можех да си върна дъщерята. А можех и да прецакам всичко.

Но да карам поред — преди всичко, да се обаждам ли на полицията?

Направих опит да се успокоя, да погледна на ситуацията хладнокръвно, обективно, да претегля всички „за“ и „против“. Естествено, беше невъзможно. Но все пак съм лекар. Вземал съм животоопределящи решения и преди. Знаех, че най-добрият начин да сторя това, е, като отстраня емоционалния багаж от уравнението. Но тук бе заложен животът на дъщеря ми. Моята дъщеря. Или като ехо на онова, което споменах в началото — на моя свят.

Къщата, която купихме с Моника, беше буквално зад ъгъла до къщата, в която съм израснал и в която все още живеят родителите ми. По този повод изпитвам смесени чувства. Наистина не ми харесва да живея в близост до родителите си, но не по-малко мразя и чувството си за вина, че съм ги напуснал. Компромисното решение — живея до тях, но пътувай често.

Лени и Шерил живеят само през няколко преки, до Каселтън Мол, в къщата, където Шерил бе израснала. Родителите ѝ се преместиха във Флорида преди шест години. Те държат апартамент наблизо в съседния квартал Роузланд, за да се виждат с внуците си и да се спасяват от непосилните жеги в Слънчевия щат.

Не изпитвам особена радост, че живея в Каселтън. През последните трийсет години градът почти не се е променил. В младежките ни години се присмивахме на майките и бащите си заради техния материализъм и привидно дребнави житейски ценности. А сега се превърнахме досущ в своите родители. Просто заехме тяхното място и натикахме мама и татко в трета глуха, да си гледат пенсиите. Децата ни пък изместват нас. Ала закусвалнята „Морис“ си е все там,

на „Каселтън Авеню“ и пожарната продължава да е от доброволци. Младшата лига все тъй играе в Нортланд Фийлд и жиците на високоволтовото напрежение са все тъй провиснали опасно близо над старото ми първоначално училище. Гората зад къщата на Бренърови на „Рокмонт Терас“ продължава да е свърталище на тинейджъри, където се събират да пушат. Гимназията пак излъчва между пет и осем национални първенци годишно, макар че когато бях по-млад, списъкът беше предимно от евреи, докато сега клони към азиатската общност.

Завихме надясно по „Монроу Авеню“ и минахме покрай терасовидния квартал, в който съм израснал. Боядисана в бяло, с черни щори, с кухня, дневна и трапезария, разположени на три стъпала пониско вдясно, нашата къща, макар и малко по-вехта, почти не се отличава от останалите къщи в квартала, сякаш излезли от шприц за курабийки. Всъщност единственото, с което изпъква, е рампата за инвалидната количка. Поставихме я след третия инсулт на татко, когато бях на дванайсет години. Приятелите ми и аз я използвахме за скейтборд писта. В долния ѝ край поставихме препятствие за отскок от тухли и шперплат, което стъквихме сами.

Колата на медицинската сестра беше в алеята. Тя идва денем. Не наехме денонощна болногледачка. Вече над две десетилетия баща ми е прикован към инвалидната количка. Не може да говори. Устата му от лявата страна е грозно изкривена надолу. Половината му тяло е напълно парализирано, а и другата половина не е цвете.

Когато шофьорът взе завоя по „Дарби Терас“, видях че къщата ми — настоящата ни къща — изглежда по същия начин, както преди няколко седмици. Не знам какво точно съм очаквал. Навярно жълта лента, отцепваща местопрестъплението. Или голямо петно от кръв. Но нямаше и помен от случилото се преди две седмици.

Когато я купувах, къщата беше с просрочена ипотеки. Семейство Левински бе живяло в нея трийсет и шест години, без никой да ги опознае истински. Госпожа Левински беше мила на вид жена с тик на лицето. А господин Левински бе грубиян, който по цял ден ѝ крещеше на двора. Бояхме се от него. Веднъж видях как госпожа Левински изтърча от къщата по нощница, а господин Левински я беше погнал с лопата. Хлапетиите минаваха направо през всеки двор освен техния. Когато завърших колежа, бяха плъзнали слухове, че е насилвал дъщеря си Дайна — момиче, расло сякаш безпризорно, с тъжни очи и остра

като клечки коса, с което ходех на училище от първи клас. Когато в мислите си се връщам към нея, си давам сметка, че поне дузина години сме били в един клас, а не помня да е повишавала глас над шепот, и то само ако е принудена от добронамерени даскали. Никога не съм правил опит да се сближа с Дайна. Не знам какво точно можех да сторя, но все още ми се иска поне да бях опитал.

В годината след завършването ми на колежа, когато плъзнаха слуховете за сексуалния тормоз над Дайна, семейство Левински си вдигна чукалата и се премести другаде. Никой не разбра къде. Банката прибра къщата и обяви, че се дава под наем. Ние с Моника направихме офертата няколко седмици преди раждането на Тара.

Когато се нанесохме, нощем стоях буден и се ослушвах — и аз не знам точно за какво — може би за някакви звуци, нашепващи за миналото на къщата и за обитаващото я нещастие. Опитвах се да си представя коя от спалните е била на Дайна, размишлявайки какво ѝ е било тогава и какво ѝ е сега, но липсваха каквито и да било следи. Както казах и преди, една къща е само тухли и хоросан. Нищо повече.

Пред дома ми бяха паркирани две непознати коли. Мама бе застанала на входната врата. Щом слязох от колата, тя ме пресрещна, както се очакват първите пуснати на свобода военнопленници. Прегърна ме силно и долових, че е прекалила с парфюма. Продължавах да стискам сака „Найк“ с парите, поради което ми беше трудно да отвърна на любвеобилността ѝ.

Над рамото ѝ зърнах, че инспектор Боб Ригън излиза от къщата ми. До него бе застанал грамаден чернокож мъж с лъскава бръсната глава и дизайнерски слънчеви очила. Майка прошепна: „Чакаха теб“.

Кимнах и пристъпих към тях. Ригън заслони очите си с ръка, но само за ефект — слънцето не беше чак толкова силно. Черният мъж остана като забит на мястото си.

— Къде бяхте? — попита ме Ригън. Когато не отвърнах веднага, додаде: — Напуснали сте болницата преди повече от час.

Помислих за мобилния телефон в джоба ми. Помислих и за натъпкания с пари сак в ръката ми. Засега реших да мина с половинчата истина.

— Ходих на гроба на жена ми — отвърнах.

— Налага се да поговорим, Марк.

— Заповядайте — рекох.

Всички влязохме в къщата. Спрях се в антрето. Тялото на Моника е било открито само на десетина крачки от мястото, където бях застанал. Все още на прага, очите ми зашариха по стените, търсейки някакъв издайнически знак за насилие. Имаше един. Открих го почти веднага. Над литографията на Беренс, досами стълбите, имаше запълнена с шпакла дупка от куршум — единствения заблуден куршум, който не бе уцелил нито Моника, нито мен. Петното от замазката белееше върху стената. Ще трябва да й ударя една боя.

Не можех да откъсна очи от него. Чух нечие прокашляне, което ме изкара от унеса. Мама потърка гърба ми, след което се отправи към кухнята. Поканих Ригън и колегата му в дневната. Те заеха двата стола, а аз седнах на канапето. С Моника още не бяхме подредили къщата истински. Столовете бяха от спалнята ми в колежа и им личеше. Канапето идваше от апартамента на Моника — прекалено строга антика, сякаш държана на склад във Версай. Беше тежко и твърдо — дори в разцвета си е било оскъдно тапицирано.

— Това е специален агент Лойд Тикнър — обади се Ригън, посочвайки с жест чернокожия. — От ФБР.

Тикнър кимна. Кимнах и аз.

Ригън направи опит да се усмихне.

— Радвам се, че се чувствате по-добре — поде той.

— Не се чувствам по-добре — заявих. Неговият вид бе объркан. — Няма да се почувствам по-добре, докато не си върна дъщерята.

— Да, разбира се. Та по същия повод имаме няколко изясняващи въпроса, ако не възразявате.

Дадох им да разберат, че не възразявам.

Ригън се изкашля в юмрука си, за да печели време.

— Трябва да разберете едно нещо. Налага се да ви зададем тези въпроси. Не го правя за удоволствие. Знам, че и на нас не ви се нрави, но тези въпроси трябва да бъдат зададени. Надявам се, че разбирате?

Всъщност не, но не беше време да се впускам в обяснения.

— Давайте направо — подканих го.

— Какво можете да ни кажете за вашия брак?

В мозъчната ми кора светна червена лампичка.

— Какво общо има бракът ми с всичко това?

Ригън сви рамене. Тикнър не помръдна.

— Само се опитваме да сглобим някои парчета, това е всичко.

— Бракът ми няма нищо общо с тази история.

— Сигурен съм, че имате право, Марк, но истината е, че съдебното дирене тук вече започва да изстива. Всеки изминал ден е в наша вреда. Налага се да обследваме всички възможни версии.

— Интересува ме единствено версията, която води към дъщеря ми.

— Това го разбираме. Тя е във фокуса на нашето разследване — да открием какво се е случило с дъщеря ви. И с вас. Да не забравяме, че някой се опита да убие и вас, не съм ли прав?

— Сигурно.

— Нали разбирате, не можем просто да пренебрегнем другите въпроси.

— Какви други въпроси?

— Например женитбата ви.

— Какво за нея?

— Когато сте се оженили, Моника вече е била бременна, нали?

— Какво общо има... — произнесох и се спрях. На езика ми беше да ги нападна ожесточено, но думите на Лени отново прогърмяха в съзнанието ми. „Не разговаряй с ченгетата без мен“. Трябва да му се обадя. Знам го. Но нещо в тона и държанието им... Ако сега млъкна и им кажа, че искам да повикам адвокатата си, ще им се сторя виновен. Аз нямам какво да крия. Защо да подхранвам подозренията им? Това само ще ги отклони от целта. Естествено, освен това ги знам и как работят, наясно съм с играта на полицаите, а пък съм и лекар. По-лошо, хирург. Ние хирурзите често допускаме грешката да се мислим за по-умни от другите.

Заложих на честността.

— Да, бременна беше, и какво от това?

— Вие сте пластичен хирург, нали?

— Правилно. — Смяната на темата ме обърка.

— Вие и вашата партньорка пътувате в чужбина и оперирате цепки на небцето, тежки лицеви травми, изгаряния, такива неща, нали?

— Да, горе-долу.

— Значи пътувате много?

— Доста — признах.

— Всъщност — заяви Ригън — няма ли да е честно, ако кажем, че за двете години преди брака вие вероятно сте прекарвали повече

време извън, отколкото вътре в страната?

— Възможно е — рекох. Сгърчих се от болка върху твърдата седалката на канапето. — Бихте ли ми казали каква връзка има всичко това?

Ригън ме дари с най-обезкуражаващата си усмивка.

— Само се опитваме да попълним картината.

— Картината на кое?

— На партньорката ви — той се консултира с бележките си, —
Зия Леру.

— Доктор Леру — поправих го.

— Да, доктор Леру, благодаря. Та къде е тя в момента?

— В Камбоджа.

— И там прави операции на деца с дефекти?

— Да.

Ригън наклони глава с престорено объркване.

— Първоначално не беше ли планирано вие да поемете това пътуване?

— Много отдавна.

— Колко отдавна?

— Не съм сигурен, че разбирам въпроса.

— Колко отдавна сте се отписали от програмата?

— Не зная — рекох. — Може би преди осем или девет месеца.

— Та значи доктор Леру замина вместо вас, така ли?

— Да, така. Което ще рече какво?

Направи се на ударен.

— Вие си обичате работата, нали, Марк?

— Да.

— Обичате да пътувате извън страната? И да вършите тази похвална работа?

— Разбира се.

Ригън се почеса по главата прекалено драматично, правейки се на озадачен по най-отявлен начин.

— Тогава щом обичате да пътувате, защо сте се отказали и сте пратили доктор Леру да замине вместо вас?

Взех да виждам накъде бие.

— Ограничения — отвърнах.

— Имате предвид на пътуванията?

— Да.

— Защо?

— Защото имах други задължения.

— Да ги разбирам ли като съпружески и бащински?

Изправих се на мястото си и го погледнах право в очите.

— Искам да знам смисъла — настоях. — Накъде биете с тези въпроси?

Ригън се облегна назад. Мълчаливият Тикнър стори същото.

— Просто се опитвам да наредя мозайката, нищо повече.

— Вече го споменахте.

— Да, почакайте малко, дайте ми само секунда — Ригън запрелиства страниците на бележника си. — Джинси и червена блуза.

— Какво?

— Съпругата ви — той посочи бележките. — Вие казахте, че онази сутрин била облечена с джинси и червена блуза.

Нови образи на Моника нахлуха в съзнанието ми. Опитах се да възпра прилива.

— Е, и?

— Когато открихме тялото ѝ, беше гола — изтъкна Ригън.

В сърцето ми се залюля трус, който се разпростря към крайниците. Пръстите ми взеха да изтръпват.

— Значи не сте знаели?

Преглътнах.

— Да не е била... — Гласът ми замря в гърлото.

— Не — каза Ригън. — Никакви следи по нея освен дупките от куршумите. — Отново наклони глава, все едно казваше „помогни ми да разбера“. — Открихме я мъртва точно в тази стая. Имаше ли навика да се появява тук без дрехи?

— Вече ви казах. — Почти залитах от информацията, опитвайки се да я асимилирам, да не изоставам от него. — Носеше джинси и червена блуза.

— Тоест вече е била облечена?

Припомних си шума от душа. Спомних си как тя излезе от банята, отмятайки назад косата си, как после легна на леглото и взе да намъква джинсите върху бедрата си.

— Да.

— Сигурен ли сте?

— Напълно.

— Пресяхме цялата къща. Не открихме червена блуза. Джинси, да. Имаше няколко чифта. Но никаква червена блуза. Не е ли странно според вас?

— Почакайте малко — прекъснах го. — Дрехите ѝ не бяха ли до трупа?

— Не.

Логиката ми се губеше.

— Тогава ще погледна в гардероба ѝ — изрекох.

— Вече го направихме, но въпреки това давай. Разбира се, така или иначе ми е интересно как дрехи, които е носела, могат да се окажат обратно в гардероба. А на вас?

Нямах отговор.

— Притежавате ли оръжие, доктор Сейдман?

Поредната смяна на темата. Помъчих се да бъда в крачка, но умът ми кръжеше.

— Да.

— Какъв вид?

— „Смит и Уесън“, трийсет и осми калибър. От баща ми.

— Къде го държите?

— В дрешника на спалнята има отделение. Намира се на най-горния рафт в касета, която се заключва.

Ригън се пресегна зад гърба си и измъкна металната касета със секретна ключалка.

— Тази ли е?

— Да.

— Отворете я.

Подхвърли ми я. Аз я улових. Сиво-синкавият метал беше студен на пипане, освен че беше стряскащо лек. Превъртях колелцата на нужната комбинация и отворих кутията. Зарових из разните документи — за собственост на колата, нотариалния акт на къщата, скицата на имота, но колкото да се съвзема. От самото начало знаех, че пистолетът липсва.

— И двамата със съпругата ви сте застреляни с трийсет и осми калибър — уточни Ригън. — А вашият пищов май липсва.

Взирах се в кутията, сякаш очаквах пистолетът неочаквано да се материализира. Опитах се да сглобя пъзела, но нищо не ми идваше

наум.

— Да имате идея къде може да е оръжието?

Поклатих глава.

— Има още едно странно нещо — изгъкна Ригън.

Вдигнах поглед към него.

— Вие и Моника сте застреляни с различни пистолети трийсет и осми калибър.

— Моля?

Той кимна.

— Да, и на мен ми беше трудно да го асимилирам. Накарах балистичния отдел да направи двойна експертиза. Вие и жена ви сте простреляни с две различни оръжия — и двете трийсет и осми калибър. А вашето, изглежда, липсва — Ригън театрално сви рамене. — Помогнете ми да го разбере, Марк.

Вгледах се в лицата им. Онова, което видях, не ми хареса. Предупреждението на Лени отново нахлу в ума ми, този път непоколебимо.

— Искам да повикам адвоката си — произнесох.

— Сигурен ли сте?

— Да.

— Давайте тогава.

Мама беше стояла до вратата на кухнята, кършейки ръце. Колко от това бе успяла да дочуе? Ако съдя по изражението ѝ, предостатъчно. Погледна ме очаквателно. Аз ѝ кимнах и тя отиде да се обади на Лени. Скръстих ръце, но ми беше некомфортно. Потупах с крак по пода. Тикнър свали слънчевите си очила, срещна погледа ми и най-сетне продума:

— Какво има в сака? — попита ме той.

Аз само го гледах.

— Спортната чанта, която опипвате. — За разлика от здравата му физика, гласът на Тикнър звучеше с писклив носов фалцет. — Какво има в нея?

Направих голяма грешка. Трябваше да послушам Леми. Трябваше да го извикам веднага. Сега не знаех как да отговоря. Някъде отзад дочух как майка ми подканя Лени да побърза. Пресявах наум различни отговори за измъкване с някаква половинчата истина, без

нито един да бъде убедителен, когато остър звук отклони вниманието ми.

Клетъчният телефон, който похитителите бяха изпратили на тъста ми, започна да звъни.

ГЛАВА 4

Тикнър и Ригън чакаха отговора ми.

Извиних се и се надигнах, без да им давам възможност да реагират. Ръката ми напипа мобифона, докато се изнесох набързо от стаята. Примигнах и заоглеждах бутоните. Копчето за отговор на повикване се намираше на непривично място. Зърнах през улицата две момичета, които караха фосфоресциращи колела, надянали на главите си каски в ярки цветове. От дръжките на единия велосипед се ветрееха розови панделки.

Когато бях малък, тази махала приютяваше поне дузина хлапета на моята възраст. Обикновено се събирахме след училище. Не си спомням на какво точно сме играли — никога не бяхме достатъчно организирани за истинска игра на бейзбол, да речем, или нещо подобно, но май всички игри включваха „стражари и апаши“ и съдържаха насилие „наужким“. Детството в предградията винаги носи елемент на невинност, макар че почти не е минавал ден, който да не завърши със сълзи поне за едно от хлапетата. Спорехме, сменяхме съюзниците си, кълняхме се в приятелство, обявявахме войни и като страдащи от амнезия, на другия ден всичко се забравяше. Почвахме на чисто всеки следобед. Поредно хлапе се прибираше вкъщи разплакано.

Палецът ми най-сетне докосна точния бутон. Натиснах го и едновременно доближих телефона до ухото си. Сърцето ми блъскаше до пръсване. Прокашлях се и, чувствайки се като пълен идиот, произнесох: „Ало?“

— Отговаряй с „да“ или „не“. — Гласът бръмчеше с тембър на робот, като запис на автоматично обслужване. — Взе ли парите?

— Да.

— Знаеш ли къде е „Гардън Стейт Плаза“?

— В Парамъс — отвърнах.

— Точно след два часа те искам да си паркирал на северния паркинг. Това е до „Нордстром“. Сектор девет. Някой ще се приближи до колата.

— Но...

Щракване.

Ръката ми се отпусна. Тялото ми взе да тръпне... Не се противопоставих на тръпките. Хлапачките през улицата бяха започнали кавга. Не чувах подробности, но думата „мое“ ту долиташе, ту замираще в ушите ми. Някакъв джип се появи иззад ъгъла с бясна скорост. Сякаш го наблюдавах от голяма височина. Наби спирачките. Шофьорската врата се отвори, преди колата да спре на място.

Беше Лени. Хвърли поглед към мен и се приближи припряно.

— Марк?

— Оказа се прав — кимнах в посока на къщата. В момента Ригън стоеше на входната врата. — Те смятат, че съм замесен.

Лицето на Лени потъмня. Очите му се присвиха, превръщайки зениците в ситни точки. В спорта това се нарича „надяване маската на двубоя“. Лени се превръщаше в Куджо. Оглеждаше Ригън със зверски поглед, сякаш решаваше кой крайник да отхапе първо.

— Разговаря ли с тях?

— Малко.

Лени рязко изви поглед към мен.

— Не им ли каза, че искаш адвокатата си?

— Отначало не.

— По дяволите, Марк, казах ти...

— Получих искане за откуп.

Това накара Лени да се спре. Аз засякох часовника си. Парамъс беше на четирийсет минути шофиране отгук. При натоварено движение можеше да отнеме и час. Имах време, но не много. Започнах да го осветлявам за събитията. Лени хвърли пореден кръвнишки поглед към Ригън и ме отведе още по-надалеч от къщата. Застанахме на тротоара върху познатите облачносиви плочи, отделящи един имот от друг, след което, като две деца приклекахме и седнахме върху тротоара. Опряхме бради на коленете си. Гледах лицето на Лени между чорапите му с ромбовидна шарка и скосените маншети на ризата. Клечането в тази поза беше дяволски неудобно. Слънцето блестеше право в очите ни. И двамата гледахме по-скоро встрани, отколкото един в друг, точно както в детството. Така по-лесно си казвахме всичко.

Говорех припряно. На половината разказ Ригън започна да пристъпва към нас. Лени се извърна към него и изкрещя:

— Пази си топките, ей!

Ригън спря с думите:

— Какво?

— Ще арестуваш ли клиента ми?

— Не.

Лени посочи към чатала на Ригън.

— Ще ти ги бронзирам и ще ги окача на огледалото за обратно виждане, само да си направил още една крачка.

Ригън изправи стойка.

— Имаме някои въпроси към клиента ви.

— Я бягай! Иди да нарушаваш правата на някой друг с по-дребен адвокат.

Лени му направи знак да се разкара и ми кимна да продължавам. Ригън имаше вкиснат вид, но отстъпи две крачки назад. Отново погледнах часовника си. Изминали бяха едва пет минути от обаждането за откупа. Привърших разказа, а Лени не свалеше от Ригън поглед като лазер.

— Искаш ли мнението ми? — попита той.

— Да.

С все така начумерен поглед, Лени произнесе:

— Смятам, че трябва да им кажеш.

— Сигурен ли си?

— Не, по дяволите.

— А ти би ли? — попитах. — Тоест, ако ставаше дума за твоето дете?

Лени размисли няколко секунди.

— Не мога да се поставя на твоё място, ако това имаш предвид. Но да, мисля, че да. Ще играя на риск. Рискът е по-малък, ако кажеш на ченгетата. Не че всеки път върши работа, но те са специалисти по тези неща. А ние не. — Лени постави лакти върху коленете си и облегна брада на дланите си — позната поза от момчешките години. — Това е мнението на Лени приятеля — продължи той. — Лени приятелят те насърчава да им кажеш.

— А Лени адвокатът? — подхвърлих.

— Той би бил по-настоятелен. Направо ще те ръчка да свалиш картите.

— Защо?

— Ако отидеш с двата милиона долара и ти ги задигнат, дори и да си върнеш Тара, меко казано, ще събудиш подозренията им.

— Не ми пука за това. Просто искам да си върна Тара.

— Ясно. Бих казал, че Лени приятелят разбира.

Лени на свой ред погледна часовника си. Не усещах вътрешностите си, сякаш бяха изгребани като вода от лодка. Почти чувах тиктакането. Беше подлудяващо. Отново се опитах да бъда здравомислещ, да сложа всички „за“ от едната страна и всички „против“ от другата и накрая да тегля чертата. Но тиктакането не спираше.

Лени спомена нещо за игра на риск. Аз не играя комар. Не обичам да залагам на риск. Оттатък улицата едната от хлапачките извика: „Аз го казвам!“ и гневно се отдалечи с колелото. Другото момиче се изсмя, мятайки се на своя велосипед. Очите ми се напълниха със сълзи. Адски ми се прииска Моника да беше тук. Да се посъветвам с нея. И тя да е посветена в това, а не да решавам сам.

Обърнах се назад към входната врата. Ригън и Тикнър вече бяха застанали отвън. Ригън бе скръстил ръце пред гърдите си, полюлявайки се на пръсти и пети. Тикнър не помръдваше, а лицето му бе каменна маска. Можех ли да поверя на тях живота на дъщеря си? Щяха ли те да поставят Тара на първо място или, както предположи Едгар, щяха да следват собствения си неписан дневен ред?

Тиктакането се усиливаше, ставайки все по-настоятелно.

Някой бе убил жена ми. Някой бе похитил детето ми. През последните няколко дни все се питах защо — защо точно нас? — без да си позволявам набези в дълбините на самосъжалението. Но отговорът не идваше. Не виждах мотив и това навярно бе най-плашещото. Може и да няма причина, а чисто и просто да е лош късмет.

Лени гледаше право пред себе си и чакаше. Тик-так-тик-так.

— Ще взема да им кажа — промълвих.

Реакцията им ме изненада. Бяха обзети от паника.

Разбира се, Ригън и Тикнър се опитаха да я прикрият, но телесният им език ги издаваше — очите им запремигнаха, угълчетата на устите им се стегнаха, гласовете им внезапно придобиха школуван тембър на водещи забавно радиопредаване. Просто разполагаха с прекалено ограничено време за действие. Тикнър бързо набра номера на специалиста от ФБР по водене на преговори при отвличания, за да поиска официално помощта му. Ригън се свърза с полицейските си колеги в Парамъс. Щом приключи разговора, Тикнър се обърна към мен:

— Ще осигурим хора, които да покрият района на мола. Дискретно, разбира се. Ще направим опит да подсигурием всеки изход по магистрала номер седемнайсет и в двете посоки със служители в коли. Ще поставим хора вътре в мола по всичките му входи. Но искам да ме чуete много внимателно, доктор Сейдман. Нашият специалист казва, че трябва да опитаем да го задържим. Може би ще убедите похитителя да отложи...

— Не — отсякох.

— Те няма да избягат току-така — възрази Тикнър. — Нали искат парите.

— Дъщеря ми е с тях от почти три седмици. Няма да отлагам нищо.

Той кимна недоволно, опитвайки се да запази спокойствие.

— Тогава искам да сложа човек в колата при вас.

— Не.

— Той ще се скрие на пода отзад.

— Не — натъртих.

— Или още по-добре — пробва се Тикнър с нова идея, — правили сме го преди — ще кажем на похитителя, че не можете да шофирате. По дяволите, та нали току-що излизате от болницата. Ще сложим някой от нашите хора да кара колата. Казваме, че ви е братовчед.

Погледнах намръщено към Ригън.

— Не казахте ли, че според вас сестра ми има пръст в това?

— Възможно е, да.

— Не смятате ли, че тя ще знае дали човекът ми е братовчед или не?

Тикнър и Ригън се поколебаха, след което кимнаха единодушно.

— Има логика — отбеляза Ригън.

Лени и аз се спогледахме. Ето на какви професионалисти поверявах живота на Тара. Мисълта не бе успокояваща. Тръгнах към вратата.

Тикнър сложи ръка на рамото ми.

— Къде отивате?

— Къде, по дяволите, мислите, че отивам?

— Защо не поседнете, доктор Сейдман?

— Нямам време — възразих. — Трябва да потеглям натам. Може да има задръстване.

— Можем да разчистим движението.

— Да бе, и това няма да изглежда подозрително — натъртих.

— Силно се съмнявам, че той ще тръгне след вас отгук.

Обърнах се рязко към него.

— И бихте подложили живота на детето ми на този риск?

Замълча достатъчно дълго.

— Вие май не разбирате — продължих, гледайки го право в лицето. — Не ми пука нито какво ще стане с парите, нито дали онези ще се измъкнат. Просто искам да си върна дъщерята.

— Това го разбираме — вметна Тикнър. — Но вие забравяте нещо.

— Какво?

— Бихте ли седнали, ако обичате?

— Вижте, направете ми една услуга, става ли? Оставете ме да стоя прав. Аз съм лекар. Знам по-добре от всеки как се съобщават „лоши новини“. Тъй че не ме баламосвайте.

Тикнър вдигна дланите си нагоре и произнесе:

— Имате право. — Пое дъх дълбоко и продължително. Тактика на отлагане. Само че на мен не ми беше до тактики.

— И тъй, казвайте, каквото ще казвате — подканих го.

— Които и да са извършили това — поде той, — същите типове са ви простреляли. Убили са съпругата ви.

— Това ми е ясно.

— Не мисля, че ви е ясно. Помислете само за секунда върху следното: просто не можем да ви оставим да тръгнете сам. Който го е извършил, се е опитал да ви очисти. Стреляли са по вас два пъти и са ви зарязали, мислейки ви за мъртъв.

— Марк — намеси се Ригън, приближавайки ме. — Вече ви поднесохме няколко твърде смели теории. Проблемът е, че те са само теории. Не знаем какво целят онези. Може да е просто отвличане, но ако е такава, то не прилича на нито едно, с което сме си имали работа. — Бе сменил маската на служебното лице, водещо разпита, с тази на човек, който сваля картите — с вдигнати нагоре вежди, като израз на откритост. — Със сигурност знаем само, че са се опитали да ви убият. Човек не убива родителите, ако гони само откуп.

— Може би се опитват да измъкнат парите от тъста ми — допуснах.

— Тогава защо чакаха толкова време?

Нямах отговор.

— Възможно е изобщо да не е планирано като отвличане — продължи Тикнър, — поне в началото. Това може да им е хрумнало впоследствие. Може да сте били набелязани само ние и съпругата ви. А сега са решили да довършат работата.

— Мислите, че е било планирано?

— Да, има много голяма вероятност.

— И какъв е вашият съвет?

Тикнър се хвана за думите ми.

— Не отивайте сам. Помогнете ни да спечелим известно време, за да се подготвим както трябва. Оставете ги те да ви се обадят.

Погледнах към Лени. Той прочете погледа ми и кимна.

— Това е невъзможно — заяви Лени.

Тикнър му хвърли остър поглед.

— При цялото ми уважение, клиентът ви се намира в сериозна опасност.

— Както и дъщеря ми — отвърнах простичко. Решението се оказва просто, когато не го усложняваш. Откъснах се от тях и тръгнах към колата си. — Дръжте хората си на разстояние.

ГЛАВА 5

Движението по пътя не беше натоварено, тъй че стигнах до мола с голяма преднина от време. Изключих двигателя и се облегнах назад. Озърнах се. Допусках, че федералните и ченгетата не са се отделяли от мен, но не можех да ги видя. Кое то беше хубаво, предполагам.

А сега какво?

Нямах никаква представа. Почаках още малко. Позанимах се с радиото, но нищо не успя да задържи вниманието ми. Включих уредбата за компактдискове и касети. Сепнах се, щом Доналд Фейгън от „Стийли Дан“ запя „Черната крава“. Не бях слушал тази касета откакто... точно така, от колежанските години. Защо ли Моника я беше запазила? В този миг с подновена болка осъзнах, че колата е била ползвана за последно от нея и навярно това бе последната касета, която тя е слушала.

Заоглеждах купувачите, които се подготвяха за влизане в мола. Насочих вниманието си към младите майки, отварящи чевръсто задните врати на своите ванове; начина, по който разтваряха още във въздуха седящите колички за бебета със замах, на който би завидял и фокусник; вещината, с която освобождаваха бебетата си от обезопасените детски седалки, навяващи мисли за астронавтите на борда на „Аполо 11“; как, след като затваряха вратите на колите си с привично натискане на дистанционното устройство, се понасяха напред с горда походка.

Всички майки до една сякаш излъчваха сияние. Та нали децата им бяха с тях. Тяхната безопасност, при петгнездно подсигуриране на колите срещу страничен удар и перфектните седалки сякаш по дизайн на НАСА, беше даденост. А аз седях тук със сак, натъпкан с пари за откуп, и с надеждата да си върна дъщерята. Бях на ръба да сваля прозореца надолу и да се провикна към тях с предупреждение.

Часът на крайния срок приближаваше. Слънцето напичаше безмилостно предното стъкло. Пресегнах се за тъмните си очила, но размислих и се отказах. И аз не знам защо. Нямах ли слагането на

тъмни очила да предизвика у похитителя усещане за несигурност? Не ми се вярва. Но знае ли човек? По-добре да ги оставя. Да не рискувам.

Свих се на седалката. По неясна причина през цялото време се стараех да се озъртам наоколо, без да бия на очи. Щом някой паркираше край мен или преминеше в близост до колата ми, стомахът ми се свиваше и аз се питах дали Тара е някъде наблизо.

Двучасовият срок вече изтичаше. Исках това да свърши час по-скоро. Следващите няколко минути решаваха всичко. Знаех го. Спокойно. Трябваше да запазя самообладание. Предупреждението на Тикнър кълтеше в главата ми. Дали някой нямаше да се приближи до колата и да ми пръсне мозъка?

Давах си сметка, че това е напълно реална опасност.

Когато клетъчният телефон иззвъня, аз се наведох стреснат напред. Доближих го до ухото си и моментално изломотих: „Ало“.

Познатият механичен глас произнесе:

— Изнеси се към западния изход.

Обърках се.

— Накъде е запад?

— Следвай знаците за магистрала номер четири. Карай по надлеза. Ние наблюдаваме. Ако някой те следва, изчезваме. Дръж мобифона до ухото си.

С радост се подчиних. Дясната ми ръка притискаше телефона към ухото ми толкова силно, че то започна да изтръпва. А лявата бе сграбчила волана, сякаш се канеше да го изтръгне.

— Излез на магистрала номер четири в посока запад.

Взех десния завой и се понесох по магистралата с пълна газ. Погледнах в огледалото за обратно виждане, за да проверя дали ми следва някой. Беше трудно да се разбере.

Гласът на робота изрече:

— Ще видиш крайпътен търговски център.

— Има хиляди крайпътни търговски центрове — отбелязах.

— Този е вдясно, до магазин за детски легла. Срещу изхода от шосе Парамъс.

Видях го.

— Добре.

— Движи се натам. Вляво ще видиш алея за коли. Карай до дъното ѝ и изключи мотора. Парите да са готови.

Веднага се усетих защо похитителят бе избрал точно това място. Към него се подхождаше само по един път. Околните магазини бяха обявени за даване под наем, с изключение на магазина за детски легла. А той се намираще далеч и вдясно. С други думи, мястото беше самостоятелно и встрани от магистралата. Нямах начин някой да го заобиколи и да се появи в гръб, или дори да намали скорост, без да бъде забелязан.

Надявах се федералните да са наясно с това.

Когато доближих гърба на сградата, видях някакъв мъж, застанал до миниван. Беше облечен с червено-черен трикотажен суичър и черни джинси, тъмни очила и бейзболна шапка „Янки“. Опитах се да установя нещо характерно във външността му, но наум ми идваше само думата „средностатистически“. Среден ръст, средно тегло. Единствено носът му биеше на очи. Дори от разстояние можех да видя, че е деформиран като на бивш боксьор. Но дали беше истински или дегизировка, не можех да определя.

Огледах минивана. Имаше фирмен надпис „Б + Т Електроникс“ от Риджуърт, Ню Джърси. Без телефонен номер и адрес. Регистрационният номер беше от Ню Джърси. Запаметих го.

Мъжът вдигна към устата си клетъчен телефон, приличен на предавател „уоки-токи“, и аз дочух механичният глас да произнася: „Ще се приближа. Подай парите през прозореца. Не излизай от колата. Не ми казвай нищо. Когато се отдалечим на безопасно разстояние с парите, ще се обадя и ще ти кажа откъде да вземеш дъщеря си“.

Мъжът с червения суичър и черни джинси свали мобифона и се приближи. Суичърът му беше измъкнат над панталоните. Дали не носеше оръжие под него? Не можех да разбера. А дори и да носеше, какво бих могъл да сторя точно сега? Ударих бутона за отваряне на прозорците. Те не помръднаха. Трябваше да завъртя ключа на запалването. Мъжът се приближаваше. Шапката „Янки“ беше нахлупена досами тъмните очила. Пресегнах се към ключа и го завъртях полека. Светлините на таблото се включиха. Повторно натиснах бутона. Този път стъклото се плъзна надолу.

Отново затърсих някакви отличителни белези на мъжа. Походката му беше леко нестабилна, сякаш бе ударил едно-две питиета, но не изглеждаше притеснен. Лицето му беше небръснато и нехармонично. Ръцете му бяха мръсни. Черните джинси бяха скъсани

на дясното коляно. Платнените му маратонки „Конвърс“ бяха виждали по-добри времена.

Когато мъжът се приближи на две крачки разстояние от колата, вдигнах сака към прозореца и целият се стегнах. Спрях да дишам. Без да спира крачка, мъжът взе парите и се обърна кръгом към минивана, като този път ускори ход. Задните врати на лекотоварната кола се отвориха и той скокна вътре, след което те моментално се затвориха зад него. Все едно, че колата го погълна.

Шофьорът запали мотора и миниванът потегли. Едва сега установих, че мястото има заден изход към страничен път, по който колата отпраши и изчезна.

Останах сам.

Не мърдах от мястото си в очакване на позвъняване по клетъчния телефон. Сърцето ми биеше до пръсване. Ризата ми бе мокра от пот. Никаква кола не пътуваше дотук. Паважът бе напукан. От грамадния метален контейнер за боклук стърчаха кашони. По земята имаше пръснати разтрошени стъкла. Очите ми се взираха напрегнато надолу, опитвайки се да разчетат надписите по избелели бирени етикети.

Изминаха петнайсет минути.

Не спирах да си представям как отново се събирам с дъщеря си, как я откривам, вземам я на ръце, притискам я към себе си и я успокоявам с нежни думи. Клетъчният телефон. Знаеше се, че трябва да звънне. Това беше част от картината, която си представях. Мобифонът звъни, механичният глас ми дава инструкции. Това бяха части първа и втора. Защо проклетата машинка не си върши работата?

Един буик спря на паркинга, на прилично разстояние от мен. Не разпознах шофьора, но Тикнър бе седнал на мястото до него. Погледите ни се срещнаха. Опитах се да разчета изражението му, но той продължаваше да се прави на стоик.

Отново се взрях в клетъчния телефон, без да смея да отместя поглед. Тиктакането се завърна, този път бавно, като засилващи се удари на сърце.

Изминаха още десет минути, преди мобифонът да извиси неохотно пискливото си гласче. Лепнах го на ухото си, преди звукът да има време да пропътува разстоянието.

— Ало? — обадих се.

Нищо.

Тикнър ме наблюдаваше изпитателно. Кимна ми едва-едва, но нямах представа за какво. Ръцете на шофьора му все още бяха върху волана в позиция „два без десет“.

— Ало? — пробвах отново.

Механичният глас произнесе: „Предупредих те да не се обаждаш на ченгетата“.

Кръвта замръзна във вените ми.

— Няма втори шанс.

Телефонът прекъсна.

ГЛАВА 6

Изход нямаше.

Копнеех за обезчувствяване. Копнеех за състоянието на кома в болницата, за интравенозната система с неспиращия поток на упойката. Все едно, че кожата ми беше смъкната и нервните ми окончания оголени. Можех да усетя всичко.

Завладяха ме страх и безпомощност. Страхът ме затвори в стая и превъртя ключа, а безпомощността — жестокото съзнание, че съм прецакал всичко и не мога да сторя нищо, за да облекча болката на детето си — ми надяна усмирителна риза и загаси светлините. Сигурно губех разсъдък.

Дните се нижеха в лепкава мъгла. През повечето време седях край телефона, всъщност край няколко телефона — домашния, моя клетъчен и клетъчния на похитителя. Купих зарядно устройство за мобилния на похитителя, за да не спира да работи. Прекарвах времето си на канапето. Телефоните бяха от дясната ми страна. Стараех се да не ги поглеждам, даже зяпах телевизора, тъй като помнех старата поговорка, че наблюдаваният чайник никога не зазира. Все пак им хвърлях поглед крадешком, за да се уверя, че не са избягали, внушавайки им да звъннат.

Отново се опитвах да съживя онази свръхестествена връзка между баща и дъщеря, която преди ми вдъхваше увереност, че Тара е още жива. Тя като че ли продължаваше да пулсира (или поне си го внушавах), макар и едва-едва, и в най-добрия случай бе съвсем изтъняла.

Няма втори шанс...

Отгоре на цялото ми чувство за вина, нощес сънувах една жена — не Моника, а старата си любов Рейчъл. Беше от сънищата, в които време и реалност се объркват, светът е непознат и чужд, дори противоречив, и все пак не изглежда нелогичен. С Рейчъл пак сме заедно. Никога не сме късали, но въпреки това сме живели разделени през всичките тези години. Аз съм на трийсет и четири, но тя не е

остаряла нито с ден, откакто ме напусна. В съня Тара е все така моя дъщеря — всъщност не са я отвличали, — но е някак си и на Рейчъл, макар че Рейчъл не е нейна майка. Навярно сте имали подобни сънища. Всичко е нелогично, без обаче да го оспорвате. Когато се събудих, сънят се разнесе като дим, както се случва със сънищата. Но ми остана вкусът, както и копнежът, който ме завладя с неочаквана сила.

Майка ми твърде много се суетеше около мен. Току-що ми стовари поредния поднос с храна. Пренебрегнах го за кой ли път, но тя си знаеше своето: „Трябва да имаш сили за Тара“.

— Да, мамо, „сили“ е ключовата дума тук. Стига да правя достатъчно лицеви опори на пейката, това ще ми върне Тара.

Мама само поклати глава, без да ми се връзва. Беше жестоко от моя страна, защото тя също страдаше. Внучката ѝ бе изчезнала, а синът ѝ бе в кошмарно състояние. Видях, че се запъти към кухнята с въздишка. Не ѝ се извиних.

Тикнър и Ригън наминаваха често. С приказките си много ми напомняха празните бълнувания от пиесите на Шекспир, които не значат нищо. Осветлиха ме за технологичните чудеса, използвани в издирването на Тара, като ДНК анализи и потенциални пръстови отпечатъци, охранителни камери, летища, пътни бариери и железопътни гари, търсачки, наблюдение и лаборатории по криминалистика. Парадираха с изтъркани полицейски клишета от сорта „Нито един непреобърнат камък“ и „Всяка възможна версия“. Аз кимах умно. Караха ме да разглеждам снимки на заподозрени лица, но търговският пътник със суичъра не беше на нито една от тях.

— Проучихме „Б + Т Електроникс“ — съобщи ми Ригън още на първата вечер. — Компанията съществува, но те използвали магнитни знаци, които само отлепваш от камиона. Някой им е откраднал един преди два месеца. През ум не им минало, че си заслужава да съобщават за случая.

— А регистрационният номер? — попитах.

— Номерът, който ти ни съобщи, не съществува.

— Как е възможно?

— Използвали са две стари табели с регистрационни номера — обясни Ригън. — Нали разбираш, режат две табели наполовина и след

това заваряват лявата половина на едната с дясната половина на другата.

Зяпах го като треснат.

— Тази работа има и една хубава страна — додаде Ригън.

— Нима?

— Означава, че си имаме работа с професионалисти. Знаели са предварително, че ако се свържеш с нас, ще устроим засада в мола. Намерили са място за паркиране, до което не можем да стигнем, без да бъдем забелязани. Набутват ни в проследяване на безполезни следи с фалшивия рекламен знак и подправения регистрационен номер. Та както казах, професионалисти са.

— И кое му е хубавото на това?

— Професионалистите обикновено не проливат кръв.

— А какво правят?

— Нашата теория е, че се опитват да те размекнат, за да искат още пари.

Да ме размекнат. Върши работа.

Тъстът ми се обади след фиаското с откупа. Гласът на Едгар не криеше разочарованието му. Не искам да прозвучи грубо — Едгар беше човекът, който набави парите и ми даде да разбера, че ще го направи отново. Но разочарованието му звучеше по-скоро насочено срещу мен лично, отколкото срещу факта, че не съм послушал съвета му да не се обаждам на полицията, както и срещу крайния изход.

Разбира се, имаше право. Здравата оплесках нещата.

Опитвах се да участвам в разследването, но полицията никак не ме насърчи. По филмите органите на реда сътрудничат и споделят информация с жертвата. Аз, естествено, задавах на Тикнър и Ригън много въпроси във връзка със случая. Само че те не ми отговаряха. Никога не обсъждаха с мен подробностите. Отнасяха се към въпросите ми едва ли не с презрение. Исках, например, да знам повече относно това, в какво състояние е била открита жена ми и как се е оказала гола. Но удрях на камък.

Лени често ме посещаваше у дома. Избягваше погледа ми, тъй като се обвиняваше, че ме подтикна да сваля картите. А физиономията на Ригън и Тикнър изразяваха смесена вина — хем защото всичко се разви така зле, хем защото аз, скърбящият съпруг и баща, може би стоях зад всичко това от самото начало. Ровеха в разклатения ми брак с

Моника. Искаха да узнаят защо пистолетът ми липсва. Стана точно както го предрече Лени — колкото повече време минаваше, толкова повече органите на реда насочваха вниманието си към единствения наличен заподозрян.

С уважение, искрено Ваши.

След изтичането на една седмица, присъствието на полицията и ФБР започна да се разрежда. Тикнър и Ригън вече не наминаваха толкова често. Но взеха все по-често да си поглеждат часовниците, да си търсят извинения с телефонни разговори по други случаи. Аз, естествено, ги разбирах. Нямаше нови улики. Нещата започваха да утихват. Част от мен приветстваше възможността за малко отдиш.

И тогава на деветия ден всичко се промени.

В десет вечерта започнах да се събличам, за да си лягам. Бях сам. Обичам семейството и приятелите си, но те съзнаваха, че ми е нужно да прекарвам известно време и сам. Всички си тръгнаха преди вечерята. Бях поръчал доставка от китайски ресторант и съгласно инструкциите на мама хапнах за сила.

Погледнах будилника до леглото. Ето откъде знаех, че часът беше точно 22:18. Хвърлих случаен поглед през прозореца, колкото да огледам двора. В тъмнината за малко да го пропусна — всъщност съзнанието ми не отчете нищо, — но нещо привлече вниманието ми. Спрях се и погледнах отново.

Там, на моята улица, като побит камък стоеше жена и се взираше в къщата. Само предположих, че се взира, не го знаех със сигурност. Лицето ѝ се губеше в сенките. Беше с дълга коса — толкова можах да зърна от силуета ѝ — и носеше дълъг шлифер. Беше пъхнала ръце в джобовете.

Просто стоеше там.

Не знаех какво да мисля. Разбира се, семейството ми присъстваше в новините. Репортери се отбиваха по всяко време. Огледах улицата и в двете посоки. Нямаше нито автомобили, нито репортерски коли, нищо. Значи бе дошла пеша, което не беше необичайно. Живеех в предградие. Хора се разхождат по всяко време, обикновено с куче или съпруг, или и с двете, но и сама жена на разходка едва ли можеше да предизвика земетресение.

Но защо се беше спряла?

Болезнено любопитство, допуснах аз.

Оттук ми се видя висока, но това до голяма степен бе предположение. Чудех се какво да направя. Полазиха ме тръпки от безпокойство. Грабнах горницето на анцуга си и го нахлузих върху пижамата. Същото сторих и с долницето. Пак надзърнах през прозореца. Жената замръзна.

Беше ме видяла.

Обърна се и бързо се отдалечи. Усетих как гърдите ми се стягат. Опитах се да отворя прозореца, но беше заял. Ударих го от двете страни, за да го разхлабя, и пробвах пак. Неохотно поддаде около два пръста. Наведох уста към отвора.

— Чакайте!

Тя ускори крачка.

— Моля ви, почакайте една секунда!

Вече се затича. По дяволите! Спуснах се след нея. Не знаех къде са ми чехлите, а за обувки нямаше време. Тревата гъделичкаше ходилата ми. Спринтирах в посоката, където бе изчезнала. Опитах се да я настигна, но я изгубих.

Когато се прибрах вкъщи, се обадох на Ригън и му съобщих за случилото се. Дори на мен ми прозвуча глупаво. Някаква си жена стояла пред къщата ми — голям праз. И Ригън не звучеше впечатлен. Успях да се самоубедея, че случката не означава нищо — просто любопитна съседка. Пъхнах се в леглото, щракнах телевизора и накрая затворих очи.

Нощта обаче не бе приключила.

Към четири сутринта телефонът ми иззвъня. Бях в състоянието, което сега наричам сън. Вече съм забравил що е истински сън. Просто витая някъде със затворени очи. Нощите се изнизват мъчително, като дните. Завесата, която ги дели, е почти невидима. Нощем тялото ми успява да си отпочине, но умът отказва да спре да работи.

Със стиснати очи за кой ли път пресъздавах мислено нападението от онази сутрин, с надеждата да изплува някакъв спомен. Започнах оттам, където съм в момента: моята спалня. Спомних си как будилникът иззвъня. Същата сутрин с Лени се бяхме уговорили да играем ракетбол^[1]. Започнахме да играем всяка сряда преди около година и бяхме напреднали дотам, че игрите ни от „плачевни“ се бяха издигнали до „лечебни“. Моника беше будна и под душа. Аз имах планирана операция за единайсет часа сутринта. Станах и нагледах

Тара. Запътих се обратно към спалнята. Моника вече беше излязла от банята и нахлузваше джинсите си. Слязох в кухнята все още по пижама, отворих хладилника „Уестингхауз“ и предпочетох гранолата с малини пред тази с боровинки (наскоро бях споменал тази подробност на Ригън, все едно, че имаше значение). Наведох се над мивката, дъвчейки...

Бум и толкова. После бяло петно, до свестяването ми в болницата.

Телефонът извън втори път. Отворих очи.

Ръката ми напипа слушалката. Вдигнах я и казах: „Ало?“

— Обажда се инспектор Ригън. Аз съм с агент Тикнър. Пристигаме след две минути.

Преглътнах.

— Какво има?

— Две минути. — И затвори телефона.

Станах от леглото. Надникнах през прозореца, като едва ли не очаквах да видя отново жената. Нямаше никой. Джинсите ми от вчерашния ден лежаха смачкани на пода. Обух ги. Нахлузих и горнището на анцуга през главата и заслизах надолу. Отворих входната врата и се озърнах навън. Иззад ъгъла се появи полицейска кола. Ригън шофираше, а Тикнър седеше до него. Май никога досега не съм ги виждал да пристигат с една и съща кола.

Знаех си, че не идват с добра новина.

Двамата напуснаха колата. Червата ми се преобърнаха. След провала с откупа се подготвих за това посещение. Бях стигнал дотам да отрепетирам в ума си как точно ще се случи — как ще ми нанесат словесния удар, как ще кимна, ще им благодаря и ще ги помоля да ме извинят. Бях упражнявал реакцията си. Знаех как точно ще приема новината.

Но сега, докато наблюдавах начина, по който Ригън и Тикнър се отправят към мен, тази самозащита се изпари. На нейно място се възцари паника. Тялото ми се разтрепери. Едва стоях на краката си. Коленете ми омекнаха и се подпрях на рамката на вратата. Двамата мъже вървяха в крачка, като в сцена от стар военен филм, в която офицерите пристигат в дома на майката с мрачно-тържествени физиономии. Тръснах глава, сякаш за да ги пропъдя.

Щом стигнаха вратата, влязоха едновременно.

— Искаме да ти покажем нещо — обяви Ригън.

Обърнах се и ги последвах. Ригън включи лампата, която осигури само оскъдна светлина. Тикнър пристъпи към канапето. Отвори лаптопа си и включи монитора, който го окъпа в синкава светлина.

— Направихме пробив — уточни Ригън.

Аз се приближих.

— Твоят тъст ни даде списък със серийните номера на банкнотите за откупа, нали помниш?

— Да.

— Вчера следобед една от банкнотите е била използвана в банка. Сега агент Тикнър ще ти покаже видеозаписа.

— На банката ли? — попитах.

— Да. Прехвърлихме записа от видеокамерата в неговия лаптоп. Преди дванайсет часа някой е занесъл стодоларова банкнота в тази банка, за да я развали на по-дребни. Искаме да изгледаш записа.

Седнах до Тикнър. Той натисна някакъв бутон и видеото се включи моментално. Очаквах черно-бял запис или лошо качество на образа със снежинки. Но записът не беше нито едно от двете. Беше заснет от висок ъгъл с изключително контрастни цветове. Някакъв плешив мъж разговаряше с касиерка. Звук нямаше.

— Не го познавам — казах.

— Почакай.

Плешивецът каза нещо на касиерката. Изглежда си разменяха непринудени шегички. Той вдигна някакъв лист хартия и ѝ махна за довиждане. Към гишетото се приближи следващият човек от опашката. Изпъшках на глас.

Беше сестра ми Стейси.

Обезчувствяването, за което копнеех, неочаквано изпълни тялото ми. Не зная защо. Навярно защото бях разкъсан между две противоположни емоции. От една страна — страх, че собствената ми сестра е извършила това. Собствената ми сестра, която обичах толкова много, ме беше предала. Но от друга страна, имаше надежда — вече имах надежда. Разполагахме с улика. И ако е била Стейси, не исках да повярвам, че тя би наранила Тара.

— Това сестра ти ли е? — попита Ригън, сочейки с пръст образа ѝ.

— Да — погледнах го. — Къде е било заснето това?

— Катскилс^[2] — отвърна. — Градът се казва...

— Монтег — довърших вместо него.

Тикнър и Ригън се спогледаха.

— Откъде знаеш?

Но аз вече бях тръгнал към вратата.

— Знам къде е.

[1] Игра, подобна на хандбала, която се играе с къса ракета. — Б.пр. ↑

[2] Планинска верига в североизточната част на щата Ню Йорк, курортно място. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Дядо ми обичаше лова. Винаги съм намирал това за странно, тъй като имаше нежна и блага душа. Избягваше да разговаря за своята страст. Над камината му нямаше окачени глави на сърни. Не държеше трофейни портрети, рога на елени и тем подобни, по които ловджиите си падат. Не ловуваше с приятели и роднини. За дядо ми ловът беше самотно занимание, което нито обясняваше, нито защитаваше, нито споделяше с другите.

През 1956 година дядо закупи малка хижичка в ловните гори на Монтег, Ню Йорк. Цената ѝ, поне както ми казаха, беше под три хиляди долара. И в днешно време не вярвам да дадат за нея повече. Вътре имаше само една спалня. Видът ѝ беше по селски груб, но без чара, влаган в това понятие. Беше почти невъзможно да бъде открита — черният път свършваше на двеста метра от хижата. Останалата част от пътя се препъваш по пътека, осяяна с дървесни коренища.

Когато той почина преди четири години, баба ми наследи хижата. Поне така предполагам. Всъщност никой не се сещаше често за нея. Дядо и баба се бяха оттеглили във Флорида почти десетилетие преди това. В момента баба се гърчеше в безнадеждна схватка с Алцхаймер. Старата хижа, предполагам, беше част от нейния имот. Навярно бе затънала в неплатени данъци и всякакви други сметки.

Когато бяхме деца, сестра ми и аз прекарвахме всяко лято по един уикенд в хижата на дядо и баба. Аз не я обичах.

За мен природата е скука, нарушавана от време на време от ухапвания на комари. Вечер си лягахме твърде рано в прекалена тъмнина. През деня дълбоката тишина се нарушаваше от очарователния ехтеж на изстрели с ловна пушка. По-голямата част от времето прекарвахме в разходки, които и до ден-днешен намирам за досадни. Една година майка сложи в багажа ми само камуфлажни дрехи. Цели два дни треперих някой ловджия да не ме сбърка със сърна.

От своя страна, Стейси намираше утеха там. Още от съвсем малка тя като че ли се наслаждаваше на бягството от градския лабиринт на нашето предградие, от училището и извънучебните занимания в спортни отбори, както и от популярността. Скиташе се часове наред. Събираше листа от дърветата и колекционираше гъсеници в един буркан. Обичаше да тътри краката си в килим от опадали борови игли.

Разказах на Тикнър и Ригън за хижата, докато се носехме с пълна скорост по шосе № 87. Тикнър се свърза по радиостанцията с полицейското управление в Монтег. Все още помнех как да откроя хижата, но се затруднявах с описанието. Направих всичко по силите си. Ригън не отлепяше крак от педала на газта. Беше четири и половина сутринта. Нямаше движение и не се налагаше включване на сирената. Стигнахме изход № 16 по нюйоркската магистрала и префучахме покрай Удбъри Комън Аутлет Сентър.

Горите вече се мержелееха. Наближавахме. Казах му накъде да завие. Колата се катереше и спускаше по пътища, които не се бяха променили и на йота през последните три десетилетия.

След петнайсет минути бяхме там.

Стейси.

Сестра ми никога не е била особено привлекателна. Навярно това беше част от проблема ѝ. Да, звучи като пълна глупост. И наистина е глупаво. Но все пак ви излагам фактите. Никой не канеше Стейси на забави, организирани от колежа. Не ѝ се обаждаха момчета. Имаше малко приятели. Разбира се, има много подрастващи с подобни проблеми. Следпубертетната възраст е като война и никой не излиза от нея невредим. Освен това болестта на татко беше огромно бреме за всички ни. Но това не обясняваше нещата.

В последна сметка, след всички мои теории и психоанализи, след пресяване на травмите от детството ѝ, считам, че онова, което не беше наред със сестра ми, имаше по-дълбок характер. В мозъка ѝ имаше някакъв вид химически дисбаланс. Твърде голям приток на едно съединение тук и недостатък на друго съединение там. Не разпознахме навреме предупредителните сигнали. Стейси изживяваше депресия в ера, когато подобно поведение се приема за темерутски характер. А

може би аз все пак използвам тези завързани обяснения, за да оправдая собственото си равнодушие към нея. Стейси беше просто по-малката ми сестра особнячка. Аз си имах собствени проблеми, прощавайте, бях изпълнен с тинейджърски егоизъм — наистина изчерпателно описание, ако не възразявате.

Тъй или иначе, без значение какъв бе произходът на нещастieto на сестра ми — физиологичен, психологически или луксозна комбинация от двете, — саморазрушителното ѝ пътуване беше приключило.

Малката ми сестричка беше мъртва.

Открихме я на пода, свита на кълбо в поза на зародиш. Тя спеше по този начин още от дете — с колене до гърдите и прибрана навътре брадичка. Но независимо че по нея нямаше друг белег, можех да видя, че не спи. Наведох се. Очите на Стейси бяха отворени. Гледаше право в мен — без да мига, въпросително. Продължаваше да изглежда толкова объркана. А не трябваше. Смъртта би трябвало да ѝ донесе умиротворението, което ѝ се бе изплъзвало приживе. Защо, питах се аз, Стейси изглеждаше все тъй безпомощна, по дяволите?

На пода до нея лежеше спринцовка — приятелката ѝ в живота и смъртта. Ясно, наркотици. Дали умишлено или по друг начин, все още не знаех. Нямах и време да разсъждавам. Полицията се разпръсна навън. Извърнах очи от сестра си.

Тара.

Вътре цареше неразбория. Миещи мечки си бяха проправили път към хижата, превръщайки я в свое свърталище. Канапето, върху което дядо ми си поспиваше, винаги със скръстени под главата ръце, беше съдрано. Пълнежът се бе изсипал на пода. От пода бяха прорасли стъбла, търсейки да прободат някого. Всичко бе усмърдяно на урина и умрели животни.

Спрях и се послушах за звук от детски плач. Не чух нищо. Тук нямаше никой. Имаше само още една стая. Гмурнах се в спалнята зад един полицай. Стаята беше тъмна. Натиснах ключа на осветлението. То не работеше. Лъчите на фенерите прорязваха чернотата като мечове. Очите ми обходиха стаята. Когато я съзрях, едва не изкрещях.

Вътре имаше сгъваема детска кошарка.

Беше от модерните кошарки „Пак-енд-Плей“, чиито странични мрежички се сгъваха за лесно пренасяне. Моника и аз имаме същата.

Не познавам хора с бебе, които да нямат такава. От едната ѝ страна висеше етикет. Явно беше нова.

Сълзи замъглиха погледа ми. Фенерът пронизваше кошарката, оставяйки по стената въртелив мрежест отпечатък. Изглеждаше празна. Сърцето ми пропадна. Все пак се спуснах към нея, в случай, че фенерът предизвиква оптическа илюзия, в случай, че Тара се е свила сладко — и аз не знам — на кълбенце.

Но вътре имаше само одеялце.

Тих глас — като шепот от неизбежен кошмар — се понесе през стаята: „О, Боже!“

Извърнах глава към звука. Гласът отново се чу, този път по-слабо.

— Тук вътре — произнесе един полицаи, — в дрешника.

Тикнър и Ригън вече бяха там. Погледнаха заедно вътре. Дори на слабата светлина видях как лицата им побеляха.

Краката ми се запрепъваха напред. Прекосих стаята и почти падайки сграбчих дръжката на дрешника в последния момент, за да запазя равновесие. Погледнах през вратичката и го видях. Сетне, докато се вирах надолу към износеното парче плат, усетих как вътрешностите ми експлодират и се превръщат в купчинка пепел.

На пода беше захвърлено съдрано гащеризонче — розово на черни пингвинчета.

ОСЕМНАЙСЕТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Лидия забеляза вдовицата, седнала сама в „Старбъкс“.

Вдовицата седеше на стол без облегалка и зяпаше разсеяно към рехавия поток минувачи. Кафето ѝ беше до прозореца и парата образуваше кръг над чашата. Лидия я загледа за момент. Следите от опустошението бяха видими — раненият поглед, насочен в безкрая, позата на поражение, косата без блясък, треперещите ръце.

Лидия поръча голямо капучино със сметана, подсилено със струя еспreso. Барманчето — кльоцав хлапак с козя брадичка, облечен в черно — ѝ пусна струята „за сметка на заведението“. Мъжете, даже и младоци като този, правеха подобни жестове за Лидия. Тя смъкна тъмните очила над очите си и му благодари. Той едва не се подмокри. Мъже.

Лидия се запъти към масата с подправките, сигурна, че той оглежда задника ѝ. И с това беше свикнала. Тя добави пакетче „Икуъл“ към кафето си. Заведението „Старбъкс“ беше почти празно — имаше много свободни места, — но Лидия се плъзна на стола до вдовицата. Доловила присъствието ѝ, тя се сепна от унеса.

— Уенди? — обади се Лидия.

Уенди Бърнет, вдовицата, се извърна към тихия глас.

— Много съжалявам за твоята загуба — изрече Лидия с усмивка. Съзнаваше, че има топла усмивка.

Дребната ѝ стегната фигурка бе облечена в сив костюм, шит по поръчка. Полата имаше достатъчно висока цепка. Делово секси. Очите ѝ имаха искрящо влажен блясък, нослето — леко вирнато. Косата ѝ падаше на кестеняви къдрици — една от многото ѝ прически, които сменяше често.

Уенди Бърнет я изучава толкова продължително, че Лидия се запита дали изобщо я е разпознала. Лидия бе срещала многократно този поглед — неувереното изражение „откъде ли ви познавам“, макар че не се бе появявала по телевизията, откакто навърши тринайсет години. Някои хора дори коментираха гласно: „Хей, знаете ли на кого ми приличате?“, но Лидия — тогава се водеше Лариса Дейн — само свиваше рамене.

Ала това колебание, уви, не беше същото. Уенди Бърнет все още бе в състояние на шок от жестоката смърт на своя любим съпруг. Просто ѝ трябваше време, за да отчита и асимилира непознати факти. Навярно се чудеше как да реагира, дали да се престори, че познава Лидия, или не.

След още няколко секунди Уенди Бърнет се спря на уклончивото: „Благодаря ви.“

— Бедничкият Джими — продължи Лидия, — какъв ужасен начин да си замине от този свят.

Уенди напипа картонената чаша с кафе и отпи голяма глътка. Лидия отчете малките кутийки встрани от чашата ѝ — вдовицата Уенди също си бе поръчала голямо капучино, но бе избрала полудекофеинизирано със соево мляко. Лидия се наклони към нея още по-плътно.

— Не знаещ коя съм, нали?

Уенди ѝ отправи смутена усмивка.

— Съжалявам.

— Няма защо. Не мисля, че сме се запознавали.

Уенди изчакваше Лидия да се представи. Ала тя не го стори и Уенди каза:

— Значи сте познавали съпруга ми?

— О, да.

— И вие ли сте в застрахователния бизнес?

— Не, боя се, че не.

Уенди направи гримаса. Лидия отпиваше кафе. Неловкостта нарастваше, поне за Уенди. Лидия не се чувстваше неловко. Когато стана нетърпимо, Уенди се надигна да си върви.

— Е — произнесе тя, — радвам се, че се видяхме.

— Аз... — поде Лидия колебливо, изчаквайки да се увери, че е приковала цялото внимание на Уенди, — аз бях последната, която видя Джими жив.

Уенди замръзна. Лидия отпи още една глътка и притвори очи.

— Хубаво и силно — рече тя, сочейки към чашата. — Харесва ми кафето тук, а на теб?

— Не казахте ли...

— Моля — направи тя лек жест с ръка, — би ли седнала, за да ти обясня като хората?

Уенди хвърли поглед към барманчетата. Те жестикулираха оживено и обсъждаха на висок глас великата световна конспирация, която им пречеше да изживеят най-хубавите от всички животи. Отново се настани върху табуретката. В продължение на няколко мига Лидия просто се вглеждаше в нея. Уенди се помъчи да не отмества поглед.

— Работата е там — подхвана Лидия, като отново й се усмихна топло и наклони глава, — че аз убих съпруга ти.

Лицето на Уенди пребледня.

— Това не е смешно.

— Вярно, така е. Тук съм съгласна с теб, Уенди. Но не съм имала за цел да проявявам чувство за хумор. Затова пък искаш ли да чуеш една шегичка? Включих се в сайт с препращане на имейл шегички. Повечето са тъпизми, но от време на време пращат по нещо, от което можеш да се подмокриш.

Уенди седеше зашеметена.

— Коя сте вие, по дяволите?

— Успокой топката, Уенди.

— Искам да знам...

— Шшшш — Лидия постави пръста си на устните на Уенди с подчертана нежност. — Нека ти обясня, става ли?

Устните на Уенди потрепераха. Лидия задържа пръста си върху тях още миг-два.

— Ти си объркана. Разбирам го. Нека да ти изясня няколко неща. Първо на първо, да, аз съм тази, която пусна куршума в главата на Джими. Но Хеши — Лидия посочи през прозореца към огромен мъж с деформирана глава — преди това свърши черната работа. Погледнато лично, когато гръмнах Джими, вече мислех, че му правя услуга.

Уенди бе зашеметена.

— Искаш да знаеш защо, нали? Е, как няма да искаш. Но, Уенди, мисля, че дълбоко в себе си ти го знаеш. Ние сме светски жени, нали така? Познаваме си мъжете.

Уенди не продума.

— Уенди,хващаш ли за какво говоря?

— Не.

— Знаеш, и още как, но нека все пак да ти го кажа. Джими, обичният ти починал съпруг, дължеше много пари на едни много неприятни хора. Към днешна дата сумата е малко под двеста хилядарки. — Лидия се усмихна. — Уенди, нали няма да се преструваш, че не знаеш нищо за хазартните неблагоприятия на съпруга си?

Уенди изпитваше затруднение с произнасянето на думите.

— Не разбирам...

— Надявам се, че смущението ти няма нищо общо с пола ми.

— Какво?

— Би било твърде тесногръдо и сексистко от твоя страна, нали? В двайсет и първи век сме все пак. Жените могат да бъдат каквото си поискат.

— Ти... — Уенди млъкна и пак направи опит. — Ти си убила съпруга ми?

— Гледаш ли редовно телевизия, Уенди?

— Какво?

— Телевизия. Нали разбираш, по телевизията, когато някой като твоя съпруг дължи много пари на някого като мен, е, какво се случва?

Лидия спря, сякаш наистина очакваше отговор. Уенди най-сетне промълви:

— Не знам.

— Разбира се, че знаеш. Но пак ще отговоря вместо теб. Та този като мен, е, добре, обикновено е *мъжът* като мен, е изпратен да го сплаши. Тогава може би придружителят му, ей оня там Хеши, го пребива или му чупи краката, все едно. Но никога не убиват човека. Това е едно от правилата на „лошите“ по телевизията. „Не можеш да събереш пари от мъртвец“. Чувала си го, нали, Уенди?

Зачака. Накрая Уенди пророни:

— Сигурно.

— Но това е неправилно, разбираш ли? Да вземем за пример Джими. Съпругът ти е страдал от болест. Хазарт. Права ли съм? Това ти струваше всичко, нали? Застрахователният бизнес. А той беше на баща ти. Джими му го отмъкна. Заличи го. Банката щеше да ипотекира къщата ви. Ти и децата едва имахте пари за бакалницата. Но и това не спря Джими. — Лидия поклати глава. — Мъже. Права ли съм?

В очите на Уенди се появиха сълзи. Гласът ѝ, когато успя да проговори, беше съвсем немощен.

— Значи ти си го убила?

Лидия вдигна поглед към нея и поклати глава.

— Май явно не обяснявам добре. — Пак сведе очи и опита наново. — Чувала ли си някога израза, че не можеш да изстискаш кръв от камък?

Пак зачака отговор. Накрая Уенди кимна. Лидия изглеждаше доволна.

— Е, това е нашият случай. С Джими, имам предвид. Можех да накарам Хеши да го обработи — Хеши го бива за такива неща, — но каква щеше да е ползата? Джими нямаше парите. Посмъртно не би се добрал до толкова пари. — Лидия се поизправи на стола и протегна длани напред. — Та сега, Уенди, те искам да разсъждаваш като бизнесмен — обърни внимание — като бизнес *личност*. Не е нужно да се правим на отявлени феминистки, но мисля, че поне можем да бъдем на равна нога с мъжете.

Лидия отправи поредна усмивка на Уенди. Уенди се сви.

— Добре, та какво следва да направя аз като умна бизнес *личност*? Естествено, не мога да оставя дълга неизплатен. В моята

област това е професионално самоубийство. Някой дължи на работодателя ми пари, следователно трябва да плаща. Няма как да го заобиколи. Проблемът тук е, че Джими няма нито цент на свое име, но пък — Лидия млъкна и се усмихна още по-широко, — има съпруга и три деца. Освен това е бил в застрахователния бизнес. Сега разбираш ли накъде бия, Уенди?

Уенди не смееше да диша.

— О, мисля, че разбираш, но пак ще го кажа вместо теб. Застраховка. По-точно застраховка живот. Джими имаше застрахователна полица. Не си призна веднага, но накрая, е, добре де, Хеши се оказа убедителен. — Уенди отпрати поглед през прозореца. Лидия забеляза, че тя трепери и потисна усмивката си. — Джими ни каза, че имал две полици на обща стойност почти един милион долара.

— Значи ти — Уенди правеше отчаян опит да схване фактите — си убила Джими заради парите от застраховката?

Лидия щракна с пръсти.

— Уцели, приятелко.

Уенди отвори уста, но не можа да произнесе нищо.

— Та, Уенди, искам да ти стане кристално ясно. Дълговете на Джими не умират с него. И двете го знаем. Банката продължава да държи да изплатиш ипотеката, права ли съм? Лихвите от кредитните карти се трупат като планина. — Лидия сви раменца и обърна длани към небето. — Защо работодателят ми трябва да е по-различен от тях?

— Не говориш сериозно.

— След около седмица ще получиш първия си застрахователен чек. Дотогава дългът на съпруга ти ще бъде двеста и осемдесет хиляди долара. Ще очаквам чек на тази стойност на същата дата.

— Но само неплатените сметки, които е оставил...

— Шшшш — Лидия отново я накара да млъкне, като сложи пръст на устните ѝ. Гласът ѝ се снижи до интимен шепот. — Това наистина не ме интересува, Уенди. Давам ти рядката възможност да се измъкнеш. Ако трябва, ще обявиш банкрут. Живееш в баровски квартал. Премести се другаде. Имаш Джак — това е единайсетгодишният ти син, нали?

При споменаване на името му, Уенди се разтреса.

— Е, това лято Джак ще пропусне летния лагер. Накарай го да си намери работа след училище. Каквото и да е. Нищо от това не ме

засяга. А ти, Уенди, ще плащаш, каквото дължиш, и толкова. Повече няма да ме чуеш и видиш. Ако не платиш обаче, огледай хубавичко Хеши, ей го там. — Тя млъкна и я остави да го направи. Имаше желаният ефект.

— Първо ще убием малкия Джак. После, два дни по-късно, ще убием Лили. Ако докладваш този разговор на полицията, ще убием и Джак, и Лили, и Дарлийн. И тримата, по ред на възрастта им. Тогава, след като погребеш децата си — моля те, слушай внимателно, Уенди, защото е ключов момент, — пак ще те накарам да платиш.

Уенди бе загубила ума и дума.

Лидия отпи дълга кофеинова глътка с въздишка на удоволствие.

— Прекрааасно — изрече тя, надигайки се от стола. — Нашият момичешки разговор ми достави истинско удоволствие, Уенди. Пак трябва да се съберем скоро. Да речем у вас по обед в петък, шестнайсетото число?

Уенди беше навела глава.

— Разбра ли?

— Да.

— Какво ще направиш?!

— Ще платя дълга — промълви Уенди.

Лидия й се усмихна.

— Още веднъж най-искрени съболезнования.

Лидия се изнесе навън и вдиша свежия въздух. Озърна се назад. Уенди Бърнет не беше помръднала. Лидия й махна за довиждане и се присъедини към Хеши. Той беше почти сто деветдесет и осем сантиметра висок, а тя сто петдесет и пет. Той тежеше сто двацет и пет кило, а тя четирийсет и осем. Неговата глава приличаше на безформена тиква, а нейните черти бяха като на порцеланова ориенталска статуетка.

— Някакви проблеми? — запита Хеши.

— Ако обичаш — махна тя с пренебрежителен жест, — дай да се заемем с нещо по-сериозно. Откри ли нашия човек?

— Да.

— И пакетът вече е готов?

— Искан ли питане, Лидия?

— Много добре. — Тя се смръщи. Нещо я глождеше.

— Какво има? — запита той.

— Просто имам особено усещане, това е всичко.
— Искаш да се откажеш?
Лидия му се усмихна.
— И дума да не става, Мечо Пух.
— Тогава какво искаш да направиш?
Тя се замисли.
— Дай да видим как ще реагира доктор Сейдман.

ГЛАВА 8

— Не пий повече ябълков сок — нареди Шерил на двегодишния си син Конър.

Стоях край страничната линия на игрището със скръстени ръце. Хапливият влажен студ на есенния Ню Джърси ме принуди да вдигна качулката на анцуга си над бейзболната шапка „Янки“. Бях сложил и тъмни очила „Рей-Бан“. Тъмни очила и качулка. С тях приличах досущ на полицейско описание на терорист.

Бяхме на футболен мач за осемгодишни малчугани. Лени беше старшият треньор. Нуждаеше се от асистент и повика мен, защото, предполагам, бях единственият, който разбира от футбол по-малко и от него. Все пак нашият отбор печелеше. Резултатът май беше осемдесет и три на два, но не съм сигурен.

— Защо да не пия повече сок? — питаше Конър.

— Защото — отвърна Шерил с майчинско търпение, — от ябълковия сок се хваща диария.

— Така ли?

— Да.

От дясната ми страна Лени раздаваше на хлапетата окуражителни реплики от сорта „Ти си най-добрият, Рики!“, „Можеш още, Пийти!“, „Това се казва преса, Дейви!“ Винаги добавяше по едно „и“ към имената им, което е вбесяващо. Веднъж, в състояние на свръхвъзбуда, ме нарече „Марки“. Само веднъж.

— Чичо Марк?

Почувствах, че някой ме дърпа за крака. Погледнах надолу към Конър, който беше на две години и два месеца.

— Какво има, приятел?

— Ябълковият сок ми прави диария.

— Само един Господ знае.

— Чичо Марк?

— Да?

Конър имаше най-сериозното изражение на света.

— Диарията не ми е приятел.

Хвърлих поглед на Шерил. Прикритата ѝ усмивка бе примесена със загриженост. Пак погледнах Конър.

— Точно така, малкия.

Конър се размърда, зарадван на моята отзивчивост. Обичам го. Едновременно ми къса сърцето и ми носи радост на равни порции, в точно премерени интервали. На две години и два месеца е. Само два месеца по-голям от Тара. Наблюдавам развитието му с почуда и копнеж, способни да запалят пещ.

Отново се обърнах към майка му. Наоколо ѝ бяха пръснати продуктите, с които се вживяваше в ролята на майката-товарно магаре. Имаше кутии с плодови сокове „Малка Госпожичка“ и блокчета „Нутри-Грейн“. Имаше и памперси „Сухо Бебе“ (за разлика от „Мокро Бебе“?), както и мокри кърпички „Хъгис“ с алое вера за всевъзможни дупета. Имаше наръбени шишета-биберони на „Ивънфло“. Бебешки хляб грахам с канела, както и остъргани моркови, отделно нарязани парченца портокал и грозде (нарязани по дължина, за да не се задавят с тях) и кубчета сирене, предполагам, всичко в найлонови торбички със залепващи се краища.

Лени, треньорът на треньорите, изстрелваше към играчите указания за стратегията. Когато нападахме, им крещеше: „Вкарай им го!“, когато се отбранявахме, съветваше: „Спри го!“ А от време на време, както в момента, предлагаше дълбоки прозрения в тънкостите на играта: „Ритни топката!“

Лени ми хвърли поглед, след като се бе провикнал за четвърти пореден път. Показах му вдигнат палец с намек да продължава в същия дух. И на него му се прищя да вдигне палец, но имаше прекалено много подрастващи свидетели. Отново скръстих ръце и хвърлих поглед към игрището. Хлапетата се бяха сгорещили като професионалисти. Бяха обути с шпайкове. Чорапите им бяха издърпани над коленките. Повечето се бяха нацапали с черна вакса под очите, въпреки че нямаше пукнат слънчев лъч. Двамина даже носеха маски за дишане на носовете си. Наблюдавах как Кевин, моят кръщелник, се опитва да ритне топката напук на указанията на баща си. Точно в този момент сякаш нещо ме блъсна.

Олюлях се.

Случваше се неизбежно. Независимо дали наблюдавах мач, обядвах с приятели, оперирах пациент, или слушах песен. Вършех нещо нормално, ежедневно, чувствах се като всички други, и изведнъж бам, самоконтролът ме напуснаше.

Очите ми се напълниха със сълзи. Това не ми се беше случвало преди убийството и отвличането. Аз съм лекар. Зная как да запазя самообладание в професионалния и личния живот. А сега през цялото време нося тъмни очила като надута филмова звезда. Шерил вдигна към мен поглед, в който прочетох загриженост. Стегнах се и се усмихнах насила. Шерил се разхубавяваше. Случва се понякога. На някои жени майчинството им отива. То придава на външността им обаяние и завършеност, които граничат с неземното.

Не искам да си съставяте погрешно впечатление. Не прекарвам всеки ден в плач. Продължавам да живея живота си. Вярно, безутешен съм, но не през цялото време. Не се чувствам парализиран. Работя, макар че все още не съм събрал куража да пътувам извън страната. Не спирам да мисля, че трябва да съм подръка, в случай на ново развитие. Зная, че такова мислене е нерационално и дори води до самозаблуда. Ала все още не съм готов.

Онова, което действително ме тормози — онзи изненадващ удар из засада, — е начинът, по който мъката сякаш се наслаждава, че ме сграбчва неподготвен. Засечеш ли я, тя може да бъде ако не озаптена, то поне по някакъв начин манипулирана, облагородена и прикрита. Ала мъката обича да се притаява иззад храстите. Доставя ѝ удоволствие да изскача изневиделица, да те стряска, да ти се присмива, да излага на показ преструвката, че си нормален. Тъгата приспива вниманието, правейки изненадващия удар още по-разтърсващ.

— Чичо Марк?

Пак беше Конър. Говореше твърде добре за дете на неговата възраст. Запитах се как ли би звучал гласът на Тара и затворих очи зад тъмните очила. Доловила нещо, Шерил се пресегна и го дръпна от мен. Аз я възпях.

— Какво има, приятел?

— Ами акото?

— Какво за него?

Той вдигна поглед и притвори съсредоточено едното си око.

— Акото приятел ли ми е?

Ама че въпрос.

— Не знам, приятел. Ти как мислиш?

Конър се замисли толкова усилено, че се изплаших да не експлодира. Накрая отвърна:

— То ми е по-голям приятел от диарията.

Аз кимнах мъдро.

Отборът ни отбеляза още един гол. Лени изстреля юмруци във въздуха.

— Ура!

Той едва не преобърна количката, за да поздрави Крейг (или Крейги) като голмайстор. Играчите последваха примера му. Падна голямо пляскане на длани. Аз не се присъединих. Предполагам, че на мен беше отредена ролята на хрисимия партньор в театралните изяви на Лени — нещо като Тонто за Самотния Рейнджър, Абът за своя Костело, Роуан за своя Мартин, Капитана за неговия Тенил. Баланс.

Наблюдавах родителите край игрището. Майките се скупчиха на групички и заобсъждаха децата си, техните постижения и извънучилищни занимания, без много-много да се изслушват, тъй като чуждите деца са скучни. Бащите предлагаха по-голямо разнообразие. Едни записваха с видеокамери. Други крещяха насърчения. Трети насъскваха децата си по начин, граничещ с нездравословния. Някои дърдореха по мобифоните си или непрекъснато бърникаха някакъв вид електроника, разхлабвайки натрупаното от едноседмичната работа напрежение.

Как можах да се обърна към полицията?

След онзи ужасен ден ми се повтаряше безброй пъти, че нямам никаква вина за случилото си. От една страна, осъзнавах, че навярно действията ми не биха променили нищо. Те най-вероятно изобщо не са имали намерението да пуснат Тара да се върне вкъщи. Даже може да е била мъртва още преди първото обаждане за откуп. Смъртта ѝ може да е станала случайно. Може да са се изплашили, или да са били друсани. Кой знае? С положителност не и аз.

Да, тъкмо там беше проблемът.

Естествено, нямаше как да съм сигурен, че не нося отговорност. Основен природен закон — всяко действие има противодействие.

Не сънувам Тара, или ако я сънувам, боговете са достатъчно милостиви да не ми позволяват да си спомня съня. Сигурно това им

прави чест. Мога да го перифразирам: може и да не сънувам точно Тара, но в замяна на това сънувам белия миниван с разрязания и после заварен регистрационен номер и откраднат магнитен знак. В сънищата си чувам шум, вярно, неясен, но съм съвсем сигурен, че е като бебешки плач. Тара, вече го знам, е била в минивана, но в съня си аз не тръгвам към звука. Нагазил съм дълбоко в нечистотията на това кошмарно съновидение. Не мога да помръдна. Когато накрая все пак се събудя, не мога да не размишлявам над очевидното. Толкова ли близко беше Тара до мен? И което е по-важно — ако бях проявил повече храброст, щях ли да я спася там и тогава?

Реферът, дългурест гимназист с добродушна усмивка, наду свирката и размаха ръце над главата си. Край на мача. Лени нададе вик „Урааа!“ Осемгодишните малчугани се загледаха един друг объркано. Един попита съотборника си: „Кой спечели?“, а онзи сви рамене. Наредиха се в редица като хокеисти от купата „Станли“ за ръкуване след мача.

Шерил се изправи и сложи ръка на гърба ми.

— Голяма победа, а, треньоре?

— Да, добре, че съм аз — отвърнах.

Тя се усмихна. Момчетиите заподскачаха към нас. Поздравявах ги със стоическо кимане. Майката на Крейг носеше и пакет с петдесет малки понички „Дънкин Донътс“ с хелоуински дизайн. А майката на Дейв извади кутийки с мляко с какао, наречени „Юху“, с вкус на тухла. Тикнах една поничка в устата си, като пропуснах безалкохолното. Шерил ме попита: „С какъв вкус беше тази?“

Свих рамене.

— Нима ги правят с различни вкусове? — Гледах как родителите общуват с децата си и се почувствах отчайващо не на място. Лени се приближи към мен.

— Страхотна победа, какво ще кажеш?

— Да — отвърнах. — Големи пичове сме.

Направи ми знак да се преместим настрани. Сторих както ми каза. Щом се отдалечихме тъй, че да не ни чуят, Лени каза:

— Наследството на Моника е почти оформено. Няма да отнеме още дълго време.

Казах: „Ъхъ“, тъй като всъщност не ме интересуваше.

— Изготвил съм и твоето завещание. Трябва да го подпишеш.

Нито Моника, нито аз бяхме правили завещание. Лени от години ме предупреждаваше по въпроса. „Трябва да имате черно на бяло кой наследява парите ти — напомняше ми той, — кой ще отглежда дъщеря ви, кой ще се грижи за родителите ви, ала-бала, ала-бала“. Но ние не го слушахме. Канехме се да живеем вечно. Предсмъртните завещания и завети бяха, тъй да се каже, за мъртвите.

Лени смени темата в движение.

— Искаш ли да се върнем у дома и да поиграем джага?

Джагата, за онези, на които им се губи елементарното образование, е игра на маса с бройка на играчите като във футбола, които се избутват със странични пръчки.

— Нали съм световен шампион — напомних му.

— Това беше вчера.

— Не може ли човек да се порадва поне малко на титлата си?
Още не съм готов да се разделя с усещането.

— Ясно. — Лени се отпрати към семейството си. Наблюдавах как дъщеря му Мариан го пресрещна. Размахваше ръце възбудено. Лени отпусна рамене, извади портфейла си и измъкна една банкнота. Мариан я грабна, целуна го по бузата и се затича нанякъде. Лени се загледа след нея и поклати глава. По лицето му играеше усмивка. Извърнах лице.

Най-лошото от всичко — дали пък да не кажа най-хубавото — беше, че имах надежда.

Ето какво открихме онази нощ в хижата на дядо ми: трупа на сестра ми, косми, принадлежащи на Тара в кошарката „Пак-енд-Плей“ (ДНК-то е потвърдено), розово гащеризонче на черни пингвинчета, което отговаря на Тариното.

А ето какво не открихме там и всъщност все още не сме открили: парите за откупа, самоличността (ако има такава) на съучастниците на Стейси и самата Тара.

Точно така. Така и не открихме дъщеря ми.

Знам, гората е голяма и обширна. Гробът ще е малък и може лесно да се скрие. Може върху него да са струпани камъни. Някое животно може да е надушило гроба и завлякло съдържанието му в гъсталака. Съдържанието му може да е на мили разстояние от хижата на дядо.

Или — тази мисъл пазех само за себе си — може въобще да няма гроб.

Тъй че, както виждате, надежда има. Подобно на мъката, надеждата се крие, изскача, присмива се и не те напуска. Не знам коя от двете е по-жестоката любовница.

Полицията и ФБР развиха теорията, че сестра ми е действала в съучастие с някои много лоши хора. Макар че никой не бе напълно сигурен дали първоначалното им намерение е било отвличане или грабеж, почти всички поддържаха мнението, че някой се е паникьосал. Може да са мислили, че Моника и аз няма да сме въщи. Може да са предполагали, че ще си имат работа само с детегледачка.

Какъвто и да е бил случаят, те са ни видели и са действали или в дрогирано състояние, или просто са откачили и някой е произвел изстрел. После някой друг също е стрелял, както показва балистичната експертиза. Моника и аз сме били простреляни с различни оръжия 38-ми калибър. Тогава отвличат бебето. Накрая са излезли на Стейси с двойна игра и са я очистили със свръхдоза хероин.

Продължавам да казвам „те“, защото ченгетата също смятат, че Стейси е имала поне двамина съучастници. Единият трябва да е бил хладнокръвният професионалист, който знае как да изпипа операцията, да завари регистрационните номера и да изчезне безследно. Другият съучастник е бил „паникьорът“, ако така ви харесва, онзи, който ни простреля и вероятно е причинил смъртта на Тара.

Някои, разбира се, не се хващат на тази теория и смятат, че е имало само един съучастник — хладнокръвният професионалист — и че изпадналият в паника е била Стейси. Според тази теория тя е човекът, който е изстрелял първия куршум, вероятно по мен, след като аз не помня да съм чул никакви изстрели, а после професионалистът убива Моника, за да оправи грешката. Тази теория се подкрепя от една от малкото улики, с които разполагахме след нощта в хижата — наркопласьор, който в отчаяния си опит да направи сделка по друго обвинение, признал на полицията, че Стейси е закупила от него пистолет 38-ми калибър една седмица преди убийството и отвличането. Тази теория се подкрепя и от факта, че единствените неизяснени косми и пръстови отпечатъци, открити на местопрестъплението, се оказаха на Стейси. Хладнокръвният

професионалист се е сетил да носи ръкавици и да внимава, докато дрогираият съучастник най-вероятно не е.

Трети пък не приемат и тази теория, което е причината някои служители на полицейското управление и ФБР да се придържат към трети, по-очевиден сценарий.

Аз съм мозъкът на престъплението.

Теорията се свежда горе-долу до следното: първо условие — съпругът е винаги заподозрян номер едно. Второ, моят „Смит и Уесън“ 38-ми калибър продължава да липсва. През цялото време ме притискат по този въпрос. Ще ми се да имах отговор. Трето, никога не съм искал да имам дете. Раждането на Тара ме набутва в брак без любов. Вярват си, че имат доказателство как съм възнамерявал да се разведа (нещо, върху което наистина съм мислил), и следователно съм планирал цялата история от край до край. Поканил съм сестра си у нас и навярно съм поискал помощта ѝ, за да поеме тя удара. Грабнал съм парите от откупа и съм ги скрил. Сетне съм убил и заровил собствената си дъщеря.

Звучи ужасно, но съм надживял гнева. Надживях и изтощението. Вече и аз не знам къде съм.

Разбира се, основна слабост на техните хипотези, е, че трудно могат да обяснят как така оставам кажи-речи мъртъв. Аз ли съм убил Стейси? Тя ли е стреляла по мен? Или — тук барабанът свири туш — съществува и трета възможност, сливане на две различни хипотези в една? Някои вярват, че наистина аз стоя зад всичко, но съм имал и друг съучастник освен Стейси. Този съучастник убива Стейси, навярно против волята ми, а може и като част от общия план да отклоня вината и да отмъстя за своето прострелване. Или нещо подобно.

И така се въртим ли, въртим в кръг.

Ако трябва да обобщя, като направим разрез на всичко дотук, те — а и аз — не разполагаме с нищо. Парите от откупа ги няма. Никаква представа кой го е извършил. Никаква представа защо. И най-важното — никакъв малък труп.

Ето на какъв етап сме днес — година и половина след отвличането. Технически случаят не е приключен, но Ригън и Тикнър се заеха със следващите си случаи. Не са ми се обаждали от почти половин година. Медиите ни предъвкваха още няколко седмици, но

след като нямаха свежа паша, те също се прехвърлиха на по-сочни пасбища.

Поничките „Дънкин Донътс“ се изядоха. Всички се насочиха към паркинга, пренаселен с автомобили. След мачове, ние треньорите водим нашите обещаващи питомци в сладкарница „Шрафс“, което е традиция в града. Всеки треньор от всяка лига във всяка възрастова група следва тази традиция. Заведението беше претъпкано. Няма сигурен начин през есенния студ от сладоледената фунийка да си навлечеш настинка.

Стоях с фунийка „Кукиз-енд-Крийм“ и обхождах с поглед сцената. Деца и бащи. Очертаваше се непосилно за мен. Погледнах си часовника. И без туй ми беше време да си ходя. Срецнах погледа на Лени и му направих знак, че тръгвам. Той оформи с устни думите „твоя воля“. За да е сигурен, че съм го разбрал, направи и жест с ръка. Махнах му в знак, че съм го разбрал. Върнах се в колата си и пуснах радиото.

Дълго седях вътре и наблюдавах потока от семейства. Гледах предимно бащите. Внимателно отчитах реакциите им към тези толкова домашни дейности, с надеждата да уловя поне частица съмнение, което би ме успокоило. Само че не забелязах нищо подобно.

Не знам колко време съм седял така. Предполагам не повече от десетина минути. По радиото пуснаха стара моя любима песен на Джеймс Тейлър. Тя ме върна в действителността. Усмихнах се и потеглих към болницата.

Час по-късно изтърквах ръцете си преди операцията на осемгодишно момче — да използвам терминологията, позната както на лаика, така и на професионалиста — със смазано лице. Медицинската ми партньорка Зия Леру ми асистираше.

Не знам как точно избрах да стана пластичен хирург. Това не беше нито мамещата песен на сирените за лесни пари, нито идеалът да помагам на ближния. Исках да бъда хирург още от самото начало, но се виждах повече в съдовата и сърдечната хирургия. Но съдбата понякога взема странни завои. През втората година на специализацията ми като хирург нашият ръководител, който водеше хирургическата ни ротация — това ли беше изразът? — се оказа въздух под налягане. От друга страна, лекарят, който водеше лицево-челюстната хирургия, беше невероятен. Доктор Рийс изглеждаше

галеник на съдбата във всяко отношение — добра външност, спокойна увереност и вътрешна топлина, които привличаха хората. Човек изпитва желание да му се хареса.

Доктор Рийс стана мой ментор. Показа ми кое превръща реконструктивната хирургия в творчески процес, извикващ асоциации с Хъмпти Дъмпти^[1], който те кара да търсиш нови начини за сглобяване на нещо вече повредено. Лицевите и черепните кости представляват най-сложната скелетна структура в човешкото тяло. Ние, които ги поправяме, сме художници. Джазови музиканти. Разговаряш ли с ортопедичен или гръден хирург, те ще опишат съвсем конкретно своите оперативни техники. Нашата работа — реконструктивната — никога не е една и съща. Ние импровизираме. Това го научих от доктор Рийс. С приказките си за микрохирургия, костно присаждане и синтетична кожа беше напипал тънката ми струна към техниката. Помня, че му гостувах в Скарсдейл. Съпругата му беше дългокрака и красива. Дъщеря му произнесе прощалната реч при завършването на гимназията. А синът му беше капитан на баскетболния отбор и най-симпатичното хлапе, което познавам. Доктор Рийс загина на четирийсет и девет годишна възраст при автомобилна катастрофа по автомагистрала 684, на път към Кънектикът. Някой може да намери тази история за съзлива, но този човек няма да съм аз.

Когато завършвах специализацията си, спечелих едногодишна стипендия за обучение по лицево-челюстна хирургия в чужбина. Не кандидатствах като наивен фантазьор, а защото ми прозвуча интересно. Това пътуване, поне така се надявах, щеше да е моят вариант на стопаджийство с раница из Европа. Не излезе така. Нещата не тръгнаха в тази посока още от началото. Попаднахме във вихъра на гражданската война в Сиера Леоне. Занимавах се с толкова ужасяващи и невъобразими наранявания, та чак не е за вярване, че човешкият ум може да побере толкова жестокост. Но дори и насред това унищожение чувствах необяснимо въодушевление. Не съм се опитвал да разбера защо. Както споменах преди, подобни травми ми повдигат духа. Може би отчасти се дължи на удовлетворението, че помагам на хора в беда. Възможно е и да съм се пристрастил към работата по същия начин, както към екстремните спортове, където ти е нужен смъртен риск, за да се почувстваш цял.

Когато се завърнах, Зия и аз основахме, „Лекари за общ свят“ и тръгнахме да пътуваме. Обичам си работата. Може и да е като екстремен спорт, но тя притежава — простете за каламбура — едно твърде човешко лице. И това ми харесва. Обичам своите пациенти, но в същото време и пресметнатата дистанцираност, необходимата хладина на онова, което върша. Привързвам се силно към пациентите си, но после те изчезват — нещо като страстна любов, но с мимолетно обвързване.

Днешният пациент ни поставяше пред твърде сложно предизвикателство. Светецът-покровител на нашата професия е френският лекар Рене Льофор. Льофор хвърлял трупове от покрива на една кръчма надолу с главите, за да изучи естествените линии на лицевите фрактури. Обзалагам се, че този факт би впечатлил дамите. Експериментите му включвали и пускане на все по-големи тежести върху черепите на трупове, за да измери колко тежки биват травмите на челюстите. В днешно време някои фрактури носят неговото име — Льофор тип I, Льофор тип II, Льофор тип III. Двамата със Зия отново огледахме снимките. Проекцията на Уотър ни даваше най-пълната видимост, а тези на Колдуел и страничната проекция я потвърждаваха.

Казано по-просто, линията на фрактурата на осемгодишното момче беше Льофор тип III, причиняваща пълно отделяне на лицевите кости от черепа. Бих могъл да отлепя лицето на момчето като маска, ако поисках.

— Автомобилна катастрофа? — попитах.

Зия кимна.

— Бащата е бил пиан.

— И се е отървал без драскотина, познах ли?

— Даже се сетил да си сложи предпазния колан.

— Но не и на сина си.

— Чак пък такова усилие. Бил е уморен от вдигане на чашата толкова пъти.

Зия и аз започнахме пътешествието на живота си на две съвсем различни места. Както се пее в класическата песен от седемдесетте години „Братко Луи“, Зия е черна като нощта, а аз съм по-бял от бялото (моят тен, както го описва Зия, е като на „рибешки корем“). Родил съм се в болница „Бет Израел“ в Нюарк, а съм расъл из улиците на предградие в Каселтън, Ню Джърси. Зия се е родила в кирпичена

колиба в едно село извън Порт-о-Пренс, Хаити. В един момент, по време на режима на Папа Док, родителите ѝ станали политически затворници. Не се знаят много подробности. Баща ѝ бил екзекутиран. А майка ѝ, когато я пуснали на свобода, вече била взела-дала. Грабнала си дъщерята и се спасили на нещо като сал. Трима от пътниците умрели по пътя. Но Зия и майка ѝ оцелели. Стигнали до Бронкс и заживели в мазето на някакъв фризьорски салон. Прекарвали дните си в безшумно измитане на отрязани коси. По думите на Зия, от космите няма отърване. Те били по дрехите ѝ, полепвали по кожата, даже влизали в гърлото и дробовете ѝ. Вечно имаше усещането, че в устата ѝ има косъм, който не може да извади. До ден-днешен, когато Зия се изнерви, пръстите ѝ шарят по езика, сякаш се опитват да отлепят парче от миналото.

След операцията двамата с нея рухнахме на една кушетка. Зия развърза хирургическата маска и я остави да падне върху гърдите ѝ.

— Фасулска работа — изпъшка Зия.

— Амин — присъединих се към нея. — Как мина срещата ти снощи?

— Като изсмукана съм. Но не в буквалния смисъл.

— Съжалявам.

— Мъжете са пълна скръб.

— На мен ли го казваш?

— Съвсем се отчаях — изсумтя тя. — Направо ми идва пак да спя с теб.

— Я стига, толкова ли лош вкус имаш бе, жена?

Усмивката ѝ е ослепителна — искряща белота на черен фон. Висока е към метър и осемдесет, има загладени мускули и толкова високи и остри скули, че човек се опасява да не пробият кожата ѝ.

— Кога ще тръгнеш и ти по срещи? — попита ме тя.

— Че аз ходя по срещи.

— Имах предвид такива, при които се стига до секс.

— Не всички жени са лесни като теб, Зия.

— Колко жалко — въздъхна тя, ощипвайки ме весело по ръката.

Зия и аз спяхме веднъж, но и на двамата ни беше ясно, че няма да се повтори. Всъщност така се запознахме. Хващахме си по някого през първата година на следването. Да, за по една нощ. Имал съм достатъчно такива свалки за по една нощ, но съм запомнил само

две. Първата доведе до катастрофа. А втората — тази — доведе до приятелство, което ще ценя завинаги.

Беше осем и половина вечерта, когато най-сетне свалихме стерилните хирургически дрехи. С колата на Зия — дребосък марка „Бе Ем Ве мини“ — отидохме до супера „Стоп-енд-Шоп“ на „Нортуд Авеню“, където си харесахме разни лакомства. Зия дърдореше нонстоп, докато търкаляхме количките между редиците. Приятно ми е да я слушам. Това ме изпълва с енергия. На деликатесния щанд Зия си издърпа номерче и зачете специалитетите, при което се намръщи.

— Какво? — попитах.

— Продават шунка от глиганска глава.

— И какво от това?

— Глиганска глава — повтори тя. — Кой рекламен гений е измислил това име? Сигурно си е казал: „Имам идея. Я да наречем нашия първокачествен студен деликатес на най-гнузното животно. Не, чакай. Още по-добре, да го наречем на главата му“.

— Ама ти винаги си купуваш от него — напомних ѝ.

Зия се замисли.

— Прав си.

Наредихме се на касата. Зия сложи продуктите пред себе си, а аз поставих разделителя и взех да разтоварвам количката си. Пълна касиерка отмяташе покупките ѝ на електронното устройство.

— Гладен ли си? — попита ме Зия.

Свих рамене.

— Бих хапнал нещо в „Гарбо“.

— Да идем заедно. — Погледът ѝ се зарея над рамото ми и неочаквано се закова. Тя присви очи и лицето ѝ трепна. — Марк?

— Да.

Тя махна с ръка.

— Няма начин.

— Какво?

Все още загледана над рамото ми, Зия ми направи знак с брадичка. Обърнах се бавно и щом я видях, усетих познатото бодване в гърдите.

— Виждала съм я само на снимки — уточни Зия, — но това не е ли...

Успях да кимна.

Беше Рейчъл.

Сякаш светът се стовари върху ми, а не би трябвало да се чувствам по този начин. Знаех го. Скъсали сме преди години. Сега, след толкова време, трябваше да се усмихвам. Или по-скоро да чувствам известна тъга, носталгия по отминалото и трогателни спомени от времето, когато съм бил млад и наивен. Само че не това се случваше в момента. Рейчъл стоеше само на десетина метра от нас и всичко нахлу у мен с нова сила. Онова, което изпитвах, бе същият неотслабващ копнеж и желание, които ме пронизваха, които караха и любовта, и мъката ми да изглеждат нови и живи.

— Добре ли си? — запита Зия.

Пак кимнах.

Дали сте от хората, които вярват, че всеки си има по една истинска сродна душа — една-единствена предопределена любов? Ей там, през три каси на „Стоп-енд-Шоп“ под знака „Експресна лента — до 15 стоки“, стоеше моята.

Зия отбеляза:

— Мислех, че е омъжена.

— Омъжена е — казах.

— Няма пръстен. — Зия ме ощипа по ръката. — Охоо, става интересно.

— Да, като в увеселителен парк.

Зия щракна пръсти.

— Хей, знаеш ли за какво ми напомня това? За онзи изтъркан стар албум, който ти си пускаше. Нали помниш песента за старото гадже, което срещаш в гастронома? Как се казваше песента?

Когато срещнах Рейчъл за пръв път — тогава бях деветнайсетгодишен юноша — ефектът беше умерен. Нищо разтърсващо. Даже не съм сигурен, че я сметнах за особено привлекателна. Но както скоро щях да науча, у жената харесвам външността ѝ да ми въздейства постепенно. Започваш да си мислиш: да, изглежда съвсем прилично. И тогава, след няколко дни, нещо, което тя казва, или начинът, по който накланя главата си, когато го казва, те карат да се почувстваш като блъснат от автобус. Бам!

Сега се почувствах по същия начин. Рейчъл се бе променила, но не много. Годишите бяха направили тази нейна неуловима красота може би по-твърда, но и по-уязвима и изострена. Беше отслабнала.

Тъмната ѝ синьо-черна коса бе изпъната назад на опашка. Мъжете обикновено харесват пусната коса. А аз винаги съм предпочитал да е вдигната и да открива лицето, особено, предполагам, при тези скули и шия на Рейчъл. Носеше джинси и сив блузон. Очите ѝ с цвят на лешник бяха сведени надолу, а главата ѝ наклонена в онази съсредоточена поза, която помнех толкова добре. Още не ме беше видяла.

— Същата стара песен — подхвърли Зия.

— Какво?

— Песента за влюбените в гастронома. От Дан Не Знам Кой Си. Това е заглавието. „Същата стара песен“.

Рейчъл бръкна в портмонето си и извади двайсетачка. Канеше се да я подаде на касиерката и в този момент вдигна поглед и ме видя.

Не мога да определя какво точно се изписа на лицето ѝ. Сякаш нямаше изненада. Погледите ни се срещнаха, но в тях не пролича радост. Страх, може би. А може би и примирение. Не зная. Не знам и колко време стояхме така.

— Май трябва да се отдели от теб — прошепна Зия.

— А?

— Ако тя реши, че си с толкова страхотно маце, ще заключи, че няма шансове.

Май съм се усмихнал.

— Марк?

— Да?

— Застанал си и зяпаш като халосан. Леко ме стряскаш.

— Благодаря.

Усетих ръката ѝ на гърба си.

— Иди ѝ кажи здрасти.

Краката ми тръгнаха натам, но не зная точно как. Рейчъл изчакваше касиерката да постави покупките ѝ в торбичка. Тръгна към мен с напрегната усмивка. Усмивката ѝ винаги е била пленителна — от онези, които навяват мисли за поезия и пролетен дъжд, толкова ослепителна, че променя целия ти ден. Сегашната ѝ усмивка обаче беше друга. Бе някак стегната и измъчена. Чудех се дали просто бе резервирана, или вече не се смееше както едно време, дали нещо не бе замъглило трайно жизнеността ѝ.

Спряхме се на метър един от друг, без да сме сигурни дали от нас се очаква прегръдка, целувка или ръкостискане. Тъй че не направихме нито едно от трите. Стоях пред нея и чувствах обидата с всяка своя фибра.

— Здравсти — продумах.

— Радвам се да видя, че си все същият — произнесе Рейчъл.

Пуснах престорено мръснишка усмивка.

— Здравсти, маце, коя зодия си?

— Пробвай нещо по-добро.

— Често ли идваш тук?

— Става. А сега кажи: „Не сме ли се срещали някъде?“

— Не става — повдигнах едната си вежда. — Няма начин да забравя секси лисичка като теб.

Разсмяхме се. Престаравахме се и ни беше до болка ясно.

— Добре изглеждаш — казах.

— Ти също.

Кратка пауза.

— Добре, изчерпаха ми се конфузните клишета и свалки, изсмукани от пръстите.

— Слава богу — възкликна Рейчъл.

— Защо си тук?

— Купувам храна.

— Не, исках да кажа...

— Зная какво искаш да кажеш — прекъсна ме. — Майка ми се премести в апартамент в Ню Ориндж.

Няколко кичура се бяха измъкнали от опашката ѝ и падаха върху лицето ѝ. Употребих цялата си воля да не посегна да ги отместя.

Погледът на Рейчъл се отклони и пак се върна към мен.

— Чух за жена ти и дъщеря ти. Съжалявам.

— Благодаря.

— Исках да се обадя или да ти пиша, но...

— Чух, че си се омъжила.

Тя помръдна пръстите на лявата си ръка.

— Вече не съм.

— Също и че си агент във ФБР.

Рейчъл отпусна ръката си надолу.

— И това вече не съм.

Пак мълчание. Отново загубих представа колко време стоим там. Касиерката се бе прехвърлила на следващия клиент. Зия се приближи откъм гърба ни. Прокашля се и протегна ръка към Рейчъл.

— Здравсти. Аз съм Зия Леру — поздрави тя.

— Рейчъл Милс.

— Радвам се да се запознаем, Рейчъл. Работя заедно с Марк. — Сетне, след кратък размисъл добави: — Просто сме приятели.

— Зия — процедих.

— О, добре, извинявай. Виж, Рейчъл, ще ми се да остана да побъбрим, но трябва да бързам. — За да подчертае думите си, посочи с палец към изхода. — Вие си поприказвайте, Марк. Сигурно ще се видим пак. Радвам се, че се запознахме, Рейчъл.

— И аз се радвам.

Зия се затича. Аз свих рамене.

— Страхотна лекарка.

— Не се съмнявам. — Рейчъл хвана количката си. — Чакат ме в колата, Марк. Радвам се, че се видяхме.

— Аз също. — Но при всичко, което загубих, все нещо трябваше да съм научил, нали? Не можех да я оставя да си тръгне току-така. Прокашлях се и казах: — Може би трябва да се видим.

— Все още живея във Вашингтон. Утре пътувам обратно.

Мълчание. Вътрешностите ми се превърнаха в желе. Дишането ми стана плитко.

— Сбогом, Марк — произнесе Рейчъл, но в лешниковите очи имаше влага.

— Недей да тръгваш още.

Опитах се да не прозвучи като молба, но не мисля, че бях убедителен. Рейчъл ме изгледа и видя всичко.

— Какво искаш да ти отговоря, Марк?

— Че и ти искаш да се видим пак.

— И това е всичко?

Поклатих глава.

— Знаеш, че не е всичко.

— Вече не съм на двайсет и една.

— Нито пък аз.

— Момичето, което ти обичаше, е мъртво и го няма.

— Не — възразих. — Стои точно пред мен.

— Ти не ме познаваш вече.

— Ами нека да се запознаем отново. Не бързам.

— Просто ей така?

Направих опит да се усмихна.

— Да.

— Аз живея във Вашингтон, а ти в Ню Джърси.

— Значи ще се преместя.

Но още преди нахаканите думи да излязат от устата ми, даже преди още Рейчъл да направи онази физиономия, осъзнах, че перченето ми е само поза. Не можех просто така да зарежа родителите си и да захвърля работата си със Зия, или... или да загърбя своите призраци. Емоцията ми се разпадна и прегорях някъде между моите устни и нейните уши.

В този момент Рейчъл се обърна, за да си тръгне. Не каза отново сбогом. Наблюдавах как бута количката към изхода. Видях как вратите се отвориха автоматично. И Рейчъл, любовта на моя живот, изчезна, без дори да хвърли поглед назад. Стоях неподвижно. Не я последвах. Почувствах, че сърцето ми се преобръща и потъва, но не посегнах, за да я спра.

Може би не се бях научил на нищо, в крайна сметка.

[1] Герой от стара детска песничка — тумбесто яйце, което пада от зида и се строшава на парченца. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Пиех.

Не съм голям пияч — марихуаната беше предпочитаният от мен еликсир през младежките ми години, — но открих изостанала бутилка джин в шкафа над мивката. В хладилника имаше тоник. Във фризера имам автомат за лед. Вие изчислете останалото.

Все още живеех в старата къща на семейство Левински. Прекалено огромна е за мен, но сърце не ми дава да я напусна. Вече имам усещане за нея като за портал, свързваща нишка с дъщеря ми (макар и тънка). Да, зная как звучи това, но да я продам сега би било като да ѝ затръшна вратата. Не мога да го сторя.

Зия поиска да остане с мен, но я разубедих. Тя не настоя. Сетих се за песента на сълзливия Дан Фогълбърг (а не Дан Не Знам Кой Си), в която някогашните любовници разговарят до изнемога. Сетих се и за Богарт, който предизвиква боговете да върнат Ингрид Бергман не другаде, а точно в свърталището, където се налива с джин. Боги се бе натряскал, след като тя си тръгна. И това май му помагаше. Може да помогне и на мен.

Фактът, че Рейчъл все още можеше да предизвика у мен подобно въздействие, просто ме побъркваше. Беше толкова глупаво и детинско. Двамата се запознахме през една лятна ваканция между втори и трети курс в колежа. Тя беше от Мидълбъри, Върмонт, и се оказа някаква далечна братовчедка на Шерил. Онова лято — лятото на всички лета — Рейчъл гостуваше на семейството на Шерил, тъй като родителите ѝ изживяваха крайно тежък развод. Запознаха ни и както казах преди, мина известно време, преди да бъда блъснат от автобуса, което само подсили въздействието на удара.

Започнахме да се срещаме. Често се събирахме с Лени и Шерил. Четиримата прекарвахме всеки уикенд в лятната къща на Лени по крайбрежието на Джърси. Наистина беше невероятно лято — от онези, които човек трябва да изживее поне веднъж в живота си.

Ако ставаше дума за филм, ние щяхме да въвеждаме музиката при монтажа. Аз се записах в университета „Тъфтс“, а Рейчъл беше приета в Бостънския колеж. Първа сцена от монтажа: вероятно ще бъдем сложени в лодка по река Чарлс — аз гребя, а Рейчъл държи чадър; усмивката ѝ е колеблива, сетне става подигравателна. Тя ме напръсква с вода, аз напръсквам нея и лодката се преобръща. Не че се е случвало, но схващате идеята. След това може би следва сцена с пикник в двора на колежа; кадър как учим в библиотеката; преплетените ни тела върху канапе; аз гледам унесено как Рейчъл, сложила очила, чете учебник и разсеяно затъква косата зад ухото си. Сцената завършва с близък кадър на две тела, боричкащи се под бели сатенени чаршафи, макар че никой колежанин не ползва сатенени чаршафи. Все пак тук говоря за кино.

Беше любов. Една коледна ваканция посетихме бабата на Рейчъл, сладкодумница от старата школа, настанена в старчески дом. Старицата взе ръцете ни в своите и ни обяви за „бешерт“ — еврейска дума, означаваща предопределени или орисани.

И какво стана?

Скъсването ни не беше нищо необичайно. Бяхме млади, предполагам. Вече в по-горен курс, Рейчъл реши да изкара един семестър във Флоренция. Аз бях на двайсет и две. Бях се скапал и докато тя ми липсваше, спях с една жена — свалка за една нощ с някаква студентка от Бабсън, на която даже не помня физиономията. Не означаваше абсолютно нищо. Не че това правеше нещата по-приятливи, а може би трябваше. Не знам.

Както и да е, някой от купона казал на някой друг и накрая стигнало до Рейчъл. Тя ми се обади от Италия и скъса с мен, просто ей така, което ми се стори пресилена реакция. Както казах, бяхме млади. Отначало бях прекалено горд (разбирай: прекалено глупав) да ѝ се моля, а после, когато затънах в последиците от отката, се обаждах, писах писма и изпращах цветя. Рейчъл не отговори нито веднъж. Беше свършило. Скъсахме.

Изправих се и се запрепъвах към бюрото си. Измъкнах ключа, който бях залепил под барчето, и отворих най-долното чекмедже. Повдигнах папките и открих под тях тайния си склад. Не, нямаше наркотици. А миналото. Неща на Рейчъл. Зърнах познатата снимка и я вдигнах да я разгледам. Лени и Шерил все още държаха тази снимка на

показ в кабинета си, което съвсем разбираемо безкрайно дразнеше Моника. Беше фотография на четирима ни — Лени, Шерил, Рейчъл и аз — на тържество през последната година на следването. Рейчъл бе облечена в черна рокля с тънки като спагети презрамки и начинът, по който роклята разкриваше раменете ѝ, все още спира дъха ми.

Беше много отдавна.

Аз, разбира се, продължих нататък. Според житейските си планове, записах да следвам медицина. Винаги съм знаел, че искам да стана лекар. Повечето лекари, които познавам, ще ви кажат същото. Такова решение рядко се взема в по-късна възраст.

Ходех и по срещи. Даже имах още свалки за по една нощ (нали помните Зия?), но — и това ще прозвучи съзливо — дори след всички тези години не е минал ден без, макар и мимолетна, мисъл за Рейчъл. Да, зная че съм идеализирал романтиката извънмерно. Ако не бях извършил онази тъпа грешка, вероятно пак нямаше да блаженствам в алтернативна вселена, преплетен с любимата на канапето. Както Лени отбеляза веднъж в момент на разголена откровеност, ако връзката ми с Рейчъл беше толкова велика, със сигурност щеше да надживее този най-банален препъникамък.

Нима казвам, че никога не съм обичал съпругата си? Не. Поне си мисля, че отговорът е „не“. Моника беше красива — въздействаше от пръв поглед, а не бавно и полека, — както и страстна, и изненадваща. Освен другото беше богата и бляскава. Опитвах се да не правя сравнения — това е ужасен начин да изживееш живота си, — но нямаше как да не обичам Моника в моя смален, не толкова ярък пострейчъллов свят. С времето същото би могло да се случи и ако бях останал с Рейчъл, но това е да използваш логика, а в сърдечните неща логиката е неприложима.

С годините Шерил неохотно ме осведомяваше за плановете на Рейчъл. Научих, че е започнала работа в правоохранителните служби и е станала федерален агент във Вашингтон. Не мога да кажа, че бях много изненадан. Преди три години Шерил ми съобщи, че Рейчъл се омъжила за по-възрастен от нея мъж, старши служител във федералните служби. Дори след всичкото това време — тогава бяха изминали единайсет години от скъсването ни, — почувствах как вътрешностите ми пропадат. С тежко биещо сърце осъзнах колко съм загазил. Все си мислех, че Рейчъл и аз просто си убиваме времето и

живеем в някакво изчаквателно оживление, докато неизбежно дойдем на себе си и се съберем отново. А сега тя се бе омъжила за друг.

Шерил забеляза изражението ми и никога повече не обели дума за Рейчъл.

Докато се взирах в снимката, чух спирането на добре познатия ми джип. Това поне не бе изненада. Даже не си направих труда да отворя вратата. Лени имаше ключ. А и без това никога не чукаше. Знаеше, че ще ме намери тук. Прибрах снимката, докато той влизаше в стаята с две огромни картонени чаши с ярки шарки в ръцете си.

Вдигна двете чаши с въпроса:

— Череша или кола?

— Череша.

Той ми я подаде. Аз чаках.

— Зия се обадила на Шерил — обяви вместо обяснение.

Така си и мислех.

— Не ми се говори за това — рекох.

Лени се метна на кушетката.

— На мен също. — Пресегна се към джоба си и извади дебела пачка книжа. — Завещанието и окончателното оформяне на наследството на Моника. Прочети ги, когато намериш време. — Вдигна дистанционното и защрака с него. — Нямах ли порно?

— Не, съжалявам.

Лени сви рамене и се спря на баскетболния мач по „И Ес Пи Ен“. Няколко минути го следяхме мълчаливо. Аз пръв наруших мълчанието.

— Защо не сте ми казали, че Рейчъл се е развела?

Лени направи болезнена гримаса и вдигна длан сякаш да спре пътно движение.

— Какво има? — попитах.

— Замръзна ми мозъкът. — След като се окопих, обясни: — Винаги пия прекалено бързо.

— Защо не ми казахте?

— Смятах, че не говорим на тази тема.

Изгледах го.

— Не е толкова просто, Марк.

— Кое?

— Рейчъл е изживяла някои тежки моменти.

— Както и аз.

Лени наблюдаваше играта с пресилено внимание.

— Какво се е случило с нея, Лени?

— Не е моя работа. — Той поклати глава. — Дори не си я виждал от кажи-речи петнайсет години.

Всъщност бяха четиринайсет.

— Горещо-долу — уточних аз.

Очите му обходиха стаята и се спряха на фотография на Моника и Тара. Отмести поглед и плъзна чашата си по масата.

— Трябва да спреш да живееш в миналото, приятел.

Облегнахме се назад, преструвайки се, че гледаме мача. Да спра да живея в миналото, каза. Загледах фотографията на Тара и се запитах дали няма предвид нещо повече от Рейчъл.

Едгар Портман вдигна кожената каишка на кучето. Задрънка с веригата. Неговият Бруно, шампион порода бул мастиф, препусна към него с бясна скорост. Бруно бе спечелил отличие „Най-добър в породата“ на изложбата за кучета в Уестминстър преди шест години. Мнозина вярваха, че Бруно притежава и всички качества за купата за „Най-добро представяне“. Но Едгар предпочете да го пенсионира. Искаше го само за себе си.

Хората разочароваха Едгар, но кучетата — никога.

Бруно изплезил език и замаха с опашка. Едгар закачи каишката за нашияника. Канеха се да направят едновременна разходка. Едгар огледа писалището си. Върху полираната му повърхност лежеше картонен пакет, идентичен с оня, който получи преди осемнайсет месеца. Бруно заскимтя. Едгар се запита дали скимтеше от нетърпение, или усещаше страха на господаря си. Може би и двете.

И в двата случая Едгар се нуждаеше от чист въздух.

Пакетът отпреди осемнайсет месеца претърпя всички възможни съдебни експертизи. Полицията не узна нищо. Едгар бе убеден, че некадърниците от следствието пак ще ударят на камък. Преди осемнайсет месеца Марк не го послуша. Едгар се надяваше, че тази грешка няма да се повтори.

Тръгна към вратата. Бруно водеше. Испита задоволство, когато излезе навън и вдиша дълбоко свежия въздух. Не че променяше

настроението му, но все пак помагаше. Едгар и Бруно поеха по обичайния маршрут, но нещо накара Едгар да свие надясно. Семейното гробище. Виждаше го толкова често всеки ден, че всъщност бе престанал да го вижда. Никога не посещаваше надгробните плочи. Но днес те неочаквано го притеглиха. Изненадан от отклонението, Бруно го последва неохотно.

Едгар прекрачи ниската ограда. Кракът му пулсираше. Старост. Разходките му се удаваха все по-трудно. Започна често да прибягва до бастун. Беше купил един, за който се твърдеше, че бил използван от Дашиъл Хамет, докато боледувал от туберкулоза, но по неизвестна причина Едгар никога не го вземаше при разходките с Бруно. Струваше му се неуместен.

Бруно се поколеба, после прескочи оградата. Застанаха заедно пред двата най-пресни гроба. Едгар се помъчи да избегне размислите за живота и смъртта, за богатството и относителното щастие от него. По-добре другите да си блъскат главите над това. Даваше си сметка, че навярно не е бил много добър баща. Но пък се беше учил от своя баща, който на свой ред се бе учил от своя. Вероятно тъкмо тази негова съдържаност го бе спасила в крайна сметка. Ако бе обичал децата си съпричастно, ако бе дълбоко свързан с техния живот, надали щеше да преживее смъртта им.

Мастифът отново заскимтя. Едгар се вгледа дълбоко в очите на своя любимец.

— Време е да тръгваме, момче — произнесе той благо.

Входната врата на къщата се отвори. Едгар се обърна и видя Карсън, който тичаше към него. Забеляза изражението върху лицето на брат си.

— Боже господи! — провикна се Карсън.

— Явно си видял пакета.

— Да, разбира се. Обади ли се на Марк?

— Не.

— Хубаво — реагира Карсън. — Това е номер. Баламосват ни.

Едгар замълча.

— Не си ли съгласен? — попита Карсън.

— Не знам.

— Не е възможно да вярваш, че е още жива.

Едгар подръпна каишката.

— Най-добре да изчакаме резултата от експертизите. Тогава ще знаем със сигурност.

* * *

Обичам да работя нощем. Винаги съм обичал. Извадих късмет с избора си на професия. Обичам си работата. За мен тя никога не е била хамалогия, нито досадна необходимост, за да имам храна на масата. Тя е моето убежище. Като наточен атлет, забравям всичко, докато играя мача. Влизам в зоната. И съм на върха си.

Тази нощ обаче — третата поред след срещата ми с Рейчъл — не бях на дежурство. Бях се усамотил в кабинета си и сменях телевизионните канали. Като повечето мъже от моята кръвна група, твърде често хващам дистанционното устройство. Способен съм да наблюдавам безсмислици в продължение на часове. Миналата година Лени и Шерил ми купиха дивиди плейър с обяснението, че видеото ми вече е поело към трета глуха. Погледнах часовника на плейъра. Беше малко след девет. Имах време да изгледам някой филм и да си легна до единайсет.

Тъкмо бях извадил взетия под наем диск от кутията му и се канех да го поставя в устройството — все още не са измислили дистанционно за целта, — когато чух кучешки лай. Надигнах се. Ново семейство се беше нанесло през две къщи от нашата. Имаха четири или пет хлапета, не знам точно. Когато семейството е многодетно, трудно им смяташ броя. Сливат ти се. Още не се бях запознал с тях, но видях в двора им ирландска хрътка с размери колкото миниван. Предположих, че лаят е негов.

Открехнах завесата. Надникнах през прозореца и по някаква причина, която не мога да назова точно, не останах изненадан от онова, което видях.

Жената стоеше на абсолютно същото място, където я бях видял преди осемнайсет месеца. Пак с дълъг шлифер, дълга коса и ръце в джобовете.

Боях се да не я изпусна от поглед, но пък и не исках тя да ме види. Отпуснах се на колене и пропъльзах до края на прозореца като

супершпионин. С опрени до стената гръб и буза обмислях възможностите.

Преди всичко, в момента не я наблюдавах. Което означаваше, че тя може да си тръгне, без да я забележа. Хм, не е добре. Налагаше се да рискувам и да надзърна. Това беше първата ми работа.

Извих глава и погледнах крадешком. Там беше. Все още стоеше отпред, но се бе придвижила няколко крачки към входната врата. Нямах представа какво да мисля. Ами сега? Дали да не отворя вратата и да я пресрещна? Видя ми се доста добър ход. Ако побегне, със сигурност ще хукна след нея.

Рискувах и хвърлих още един бърз поглед — само извърнах глава, — при което видях, че тя гледа право в прозореца ми. Дръпнах се назад. По дяволите. Беше ме видяла. Ръцете ми сграбчиха долната част на прозореца, готови да го отворят, но тя вече се отдалечаваше забързано по улицата.

О, не, не и този път.

Бях с хирургическа престилка — всеки лекар, когото познавам, държи вкъщи няколко броя, които използва като домашен халат, — при това бос. Спуснах се към вратата и я отворих. Жената бе стигнала почти до следващата пряка. Когато ме видя, заряза бързия ход и удари на бяг.

Втурнах се след нея. Майната им на ходилата. Стана ми донякъде смешно. Не съм от най-бързите бегачи на два крака. Сигурно не съм от най-бързите и на един крак, а бях хукнал след някаква непозната, защото стоеше пред къщата ми. Не зная какво точно целях. Навярно жената се разхождаше, а аз я изплаших. Сигурно ще се оплаче на полицията. Вече виждах реакцията им. Не стига, че бях избил собственото си семейство и се измъкнах невредим, ами сега преследвах и непознати жени из квартала.

Не спрях да тичам.

Жената зави надясно по „Фелпс Роуд“. Имаше голяма преднина. Свих ръце и наредих на краката си да вдигнат скоростта. Камъчетата по тротоара се набиваха в ходилата ми. Опитвах се да бягам по тревата. Тя се изгуби от погледа ми, а аз губех форма. Бях изминал стотина метра, а вече чувах свистенето на дъха си. Задъхвах се, носът ми потече.

Стигнах края на моята улица и поех надясно.

Но нямаше никой.

Улицата беше дълга и права, както и достатъчно осветена. С други думи, тя все още трябваше да се вижда. Поради някаква тъпа причина погледнах и назад. Но жената не се виждаше никаква. Пробягах пътя, по който бе поела. Огледах и надолу по „Морнингсайд Драйв“, но от нея нямаше помен.

Беше изчезнала.

Въпросът е как?

Не е възможно да е тичала толкова бързо. И Карл Луис не беше толкова бърз. Спрях се и сложих ръце на коленете, вдишвайки тъй необходимия ми кислород. Помисли. Добре, възможно ли е да живее в една от тези къщи? Защо не? И какво, ако е така? Значи се е разхождала в махалата си. Видяла е нещо, което ѝ се е сторило любопитно. Спряла се е да погледне.

Както беше направила преди осемнайсет месеца?

Добре, преди всичко не съм сигурен дали е била същата жена.

Значи две жени спират пред къщата ми точно на едно и също място и застиват като статуи?

Защо не? А може и да е била същата жена. Може да обича да зяпа къщи. Да е архитект или нещо подобно.

О, да, неустоимата архитектура на еднаквото строителство в предградията от седемдесетте години. И ако посещениято ѝ е било съвсем невинно, тогава защо побегна?

Не зная, Марк, но може би — и това е стрелба в тъмното — защото някакъв откачен тип я е подгонил?

Пропъдих вътрешния глас и отново се затичах, вече без да зная какво търся. Но когато подминах къщата на Зукърови, се заковах на място.

Беше ли възможно жената да се изпари яко дим? Проверих и двете улици, по които можеше да се е измъкнала.

Не беше на нито една от тях. Това ще рече, че (А) живее в една от околните къщи, (Б) някъде се криеше.

Или (В) беше свила към гъсталака към пътеката на Зукърови.

Когато бях хлапе, понякога прекосяхахме направо през двора на Зукърови. Имаше пътека, която водеше към терена на прогимназията. Не беше лесна за намиране, а и старата госпожа Зукър мразеше да минаваме през двора ѝ. Не казваше нищо, но заставаше на прозореца и

ни гледаше страшно изпод прическата си като пчелен кошер със сметанова глазура. Накрая престанохме да използваме пътеката и хващаме по-дългия път.

Огледах се наляво и надясно. Нямахме и следа от нея.

Възможно ли е жената да знае пътеката?

Спуснах се на бегом към мрака в задния двор на Зукърви. Почти очаквах да видя как старата госпожа Зукър ме следи със зверски поглед от кухненския си прозорец, но тя се бе преместила в Скотсдейл преди години. Не знаех кой сега живее тук. Дори не бях сигурен дали пътеката още съществува.

Дворт беше тъмен като тунел. Къщата не светеше. Опитах се да си спомня откъде точно минава пътеката. Всъщност не ми отне почти никакво време. Такива неща се помнят. Получава се автоматично. Затичах се към нея и нещо ме хлопна по главата. Дочух тъпия удар и тупнах по гръб.

Главата ми забуча. Погледнах нагоре. На бледата лунна светлина различих градинска люлка. Беше кокетна, дървена. През детството ми я нямаше и в тъмното не я бях видял. Почувствах се замаян, но времето не чакаше. Скочих на крака прекалено пъргаво, та чак залитнах назад.

Пътеката си беше там.

Затичах се по нея с все сила. По лицето ме шибяха клони. Не им обръщах внимание. Препъгнах се в някакъв корен. Не му обрънах внимание. Пътеката не беше дълга — не повече от петнайсетина метра. Извеждаше на обширно открито пространство, заето от футболни и бейзболни игрища. Поддържах задоволителна скорост. Ако беше хванала този път, все още можех да я забележа на открития спортен терен.

На флуоресцентното осветление над паркингите на спортните площадки можех да видя надигащата се димна мъгла. Съзрях няколко чифта футболни врати, както и наредени една след друга мантинели.

Но никаква жена.

Проклятие.

Бях я изгубил. За втори път. Почувствах се смазан, без да знам защо. Все пак, като се замисля, каква беше идеята? Цялата история всъщност беше твърде глупава. Погледнах към краката си. Боляха ме зверски. От дясното ми ходило май течеше кръв. Чувствах се като

идиот. При това идиот, претърпял поражение. Обърнах се да си тръгвам...

Опа, не затваряйте телефона.

В далечината, под светлините на паркинга, имаше кола. Самотна колкото си иска. Кимнах, следвайки собствените си мисли. Да речем, че колата принадлежи на жената. Защо пък не? Ако греша, нито губя, нито печеля. Но ако бях прав, вече има смисъл. Тя е паркирала, прекосила е гората и е застанала пред къщата ми. Нямах представа защо ще го прави. Но да речем, че го е сторила.

Добре, ако случаят беше такъв — тоест, ако това беше нейната кола, — можех да заключа, че все още не си е заминала. Не съм вчерашен. И тъй, какво се беше случило? Тя е забелязана, побягва в посока към пътеката... и се усеща, че може да съм я проследил...

Едва не щракнах с пръсти. Тайнствената жена сигурно знае, че съм израснал в този квартал и значи помня пътеката. А щом е така, ако съм допуснал (както стана), че тя би използвала пътеката, тогава ще мога да я засека на откритото пространство. Тъй че какво би направила тя?

Замислих се и отговорът дойде ненадейно.

Тя би се скрила в гъсталака около пътеката.

По всяка вероятност в този момент мистериозната жена ме наблюдаваше отнякъде.

Да, съгласен съм, че този аргумент едва ли достига нивото на повърхностно предположение. Но звучи логично. Доста логично. Оттам какво следва да направя? Въздъхнах дълбоко и изрекох гласно: „По дяволите“. Сведох рамене като спукан балон, опитвайки се да не преувеличавам значението му, и тръгнах обратно по пътеката към къщата на Зукърови. Вървах с приведена глава, шарейки с очи наляво и надясно. Пристъпвах внимателно, с наострени уши за евентуално прошумоляване.

Нощта бе все така тиха.

Достигнах края на пътеката и продължих, все едно към къщи. Когато навлязох дълбоко в мрака, се проснах по очи. Запълзях заднишком като рейнджър под градинската люлка към излаза на пътеката. Спрях и зачаках.

Не зная колко дълго съм стоял там. Вероятно не повече от две-три минути. Вече се канех да се откажа, когато долових шума. Все още

бях по корем с повдигната глава. Силуетът се надигна и запристъпва по пътеката.

Скочих на крака, опитвайки се да не вдигам шум, но това се оказа невъзможно. Жената се завъртя към звука и ме разкри.

— Почакайте — извиках. — Само искам да поговоря с вас.

Но тя отново се стрелна в тъмния и гъст храсталак встрани от пътеката. Като нищо можех да я изгубя. Тъй че реших да не рискувам. Не и отново. Дори и да не успея да я видя, все още можех да я чуя.

Хвърлих се към храстите и почти веднага уцелих някакво дърво. Видях звезди. Ама че тъпа издънка! Спрях и се ослушах.

Тишина.

И тя беше спряла и пак се спотайваше. Сега какво? Сигурно бе някъде наблизко. Обмислях възможностите и накрая си рекох: „Майната му“. Припомних си откъде бях дочул последния шум. Хвърлих се натам като орел, с разперени ръце и крака, за да покрия максимална площ. Приземих се върху храст.

Но лявата ми ръка докосна нещо различно.

Тя опита да се изплъзне, но пръстите ми се вкопчиха здраво около глезена ѝ. Зарита ме със свободния си крак. Стисках като куче кокал.

— Пусни ме! — изкрещя тя.

Не разпознах гласа. И не пуснах глезена.

— Пусни ме... да ти се не види!

Не. Получих известна опора и я задърпах към себе си. Все още беше много тъмно, но очите ми започнаха да свикват. Дръпнах я отново. Тя се изгърколи по гръб. Вече бяхме съвсем близо един до друг. Накрая успях да видя лицето ѝ.

Отне ми няколко секунди да я разпозная. Преди всичко, споменът бе отдавнашен. Беше се променила. Онова, което я разкри и ми помогна да я позная, бе начинът, по който косата ѝ падна над лицето, докато се боричкахме. Това беше по-познато дори от самите ѝ черти — уязвимостта в позата, както и избягването на погледа ми. И, разбира се, фактът, че бе живяла в онази къща, която свързвах тясно с нея, бе поддържал образа ѝ свеж в паметта ми. Жената отметна косата от лицето си и вдигна поглед към мен. Върнах се към училищните дни, към тухлената сграда на по-малко от двеста метра от мястото, където

лежахме. Може би нещата вече придобиваха някакъв смисъл.
Тайнствената жена бе стояла пред къщата, в която е живяла.
Тайнствената жена бе Дайна Левински.

ГЛАВА 10

Седнахме край кухненската маса. Направихме си китайски зелен чай, който бях купил от „Старбъкс“. Действа успокоително. Ще видим. Подадох чашата чай на Дайна.

— Благодаря, Марк.

Кимнах и седнах срещу нея. През целия си живот съм познавал Дайна. Както само едно хлапе може да познава друго, както само съученици от началното училище се знаят, дори — тук може да ми вярвате — да не сме разговаряли истински.

Всеки в миналото си има по една Дайна Левински. Тя беше нарочената жертва в класа ни — всячески отхвърляна, тормозена и подигравана, просто да се чудиш как е останала с всичкия си. Аз никога не съм я дразнил, но много пъти съм стоял до страничната линия. Дори и да не живееш в къщата от детинството ѝ, Дайна Левински пак щеше да живее в мен. Тя живее и във вас. Бързо: кое беше най-подиграваното хлапе в началното ви училище? Точно така, със сигурност го помнете. Помнете малкото и фамилното му име и как е изглеждало. Помнете, че сте го виждали да се прибира вкъщи само, или да седи мълчаливо в столовата. Няма значение какво, но го помнете. Дайна Левински остава с вас.

— Чух, че си станал лекар — обади се Дайна.

— Да. А ти?

— Графичен дизайнер и художник. Следващия месец ще имам изложба в Гринич Вилидж.

— Картини?

Тя се поколеба.

— Да.

— Винаги си рисувала добре.

Тя вдигна глава изненадана.

— Забелязал си?

Настъпи кратка пауза, след която се чух да казвам:

— Трябваше да направя нещо.

Дайна се усмихна.

— Не, аз трябваше да направя нещо.

Изглеждаше добре. Не че се бе превърнала в красавица, както грозните патета по филмите, които стават лебеди. Преди всичко, Дайна никога не е била грозна. Просто беше обикновена. Може би все още бе такава. Чертите ѝ бяха все така събрани, но на зряло лице това стои добре. Косата ѝ, толкова тънка в детството, сега имаше обем.

— Помниш ли Синди Макгавърн? — запита тя.

— Разбира се.

— Тя ме тормозеше най-много от всички.

— Помня.

— Да, смешна работа. Преди няколко години направих изложба в една галерия в центъра на града и се появи Синди. Приблужи се към мен, прегърна ме силно и ме целуна. Говореше ѝ се за едно време, като например: „Помниш ли какъв задник беше господин Луис?“ Усмихваше се през цялото време и, кълна се, Марк, нямаше спомен каква е била някога. И не се преструваше. Напълно беше изтрила от ума си как се е отнасяла с мен. Понякога откривам такова нещо.

— Откриваш какво?

Дайна вдигна чашата с двете си ръце.

— Предполагам, че искаш обяснение.

Зачаках.

Погледът ѝ отново се стрелна встрани.

— Искаш ли да чуеш нещо интересно?

— Разбира се.

— Точно тук обичах да седя, когато бях дете. И ние имахме квадратна маса. Винаги сядах на едно и също място.

Когато влязох сега, съвсем инстинктивно се насочих към този стол. Предполагам... предполагам, че отчасти това е причината да бъда тук тази вечер.

— Май не те разбирам.

— Тази къща — произнесе тя — все още ме притегля. Има власт над мен. — Наведе се напред. Очите ѝ за пръв път срещнаха моите. — Чувал си слуховете, нали? За баща ми и какво е ставало тук.

— Да.

— Те са верни.

Положих усилие да не се намръщя. Не знаех какво да кажа. Помислих си за ада в училище. И се опитах да прибавя към него ада в тази къща. Нямах как да го обхвана.

— Вече е мъртъв. Имам предвид баща ми. Почина преди шест години.

Премигнах и отместих поглед.

— Добре съм, Марк. Наистина. Лекувах се при психиатър, тоест все още ходя при него. Познаваш ли доктор Радио?

— Не.

— Това е истинското му име. Станли Радио. Доста е известен от радио „Техник“, където го канят. Посещавам го от години. Вече съм много по-добре. Сложих точка на саморазрушителните склонности. Приключих с чувството за безполезност. И все пак е странно. Че надживях това. Не, говоря сериозно. Повечето жертви на насилие или отиват в лудницата, или са сексуално обременени. Но аз никога не съм била. Способна съм да общувам, никакъв проблем. Вече съм омъжена. Съпругът ми е страхотен човек. Не че всичко е цветя и рози, но е дяволски хубаво.

— Радвам се — казах, тъй като не знаех какво да отговоря.

Тя отново се усмихна.

— Ти суеверен ли си, Марк?

— Не.

— Аз също. Макар че не знам, но когато научих за твоята съпруга и за дъщеря ти, започнах да се чудя. Относно тази къща. Лоша карма и разни такива. Съпругата ти беше толкова прекрасна.

— Познавала си Моника?

— Срещали сме се.

— Кога?

Дайна не отговори веднага.

— Запознат ли си с термина „спусък“?

Помнех го от практиките по различните специалности в медицинския университет.

— Искаш да кажеш от психиатрията?

— Да. Разбираш ли, когато прочетох във вестника какво се е случило тук, това ми подежда като спусък. Така е със страдащите от алкохолизъм или анорексия, например. Никога не може да се каже, че са напълно излекувани. Нещо се случва и отново се връщат към лошия

навик. Пак започнах да си гриза ноктите. Да си причинявам физическа болка. Все едно, че... все едно трябваше отново да се изправя срещу тази къща. Трябваше да срещна лице в лице миналото, за да го победи.

— Това ли правеше тази вечер?

— Да.

— А когато те засякох преди осемнайсет месеца?

— Пак същото.

Облегнах се назад.

— Колко често се спираш тук?

— Веднъж на няколко месеца, предполагам. Паркирам на паркинга на училището и минавам по пътеката на Зукърови. Но има и още нещо към това.

— Към кое?

— Посещенията ми. Виж, тази къща все още пази моите тайни. Говоря в буквалния смисъл.

— Не те разбирам.

— Опитвах се да събера куража да почукам отново на вратата, но не се получаваше. А сега, след като съм вече вътре, в кухнята, се чувствам наред. — Направи опит да се усмихне, сякаш за да потвърди думите. — Но все още не съм сигурна дали мога да го направя.

— Какво?

— Дърдоря несвързано. — Дайна започна да се чеше силно и бързо по опакото на ръката, като едва не я раздра с нокти. Искях да се пресегна към нея, но ми се стори твърде насилствено. — Записала съм всичко в един дневник — какво ми се случи. И той е още тук.

— В къщата?

Тя кимна.

— Скрила съм го.

— Полицията прерови всичко след убийството. Извършиха достатъчно претърсване.

— Не са го открили. Сигурна съм в това. А дори и да са го открили, все пак е просто стар дневник. Няма причина да нарушават покоя му. Част от мен изпитва желание да го остави където е. Всичко е приключило и точка, нали разбираш какво искам да кажа? Да не разлайваме спящите кучета. Но друга част от мен иска той да излезе на светло. Все едно, че е вампир и светлината на слънцето ще го погуби.

— Къде се намира?

— В мазето. Трябва да стъпиш върху сушилнята, за да се добереш до него. Тикнат е в тясното пространство зад една от отводните тръби. — Тя погледна към стенния часовник, сетне към мен и обви тялото си с ръце. — Става късно.

— Добре ли си?

Погледът ѝ отново се стрелна встрани. Неочаквано дишането ѝ стана неравномерно.

— Май ми е време да тръгвам.

— Искаш ли сама да потърсиш дневника си?

— Не знам.

— А искаш ли аз да го намеря вместо теб?

Поклати глава енергично.

— Не. — Изправи се задъхана. — Най-добре да си тръгвам вече.

— Винаги можеш да се връщаш тук, Дайна. По всяко време.

Но тя не ме слушаше. Изведнъж се разбърза и се стрелна към вратата.

— Дайна?

Неочаквано се обърна към мен:

— Обичаше ли я?

— Моля?

— Моника. Обичаше ли я? Или имаше някоя друга?

— Какви ги приказваш?

Кръвта се изцеди от лицето ѝ. Този път ме изгледа право в очите, отстъпвайки уплашено назад, вцепенена.

— Ти знаеш кой те простреля, нали, Марк?

Зяпнах онемял. Докато си възвърна дар словото, Дайна вече ми бе обърнала гръб.

— Съжалявам, трябва да тръгвам.

— Почакай.

Тя отвори вратата със замах и изтърча навън. Застанах до прозореца, наблюдавайки я как върви забързано обратно към „Фелпс Роуд“. Този път предпочетох да не я последвам.

Вместо това, прехвърляйки в ума си думите ѝ: „Ти знаеш кой те простреля, нали, Марк?“, се спуснах към вратата на мазето.

Добре, позволете да обясня нещо тук. Не слизах по стълбите към кирливото неизмазано мазе, за да нахълтам в личния живот на Дайна. Нямах претенциите, че знам кое е най-добро за нея, кое би успокоило жестоката ѝ болка. Много от колегите ми психиатри биха възразили, но понякога се питам дали не е най-добре да оставим миналото погребано. Разбира се, не знам отговора, и както биха ми напомнили колегите ми психиатри, аз също не искам мнението им как най-добре да оперирам цепка на небцето. Тъй че в последна сметка знам само, че не ми е работа да решавам вместо Дайна.

Освен това не слизах към мазето от любопитство към миналото ѝ. Не желяех да чета подробностите на нейното мъчение. Всъщност съзнателно избягвах да ги зная. В чисто егоистичен план ме побиваха тръпки, само при мисълта за ужасиите, които са се случили на това място, което наричам свой дом. Достатъчно бях изпитал на собствен гръб, тъй че много благодаря. Хич и не исках да чета или чуя повече.

Тогава какво търсех всъщност?

Натиснах копчето на лампата. Светна гола крушка. Попълвах мозайката още докато слизах по стълбите. Дайна спомена няколко любопитни неща. На първо време оставих най-драматичните настрана и се залових с по-неуловимите-. Беше нощ на спонтанно поведение от моя страна. Реших да се оставя на течението.

Преди всичко си спомних как Дайна, още като тайнствената жена на тротоара, бе направила няколко крачки към вратата. Вече знаех, както самата Дайна ми каза, че се е „опитвала да събере куража отново да почука на вратата“.

Отново.

Да почука на вратата *отново*.

Очевидното загатване е, че поне при още един случай Дайна е събирала кураж да почука на вратата.

Второ, Дайна ми каза, че е „срещала“ Моника. Понятие нямам как е станало. Да, Моника също бе израснала в този град, но от всичко, което знам за нея, със същата сила би могла и да е живяла на друга, поразкошна планета. Имението Портман беше на противоположния край на нашето доста разпръснато предградие. Моника беше започнала да учи в интернат от ранна възраст. Никой от града не я познаваше. Помня, че веднъж я видях в киносалона „Колъни“ през лятото на втори курс в гимназията. Зазяпах се. А тя много старателно ме пренебрегна.

Още тогава вече си бе изработила онзи недостъпен вид. Когато я срещнах след години — всъщност тя започна да ме сваля, — ласкателството ми завъртя главата. От разстояние Моника изглеждаше толкова невероятна.

Та сега недоумявах как моята богата, надменна и красива жена се бе запознала с бедната, безцветна Дайна Левински. Най-вероятният отговор, ако човек се замисли над елемента „отново“, е, че Дайна е почукала на вратата, а Моника ѝ е отворила. Тогава са се срещнали. Може да са разговаряли. Възможно е Дайна да е казала на Моника за скрития дневник.

Ти знаеш кой те простреля, нали, Марк?

Не, Дайна. Но възнамерявам да откроя.

Стъпих на циментовия под. Навсякъде имаше струпани кашони, които не съм си правил труда нито да изхвърля, нито да отварям. Може би за пръв път забелязах, че по пода имаше петна от боя. В най-различни разцветки. Сигурно бяха още от времето на Дайна, като спомен от самотното ѝ бягство.

Пералнята и сушилнята бяха в ъгъла вляво. Бавно се промъкнах към тях на мъждивата светлина. Всъщност вървах на пръсти, сякаш се боях да не разлая заспалите кучета на Дайна. Наистина глупаво. Както казах и преди, не съм суеверен, а дори и да бях, дори да вярвах в зли духове и тем подобни, нямаше причина да се боя, че мога да ги разгневя. Жена ми беше мъртва, а дъщеря ми изчезнала — какво повече можеха да ми сторят? По-скоро аз трябваше да ги смутя, да ги предизвикам и да се надявам, че ще ми разкрият какво всъщност се бе случило със семейството ми, с Тара.

Отново Тара. Накрая всичко се връща към нея. Не зная къде се вмести тя в мозайката. Не зная по какъв начин отвличането ѝ е свързано с Дайна Левински. Дали изобщо е свързано. Но в момента не се обръщам назад.

Разбирате ли, Моника никога не ми е споменавала, че се е срещала с Дайна Левински.

Струваше ми се странно. Вярно е, че строя тази нелепа теория върху пясъка. Но ако Дайна наистина бе почукала на вратата, ако Моника наистина ѝ беше отворила, не може да не си помислите, че съпругата ми щеше да го спомене в някакъв момент. Знаеше, че Дайна

Левински ми е била съученичка. Защо да държи в тайна нейното посещение или факта, че са се срещали?

Качих се с подскок върху сушилнята. Трябваше едновременно да клеча и да огледам над себе си. Прашният град. Навсякъде висяха паяжини. Видях отводната тръба и се пресегнах нагоре. Заопипвах наоколо. Оказа се трудно.

Имаше цяла мрежа от тръби и ръката ми трудно влизаше помежду им. Много по-лесно щеше да е за момиче с тънки пръсти.

Накрая я проврях между металните тръби. Пъгнах върховете на пръстите си вдясно и подбутнах нагоре. Нищо. Ръката ми се придвижи още няколко сантиметра по-нависоко и отново подбутна. Нещо поддаде.

Навих ръкава си нагоре и извих ръката си още три-четири сантиметра. Две тръби притискаха кожата ми, но поддадоха достатъчно. Вече можех да се пресегна в тясното пространство. Опипвах наоколо, напипах нещо и го издърпах.

Дневникът.

Беше класически ученически дневник с корици като мраморна мозайка. Отворих го и запрелиствах. Почеркът беше миниатюрен. Напомни ми за онзи човек в мола, който изписваше имена върху оризово зрънце. Безупречният краснопис на Дайна — несъмнено прикриващ съдържанието — започваше от върха на страницата и завършваше в дъното ѝ. Нямаше нито леви, нито десни полета. Дайна бе използвала двете страници на всеки лист.

Не го четох, тъй като не бях дошъл за това. Отново се пресегнах и върнах дневника на мястото му. Не знам в какви отношения с боговете ме поставяше това ми действие — дали самото му докосване щеше да развърже проклятието на Тутанкамон, — но и така да е, пак не ми пукаше.

Отново заопипвах наоколо. Знаех. Не знам точно как, но просто знаех. Накрая ръката ми напипа нещо друго. Сърцето ми се разтупка. Усетих нещо гладко. Кожа. Издърпах го, за да го огледам. Посипа се прах. Премигнах, за да отстраня пращинките от очите си.

Беше бележникът-календар на Моника.

Спомних си, че го купи от един шикозен бутик в Ню Йорк. Нещо, което да организира живота ѝ, както ми обясни тя. Обикновен календар с бележник. Кога го беше купила? Не бях сигурен. Може би

осем или девет месеца преди да загине. Опитах се да си спомня кога го видях за последен път. Паметта ми даваше заето.

Стиснах кожения бележник между коленете си и върнах панела на тавана на мястото му. Сетне с бележника в ръце слязох от сушилнята. Реших да изчакам, докато се кача горе на по-добра светлина, но не изтраях. Тефтерът имаше цип. Въпреки прахта, се отвори леко.

От него изпадна компактдиск.

Блестеше като скъпоценност. Хванах го за ръбовете. Нямах етикет. Беше произведен от „Меморекс“, с надпис „Сиди-Ар“, 80 минути.

Какво бе това, по дяволите?

Имах само един начин да разбера. Качих се горе на бегом и включих компютъра.

ГЛАВА 11

Вкарах диска в устройството и се появи следният екран:

Парола:-----
НКДУ
Нюарк, Ню Джърси

Шестцифрова парола. Напечатах рождената ѝ дата. Не стана. Пробвах с рождения ден на Тара. Пак нищо. Въведох датата на годишнината ни и сетне моята рождена дата. Опитах и с банкоматния ни код. Не се получи нищо.

Облегнах се назад. А сега какво?

Подвоумих се дали да не позвъня на инспектор Ригън. Но приближаваше дванайсет през нощта, а дори и да се свържех с него, какво по-точно щях да му кажа? „Здравей, намерих един компактдиск скрит в мазето, ела веднага“. Не, тук истерията не върши работа. По-добре да демонстрирам спокойствие и рационално мислене. Разковничето е в търпението. Обмисли всичко от край до край. Мога да се обадя на Ригън на сутринта. И без туй нищо не може да се свърши тази нощ. Остави го да отлежи.

Добре, ама нямах намерение да се откажа така лесно. Включих се в Интернет и влязох в търсачката. Написах „НКДУ“ в Нюарк. Появи се списък.

„НКДУ — Най-качествените детективски услуги“.
Детективски услуги?

Изписа се уебсайт адрес. Кликнах и сайтът се отвори. Огледах го набързо. НКДУ беше „група професионални частни детективи“, които

„предоставят поверителни услуги“. Предлагаха онлайн проверка на лични данни за по-малко от сто долара. Рекламни текстове от сорта „Открийте дали новият ви приятел не е криминално проявен!“, както и „Къде е предишното ви гадже? Може би още чезне по вас!“ и прочее. Освен това извършваха „интензивни, дискретни проверки“ за желаещите. Според заглавието на цяла страница бяха „детективска агенция за пълни услуги“.

И тъй, запитах се аз, каква проверка е искала да извърши Моника?

Вдигнах телефона и набрах номер 800 на НКДУ. Отговори телефонен секретар, което не бе изненадващо за късния час, и ми каза колко ценели обаждането ми, и че отварят офиса в девет сутринта. Добре, пак ще ги потърся.

Затворих и натиснах бутона за изваждане на диска, който се плъзна пред очите ми. Хванах го за краищата и го заоглеждах, предполагам за евентуални следи. Нищо ново не открих. Време беше да поразсъждавам. Изглеждаше пределно ясно, че Моника е наела НКДУ за някакво проследяване и че компактдискът съдържа онова, което е искала да бъде проследено. Не е кой знае колко блестящо умозаключение, но поне е някакво начало.

Оттук да се върнем назад. Факт е, че нямах представа какво е искала да проверява Моника, нито защо. Но ако бях прав, че компактдискът принадлежи на Моника и ако тя е наела частен детектив по някаква причина, оттук следва логичният извод, че трябва да е платила на НКДУ за услугите.

Кимнах. По-добро начало.

Но — и тук незабавно се яви объркване — полицията беше пресяла щателно банковите ни сметки и финансови извлечения. Бяха гледали под лупа всяка покупка, всяко плащане на визи, всеки писмен чек, всяко теглене на суми от банкомат. Бяха ли засекли плащане към НКДУ? Ако е така, или не са открили нищо, или са решили да не ми казват.

Естествено, и аз не съм вчерашен. Дъщеря ми бе изчезнала и аз също проверих финансовите извлечения. Нямах никакви плащане към детективска агенция, нито необичайни тегления.

Какво можеше да означава това?

Може компактдискът да е стар.

Това беше едната възможност. Освен това не мисля, че някой от нас е правил проверки на плащания, датиращи по-назад от шест месеца преди нападението. Може би взаимоотношенията ѝ с „Най-качествени детективски услуги“ предхождат шестте месеца. Бих могъл да извърша проверка на по-старите извлечения.

Само че не ми се вярваше да е така.

Компактдискът не беше стар. Бях почти сигурен. А и какво от това? Като се замислех, времевата рамка не беше от значение. Стар или не, оставаше ключовият въпрос: за какво ѝ е трябвало на Моника да наема частен детектив? Какво бе защитено с парола на проклетия компактдиск? Защо го бе скрила на онова противно потайно място в мазето? И какво общо имаше Дайна Левински с това, ако изобщо бе замесена? И най-важното — имаше ли то връзка с нападението, или просто сънувах просо като гладна кокошка?

Погледнах през прозореца. Улицата беше пуста и тиха. Спящо предградие. Тази нощ едва ли щяха да се появят нови отговори. Утре сутринта щях да изведа баща си на седмичната разходка и сетне да се обадя на НКДУ, и може би дори на Ригън.

Легнах си и зачаках съня.

Телефонът до леглото на Едгар Портман иззвъня в четири и трийсет сутринта. Едгар се събуди стреснат и затърси опипом слушалката.

— Какво? — изръмжа той.

— Казахте да се обадя веднага щом разбере.

Едгар разтри лицето си.

— Значи имате резултата?

— Да.

— И?

— Съвпада.

Едгар притвори очи.

— С каква сигурност?

— Резултатът е предварителен. Ако трябваше да го представям в съда, щяха да са ми нужни още няколко седмици, за да подредя всички стрелки. Но това ще е само за спазване на законната процедура.

Тялото на Едгар се тресеше. Той благодари на човека, постави слушалката на вилката и се застяга.

ГЛАВА 12

На сутринта в шест часа излязох от къщи и поех по улицата. Като използвах ключа, който имах от колежанските години, отворих вратата и се вмъкнах в къщата на моето детство.

Годините се бяха отразили зле на жилището, но пък то и не беше от онези, които снимат за списание „Къща и градина“, освен може би като дом от „едно време“. Бяхме сменили рунтавия килим преди четири години — синьо-белите му шарки бяха толкова избелели и износени, че се смени почти сам — с канцеларскосив килим без мъх, та количката на татко да се търкаля лесно по него. Освен килима нищо друго не беше пипвано. Върху силно лакираните странични масички все така стояха наредени порцелановите фигурки от отдавнашно пътуване до Испания. Маслени картини на цигулки и плодове продължаваха да красят боядисаната с бяла боя ламперия, въпреки че никой от нас не беше нито музикант, нито си падахме по плодовете.

Върху лавицата на камината бяха поставени фотографии. Всеки път се спирах и поглеждах онези със сестра ми Стейси. И аз не знам какво точно търсех. А може би знаех? Търсех признаци, предварително загатване, дребни улики, че тази млада, крехка и увредена девойка един ден щеше да купи пистолет от улицата, да ме простреля, да нарани дъщеря ми.

— Марк? — Беше мама. Тя знаеше какво правя. — Ела да ми помогнеш.

Кимнах и се насочих към спалнята в дъното. Татко спеше на партера. Беше по-лесно, отколкото да изкачва стълбите с инвалидната количка. Облякохме го, което донякъде бе като да обличаш чувал с мокър пясък. Татко се килваше ту на едната, ту на другата страна. Теглото му се променяше неочаквано и рязко. Двамата с майка ми му бяхме свикнали, ала то не правеше задачата ни по-лека.

Когато ме целуна за довиждане, от мама се разнесе дъх на мента и цигари. Настоявал съм да ги спре, а тя все ми обещаваше, но си знам, че няма да стане. Забелязах как се е отпуснала кожата на шията ѝ и

златната верижка почти се бе скрила в гънките ѝ. Тя се наведе и целуна баща ми по бузата, задържайки там устните си малко по-дълго.

— Внимавайте — заръча като всеки друг път.

Тръгнахме на разходка. Търкалях баща си покрай спирката на метрото. Живеем в град на пътуващи с градски транспорт. Предимно мъже, но и жени, чакаха по палта с куфарчета в едната ръка и чаша кафе в другата. Може да прозвучи странно, но още между деветата и единайстата си година започнах да гледам на тези хора като на герои. Качват се на проклетия влак пет пъти седмично. Возят се до Хобокън, където правят смяна по маршрута, който ги отвежда в Ню Йорк. Някои се насочват към Трийсет и трета улица и вземат влака за центъра. Други пък се отправят към финансовия център, след като го отвориха наново. Правят тази ежедневна жертва, потискайки желанията и мечтите си, за да подсигурят живота на онези, които обичат.

Можех да се занимавам с естетична хирургия, с което буквално да печатам пари. Родителите ми щяха да си позволят по-добри грижи за моя баща. Можеха да се преместят в по-хубаво жилище, да наемат медицинска сестра на цял работен ден, да намерят дом, който задоволява по-добре нуждите им. Но аз не направих това. Не им помогнах, поемайки по утъпканите пътища, защото, честно казано, такава работа щеше да ми е скучна. Тъй че избрах да върша нещо повълнуващо, нещо, което обичам. По тази причина хората ме считат за герой, все едно съм този, който се жертва. Но истината е друга. Тези, които работят за бедните, обикновено са по-егоистични — ние не сме склонни да жертваме нуждите си. Да се хванем с работа, която осигурява семействата ни, не ни е достатъчно. Подкрепата за хората, които обичаме, се явява второстепенна. Задоволяваме нуждата си от лично удовлетворение, дори и семействата ни да са принудени да минат без него. Та какви са тези мъже в костюми, които се качват като автомати на транзитния влак за Ню Джърси? В повечето случаи те мразят мястото, към което пътуват, както и работата си, но въпреки това я вършат. Вършат я, за да се погрижат за своите семейства, да осигурят по-добър живот за съпругите си, за децата си, и навярно, само навярно, за своите болни, застаряващи родители.

Тъй че всъщност кой от нас е по-достоеен за възхищение?

С татко всяка сряда следваме един и същи маршрут. Хващаме пътя покрай парка зад библиотеката. Паркът е пренаселен и в него ще

откриете елемент, характерен за предградията — множество футболни игрища. Колко, според вас, първокачествена общинска земя е заета за този чуждоземен спорт, който не свири първа цигулка у нас? Татко някак се успокояваше от гледката на игрищата и от виковете и игрите на децата. Спряхме се и напълнихме дробовете с въздух. Озърнах се наляво. Няколко здрави жени тичаха за здраве в най-фини, прилепнали към тялото, трика от ликра. Татко почти не шаваше. Усмихнах се. Може би причината той да харесва това място нямаше нищо общо с футбола.

Вече съм забравил какъв беше той някога. Когато се опитвам да се върна толкова назад, спомените ми са като отделни кадри — проблясъци на гърлен мъжки смях, малко момченце, притиснато до бицепса му с провесени надолу крака. И почти няма друго. Помня, че го обичах много, и това май винаги е било достатъчно.

След втория му инсулт преди шестнайсет години, говорът му стана твърде затруднен. Запъваше се наред изречението, пропускаше думи, мълчеше с часове, понякога с дни. Човек почти забравяше присъствието му. Всъщност никой не можеше да е сигурен, че е бил разбран от татко, особено когато той изпадаше в класическата „експресивна афазия“ — състояние, при което схващаш, но не можеш да общуваш, или нещо дори още по-зловещо.

Но помня, че в един горещ юнски ден, в последния ми гимназиален клас, татко неочаквано се пресегна и ме сграбчи за ръкава, впивайки ноктите си в него. Тогава тъкмо тръгнах на някакъв купон. Лени ме чакаше на вратата. Полазиха ме тръпки от изненадващо силната му хватка. Сведох очи. Лицето му беше побеляло, жилите на врата му изопнати, но повече от всичко ме шокира изписаният на лицето му неприкрит страх. Това изражение ме е преследвало години наред. Отпуснах се на стола до неговия, а ръката му бе все така впитана в мен.

— Татко?

— Разбирам — произнесе умолително. Хватката около ръката ми се стегна още по-силно. — Моля те. — Всяка негова дума беше неимоверно усилие. — Все още разбирам.

Не каза нищо повече. Но това беше достатъчно. Все едно ми каза: „Дори и да не мога да говоря и реагирам, аз разбирам. Моля ви, не ме отписвайте“. Известно време лекарите поддържаха становището

си, че той има експресивна афазия. Но след втория инсулт вече не бяха толкова сигурни дали разбира, или не. Не знам дали в случая прилагам своя версия на „Гамбита на Блез Паскал“ — ако ме разбира, значи трябва да му говоря, а ако не ме разбира, вреда няма, но мисля, че поне му го дължа. Тъй че му говоря. Всичко му казвам. В момента му разказах за посещението на Дайна Левински („Помниш ли я, татко?“) и за скрития компактдиск.

Лицето на татко остана непроницаемо и неподвижно, а левият ъгъл на устните му увиснал надолу като сърдит лозарски косер. Често си мисля, че бих предпочел онзи разговор за „разбирането“ да не се бе състоял. Не знам кое е по-лошо — да не вдяваш нищо или да съзнаваш клопката си. А може би знам?

Вече вземах втория завой — покрай новата писта за скейтборд, — когато зърнах бившия си тъст Едгар Портман да седи на една пейка в пълния си небрежно-елегантен блясък, праметнал крак връз крак, обут в панталон с изгладени ръбове, на които муха може да се разчекне. След стрелбата с Едгар се опитвахме да поддържаме отношения, каквито липсваха, докато дъщеря му беше жива. Заедно наехме детективска агенция — той, естествено, знаеше коя е най-добрата, — но от нея не изскочи нищо. След време и двамата се уморихме от преструвките. Свързваше ни единствено споменът за най-лошите моменти в живота ми.

Разбира се, появата на Едгар тук можеше да бъде чиста случайност. Живеем в един и същи град. Напълно е възможно понякога да се сблъскваме. Но случаят не беше такъв и аз го знаех. Едгар не бе от хората, посещаващи парка спонтанно. Беше дошъл заради мен.

Погледите ни се срещнаха и не мисля, че онова, което видях, ми хареса. Закарах количката до пейката му. Едгар не свалеше очи от мен, без дори за миг да хвърли поглед към баща ми. Със същия успех можех да тикам пазарска количка.

— Майка ти ми каза, че мога да те откроя тук — каза той.

Спрях се на няколко крачки от него.

— Какво има?

— Седни на пейката.

Спрях инвалидната количка вляво от себе си и включих спирачката. Баща ми гледеше право напред. Главата му се бе килнала

към лявото рамо, както става, когато е уморен. Обърнах се с лице към Едгар.

— Чудя се как да ти го съобщя — подхвана той.

Отдръпнах се от него. Той отмести поглед.

— Едгар?

— Хмм.

— Просто ми кажи.

Едгар кимна в знак, че оценява прямотата ми. Беше от този тип хора. Без предисловие събщи:

— Получих второ искане за откуп.

Залитнах назад. Не знам какво бях очаквал да чуя — може би, че Тара е била намерена мъртва, — но онова, което той ми казваше... просто не го възприемах. Тъкмо се канех да задам пореден въпрос, когато забелязах, че в скута си държи куфарче. Той го отвори и извади от него найлонов плик — точно както миналия път. Примижах. Той ми го връчи. Гърдите ми се стегнаха. Премигнах и погледнах към плика.

Косми. Вътре имаше кичур от косми.

— Това е доказателството им.

Загубих ума и дума. Просто се вирах в кичура. Сетне внимателно положих плика върху скута си.

— Станало им е ясно, че ще се отнесем скептично — посочи Едгар.

— На кого му е станало ясно?

— На похитителите. Казаха, че ни отпускат няколко дни. Веднага занесох космите в лабораторията за ДНК анализ.

Изгледах го и пак сведох очи към кичура.

— Предварителният резултат беше готов преди два часа — уточни Едгар. — Не може да послужи пред съда, но все пак е достатъчно окончателен. Космите съвпадат с онези, които ни изпратиха преди година и половина. — Той млькна и преглътна. — Космите принадлежат на Тара.

Чух думите, но те не стигнаха до съзнанието ми. По някаква причина поклатих отрицателно глава.

— Може просто да са ги запазили отпреди...

— Не. Те извършват и възрастови тестове. Тези косми са на дете на възраст около две години.

Предполагам, че вече съм знаел това. Сам можех да видя, че това не беше меката бебешка косица на дъщеря ми. Тя не можеше да остане със същата коса. Нейната трябва да е потъмняла и да се е сгъстила...

Едгар ми подаде някаква бележка. Поех я, все още замаян. Шрифтът беше същият като онзи, който видяхме преди осемнайсет месеца. Най-горният ред над прегъвката гласеше:

ИСКАТЕ ЛИ ЕДИН ПОСЛЕДЕН ШАНС?

Усещах ускорените удари на сърцето си. Гласът на Едгар прозвуча като от далечно разстояние.

— Навярно трябваше да ти го съобщя незабавно, но ми се видя като очевидна измама. С Карсън решихме да не ти даваме напразни надежди. Имам приятели, които можаха да ускорят ДНК резултатите. Все още пазехме космите от предишната пратка. — Той сложи ръка на рамото ми. Аз не помръднах. — Тя е жива, Марк. Не знам как и къде, но Тара е жива.

Очите ми останаха приковани в кичурчето коса. Тара. Косата принадлежи на Тара. Златисто-пшениченият гланц е неин. Погалих я през плика. Искаше ми се да бръкна вътре и да докосна дъщеря си, но си помислих, че сърцето ми навярно ще се пръсне.

— Искат още два милиона долара. Писмото отново ни предупреждава да не се обаждаме в полицията. Твърдят, че имат вътрешен източник. Изпращат ти нов клетъчен телефон. Парите са в колата ми. Разполагаме с още дващест и четири часа, може би. Това е отсрочката, която ни дадоха за ДНК теста. Имай готовност.

Най-сетне прочетох писмото. После хвърлих поглед към баща си в инвалидната количка. Продължаваше да се взира право напред.

Едгар се обади:

— Знам, че ме смяташ за богат. Богат съм, предполагам. Но не толкова, колкото ти мислиш. Използвам кредити и...

Обърнах се към него. Очите му бяха широко отворени, а ръцете му трепереха.

— Онова, което искам да кажа, е, че не разполагам с толкова много свободни пари. Не съм направен от пари. Това е.

— Изненадан съм, че изобщо правиш това — казах.

Забелязах моментално, че думите ми го жегнаха. Прииска ми се да ги върна назад, но по някаква причина не го сторих. Отново насочих поглед към баща си. Лицето на татко беше замръзнало, но когато се вгледах по-внимателно, забелязах, че по бузата му се бе търкулнала сълза. Това не означаваше нищо. Татко и преди се е просълзявал без видима причина. Тъй че не го приех като някакъв знак.

Но тогава, без да искам, проследих погледа му. Погледнах отвъд футболното игрище и вратите му, отвъд двете жени в екипи за джогинг, през улицата почти на стотина метра от нас. Стомахът ми пропадна. Там беше застанал мъж по червен суичър и черни джинси, с бейзболна шапка „Янки“, с ръце в джобовете, който гледаше право към мен.

Не можех да зная със сигурност дали бе същият мъж. Червено-черното съчетание на дрехите му едва ли беше рядкост. И може би си въобразявах, тъй като беше доста далеч от мен, но той като че ли ми се усмихваше. Цялото ми тяло се разтресе.

Едгар произнесе:

— Марк?

Почти не го чух. Надигнах се с поглед, впит в него. Отначало мъжът със суичъра остана напълно неподвижен. Затичах се към него.

— Марк?

Но аз знаех, че не греша. Човек не забравя такова нещо. Можех да го видя и със стиснати очи. Образът му никога не ме напуска. Мечтал съм за подобни моменти, знам си го. Знам и какво носят подобни мечти. Знам кой беше той.

Все още на значително разстояние от мен, мъжът вдигна ръката си и ми махна. Продължавах да се движа към него, но вече виждах, че е напразно. Бях прекосил парка наполовина, когато към него се приближи бял миниван. Човекът със суичъра ми изпрати въздушен поздрав, преди да изчезне в него.

Колата се изпари, преди да съм стигнал до улицата.

ГЛАВА 13

Времето започна да си играе с мен на криеница. Ту идваше, ту си отиваше. Забързваше се, после тръгваше бавно, ту беше на фокус, ту се размиваше. Но това не продължи дълго. Оставих се хирургът у мен да вземе надмощие. Той, Марк лекарят, знаеше как да подрежда нещата в различни отделения. Това ми се удава по-лесно в работата, отколкото в личния живот. Умението да разпределям, да отделям и да се дистанцирам така и не се пренасяше в личната сфера. В работата съм способен да канализирам емоционалния излишък, да му давам възможност да се превръща в конструктивна целенасоченост. Ала у дома никога не съм успявал.

Но кризата бе предизвикала промяна. Подреждането в разни отделения не бе толкова въпрос на желание, колкото на оцеляване. Не можех да си позволя да ставам емоционален, да се въргалям в съмнения или да мисля какво е детето ти да липсва цели осемнайсет месеца... Това би ме парализирало. Похитителите навярно разчитаха на това. Искаха аз да се разпадна. Ала аз работя добре под напрежение. Тогава съм в най-добрата си форма. Знам го. И сега трябваше да сторя същото. Бях издигнал стените и вече можех да погледна на ситуацията рационално.

Първо: този път няма да се свързвам с полицията.

Но това не означава да кърша безпомощно ръце.

До момента, в който Едгар ми връчи натъпкания с пари сак, вече имах план.

Позвъних в дома на Шерил и Лени. Никой не ми отговори. Погледнах си часовника. Беше осем и петнайсет сутринта. Не знаех номера на мобилния телефон на Шерил, но и без това личният контакт бе за предпочитане.

Подкарах към началното училище „Уилард“ и бях там в осем и двайсет и пет. Паркирах зад редицата джипове и миниванове и излязох

от колата. Архитектурният проект на това начално училище, както и на още много други, беше обезформен от всевъзможни нови пристройки, някои от които горе-долу се връзваха, но останалите, строени между 1968 и 1975 година, целите от синьо стъкло и причудливи облицовки, стояха като нелепи кръпки.

Из двора както винаги се блъскаха деца. Но новото бе, че родителите им стояха отстрани и ги наблюдаваха. Те бърбеха помежду си и когато звънецът удари, проследиха дали подопечните им бяха прибрани на сигурно място в тухлената сграда, или в лъскавата пристройка от синьо стъкло, преди да си тръгнат. Мразех да гледам страха в очите на родителите, ала го разбирах. От момента, в който станеш родител, страхът се превръща в най-близкия ти спътник. И не ти позволява да се разделиш с него. Животът ми е пълна илюстрация на причините.

Синият шевролет „Събърбън“ на Шерил паркира в редицата от пристигащи коли. Загледах се в нея. Тъкмо освобождаваше Джъстийн от седалката в колата, когато ме забеляза. Джъстийн я целуна послушно по бузата — навик, който беше приел като даденост, както и трябваше да бъде, — преди да се затича. Шерил не го изпускаше от очи, сякаш се боеше да не се изпари по късата бетонова алея. Децата не могат да разберат този страх, и слава богу. И без този товар не им е лесно да са деца.

— Здравсти — поздрави ме Шерил.

Отвърнах на поздрава ѝ, след което произнесох:

— Имам нужда от една услуга.

— Каква?

— Телефонния номер на Рейчъл.

Шерил вече бе застанала до вратата на шофьорското място.

— Влизай.

— Паркирал съм ей там.

— Ще те върна обратно. Тренировките по плуване обикновено свършват със закъснение. Трябва да закарам Мариан до училището.

Вече палеше двигателя. Метнах се на седалката до нея. Обърнах се назад и се усмихнах на Мариан. Беше със слушалки на ушите и пръстите ѝ шареха чевръсто по „Геймбой“ за напреднали. Махна ми разсеяно с ръка, почти без да ме погледне. Косата ѝ беше още мокра. Конър беше седнал в детската седалка до нея. В колата смърдеше на

хлор, но миризмата ми подейства успокоително. Знаех, че Лени чисти колата всеотдайно, но явно не успяваше да насмогне. Във вдлъбнатината между седалките бяха набутани пържени картофи. По тапицерията бяха полепнали трохи с неизвестен произход. На пода до краката ми се въргаляха ученически бележчици и рисунки, сгазени от мокри ботуши. А аз седнах върху фигурка на екшън герой, който вървеше заедно с „Хапи Мийлс“ на „Макдоналдс“. Помежду ни се мъдреше кутия с компактдискове, надписана „ЕТО ТОВА АЗ НАРИЧАМ МЮЗИК 14“, съдържаща последните хитове на Бритни, Кристина и Дженерик Бой Бенд. Задните прозорци на колата бяха зацапани със следи от мазни пръсти.

Децата можеха да играят с „Геймбой“ само в колата, но не и вкъщи. Никога, при никакви обстоятелства, не им се разрешаваше да гледат филми, забранени за деца под 13-годишна възраст. Веднъж попитах Лени как точно решават с Шерил подобни въпроси, а той ми отвърна: „Работата не е в самите правила, а в това, че ги има“. Мисля, че разбирам какво имаше предвид.

Шерил следеше пътя.

— Не е в мой стил да любопитствам.

— Но искаш да знаеш намеренията ми.

— Предполагам.

— А ако не искам да ти кажа?

— Може би е по-добре да не ми казваш.

— Повярвай ми, Шерил, номерът ѝ ми е нужен.

Тя включи мигача.

— Рейчъл все още ми е най-добрата приятелка.

— Добре.

— Доста време ѝ беше нужно, за да те надмогне — додаде тя колебливо.

— Както и обратното.

— Точно така. Виж, не се изразявам правилно. Просто... има някои неща, които не знаеш.

— Като например?

Ръцете ѝ стискаха кормилото, без да отмества поглед от пътя.

— Питал си Лени защо не сме ти казали, че се е развела.

— Да.

Шерил хвърли поглед в огледалото за обратно виждане, не за да огледа пътя, а за да види дъщеря си. Мариан изглеждаше погълната от играта.

— Тя не се разведе, а съпругът ѝ почина.

Шерил спря плавно пред училището. Мариан свали слушалките и се измъкна навън. Мина без послушната целувка, но поне каза довиждане. Шерил отново подкара колата.

— Съжалявам да науча това — произнесох дежурната фраза при такива обстоятелства. За малко да добавя: „Значи с Рейчъл имаме още нещо общо“, защото човешкият ум понякога работи по странен, да не кажа зловец начин.

При което, сякаш прочела мислите ми, Шерил подхвърли:

— Бил е застрелян.

Този мрачен паралел застана помежду ни в продължение на няколко секунди. Мълчах.

— Не зная подробности — побърза да уточни тя. — Той също е работил във ФБР. По онова време Рейчъл е била една от жените с най-висок ранг в Бюрото. След смъртта му подаде оставка. Престана да отговаря на обажданията ми. Оттогава нещата с нея не вървят добре. — Шерил се приближи до колата ми и спря. — Казвам ти го, защото искам да разбереш. Много години изминаха от колежа. Рейчъл не е същата личност, която си обичал през всичките тези години.

Произнесох невъзмутимо:

— Просто искам телефонния ѝ номер.

Без да каже нито дума повече, Шерил взе химикалката от козирката, отвъртя капачката ѝ със зъби и надраска номера върху салфетка от „Дънкин Донътс“.

— Благодаря — произнесох.

Тя кимна едва-едва, докато излизах.

Не се колебах. Носех мобилния си телефон. Вмъкнах се в колата и набрах номера. Рейчъл отговори с предпазливо „Ало?“ Казах простичко:

— Нуждая се от помощта ти.

ГЛАВА 14

Пет часа по-късно влакът на Рейчъл спря на гара Нюарк.

Не успях да се освободя от мислите за онези стари филми, в които влакове разделят двама влюбени, за струящите изпод тях кълбета пара, за кондуктора, произнасящ последно предупреждение, за пронизителната свирка и за тракането, което колелата произвеждат при потеглянето, при което единият влюбен виси от прозореца и маха, а другият тича по перона. Не зная как изобщо ми хрумнаха подобни мисли. ЖП гарата Нюарк беше романтична колкото купчина хипопотамска тор, накацана от мухи. Влакът се приближи почти без звук и във въздуха не се носеше нищо приятно нито за окото, нито за носа.

Но когато Рейчъл слезе, продължавах да чувам ударите на сърцето си. Беше облечена в избелели сини джинси и прилепнало червено поло. През рамото ѝ висеше сак и тя го повдигна нагоре, докато слизаше. За момент просто зяпах. Съвсем наскоро бях навършил трийсет и шест години, а Рейчъл беше на трийсет и пет. Не сме били заедно от над десет години. Бяхме изживели целия си зрял живот разделени. Някак странно е, като помислиш. Вече ви разказах за скъсването ни. Опитвам се да разнищя причините, а те навярно са съвсем прости. Били сме деца. А децата вършат глупости. Не проумяват отката от действията си. Не мислят в далечна перспектива. Не съзнават, че сърцебиенето може и да не ги напусне.

Ала днес, когато осъзнах, че ми е нужна помощ, първата ми мисъл бе за Рейчъл. И тя се притече.

Запъти се към мен без колебание.

— Добре ли си?

— Бива.

— Обадиха ли се?

— Не още.

Тя кимна и тръгна по платформата. Тонът ѝ беше сериозен. У нея заговори професионалистът.

— Кажи нещо повече за ДНК анализа.

— Не зная нищо друго.

— Значи не е категоричен.

— Не е категоричен като доказателство за пред съда, но те изглеждат съвсем сигурни.

Рейчъл премести сака си от дясното на лявото рамо. Опитах се да вървя в крачка с нея.

— Налага се да вземем някои трудни решения, Марк. Готов ли си за такава нещо?

— Да.

— Преди всичко сигурен ли си, че не искаш да се свържеш с ченгетата или ФБР?

— В писмото се казва, че имат вътрешен човек.

— Вероятно лъжат — допусна тя.

Изминахме още няколко метра.

— Предишния път се свързах с органите на реда — напомних.

— Това не значи, че е било погрешен ход.

— Но определено не беше и правилният.

Тя направи с глава знак „и да, и не“.

— Ти не знаеш какво се е случило последния път. Може да са засекали опашката. Или да са наблюдавали къщата ти. Но най-вероятно е изобщо да не са имали намерение да ти я връщат. Схващаш ли?

— Да.

— И все пак не ги искаш в играта?

— Тъкмо затова ти се обадох.

Тя кимна и се спря в очакване да ѝ посоча накъде да вървим. Посочих надясно. Тя закрачи отново.

— Има още нещо — каза.

— Какво?

— Този път не можем да им позволим те да диктуват темпото. Трябва да настояваме за гаранция, че Тара е жива.

— Те ще кажат, че космите го доказват.

— А ние ще им кажем, че анализите не са окончателни.

— Мислиш ли, че ще се вържат?

— Не знам. Сигурно не. — Тя продължаваше да върви с вдигната нагоре брадичка. — Но точно това имах предвид, като споменах трудните решения. Онзи тип с фланелата в парка? Това е игра на

психология. Опитват се да те сплашат, за да бъдеш слаб. Искат отново да ги следваш сляпо. Тара ти е дете. Ако искаш просто пак да им подадеш парите, твоя работа. Но аз не бих те посъветвала. Преди изчезнаха. Няма причина да смятаме, че няма да го сторят отново.

Влязохме в гаража на паркинга. Подадох билета си на служителя.

— И така, какво предлагаш? — попитах.

— Няколко неща. Първо, трябва да поискаме размяна. Не: „Ето ви парите, обадете ни се по-късно“. Вземаме дъщеря ти, когато те вземат парите.

— А ако не се съгласят?

Тя ме изгледа с онези нейни очи.

— Трудно решение. Нали разбираш?

Кимнах.

— Освен това искам включване на пълно електронно наблюдение. Искам да окача фиброоптична камера и да видя как изглежда онзи тип, ако е възможно. Не разполагаме с хора, но все има какво да сторим.

— А ако разберат?

— А ако пак духнат? — контрира ме тя. — Каквото и да направим, рискуваме. Опитвам се да ги анализирам от действията им първия път. Гаранции няма. Просто правя опит да подобря шансовете ни.

Колата пристигна. Качихме се и потеглихме по „Макартър Хайуей“. Рейчъл неочаквано се умълча. Гордините отново се стопиха. Познавах това нейно състояние. Виждал съм го и преди.

— Какво друго? — наруших мълчанието.

— Нищо.

— Рейчъл!

Нещо в тона ми я накара да извърне очи.

— Има някои неща, които трябва да знаеш.

Зачаках.

— Обадох се на Шерил — заяви тя. — Знам, че те е осветлила в основни линии. Нали си даваш сметка, че вече не съм федерален агент?

— Да.

— Ограничена съм в действията си.

— Разбирам. — Тя се облегна назад. Но позата ѝ остана същата.
— Какво друго?

— Трябва да погледнем реалността в очите, Марк.

Спряхме на червен светофар. Извърнах се и я погледнах. За пръв път я оглеждах истински. Очите ѝ бяха все тъй лешникови, със златисти петънца. Съзнавах, че е изживяла трудни години, но то не се бе отразило на погледа ѝ.

— Шансът Тара да е все още жива е минимален — изтъкна тя.

— А ДНК анализът? — възпротивих се аз.

— Ще се погрижа за това по-късно.

— Ще се погрижиш?

— По-късно — повтори тя.

— Какво, по дяволите, значи това? То е просто сравняване. Едгар каза, че окончателното потвърждаване е формалност.

— По-късно — натърти тя със стоманена нотка в гласа. — В момента приемаме, че е жива. И действаме с предаването на откупа, сякаш от другия край имаме здраво дете. Но искам да разбереш, че някъде по линията това може да се окаже добре изпипана измама.

— Откъде знаеш?

— Не е важно.

— Да бе, не било важно! Да не искаш да кажеш, че са фалшифицирали ДНК анализа?

— Съмнявам се — рече тя и сетне додаде: — Но е възможно.

— Как така? Имаше съответствие между двете снопчета коса.

— Едните косми са съответствали на другите.

— Да.

— Но откъде знаеш, че първите косми, онези, които сте получили преди година и половина, са били на Тара?

Отне ми известно време да го проумея.

— Направихте ли тест на първото снопче коса, за да проверите дали ДНК-то съответства на твоето? — запита тя.

— Защо да го правим?

— Като нищо е възможно първите похитители са ви изпратили коса на друго дете.

Тръснах глава, за да се осветя.

— Но те имаха парче от дрехата ѝ — възразих. — Розовото парче плат на черни пингвинчета. Как си го обясняваш?

— Да не смяташ, че веригата магазини „Гап“ са продали само една такава дрешка? Виж, още не знам какъв е случаят, тъй че нека да не затъваме в хипотези. Нека се съсредоточим върху това, което можем да направим тук и сега.

Облегнах се назад. Замълчахме. Запитах се дали съм постъпил правилно, като ѝ се обадох. Между нас имаше толкова много свръхбагаж. Но в последна сметка ѝ се доверих. Налагаше се да запазим професионализма, без да смесваме нещата.

— Просто искам да си върна дъщерята — произнесох.

Рейчъл кимна, отвори уста да каже нещо и пак млъкна. В този момент дойде обаждането за откупа.

ГЛАВА 15

Лидия обичаше да разглежда стари снимки.

И тя не знаеше защо. Заниманието ѝ доставяше известна разтуха. Поне носталгията ѝ се уталожваше отчасти. За разлика от нея, Хеши никога не се обръщаше назад.

Специално тази снимка бе от времето, когато бе осемгодишна. Беше черно-бял кадър от култовия комедиен сериал „Смях вкъщи“. Сериалът течеше в продължение на цели седем години — за Лидия от шестгодишна възраст до тринайстия ѝ рожден ден. В главната роля участваше бившата кинозвезда Клайв Уилкинс, който играеше овдовял баща на три очарователни деца — близнаците Тод и Род, които бяха единайсетгодишни, когато сериалът тръгна, и тяхната сестричка, прелестната малка фея с не по-малко чаровното име Трикси, изпълнявана от неустоимата Лариса Дейн. Да, шоуто беше върхът. Повторенията на „Смях вкъщи“ все още вървяха по „Ти Ви Ланд“.

В поредицата „Истински холивудски истории“ редовно показваха житейския път на стария актьорски състав на „Смях вкъщи“. Клайв Уилкинс бе починал от рак на панкреаса две години след края на сериала. Водещата на шоуто отбелязваше, че Клайв бил „като истински баща от екрана“, което за Лидия беше пълна глупост, тъй като в действителност той беше пияница и смърдеше на тютюн. Когато го прегръщаше за пред камерата ѝ, се налагаше да употреби всичките си значителни умения на изгряваща актриса, за да не повърне от вонята.

Джарад и Стан Франк, двамата еднояйчни близнаци в живота, които играеха Тод и Род, се пробваха в музикалния бизнес след края на сериала. Още докато течеше „Смях вкъщи“, те формираха шаблонна гаражна група с репертоар от песни, писани от други, инструменти, на които свиреха други, и гласове дотолкова променени от синтезаторите, че дори Джарад и Стан, които трудно изкарваха и една нота, при това написана на дланите им, си въобразиха, че са големи музиканти. Вече приближаваха четирийсет и две, определено бяха станали клиенти на клуба на плешивците и се заблуждаваха, че са на крачка от завръщане

към звездната кариера въпреки твърденията им, че били „уморени от славата“.

Но истинската атракция, завладяващата загадка около сагата „Смях вкъщи“, беше съдбата на малката чаровница Трикси, или Лариса Дейн. Ето какво се знае за нея: през последния сезон на сериала родителите на Лариса се развеждат след свирепа борба за подялба на имуществото. Баща ѝ свършва, като си пръска мозъка. Майка ѝ се омъжва повторно за актьор от шоубизнеса, който изчезва с парите ѝ. Като повечето деца-актьори, Лариса Дейн тутакси се превръща в залязла звезда. После плъзват слухове за безразборен секс и злоупотреба с наркотици, макар че — и това е преди да откачи от носталгия — никой вече не се интересува дотам от нея. Веднъж, още на петнайсет години, едва не загива от свръхдоза. Настаняват я в лечебно заведение и все едно я заличават от лицето на земята. Всъщност за нея повече не се знае нищо. Мнозина вярват, че е починала от повторна свръхдоза.

Но случаят, разбира се, не бе такъв.

Хеши се обади:

— Готова ли си да проведеш телефонния разговор, Лидия?

Тя не отговори веднага. Прехвърли се на следващата снимка. Друг кадър от „Смях вкъщи“, сезон пети, епизод 112. Малката Трикси е с гипсирана ръка. Тод иска да нарисува китара върху гипса. Бащата не е очарован. Тод протестира: „Ама, татко, обещавам само да я нарисувам, а не да свиря на нея!“ Тук се включваше записът на смях. Малката Лариса не схващаше шегата. Голямата Лидия също. Само че помнеше добре как точно си бе счупила ръката този ден. Всъщност типично детинска история. Търчеше нагоре-надолу и падна по стълбите. Болката беше нетърпима, но те държаха епизодът да бъде заснет. Тъй че лекарят на студиото ѝ би инжекция, съдържаща Бог знае какво, а двама драскачи вмъкнаха травмата в сценария. Докато снимаха, тя беше в полусъзнание.

Само, моля ви се, спрете да циврите.

Лидия беше прочела книгата на Дани Партридж. Беше се наслушала на хленченето на Уилис в предаването „Разни хора, разни идеали“. Научила бе всичко възможно за хала на децата-звезди, за тормоза над тях, за откънатите им пари, за дългите работни часове. Изгледала бе всички токшоута, чула бе жалванията, нагледала се бе на

крокодилските сълзи на свои колеги и ѝ се повръщаше от лицемерието им.

Чуйте истината за трагедията на детето-звезда. Само че тук не става въпрос за тормоза, въпреки че, когато Лидия беше малка и достатъчно глупава да вярва, че един психоаналитик е в състояние да ѝ помогне, той ѝ повтаряше как навярно е „блокирала“ спомена за това, че вероятно е търпяла сексуалния тормоз на един от продуцентите на сериала. И само не обвинявайте родителското безхаберие за онова, в което се превръщат децата-звезди. Нито за обратното — родителската амбиция. Не става дума и за липсата на приятели, нито за дългите часове работа, слабите умения за общуване, потока от частни учители, наети от студиото. Не, не става дума за това.

Чисто и просто трагедията е в загубата на прожекторите.

Точка. Останалото са извинения, защото никой не ще да си признае, че е толкова повърхностен. Лидия започна да работи в сериала на шестгодишна възраст. Имаше съвсем бегли спомени за времето преди това. Тъй че помнеше единствено, че е била звезда. Звездата е нещо специално. Тя е кралска особа. Най-близкото нещо на земята до Бог. А за Лидия не е имало друго. Ние внушаваме на децата си, че са специални, докато Лидия го изживява. Всички я смятаха за неотразима. Считаха я не само за идеалната дъщеря, но и за обично, мило, отракано хлапе. Околните я зяпаха с неизразим копнеж. Искаха да са близо до нея, да познават живота ѝ, да докосват ръба на мантията ѝ.

Но ето, че един хубав ден — пуф! — всичко това свършва.

Славата е най-силният от всички наркотици. Възрастните, които губят славата — чудо за един ден, — обикновено затъват в депресия, макар да се опитват да покажат, че стоят над нея. Не желаят да признаят истината. Животът им става лъжа, отчаяно драпане за нова доза от този най-мощен наркотик. Едва отпили глътка от нектара, и той вече им е отнет. Но за детето-звезда този нектар е като майчиното мляко. Той е всичко, което детето познава. Не проумява, че е мимолетен, че не трае вечно. Няма как да му се обясни, за да се подготви за неизбежното. Лидия не познаваше друго, освен ласкателства. А сетне, едва ли не за една нощ, прожекторът угасва. За пръв път в живота си остава сама на тъмно.

Ето кое вгорчава живота.

Лидия вече съзнаваше това. Помогна ѝ Хеши. Измъкна я от дрогата веднъж завинаги. Беше се саморазрушавала, бе водила живот на улици, беше се дрогирала повече, отколкото ви стига умът. Но то не беше бягство. Правеше го, за да си го изкара, да си го върне на някого. Грешката ѝ, както осъзна в клиниката за наркомани след един почти смъртоносен инцидент, бе, че е наранявала себе си. Славата издига човека. И смалва останалите. Тъй че защо, за бога, нараняваше себе си, която трябваше да стои на върха? Защо вместо това не наранява нещастниците, които я бяха боготворили, които ѝ бяха дали такава главозамайваща власт, които я научиха да взема наркотици? Защо да наранява висшите видове, достойните за тези хвалебствия?

— Лидия?

— Хммм.

— Мисля, че сега е моментът да се обадим.

Тя се обърна към Хеши. Бяха се запознали в психиатричната клиника и моментално взаимното им нещастие протегна ръка за прегръдка. Хеши я спаси, когато двама санитарни се опитаха да я изнасят. Тогава той просто ги разблъска. Санитарите ги заплашиха и те им обещаха да не казват нито дума. Но Хеши умееше да изчака. И зачака. Две седмици по-късно налетя с откраднатата кола на един от гаднярите. Докато онзи лежеше ранен, Хеши даде на заден ход над главата му и като нагласи гумата до основата на шията му, натисна педала на газта. Месец по-късно вторият тъпак — старшият санитар — беше открит в дома му. Четирите му пръста бяха откъснати. Не отрязани или накълцани, а усукани. Съдебният лекар го установи по кръговите разкъсвания. Пръстите бяха извивани, докато сухожилията и кокалчетата не се бяха скъсали. Лидия все още пазеше един от пръстите някъде в мазето.

Преди десет години двамата избягаха заедно и смениха имената си. Промениха външността си само колкото бе необходимо. Започнаха живота си наново, като ангели на отмъщението, осакатени, но недосегаеми, издигнати над станта. Тя вече не се нараняваше, а ако го правеше, поне намираще отдушник.

Имаха три жилища. Хеши предполагаемо живееше в Бронкс. Тя имаше апартамент в Куийнс. Двамата имаха работни адреси и телефони, или офиси, ако така ви харесва. Никой от тях не искаше да се знае, че всъщност бяха екип, че поддържат връзка помежду си и са

любовници. Преди четири години Лидия купи под чуждо име яркожълта къща. Имаше две спални, баня и отделна тоалетна. Кухнята, в която Хеши седеше в момента, беше просторна и приветлива. Намираха се край езеро, заобиколено от планински върхове в северната част на Морис Каунти, Ню Джърси. Тук цареше спокойствие. Обичаха залезите.

Лидия продължи да се любува на снимките на Пикси Трикси. Опитва се да си припомни какво бе чувствала тогава. Спомените бяха почти изличени. Хеши застана зад гърба ѝ и зачака с обичайното си търпение. Някои биха казали, че двамата с Хеши са хладнокръвни убийци. Това, както Лидия осъзна твърде скоро, беше в голяма степен погрешно употребен израз и поредната холивудска измислица. Както прелестта на Пикси Трикси. Никой не влиза в този жесток бизнес просто защото е доходен. Има и по-леки начини да се изкарат пари. Например да работят като професионалисти. Да държат емоциите под контрол. Дори можеха да се samozаблуждават, че онова, което вършат, е обикновен работен ден в офиса, но ако трябваше да се отнесат честно, причината да се движат от лошата страна, бе, че това им харесваше. Лидия го съзнаваше. Да наранява някого, да убива хора, да затъмни или да изгаси светлината в нечий очи... не, това не ѝ беше нужно. Не се стремеше към него, както се бе стремела към светлината на прожектора. Но в същото време нямаше как да сбърка и приятния гъдел от облекчената си болка.

— Лидия?

— Тук съм, Мечо Пух.

Тя вдигна мобилния телефон с откраднатия номер и преплетена радиовръзка. Обърна се и погледна Хеши. Той беше отвратителен, но тя не го забелязваше. Хеши ѝ кимна. Тя включи промяната на гласа и набра номера.

Когато Лидия чу гласа на Марк Сейдман, тя каза:

— Защо не опитаме пак?

ГЛАВА 16

Преди да отговоря, Рейчъл сложи ръката си върху моята.

— Това са преговори, при които страхът и сплашването са инструменти. Трябва да останеш силен. Ако възнамеряват да пуснат Тара, ще бъдат гъвкави — рече тя.

Преглътнах и включих телефона. Казах: „Ало“.

— Защо не опитаме пак?

Гласът имаше същия механичен тембър. Усетих ускорения си пулс. Затворих очи и произнесох:

— Не.

— Моля?

— Искам гаранция, че Тара е жива.

— Нали получи мостра от косата ѝ?

— Да.

— И?

Хвърлих поглед към Рейчъл. Тя кимна.

— Анализът не е категоричен.

— Добре — произнесе гласът. — Тогава да затворя телефона.

— Почакай!

— Да?

— Миналия път изчезнахте с колата.

— Точно така.

— Откъде да знам, че няма да го направите пак?

— Този път обади ли се на полицията?

— Не.

— Значи няма причина да се безпокоиш. Ето какво искам да направиш.

— Няма да стане така — казах.

— Какво?

Почувствах как тялото ми се разтресе.

— Ще направим размяна. Няма да получите парите, докато не си получи дъщерята.

— Не си в позиция да се пазариш.

— Получавам дъщеря си — произнесох бавно и натъртено, — а вие си получавате парите.

— Няма да стане така.

— Добре — опитах се да наложа храбра нотка, — край на разговора тук и сега. Не желая пак да избягате и да се върнете за още. Значи правим размяна и слагаме точка.

— Доктор Сейдман?

— Тук съм.

— Искам да ме слушаш внимателно.

Мълчанието трая твърде дълго, опъвайки нервите ми.

— Ако затворя сега, няма да се обадя още осемнайсет месеца.

Стиснах очи и зачаках упорито.

— За миг помисли за последиците. Не се ли питаш къде е била дъщеря ти? Не си ли задаваш въпроса какво ще стане с нея? Ако затворя, няма да узнаеш нищо за нея още осемнайсет месеца.

Все едно ми бяха стегнали гърдите със стоманен обръч. Не можех да дишам. Погледнах към Рейчъл. Тя ме изгледа с твърд поглед, насърчавайки ме да остана силен.

— На колко години ще бъде тя тогава, доктор Сейдман? Тоест, ако я оставим жива?

— Моля ви.

— Готов ли си да слушаш?

Стиснах очи.

— Просто искам гаранции.

— Изпратихме ти кичурите коса.

— Аз нося парите. Вие водите дъщеря ми. Получавате парите, когато я видя.

— Опитваш се да диктуваш условията ли, доктор Сейдман?

Този път механичният глас вече почти тананикаше.

— Не ме интересува кои сте — отвърнах. — Не ме интересува защо сторихте това. Просто си искам дъщерята обратно.

— Значи ще направиш предаването на парите точно както аз кажа.

— Не — отсякох. — Не и без гаранция.

— Доктор Сейдман?

— Да.

— Сбогом.
Телефонът изключи.

ГЛАВА 17

Разсъдъкът се крепи на тънка нишка. Моята се скъса.

Не, не закрепях. Точно обратното. Станах безумно спокоен. Свалих телефона от ухото си и го загледах, сякаш току-що се бе материализирал в ръката ми и не знаех какво е.

— Марк?

Обърнах се към Рейчъл.

— Те затвориха.

— Пак ще се обадят.

Поклатих глава.

— Казаха „не“ за още осемнайсет месеца.

Рейчъл ме изглежда изпитателно.

— Марк?

— Да?

— Чуй ме внимателно.

Зачаках.

— В случая ти постъпи както трябва.

— Благодаря. Вече се чувствам по-добре.

— Имам опит с това. Ако Тара е жива и ако те имат намерение да ти я върнат, ще ти дадат знак. Единствената причина да не направят размяната е, защото не искат — или не могат.

Не могат. Мъничката част от мозъка ми, която остана рационална, проумя. Припомних си собствената си школовка — подреждай в отделения.

— И сега какво?

— Подготвяме се както бяхме планирали. Имам достатъчно техническо оборудване. Ще те въоръжим с електроника. Ако се обадят пак, ще бъдем подготвени. — Кимнах безмълвно в знак на съгласие. — През това време има ли какво още да свършим тук? Разпозна ли изобщо гласа? Забеляза ли нещо ново у човека със суичъра или вана, каквото и да е то?

— Не.

— По телефона ми спомена, че си открил компактдиск в мазето си.

— Да. — Разказах ѝ набързо историята с диска и етикета с надпис НКДУ.

Тя извади бележник и си записа нещо.

— Носиш ли диска у себе си?

— Не.

— Няма значение. Сега сме в Нюарк. Можем да направим проверка при въпросните НКДУ.

ГЛАВА 18

Лидия размаха „Зиг зауер“-а си във въздуха.

— Не ми харесва как се получи — изпъшка тя.

— Нали направи каквото трябва — успокой я Хеши. — Зарязваме тая работа. Приключваме.

Тя зяпаше оръжието. Изпитваше силно желание да дръпне спусъка.

— Лидия?

— Чух те.

— Захванахме се с това, защото беше лесно.

— Лесно?

— Да. Мислехме, че ще бъдат лесни пари.

— Много пари.

— Така е — съгласи се той.

— Не можем току-така да зарежем работата.

Хеши забеляза насълзените ѝ очи. Не ставаше въпрос за парите и той го знаеше.

— Така или иначе той ще се мъчи — увери я.

— Зная.

— Само си помисли какво му стори — изръмжа Хеши. — Ако повече не му се обадим, ще прекара остатъка от живота си в догадки и самообвинения.

Тя се усмихна.

— Опитваш се да ме възбудиш ли?

Лидия се намести в скута на Хеши и се сви там като коте. Той я обгърна с грамадните си ръце и за момент Лидия притихна. Почувства се сигурна и спокойна. Притвори очи.

Обичаше това усещане. И знаеше, както го знаеше и той, че никога няма да трае достатъчно дълго, че никога няма да му се насити.

— Хеши?

— Да.

— Искам да прибера онези пари.

— Знам.

— А след това мисля, че ще е най-добре той да умре.

Хеши я притисна към себе си.

— Значи ще стане точно така.

ГЛАВА 19

Не съм сигурен какво точно очаквах от офисите на „Най-качествените детективски услуги“. Може би врата с матово стъкло в стил Сам Спейд или Филип Марлоу. Мърлява постройка с износени тухли. Със сигурност без асансьор. Зле гримирана дебела секретарка.

Ала офисът на „Най-качествените детективски услуги“ не беше нищо от сорта. Сградата беше лъскава и светла — част от програмата „градско обновление“ на Нюарк. Непрекъснато слушам за възраждането на Нюарк, само че не го виждам. Вярно, има няколко хубави офис сгради като тази, както и изумителния Център за изящни изкуства, разположен в удобна близост до онези, които могат да си позволят да го посетят (тоест онези, които не живеят в Нюарк), без да шофират през целия град. Но тези елегантни здания са цветя сред бурени, оскъдни звездици на фона на иначе черното небе. Те не променят основния цвят. Нито се сливат, нито кървят. Остават си изолирани, без стерилната им красота да е заразна.

Излязохме от асансьора. Все още държах сака с двата милиона и го усещах странно в ръката си. Зад стена от стъкло стояха три рецепционистки, оборудвани със слушалки. Плотът им беше висок. Казахме имената си по вътрешен телефон. Рейчъл показа значката си на бивш служител на ФБР. Пуснаха ни с натискане на бутон.

Рейчъл отвори вратата с бутане. Аз я следвах. Чувствах се изпразнен, изгребан, но функциониращ. Ужасът от случилото се — затварянето на телефона — бе толкова огромен, че ме избута отвъд парализата и ме хвърли в състояние на необичайна съсредоточеност. Отново ми дойде наум сравнението с операционна зала. Щом пристъпя в залата и я прекося, аз се отърсвам от света. Веднъж имах пациент — шестгодишно момче, което оперирах от съвсем рутинен случай на цепка на небцето. Докато лежеше на операционната маса, жизнените му функции паднаха рязко. Сърцето му спря. Не се паникьосах. Изпаднах в състояние на концентрация, не много по-различно от сегашното. Момчето оцеля.

Навирайки значката в лицата им, Рейчъл поясни, че искаме да се срещнем с някой от отговорните служители. Рецепционистката ѝ се усмихна по начин, който означава, че не я чува. Даже не свали слушалките си. Пръстите ѝ натиснаха някакви бутони. Появи се друга служителка. Тя ни отведе по коридора до частен офис.

За момент не успях да се ориентирам дали сме в присъствието на мъж или жена. Върху бронзовата табелка на бюрото бе изписано „Конрад Дорфман“. Значи е мъж. Той се надигна театрално. Беше извънредно слаб, в син костюм с широки райета на „Гайз енд Долз“, чието сако беше така прищипнато в кръста, че разветите пешове можеха да се сбъркат с пола. Ръцете му минаваха за фини, а косата му пригладена като на Джули Андрюс във филма „Виктор — Виктория“. Лицето му беше на равномерни петна, каквито обикновено свързвам с фон дьо тен.

— Заповядайте — покани ни той с преиграна приповдигнатост. — Името ми е Конрад Дорфман. Аз съм изпълнителният вицепрезидент на НКДУ.

Стиснахме му ръката. Той задържа нашите малко по-дълго, поставяйки свободната си ръка върху ръкостискащата, като се вглеждаше изпитателно в очите ни. Покани ни да седнем. Попита ни дали ще желаем чаша чай. Рейчъл, която бе поела ръководството, отвърна утвърдително.

Още няколко минути разменяхме любезности. Конрад зададе на Рейчъл въпроси за службата ѝ във ФБР. Рейчъл бе уклончива. Намекна, че и тя е в бизнеса на частните детективи, което ще рече колежка, заслужаваща професионално уважение. Аз си мълчах — бях оставил работата на нея. Жената, която ни придружи по коридора, отвори вратата и внесе сребърен поднос на колелца. Конрад се зае да налива чая. Рейчъл пристъпи към въпроса.

— Надяваме се, че ще можете да ни помогнете — обяви тя. — Съпругата на доктор Сейдман е била ваш клиент.

Конрад Дорфман се съсредоточи върху чая. Използваше от онези филтрови цедки, които са последен моден писък, изтръска вътре няколко листенца и бавно си наля чай.

— Вашите хора са ѝ предоставили компактдиск, защитен с парола. Нужно ни е да проникнем в него.

Конрад подаде чаша чай първо на нея, после на мен. Облегна се назад и отпи голяма глътка.

— Съжалявам — обади се той, — но не мога да ви помогна. Паролата е въведена от самия клиент.

— Клиентката е мъртва.

Конрад Дорфман не примигна.

— Това всъщност не променя нищо.

— Съпругът ѝ, господинът до мен, е най-близкият ѝ роднина. Това прави компактдискът негов.

— Не мога да знам това — отвърна Конрад. — Не практикувам наследствено право. Но нямаме контрол над тези неща. Както вече ви казах, клиентът вкарва паролата. Може да сме ѝ дали компактдиска — всъщност не мога нито да го потвърдя, нито да го отрека на този етап, — но няма как да знаем какви цифри или букви е програмирала в паролата.

Рейчъл изчака един такт. Взираше се в Конрад Дорфман. Той също се взря в нея, но сведе поглед, при което вдигна чая и отпи повторно.

— Можем ли да разберем преди всичко защо е идвала при вас?

— Без съдебна заповед? Не, не мисля.

— Компактдискът е ваш — каза тя. — Има задна вратичка.

— Моля?

— Всяка компания си има — изтъкна Рейчъл. — Информацията не се губи завинаги. Програмата на компанията ви има собствена парола, тъй че вашите хора могат да разчетат компактдиска.

— Не знам за какво говорите.

— Била съм агент на ФБР, господин Дорфман.

— Е, и?

— Тъй че разбирам от тези неща. Не ме засягайте на интелигентност.

— Нямах такова намерение, госпожице Милс. Но просто не мога да помогна.

Погледнах към Рейчъл. Тя претегляше възможностите.

— Все още имам приятели в службата, господин Дорфман. Можем да зададем въпроси. Можем да се поровим тук-там. Федералните не си падат много по частните детективи. Знаете го. Не

искам да създавам проблеми. Просто държа да узная какво има на компактдиска.

Дорфман остави чашата си. Забарабани с пръсти. Чу се почукване и същата жена отвори вратата. Тя повика Конрад Дорфман навън. Той отново се надигна с прекомерна театралност и взе стаята едва ли не на един скок.

— Извинете ме за момент.

Когато излезе, погледнах Рейчъл. Тя не се обърна към мен.

— Рейчъл?

— Нека просто да видим какво ще стане, Марк.

Но всъщност нямаше кой знае какво за ставане. Конрад се върна в кабинета. Той прекоси стаята и застана над Рейчъл в очакване тя да го погледне. Тя не му достави това удоволствие.

— Самият ни президент, Малкълм Дюард, е бивш федерален агент. Знаехте ли го?

Рейчъл не отвърна.

— Та той провел няколко обаждания, докато ние бърбяхме. — Конрад продължаваше да чака. — Госпожице Милс? — Рейчъл най-сетне вдигна поглед. — Вашите заплахи са безпочвени. Нямаме приятели в агенцията. А господин Дюард, уви, има. Напуснете кабинета ми. Веднага.

ГЛАВА 20

— Каква е тази работа, по дяволите? — попитах аз.

— Казах ти. Вече не съм федерален агент.

— Какво се е случило, Рейчъл?

Тя продължи да гледа право напред.

— Не си бил част от живота ми дълго време.

Нямах какво да добавя. Сега шофираше тя. Аз стисках мобилния телефон и отново мечтаех да звънна. Когато се прибрахме у дома, вече се беше здрачило. Колебаех се дали да не звънна на Тикнър или Ригън, но каква щеше да е ползата от това сега?

— Трябва да проверим ДНК-то — обади се Рейчъл. — Теорията ми може да звучи неправдоподобно, но няма идеята, че дъщеря ти е била държана като заложник през цялото това време звучи по-правдоподобно?

Тъй че се обадих на Едгар. Съобщих му, че искам да се направят още няколко анализа на косата. Той отвърна, че няма да е зле. Затворих, без да му казвам, че вече съм застрашил предаването на парите, като съм поискал помощ от бивш федерален агент. Колкото по-малко се шуми по въпроса, толкова по-добре. Рейчъл се обади на свой познат да вземе мострата от косата от Едгар, както и кръвна проба от мен. Той имал частна лаборатория, обясни ми тя. Това означава, че ще узнаем нещо с положителност от двайсет и четири до четирийсет и осем часа, което ще е късно за предаването на откупа.

Настаних се на един стол в стаята си. Рейчъл седна на пода. Тя отвори сака си и извади кабели и разни електронни устройства. Като хирург съм доста сръчен в ръцете, но стигне ли се до високотехнологични джаджи, в пълна мъгла съм. Тя старателно подреди съдържанието на сака върху килима, посвещавайки му цялото си внимание. Отново си припомних как правеше същото и с учебниците, докато бяхме в колежа. Бръкна и извади бръснач.

— Би ли ми подал сака с парите? — рече.

Подадох ѝ го.

— Какво се каниш да правиш?

Рейчъл отвори сака. Парите бяха в пачки. Стодоларови банкноти, по петдесет стотачки в пачка, общо четирийсет пачки. Тя грабна една и внимателно измъкна парите от нея, без да къса бандерола. Цепи банкнотите като тесте карти.

— Какво правиш? — запитах.

— Ще изрежа дупка.

— В истински пари?

— Тъхъ.

Изрязва я с правия бръснач. Издълба кръг с диаметър колкото сребърен долар и с дебелина около шест милиметра. Огледа пода, откри някакво черно устройство с подобен размер и го вмъкна в банкнотите. Сетне отново нахлузи бандерола върху пачката. Устройството беше напълно скрито в средата на парите.

— Това е радиомаяк — обясни тя. — Или GPS устройство.

— Щом казваш.

— GPS означава Глобална координатна система. Или казано просто, то ще проследи парите. Ще поставя едно и в подплатата на чантата, въпреки че повечето престъпници не са вчерашни. Те обикновено изсипват парите в своя чанта. Но при толкова голяма сума няма да имат време да проверяват всяка пачка.

— Колко ситни могат да бъдат?

— Радиомаяците ли?

— Да.

— Правят ги дори още по-тънки, но проблемът е в захранването им. Необходима е батерия. Ето къде се прецакваме. Трябва ми нещо, което може да пропътува поне осем мили. Това тук ще свърши работа.

— И накъде води?

— Имаш предвид откъде следя движението?

— Да.

— През повечето време отива в лаптопа, но ей тази джаджа е високотехнологична. — Рейчъл вдигна някакво устройство, каквото съм срещал често в света на медицината. Всъщност май съм единственият лекар на планетата без такова устройство.

— Ръчен навигатор?

— Има специален проследяващ екран. Ще го нося у себе си, когато съм в движение. — Тя пак се върна към работата си.

— А какви са всичките останали неща?

— Оборудване за наблюдение. Не знам колко от него ще успея да използвам, но искам да поставя радиомаяк в обувката ти. Ще ми се да монтирам и камера в колата. Да ти закача и някаква фиброоптика, но то може да се окаже по-рисковано. — Тя се зае с организиране на оборудването си, при което бе изцяло погълната от дейността си. Погледът ѝ бе насочен надолу, когато заговори отново. — Искам да ти обясня още нещо.

Наведох се напред.

— Помниш ли, когато родителите ми се развеждаха? — запита.

— Разбира се, че помня. — Това беше, когато се запознахме.

— Колкото и да бяхме близки, никога не сме разговаряли по въпроса.

— Бях останал с впечатлението, че ти не желаяш.

— Не желаях — побърза да отвърне тя.

Нито пък аз, казах си мислено. Беше егоистично от моя страна. Водехме се гаджета от две години и все пак дори не я подтикнах да разкрие нещо за развода на родителите си. Причината да не отворяя дума не беше просто „впечатление“. Знаех, че там се криеше нещо тъмно, някакво нещастие, което тровеше сърцето ѝ. Не исках да ровя, да се набърквам и то да се обърне срещу мен.

— Беше по вина на баща ми.

Едва не изтърсих някаква глупост от сорта „В тези неща няма виновни“ или „В една история винаги има две страни“, но някаква частица здрав разум възпря езика ми.

Погледът ѝ беше все тъй сведен надолу.

— Баща ми погуби мама. Прекърши душата ѝ. Знаеш ли как?

— Не.

— С изневери. — Тя вдигна глава и ме погледна в очите. Не отклони поглед. — Беше порочен кръг. Изневеряваше, биваше разкрит, обещаваеше никога повече да не се повтаря. И пак започваше отново. Това гризеше майка ми отвътре. — Рейчъл преглътна и се върна към своите високотехнологични играчки. — Тъй че когато бях в Италия и чух, че си бил с друга...

Измислях десетки отговори, но всичките бяха безсмислени. Защото тя ми казваше открито истинската причина. То обясняваше

много, предполагам, но в последна сметка беше късно. Останах на мястото си неподвижен.

— Реакцията ми беше прекомерна — произнесе тя.

— Бяхме млади.

— Аз просто исках... Трябваше да ти кажа това още тогава.

Тя ми протягаше ръка. Наканих се да кажа нещо, но се спрях навреме. Дойде ми прекалено много. Бяха изминали едва шест часа от обаждането за откупа. Секундите тиктакаха и в гърдите ми се надигаше дълбоко тежко сърцебиене.

Подскочих при телефонното извънмяване, но беше домашният ми телефон. Вдигнах. Лени.

— Какво става? — попита той без предисловия.

Хвърлих поглед към Рейчъл. Тя поклати глава. Кимнах ѝ в отговор, че съм разбрал.

— Нищо — отвърнах.

— Майка ти ми съобщи, че си се срещнал с Едгар в парка.

— Не се тревожи.

— Този дърт кучи син иска да те побърка, нали знаеш?

С Лени не се спори, когато става дума за Едгар Портман. А може пък да имаше право.

— Знам.

Последва кратко мълчание.

— Обаждал си се на Рейчъл — подхвърли той.

— Да.

— Защо?

— Нищо важно.

Последва втора пауза, след която Лени каза:

— Лъжеш ме, нали?

— Като дърт комарджия от Вегас.

— Добре, както и да е. Хей, остава ли си уговорката ни за ракетбола утре?

— Май ще я отменя.

— Няма проблем. Марк?

— Да.

— Ако имаш нужда от мен...

— Благодаря, Лени.

Затворих телефона. Рейчъл бе заета с електронните си джаджи. Думите, които беше произнесла, бяха отлетели като дим. Тя вдигна поглед и забеляза изражението на лицето ми.

— Марк?

Не продумах.

— Ако дъщеря ти е жива, ще я върнем къщи. Обещавам.

За пръв път не бях сигурен, че ѝ вярвам.

ГЛАВА 21

Специален агент Тикнър се взираше в доклада.

Случаят Сейдман „убийство-отвличане“ бе прехвърлил сроковете на отлагане за доразследване. През последните години ФБР бе реструктурирало приоритетите си. Терористите бяха оглавили списъка на най-търсените престъпници. Случаят Сейдман бе включен за разследване едва след като се трансформира в „отвличане“. Независимо от всичко, което се гледа по телевизията, местната полиция обикновено е заинтересована от участието на ФБР. Федералните имат необходимия ресурс и ноу-хау. Закъснението на полицията да се свърже с тях може да коства човешки живот. Ригън бе проявил достатъчно прозорливост да не изчаква.

Но щом случаят с отвличането беше „приключен“ — той мразеше да използва този термин по такъв повод, — работата на Тикнър, поне неофициално, се свеждаше до това да се отдръпне и да го остави на местните органи на реда. Той все още мислеше много по него — не се забравя лесно местопрестъпление в подобна хижа с детски дрешки, открити в нея, — но поне според личното му мнение случаят се намираше в задънена улица.

Допреди пет минути.

Той изчете краткия доклад за трети път. Не се опитваше да сглоби прочетеното. Все още не. Всичко беше прекалено шантаво за подобно нещо. Онова, което се опитваше да направи и се надяваше да постигне, беше да открие някакъв ъгъл на зрение, нещо, за което да се залови. Нищо не му идваше наум.

Рейчъл Милс. Какво, по дяволите, търсеше пък тя там?

Един негов млад подчинен — Тикнър не помнеше дали фамилията му беше Кели или Фицджералд или друго ирландско име — стоеше пред бюрото му, без да знае къде да дене ръцете си. Тикнър се облегна в стола си и кръстоса крака. Почука с химикалката по долната си устна.

— Трябва да има връзка между тях — рече той на Шон или Патрик.

— Твърдяла, че е частен детектив.

— Има ли разрешително?

— Не, сър.

Тикнър поклати глава.

— Явно има нещо повече. Провери телефонните обаждания, открий някои приятели, какво да е. Направи ми тази услуга.

— Да, сър.

— Обади се на онази детективска агенция. НКДУ. Кажим им, че съм на път към тях.

— Да, сър.

Ирландският младок напусна стаята. Тикнър се загледа след него. Той и Рейчъл бяха изкарали заедно специална подготовка в Куонтико. Двамата имаха един и същ наставник. Тикнър се запита как да подходи в случая. Макар и да недолюбваше местните ченгета, Ригън му допаднаше. Стоеше достатъчно настрана и не му пречеше. Вдигна телефона и набра мобилния на Ригън.

— Инспектор Ригън.

— Много време мина, не ще и дума.

— А, федерален агент Тикнър. Още ли носиш тъмните очила?

— А ти още ли си отглеждаш брадичката?

— Да, и се надявам да си остане така.

Тикнър долавяше музика от цитра като фон.

— Зает ли си?

— Ни най-малко. Просто медитирах.

— Като Фил Джаксън^[1]?

— Точно. Само че без нафуканите му шампионски пръстени. Някой път и ти трябва да последваш примера ми.

— Да, ще го включа в списъка си на задължителните неща.

— Ще те отпусне, агент Тикнър. Долавям огромно напрежение в гласа ти. — След което додаде: — Сигурно обаждането ти не е случайно?

— Помниш ли любимия ни случай?

Последва странна пауза.

— Да.

— Откога не сме имали нищо ново по него?

— Не мисля, че някога сме имали.

— Е, сега май имаме.

— Слушам.

— Току-що получихме необяснимо обаждане от наш бивш федерален агент. Името му е Дюард. В момента е частно ченге в Нюарк.

— Е?

— Както изглежда, доктор Сейдман го е посетил днес в офиса му. И е водил със себе си една много специална особа.

* * *

Лидия боядиса косата си черна — за по-добро сливане с нощта.

Планът им, както го бяха скроили, беше прост.

— Ще се уверим, че носи парите — каза тя на Хеши — и после му виждам сметката.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. А най-готиното е, че убийството ще се свърже автоматично с първоначалната стрелба. — Лидия му се усмихна. — Дори и нещо да се прецака, нищо не води към нас.

— Лидия?

— Нещо не е наред?

Хеши сви огромните си рамене.

— Не смяташ ли, че е по-добре аз да го пречукам?

— Аз съм по-добрият стрелец, Мечо Пух.

— Но — той се поколеба и пак сви рамене — на мен не ми е нужно оръжие.

— Опитваш се да ме закриляш — отвърна тя.

Той не каза нищо.

— Много мило.

Така си беше. Но една от причините, заради които искаше да го извърши тя, беше да защити Хеши. Той беше уязвимият в двойката. Лидия не се притесняваше ни най-малко, че може да бъде заловена. Причината отчасти бе класическа свръхсамонадеяност. Залавят тъпанарите, а не онези, които внимават. Но освен това знаеше, че ако я пипнат, никога няма да я осъдят. Да оставим настрана нейната все тъй

свежа и привлекателна външност, което бе несъмнен актив. Онова, което никой прокурор не би преодолял, щеше да е съзливата обвивка на нейния случай в стил Опра Уинфри. Лидия щеше да им припомни своето „трагично“ минало. Щеше да им изтъкне многобройните злоупотреби с нея като дете. Щеше да пролива сълзи по разните токшоута. Щеше да им разказва надълго и нашироко за тежката участ на детето-звезда и каква катастрофа е да бъдеш тласната в света на Пикси Трикси. Видът ѝ на невинна жертва ще бъде трогателно чаровен. И публиката — да не говорим за съдебните заседатели — ще го излочи лакомо.

— Мисля, че така е най-добре — каза му тя. — Ако те види да се приближаваш, най-вероятно ще си плюе на петите. Но ако мерне с очи малката... — Лидия не се доизказа, повдигайки леко рамене.

Хеши кимна. Тя имаше право. Трябваше да е фасулско. Тя го погали по лицето и му подаде ключовете на колата.

— Павел наясно ли е с ролята си? — запита Лидия.

— Наясно е. Ще ни чака там. И, естествено, ще бъде облечен в онази фланела.

— Значи можем да потегляме — обяви тя. — Аз ще позвъня на доктор Сейдман.

Хеши отвори вратите на колата с дистанционното.

— Момент — спря се тя, — трябва да проверя нещо, преди да тръгнем.

Лидия отвори задната врата. Детето бе заспало дълбоко на задната седалка. Тя пробва безопасните презрамки, за да се убеди, че са в ред. — По-добре да седна отзад, Мечо Пух. Просто в случай, че дребосъчето се събуди.

Хеши се провря на шофьорското място. Лидия вдигна мобилния и гласотрансформатора и набра номера.

[1] Сегашният треньор на професионалния баскетболен отбор „Лос Анджелис Лейкърс“, който използва „дзен техники“ в работата си. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 22

Поръчахме си пица, което според мен се оказа грешка. Пиците посред нощ са колежанска приумица. Беше поредното доста плитко напомняне за миналото. Продължавах упорито да се вирам в мобилния телефон, молейки се да позвъни. Рейчъл се бе умълчала, но това не ми пречеше. Винаги сме умеели да мълчим. Което също беше странно. По различни начини се връщахме назад, където бяхме прекъснали. Но по много повече начини се оказвахме непознати с твърде крехка, неловка връзка помежду си.

Странното бе, че спомените ми изведнъж избледнях. Мислех си, че само да я видя отново и те тутакси ще изплуват на повърхността. Ала наум ми идваха много малко подробности. Беше по-скоро чувство, емоция, каквито никнат при спомен за здравия студ в северните щати. Не знам защо не успях да си спомня. И не бях сигурен какво означаваше това.

Рейчъл сбърчи вежди, докато се занимаваше с електронното оборудване. Отхапа от пицата и произнесе:

— Не е хубава като в „Тонис“.

— Отвратително заведение.

— Малко мръсничко — съгласи се тя.

— Малко? Не продаваха ли големите пици с купон за безплатен лекар?

— Е, имаше такъв лек уклон.

Спогледахме се.

— Рейчъл?

— Да.

— Ами ако не се обадят?

— Значи тя не е при тях, Марк.

Оставих думите ѝ да стигнат до мозъка ми. Сетих се за сина на Лени, Конър, за нещата, които се беше научил да казва и върши и се опитах да го приложа към бебето, което бях видял за последно в креватчето му. Не се получи, но това не означаваше нищо. Имаше

надежда и тази мисъл ме крепеше. Ако дъщеря ми беше мъртва, ако този телефон никога повече не позвънеше, знаех, че надеждата ще ме убие. Но това не ме интересуваше. По-добре да се придържам към този път, вместо да измина по-далечното разстояние.

Значи имах надежда. И аз, циникът, се оставих да повярвам в най-доброто.

Когато мобифонът най-сетне иззвъня, приближаваше десет вечерта. Дори не погледнах към Рейчъл в очакване на нейното кимане. Пръстът ми беше върху бутона преди първото чуруликане да замре.

— Ало?

— Добре — произнесе механичният глас, — ще я видиш.

Не можех да дишам. Рейчъл се приближи и сложи ухо до моето.

— Добре — отвърнах.

— У теб ли са парите?

— Да.

— Всичките?

— Да.

— Тогава слушай внимателно. Отклониш ли се от указанията ми, изчезваме. Ясно ли е?

— Да.

— Ще направим проверка при полицейския ни източник. Дотук е добре. Явно не си контактувал с ченгетата. Но трябва да се уверим. Ще шофираш сам към моста Джордж Вашингтон. Стигнеш ли там, ще бъдем в обхват. Използвай двупосочната радиовръзка на телефона. Ще ти кажа къде да идеш и какво да направиш. Ще бъдеш претърсен. Ако открием оръжие или подслушвателни устройства у теб, изчезваме. Разбра ли?

Усещах учестеното дишане на Рейчъл.

— Кога ще видя дъщеря си?

— Когато се срещнем.

— Откъде да съм сигурен, че няма просто да откъмнете парите?

— Откъде си сигурен, че няма да ти затвора телефона още сега?

— На път съм — произнесох. Сетне добавих припряно: — Но няма да предам парите, докато не видя Тара.

— Значи се споразумяхме. Имаш един час. Ще ми дадеш сигнал.

ГЛАВА 23

Конрад Дорфман не изглеждаше очарован, че го завличат обратно в офиса на НКДУ в този късен час. На Тикнър не му пукаше. Ако Сейдман бе дошъл тук сам, това несъмнено би било важна следа. Но фактът, че бе придружаван от Рейчъл Милс, че по някакъв начин тя беше замесена, е, нека си го кажем, любопитството на Тикнър бе повече от провокирано.

— Госпожица Милс показва ли ти служебната си карта? — попита той.

— Да, само че беше с печат „в оставка“.

— И придружаваше доктор Сейдман?

— Да.

— Пристигнаха заедно?

— Така мисля. Тоест да, когато влязоха при мен, бяха заедно.

Тикнър кимна.

— Какво искаха?

— Паролата на един компактдиск.

— Би ли обяснил?

— Казаха, че разполагат с компактдиск, който сме предоставили на наш клиент. Нашите компактдискове са защитени с парола. Те искаха да им дадем паролата.

— Дадохте ли им я?

Дорфман си придаде шокиран вид.

— Разбира се, че не. Проведохме телефонен разговор с вашата агенция. Те ни обясниха, че... всъщност не ни обясниха нищо конкретно. Просто настояха да не съдействаме на агент Милс по никакъв начин.

— Бивш агент — подчерта Тикнър.

„Как?“, недоумяваше Тикнър. Как, по дяволите, Рейчъл Милс се бе прикрепил към Сейдман? Някога се беше опитал да ѝ вярва. За разлика от своите колеги агенти, той я познаваше в действие. Тя беше добър агент, може би даже страхотен. Но сега се чудеше. Недоумяваше

как така се е появила тук, и то точно в този момент. Защо е показала значката си и се е опитала да окаже натиск?

— Те казаха ли как са попаднали на този компактдиск?

— Твърдяха, че принадлежал на съпругата на доктор Сейдман.

— Така ли е?

— Мисля, че е така, да.

— Знаете ли, че съпругата му почина преди повече от година и половина, господин Дорфман?

— Вече го зная.

— Но не го знаехте, когато те бяха тук?

— Правилно.

— Защо Сейдман е чакал осемнайсет месеца, за да попита за паролата?

— Не каза.

— А вие попитайте ли го?

Дорфман се размърда в стола си.

— Не.

Тикнър пусна усмивка като между стари приятели.

— Не сте имали причина да го питате — подхвърли той свойски.

— Въобще дадохте ли им някаква информация?

— Никаква.

— Не сте им казвали защо госпожа Сейдман е наела вашата агенция?

— Точно така.

— Хубаво, много добре. — Тикнър се наведе напред, този път с лакът върху коляното. Тъкмо се канеше да зададе поредния въпрос, когато мобилният му телефон иззвъня.

— Извинете ме — каза той, посягайки към джоба си.

— Още дълго ли ще отнеме това? — поинтересува се Дорфман.

— Имам свои планове.

Тикнър не си направи труда да му отговори.

— Тикнър.

— Обажда се агент О'Мали — каза младокът.

— Откри ли нещо?

— О, да.

— Слушам.

— Проверихме всички негови телефонни разговори три години назад. Сейдман не ѝ се е обаждал — поне не и от дома си, нито от кабинета си, като изключим днешния ден.

— Да очаквам ли „но“?

— Да. Но Рейчъл Милс му се е обаждала веднъж.

— Кога?

— Точно преди две години.

Тикнър пресметна набързо. Това правеше три месеца преди убийството и отвличането.

— Нещо друго?

— Нещо голямо, според мен. Накарах един от агентите ни да прерови апартамента на Рейчъл във Фолз Чърч. Той още рови из него, но познайте какво е открил в нощното ѝ шкафче?

— Това да не ти е викторина, О’Раян?

— О’Мали.

Тикнър разтърка основата на носа си.

— Какво е открил агентът?

— Снимка от абсолвентската вечер.

— Какво?

— Тоест не знам дали е точно от завършването или някакъв отдавнашен официален случай. Снимката трябва да е отпреди петнайсетина-двайсет години. На нея тя е със заметната коса, а на китката си има презрамка с цветя. Как им викахте?

— Корсаж?

— Правилно.

— Какво общо, по дяволите, има това с...

— Мъжът на снимката.

— Какво?

— Агентът ни е сигурен. Мъжът, с когото се е снимала — искам да кажа гаджето ѝ, — е не друг, а нашият доктор Сейдман.

Тикнър усети приток на адреналин.

— Продължавай да копаеш — насърчи го той. — Обади ми се, щом изровиш нещо.

— Вече копая.

Той затвори телефона. Рейчъл и Сейдман са били заедно на абсолвентски бал? Какво, по дяволите, става тук? Тя беше от Върмонт,

доколкото си спомняше. А Сейдман живее в Ню Джърси. Не са били съученици от гимназията. Ами колежа? Това ще трябва да се провери.

— Нещо не е наред ли?

Тикнър се обърна. Беше Дорфман.

— Нека да видя дали правилно съм разбрал, господин Дорфман. Значи този компактдиск е принадлежал на Моника?

— Да, така казаха.

— Да или не, господин Дорфман?

Дорфман се прокашля.

— Смятам, че отговорът е „да“.

— Значи ви е била клиент?

— Да, успяхме да потвърдим това.

— И тъй, за да обобщя, жертва на убийство е била ваш клиент.

Мълчание.

— Името ѝ беше по всички вестници в щата — продължи Тикнър със суров поглед. — Как така не сте се обадили?

— Не сме знаели. — Тикнър продължи да дълбае с поглед. — Колегата, който се занимаваше с нейния случай, вече не е наш служител — побърза да добави той. — Нали разбирате, той напусна преди госпожа Сейдман да бъде убита. Тъй че никой тук не е могъл да свърже това с...

Отбранителен. Тикнър изпита задоволство. Вярваше му, но не го показва. Накарай го да иска да ти угоди.

— Какво имаше на компактдиска?

— Снимки, предполагаме.

— Предполагате?

— Обикновено е това. Невинаги. Използваме компактдискове, за да съхраняваме снимки, но може да има и сканирани документи. Наистина не бих могъл да ви кажа.

— Защо не, по дяволите?

Онзи вдигна двете си ръце.

— Не се тревожете. Имаме резервно копие. Но всеки файл по-стар от година се съхранява в сутерена. Кантората вече беше затворена, но щом научих, че проявявате интерес, повиках един служител да отиде там. В момента проверява материала от резервното копие на компактдиска.

— Къде?

— В сутерена. — Дорфман провери часовника си. — Вече трябва да е приключил. Искате ли да слезем долу, за да видите?

Тикнър се изправи.

— Да вървим.

ГЛАВА 24

— Има още неща, които можем да направим — уточни Рейчъл.
— Тези джаджи тук са връх на техниката. Дори и да те пребъркат, нищо няма да намерят. Имам бронезилетка с миниатюрна камера, монтирана точно в средата.

— И смяташ, че няма да я открият при пребъркването?

— Да, добре, виж, знам, че си притеснен да не я открият, но нека останем реалисти в случая. Има прекрасен шанс това да е инсценировка. Не давай парите, докато не видиш Тара. Не оставай никъде приклепен сам. Не се тревожи за радиомаяка — ако не ни мамат, ще имаме Тара, преди да са претърсили пачките. Знам, че това не е лесно решение, Марк.

— Не, права си. Миналия път играх на сигурно. Мисля, че е време да поемем някои рискове. Но бронезилетката се вижда.

— Добре, ето какво ще направим. Аз ще се скрия в багажника. Те може да проверят задната седалка за евентуален човек там. Багажникът е по-сигурен. Прекъсвам кабелите към него, тъй че когато той се отвори, няма да има включени светлини. Ще се опитам да не изоставам от теб, но трябва да стоя на безопасно разстояние. Тук не бива да правиш грешка. Не съм вълшебница. Може и да те изгубя, но помни: не ме търси. Дори и незабележимо. Тези типове май си разбират от работата. Ще надушат.

— Разбирам. — Тя беше облечена в черно от главата до петите. Подметнах: — Имаш вид, сякаш ще изнасяш поетичен рецитал в Гринич Вилидж.

— Да, господарю. Готов ли си?

Двамата дочухме спиране на колата. Надзърнах през прозореца и се почувствах като венозно инжектиран.

— Мамка му — изхриптях.

— Какво?

— Това е Ригън, ченгето, което бе поело случая. Не съм го виждал повече от месец. — Погледнах я. Лицето ѝ беше побеляло на

фона на черния екип. — Съвпадение?

— Не е съвпадение — каза тя.

— Как, по дяволите, е разбрал за откупа?

Тя се отмести от прозореца.

— Вероятно не е тук за това.

— А за какво?

— Предполагам, че са научили от НКДУ за моето включване.

Смръщих се.

— Е?

— Нямаме време за обяснения. Виж, аз ще ида до гаража и ще се скрия. Той ще пита за мен. Кажи му, че съм се върнала във Вашингтон. Ако те притисне, кажи му, че съм стара приятелка и остави нещата дотам. Той ще иска да те разпита.

— Защо?

Но тя вече се отдалечаваше от мен.

— Просто бъди твърд и го изкарай оттук. Ще те чакам до колата.

Не ми хареса, но не беше време за спор.

— Добре.

Рейчъл се насочи към гаража през вратата в моята стая. Изчаках, докато се скри от погледа ми. Когато Ригън закрачи по предната алея към дома ми, отворих вратата, за да го пресрещна. Той се усмихна.

— Очакваше ли ме? — попита.

— Чух колата ти.

Той кимна, сякаш бях казал нещо, което изисква сериозен анализ.

— Можеш ли да ми отделиш няколко минути, доктор Сейдман?

— Всъщност моментът не е подходящ.

— О! — възкликна Ригън, без да спира крачка. Подмина ме и се вмъкна във входното антре, обхождайки всичко с поглед. — Каниш се да излизаш, така ли?

— Какво искаш, инспекторе?

— Попадна ни нова информация.

Изчаках да каже нещо повече.

— Не те ли интересува каква е?

— Разбира се.

Лицето на Ригън имаше особено, почти ведро изражение. Огледа тавана, сякаш преценяваше какъв цвят да го боядиса.

— Къде беше днес?

— Излез, ако обичаш.
Очите му продължаваха да гледат към тавана.
— Враждебността ти ме изненадва.
Само че не изглеждаше изненадан.
— Каза, че имаш нова информация. Ако е така, казвай. Ако ли не, върви си. Не съм в настроение за разпит.
Направи физиономия „Я виж ти!“
— Чухме, че си посетил частна детективска агенция тази сутрин.
— Е, и?
— По каква работа?
— Чуй какво ще ти кажа, инспекторе. Ще те помоля да напуснеш, защото знам, че отговарянето на въпроси няма да ме приближи към намирането на дъщеря ми.
Той ме изгледа.
— Сигурен ли си?
— Разкарай се, ако обичаш. Веднага.
— Както желаш. — Ригън тръгна към вратата. Когато стигна до нея, попита: — Къде е Рейчъл Милс?
— Не знам.
— Не е ли тук?
— Не.
— И нямаш никаква представа къде може да е?
— Мисля, че в момента е на път за Вашингтон.
— Хм. Откъде се познавате?
— Лека нощ, инспекторе.
— Разбира се. Само един последен въпрос.
Потиснах въздишката си.
— Гледаш прекалено много епизоди на „Коломбо“, инспекторе.
— Така е — усмихна се той. — Но нека все пак да задам въпроса.
Разперих ръце, подканяйки го да кара направо.
— Знаеш ли как е умрял съпругът й?
— Бил е застрелян — побързах да отговоря и моментално съжалих. Той се наклони още по-близо към мен, без да ме оставя на мира.
— А знаеш ли кой го е застрелял?
Стоях неподвижно.

— Знаеш ли, Марк?

— Лека нощ, инспекторе.

— Тя го е убила, Марк. С един куршум в главата от близко разстояние.

— Това са пълни глупости.

— Така ли? Сигурен ли си?

— Ако го е убила, тогава защо не е в затвора?

— Добър въпрос — подметна Ригън, отдалечавайки се по алеята. Когато наближи края ѝ, добави: — Може би трябва да питаш нея.

ГЛАВА 25

Рейчъл беше в гаража. Вдигна поглед към мен. Стори ми се неочаквано малка. Видях изписания на лицето ѝ страх. Багажникът на колата беше отворен. Приближих се до шофьорската врата.

— Какво искаше той? — попита.

— Каквото ти предположи.

— Знаеше ли за компактдиска?

— Знаеше, че сме посетили НКДУ. Не спомена нищо за компактдиска.

Вмъкнах се в колата. Тя остави темата. Сега не беше време за нови въпроси. И двамата го знаехме. Но отново се усъмних в преценката си. Жена ми беше убита. Както и сестра ми. Някой бе направил сериозен опит да убие мен. Иначе казано, излиза, че се доверявах на жена, която всъщност не познавах. Бях ѝ поверил не само живота си, но и този на дъщеря ми. Колко глупаво, като се замислиш. Лени се оказа прав. Не беше толкова просто. Истината е, че няхах представа коя бе тя или коя бе станала. Бях се подвел да я превърна в нещо, което тя може и да не е, и сега се питах какво ли щеше ми струва това.

Гласът ѝ наруши мъглата ми.

— Марк?

— Какво?

— Мисля, че трябва да си сложиш бронезилетката.

— Не.

Изрекох го по-рязко, отколкото исках. Рейчъл се вмъкна в багажника и го затвори. Аз оставих сака с парите на седалката до мен. Натиснах бутона под козирката за отваряне на гаража и включих двигателя.

Потеглихме.

Когато Тикнър беше на девет години, неговата майка му купи книжка с оптически илюзии. Например гледаш рисунка на стара дама с голям нос. Продължаваш да се взираш малко по-продължително и най-неочаквано дамата става млада жена с обърната настрани глава. Тикнър обичаше книжката. Когато поотрасна, се прехвърли на Магическите очи. Вглеждаше се колкото време бе необходимо, за да се появи кон или каквото и да е изпод водовъртежа от цветовете. Понякога отнемаше много време. Дори се питаше дали там изобщо има нещо, след което неочаквано се избистряше образ.

Точно това се случваше и сега.

В даден случай — Тикнър знаеше добре — можеше да има моменти, които променят всичко — точно като в онези стари оптически картинки. Виждаш една реалност и промениш ли едва-едва ъгъла, реалността се изменя. Нищо не е както изглежда.

Той не прие никоя от общоприетите теории по случая Сейдман с убийството и отвличането. Всичките му се струваха като да четеш книга с твърде много липсващи страници.

Тикнър не се бе занимавал с чак толкова много убийства през годините. В по-голямата си част те бяха оставяни на местните ченгета. Но познаваше голям брой следователи по убийствата. Най-добрите от тях винаги бяха ексцентрични, изключително артистични и с невероятно въображение. Тикнър ги бе чувал да казват, че в дадена точка от разследването жертвата се „пресяга от гроба“. Тя като че ли „разговаря“ с тях и им посочва своя убиец. Тикнър слушаше тези глупости с учтиво кимане. Винаги му звучеше твърде преувеличено или като поредната безсмислица, която ченгетата обичат да подхвърлят, защото широката публика ѝ се връзва.

Принтерът продължаваше да бръмчи. Беше видял вече дванайсет снимки.

— Колко още има? — попита той.

Дорфман погледна компютърния екран.

— Още шест.

— Все като тези?

— До голяма степен, да. Тоест на същия човек.

Тикнър се взираше в тях. Да, те показваха едно и също лице. Всичките бяха черно-бели, направени без обектът да знае, вероятно от разстояние с увеличителен обектив.

Приказките за пресягането от гроба вече не звучаха толкова глупаво. Моника Сейдман беше мъртва от осемнайсет месеца. Убийството ѝ бе минало безнаказано. И когато всяка надежда се бе изпарила, сякаш се бе вдигнала от мъртвите, за да посочи с пръст. Тикнър погледна отново, опитвайки се да разбере.

Обектът на снимките, лицето, което Моника Сейдман сочеше, беше Рейчъл Милс.

* * *

Когато поемеш по източната отбивка от главната магистрала на Ню Джърси в северна посока, нощното сияние над Манхатън сякаш те зове. Както за повечето хора, които го виждат почти всеки ден, за мен то беше даденост. Нищо повече. Дори известно време си мислех, че все още мога да видя кулите-близнаци. Бяха като ярки светлини, в които съм се взирал достатъчно продължително и когато затворя очи, техните образи се запазват като отпечатани. Но като всички слънчеви петна, накрая тези образи избледняват. Ала вече е различно. Когато карам по този маршрут, продължавам да търся с поглед кулите. Дори и тази вечер. Но вече забравям къде точно се издигаха, което ме вбесява повече, отколкото мога да изразя с думи.

По навик хванах долното ниво на моста Джордж Вашингтон. По това време нямаше движение. Преминах надлеза E-Z. Успях да отвлека мислите си. Местех станциите от едно на друго радио токшоу. Едното беше за спорт, на което се обаждаха запаянковци от Бейсайд с оплаквания от калпавите тренъори и колко по-добре щели да се справят те на тяхно място. Друга станция предаваше свръхбезумните брътвежи на Хауард Стърн, според когото ще е много смешно, ако колежанин първокурсник се обади на майка си и ѝ съобщи, че има рак на тестисите. Ако не забавни, поне бяха умерено разсейващи.

Рейчъл беше в багажника, което, като се замислех, беше повече от шантаво. Пресегнах се за мобилния телефон и включих двупосочната радиочестота. Пръстът ми натисна бутона за обаждане и почти моментално чух механичният глас да казва:

— Карай на север по „Хенри Хъдсън“.

Сложих мобифона до устата си като уоки-токи.

— Добре.

— Съобщи ми веднага, щом стигнеш „Хъдсън“.

— Добре.

Пристроих се в лявата лента. Познавах пътя. Този район ми е добре познат. Работил съм като стипендиант на научна работа в болница „Ню Йорк Презбайтириън“, която беше само през десет преки южно отгук. Зия и аз делехме една стая с местен кардиолог на име Лестър в сграда в стил арт деко на края на „Уошингтън Авеню“ в северен Манхатън. Когато живеех там, тази част на града беше известна като най-северната точка на „Уошингтън Хайтс“. Вече съм чул няколко посредници на недвижими имоти да я прекръщават на „Хъдсън Хайтс“, за да я разграничат и по същество, и като цена от победните ѝ корени.

— Добре, вече съм на „Хъдсън“.

— Хвани следващия изход.

— „Форт Трайън Парк“?

— Да.

И него го познавах. „Форт Трайън“ се издига като облак високо над река Хъдсън. Достолепна и спокойна назъбена скала, като Ню Джърси се пада на запад от нея, а Ривърдейл-Бронкс — на изток. Паркът се състои от смесени терени, алеи от неодялан камък, фауна от отминала епоха, каменни тераси, кътове и процепи от цимент и тухла, гъсти шубраци, скалисти склонове и открити тревни площи. Прекарал съм безброй летни дни по зелените му ливади, облечен с тениска и шорти в компанията на Зия и непрочетени медицински учебници. Любимото ми време тук е лято, преди здрачаване. Оранжевото сияние къде парка в неземна светлина.

Включих мигачите и се плъзнах по изходната рампа. Нямахше коли и светлините бяха оскъдни. Паркът се затваря нощем, но пътят остава отворен за преминаващия трафик. Колата запухтя по стръмния път и навлезе в нещо като средновековна крепост. Клойстърс — някогашен псевдофренски манастир — сега бе част от музея на изкуствата „Метрополитън“. В него се съхранява митична колекция от средновековни артефакти. Или поне така съм чувал. Бил съм в този парк стотици пъти. Но никога не съм влизал в Клойстърс.

Реших, че е добре измислено като място за предаване на откуп — тъмно, безлюдно, пълно с пътеки като серпентини, каменисти скали,

неочаквани пропасти, гъсти гори, павирани и непавирани алеи. Човек може да се загуби тук. Или да се скрие дълго време, без да бъде открит.

Механичният глас попита:

— Там ли си вече?

— Да, във „Форт Трайън“ съм.

— Паркирай до кафенето. Излез и тръгни пеш към кръга.

Возенето в багажник беше шумно и раздрусващо. Рейчъл бе взела одеяло за подложка, но от шума нямаше спасение. В чантата ѝ имаше фенерче, но не изпитваше желание да го включи. Тъмнината никога не ѝ е пречила.

Видимостта може да разсейва, а тъмнината е подходяща за размисъл.

Опита се да държи тялото си отпуснато при преминаването по неравности и се замисли за държанието на Марк малко преди да потеглят. Несъмнено ченгето в дома му бе казало нещо, което го бе разтърсило. За нея ли? Вероятно. Питаше се какво точно бе чул и как следва да реагира.

Сега това нямаше значение. Бяха на път. Трябваше да се концентрира върху настоящата задача.

Навлизаше в позната роля, при което изпита болка. ФБР ѝ липсваше, защото си обичаше работата. Да, навярно това бе всичко, което имаше. Тя беше не само нейно спасение, но и единственото нещо, което ѝ доставяше удоволствие. Някои хора гледаха да издрапат криво-ляво часовете от девет до пет, за да се върнат вкъщи и да заживеят живота си. За Рейчъл беше точно обратното.

След толкова години на раздяла, между нея и Марк все пак имаше и нещо общо — и двамата си бяха намерили работа, която обичат. Замисли се върху това. Чудеше се дали тук няма някаква връзка, дали кариерите им не се бяха превърнали в заместител на истинската любов. Или май задълбаваше прекалено много?

Марк все още имаше своята работа. А тя не. Дали това не я правеше по-отчаяна?

Не, детето му беше изчезнало. Гейм, сет, мач.

В тъмнината нацапа лицето си с черен грим, колкото да отнеме лъскавината. Колата се заизкачва нагоре. Приборите ѝ бяха опаковани

и готови.

Сети се за Хю Райли, кучия му син.

Скъсването ѝ с Марк — и всичко след това — беше по негова вина. Хю беше най-добрият ѝ приятел в колежа. Искал бе само толкова, поне така я уверяваше. Просто да ѝ бъде приятел. Без никакви претенции. Знаел, че тя си има гадже. Наивност ли бе проявила, или беше умишлено наивна? Мъже, които искат да бъдат „само приятели“, го правят, защото се надяват да бъдат следващите от опашката, сякаш приятелството беше като изчакване на ред в бейзбола, за да батираш, упражняване на ударите, докато си чакаш реда. Хю ѝ се беше обадил в Италия онази вечер с възможно най-добри намерения. „Просто мисля, че трябва да знаеш — беше ѝ казал. — Като твой приятел“. Добре. И след това ѝ каза какво бе направил Марк на някакво тъпо студентско парти.

Добре, стига се е самообвинявала. Стига е обвинявала Марк. Хю Райли. Ако този кучи син просто си бе гледал работата, какъв щеше да е животът ѝ сега? Нямахме как да знае. Да, но в какво се бе превърнал животът ѝ? Това беше по-лесният въпрос. Пиеше много. Имаше тежък характер. Имаше повече проблеми със стомаха, отколкото трябваше. Прекарваше твърде много време в четене на телевизионните програми.

Да не забравяме и най-важното — беше попаднала в клопката на саморазрушителна връзка и се бе измъкнала от нея по най-лошия възможен начин.

Колата се катереше завой след завой, принуждавайки Рейчъл да се търкаля назад. След известно време спря. Рейчъл повдигна глава. Край на жестоките размишления.

Настана време за играта.

* * *

От старата наблюдателница на кулата, на около седемдесет и шест метра над река Хъдсън, Хеши разполагаше с една от най-зашеметяващите гледки над Джърси Палисейд, която се разстилаше от моста Тапан Зий надясно до моста Уошингтън наляво. Той дори отдели на гледката известно време, преди да се заеме с работата.

Сякаш под диктовка, Сейдман хвана изхода от булевард „Денри Хъдсън“. Никой не го следваше. Хеши наблюдаваше пътя. Нито една кола не намали ход, нито увеличи скоростта. Никой не се опита да се престори, че не го следва.

Той се завъртя кръгом и за кратък момент изгуби колата от поглед, след което отново я съзря. Виждаше Сейдман на шофьорското място. Друг не се виждаше. Кое не значеше нищо — някой можеше да се спотайва отзад, — но като начало ставаше.

Сейдман паркира колата. Изключи двигателя и отвори вратата. Хеши вдигна микрофона към устата си.

— Павел, готов ли си?

— Да.

— Той е сам — каза Хеши този път на Лидия. — Действай.

* * *

— Паркирай до кафенето. Излез и тръгни пеш към кръга.

Така наричаха кръговия площад „Маргарет Корбин“. Когато стигнах там, първото нещо, което грабна погледа ми в мрака, бяха ярките светлини на детската площадка край „Форт Уошингтън Авеню“ на 190-а улица. Пъстроцветните светлини все така играеха насреща ми, както някога. Винаги съм харесвал тази детска площадка, но тази вечер синьото и жълтото просто ми се присмиваха. Замислих се що за градско момче съм. Когато живеех близо до този квартал, си мислех, че все тук ще живея — бях прекалено надраснал еснафските предградия — и, естествено, това означаваше, че ще водя децата си в този парк. В момента го приех като поличба, само че не знаех за какво.

Мобифонът изграчи:

— Наляво има метростанция.

— Добре.

— Слез по стълбите към ескалатора.

Трябваше да се досетя, че ще ме качи на ескалатора и оттам на влак „А“. Така за Рейчъл ще бъде трудно, даже невъзможно да ме последва.

— На стълбите ли си?

— Да.

— Най-долу ще видиш метален портал вдясно.

Знаех къде е. Водеше към по-малък парк и се заключваше освен през уикендите. Беше разположен встрани като малък терен за пикник. Имаше маси за пинг-понг, но хората трябваше да си носят свои мрежи и хилки. Имаше пейки и маси. Тук се организираха детски рождени дни.

Доколкото помнех, металният портал винаги биваше заключен.

— Там съм — съобщих.

— Внимавай да не те види никой. Бутни портата. Вмъкни се вътре и бързо я затвори.

Надникнах вътре. Паркът беше абсолютно тъмен. Далечни улични лампи хвърляха едва забележима светлина. Сакът с парите ми натежа. Наместих го по-удобно на рамото си. Чак сега се озърнах назад. Нямаше никой. Огледах се наляво. Сложих ръка на вратата на портала. Бравата беше изрязана. Хвърлих още един поглед наоколо, следвайки инструкциите на механичния глас.

От Рейчъл нямаше и помен.

Портата изскърца при бутането. Ехото прокъртя в притихналата нощ. Проврях се през отвора и оставих мракът да ме погълне.

Рейчъл усети разклащане на колата при излизането на Марк.

Изчака цяла минута, която ѝ се стори като два часа. Когато реши, че навярно вече е безопасно, тя повдигна вратата на багажника само на сантиметри и надникна навън.

Не видя никого.

Рейчъл имаше пистолет у себе си — федерален „Глок 22“, 40-и калибър, полуавтоматичен, носеше и очила за нощно виждане „Ригел 3501“, военен тип. Ръчният навигатор, който разчиташе преподавателя на радиомаяка, беше в джоба ѝ.

Съмняваше се, че някой би могъл да я види, но откряна багажника едва колкото да се изтърколи навън. Приклепна ниско долу. Ръката ѝ се пресегна назад и сграбчи полуавтоматичния пистолет и очилата за нощно виждане. Сетне тихо затвори багажника.

Полевите операции ѝ бяха любимите, или поне тренировките за тях. Участвала бе в малко мисии на агент под прикритие, които изискваха такъв тип разузнаване. През повечето време се разчиташе на

високите технологии. Разполагаха със специални ванове, шпионски самолети и фиброоптика. Рядко се бе оказвала в положение да пълзи нощем по черно облекло и намазано с черна боя лице.

Сниши се до задната гума. От това разстояние виждаше как Марк се насочва нагоре по алеята. Тя постави пистолета в кобура и закачи очилата за нощно виждане на колана си. Приклепнала, Рейчъл се придвижи по тревата към възвишението. Все още имаше достатъчно светлина. Очилата не ѝ трябваха засега.

На небето се показва тънко резенче луна. Тази нощ нямаше звезди. Далеч пред себе си виждаше, че Марк държи мобифона до ухото си. Сакът бе праметнат през рамото му. Рейчъл се озърна и не забеляза никого. Тук ли бе предвидено да стане предаването? Мястото не беше лошо, ако си планирал път за изтегляне. Взе да разсъждава по възможностите.

„Форт Трайън“ беше хълмиста местност. Щеше да има прикритие, ако се изкачи по-нависоко. Закатери се и тъкмо се канеше да се спотаи, когато забеляза, че Марк напуска парка.

По дяволите. Пак се налагаше да се придвижва.

Рейчъл запълзя по корем надолу по хълма. Тревата беше остра и миришеше на сено, причината за което бе, както допускаше, неотдавнашната суша. Стараеше се да не изпуска Марк от поглед, но го изгуби, когато той напусна терена на парка. Реши да рискува и запълзя по-бързо. При портала на парка се скри зад каменна колона.

Марк беше там, но не задълго.

С притиснат към ухото си мобифон, той зави наляво и се изгуби надолу по стълбите, водещи към влак „А“.

По-нагоре пред себе си Рейчъл забеляза мъж и жена, които разхождаха куче. Можеха да са участници в операцията, или просто мъж и жена, които разхождат куче. Марк все още не се виждаше. Нямаше време за догадки. Прилепи се ниско долу до някаква стена.

Облегната на нея, се запромъкна надолу към стълбите.

Едгар Портман заприлича на Тикнър на типичен персонаж от пиеса на Ноел Кауърд. Носеше копнинена пижама под червен халат, завързан с изключително старание. Краката му бяха обути в кадифени чехли. Докато брат му Карсън, от своя страна, изглеждаше твърде

неглиже — с размъкната пижама, косата разчорлена, стърчаща във всички посоки. Очите му бяха кръвясали.

Нито един от братята не успяваше да откъсне очи от снимките на компактдиска.

— Едгар — обади се Карсън, — да не правим прибързани изводи.

— Да не прави прибързани... — Едгар се извърна към Тикнър. — Та аз му платих.

— Да, сър — отвърна Тикнър, — преди година и половина. Знаем за това.

— Не. — Едгар се опита да вложи в думата възможно най-силно отвращение, но силите го бяха напуснали. — Имам предвид наскоро. Всъщност днес.

Тикнър се изправи в стола.

— Колко пари?

— Два милиона долара. Има ново искане за откуп.

— Защо не се свързахте с нас?

— О, да, разбира се! — Едгар произведе кикот, преизпълнен със сарказъм. — Всички свършихте такава брилянтна работа предишния път.

Тикнър почувства, че кръвта му кипва.

— Да не искате да кажете, че сте дали на зет си още два милиона долара?

— Точно това искам да кажа.

Карсън Портман продължаваше да се взира в снимките. Едгар хвърли поглед към брат си, после пак към Тикнър.

— Марк Сейдман ли уби дъщеря ми?

Карсън се изправи.

— Знаеш добре.

— Не питам теб, Карсън.

Сега и двамата мъже се вторачиха във федералния агент. Но на Тикнър тези не му минаваха.

— Казвате, че сте се срещали със зет си днес?

Ако Едгар бе нервиран, че пренебрегват въпроса му, не го показва.

— Рано тази сутрин — отвърна той. — В „Мемориъл Парк“.

— Тази жена от снимките — Тикнър ги посочи — беше ли с него?

— Не.

— Някой от вас виждал ли я е преди?

И двамата братя отговориха отрицателно. Едгар вдигна една от фотографиите.

— Дъщеря ми е наела частен детектив, за да направи тези снимки?

— Да.

— Не разбирам. Коя е тя?

Тикнър отново пренебрегна въпроса.

— Писмото за откупа е било изпратено до вас, както миналия път ли?

— Да.

— Тук нещо не ми е ясно. Откъде сте знаели, че не ви погаждат номер? Откъде сте били сигурни, че си имате работа с истинските похитители?

Карсън се хвана за въпроса.

— Всъщност помислихме, че е измама — уточни той. — Тоест отначало.

— И кое ви разубеди?

— Отново изпратиха коса. — Карсън обясни набързо за ДНК анализите и за молбата на доктор Сейдман да се направят допълнителни тестове.

— Значи сте му дали всички косми, така ли?

— Да, сър — потвърди Карсън.

Едгар отново се залиса в снимките.

— Тази жена — изплю той. — Сейдман имал ли е връзка с нея?

— Не мога да отговоря на въпроса.

— Защо иначе дъщеря ми ще иска да се правят снимките?

Извъня мобилен телефон. Тикнър се извини и залепи слушалката до ухото си.

— Бинго! — извика О'Мали.

— Какво?

— Засякохме Сейдман на таксовата бариера E-Z. Пресече моста Вашингтон преди пет минути.

Механичният глас ми нареди:

— Тръгни надолу по пътеката.

Все още имаше достатъчно светлина да различа първите няколко стъпала. Заслизах по тях. Обгърна ме плътен мрак. Заопипвах пътя с крак като слепец, размахващ бастун. Това никак не ми харесваше. Отново се питах къде е Рейчъл. Дали бе някъде наблизко? Опитвах се да следвам пътеката. Препънах се в един камък.

— Добре — изрече гласът. — Спри.

Спрях се. Не виждах нищо пред себе си. Улицата зад мен едва се мержелееше. От дясната ми страна имаше стръмен склон. Въздухът имаше особения мирис на градски парк — объркана смесица от свежо и застояло. Ослушах се за някакъв издайнически звук, но не чух нищо, освен далечен грохот на профучаващи коли.

— Сложи парите на земята.

— Не — казах. — Искам да видя дъщеря си.

— Сложи парите на земята.

— Имахме договорка. Вие показвате дъщеря ми, аз ви показвам парите.

Не последва отговор. Чувах как кръвта бучи в ушите ми. Взе да ме скована страх. Не, това никак не ми харесваше. Бях прекалено изложен на показ. Проверих пътеката зад себе си. Все още можех да си плюя на петите и да се развикам като луд. Кварталът беше гъстонаселен, както преобладаващата част на Манхатън. Някой можеше да извика полиция или да се притече на помощ.

— Доктор Сейдман?

— Да?

В този момент светлината на фенер ме заслепи. Замигах и вдигнах ръка да заслоня очите си. Присвих ги, за да мога да видя отвъд фенера. Някой свали лъча надолу. Очите ми бързо се приспособиха, но това се оказа излишно. Светлинният лъч бе прекъснат от силует. Нямаше грешка. Незабавно видях какво осветяваше.

Там имаше човек. Дори може би различих фланела, но не бях сигурен. Както казах, беше само силует. Не можех да различа ясно нито черти, нито цветове, нито модела. Тъй че тази част може да е била просто въображение. Но не и останалата. Видях достатъчно ясно формата и очертанието, за да греша.

Застанало до мъжа, стискайки го за крака точно над коляното, имаше малко дете.

ГЛАВА 26

Лидия съжеляваше, че не е по-светло. Испита силно желание да види изражението върху лицето на доктор Сейдман точно в този момент. Това нямаше нищо общо с жестокостта, която щеше да последва. Беше чисто любопитство, само че по-дълбоко от нормалната човешка реакция от сорта „Намали скоростта да видим пътната катастрофа“. Представете си. Детето на този човек е било похитено. В продължение на цяла година и половина е бил принуден да се гърчи в догадки за съдбата му, да се мятат в безсънни нощи, да си представя ужаси, които е най-добре да останат в бездната на подсъзнанието.

Вече бе видял дъщеря си.

Би било неестествено Лидия да не поиска да види изражението му.

Секундите се нижеха. Тя желаше това. Искаше да разтегли напрежението, да го издърпа отвъд пределите на човешката търпимост, да го размекне, преди окончателния удар.

Най-сетне я беше видял.

Лидия измъкна „Зиг зауер“-а. Държеше го до тялото си. Надничайки иззад храста, тя определи разстоянието между себе си и Сейдман на около трийсет-четирийсет крачки. Отново доближи до устата си трансформатора на гласа и мобифона. Зашепна в него. Но и да шепнеше, и да крещеше, устройството правеше гласа еднакво равен.

— Отвори сака с парите.

Наблюдаваше движенията му на човек, изпаднал в транс. Той изпълняваше нарежданията ѝ, вече безропотно. Този път тя използваше фенера. Насочи го към лицето му, сетне свали лъча към сака.

Пари. Успя да види пачките. Кимна на себе си. Вече можеха да потеглят.

— Добре — произнесе тя. — Остави парите на земята. Тръгни бавно по пътеката. Тара ще те чака.

Тя наблюдаваше как доктор Сейдман пусна сака. Той запремига към мястото, където вярваше, че го чака дъщеря му. Движенията му бяха сковани, но може би отново се чувстваше заслепен от фенера. Което също щеше да ги улесни.

Лидия имаше намерение да стреля от близко разстояние. Два бързи куршума в главата, в случай че той носи бронежилетка. Но искаше да е сигурна. Да няма грешки. Да няма шанс да избяга.

Сейдман се приближаваше към нея. Вече бе на двайсетина крачки. Лидия вдигна пистолета и се прицели.

Ако Марк слезеше в метрото, Рейчъл знаеше, че ще е почти невъзможно да го последва, без да бъде забелязана.

Тя тръгна забързано към стълбите. Когато ги достигна, погледна надолу в мрака. Марк беше изчезнал. По дяволите! Тя се огледа. Имаше стрелка за асансьорите, водещи към влак „А“. Вдясно имаше затворен портал с метална решетка. Нищо друго.

Трябва да е в някой от асансьорите, които водят към метрото.

Сега какво?

Чу стъпки зад гърба си. С дясната ръка Рейчъл бързо избърса боята от лицето си, за да има поне относително приличен вид. С лявата скри очилата.

Двама мъже слизаха по стълбите. Единият улови погледа ѝ и се усмихна. Тя пак изтри лицето си и отвърна на усмивката. Мъжете се затичаха надолу по стълбите и завиха към редицата от асансьори.

Рейчъл набързо прецени възможностите. Двамината мъже можеха да ѝ послужат за прикритие. Можеше да ги последва надолу, да се качи в същия асансьор и да слезе заедно с тях, дори можеха да завържат разговор. Кой би се усъмнил в нея тогава? Надяваше се влакът на Марк все още да не е потеглил. Ако беше потеглил... е, нямаше полза от негативно мислене.

Рейчъл се запъти към мъжете, когато нещо я накара да се спре. Порталът с желязната решетка, онзи, който бе видяла вдясно. Беше заключен. Върху него имаше знак:

„ОТВОРЕН САМО В ПРАЗНИЧНИ ДНИ“.

Но през мрака Рейчъл зърна лъч светлина от електрически фенер.

Закова се. Опита се да надникне през оградата, но можа да види само лъча светлина. Решетката бе твърде гъста. Вляво от себе си дочу шума на идващия асансьор. Вратите се отвориха с плъзгане. Мъжете влязоха вътре. Нямаше време да измъкне ръчния навигатор и да провери координатите. Освен това асансьорът и светлината от фенера бяха твърде наблизко. Щеше ѝ бъде трудно да определи с точност разликата в разстоянието.

Мъжът, който ѝ се усмихна, задържа с ръка вратата на асансьора. Чудеше се как да постъпи.

Светлината на фенера угасна.

— Идвате ли? — попита мъжът.

Рейчъл изчакаше лъчът отново да се появи. Но не би. Тя поклати глава.

— Не, благодаря.

Бързо се изкатери обратно по стълбите, опитвайки се да открие тъмно място. За да работят очилата, бе необходима тъмнина. Очилата „Ригел“ бяха снабдени с вградена сензорна система за наднормена светлина, която да предпазва от ярки светлини, но въпреки това Рейчъл смяташе, че колкото по-малко изкуствено осветление има, толкова по-добре. Огледа парка отвисоко, от нивото на улицата. Хубаво, позицията беше доста добра, но все още идваше прекалено много светлина откъм улицата.

Тя се придвижи странично към циментовата постройка за асансьорите. От лявата страна откри място, което, ако се притиснеш към стената, щеше да ѝ осигури пълен мрак. Идеално. Дърветата и храсталациите бяха все още твърде гъсти, за да може да вижда добре. Но нямаше как, трябваше да се оправя.

Очилата бяха от лек материал, но ги усещаше прекалено обемисти. Трябваше да си купи модела, който просто държиш пред лицето си като бинокъл. Повечето имаха и тази опция, но не и този модел. Не можеше просто да го държи пред очите си. Трябваше да го закачи като маска. Ала предимствата му бяха очевидни — така ръцете остават свободни.

Докато ги надяваше на главата си, лъчът от фенера отново се появи. Рейчъл се опита да го проследи и да разбере откъде идва. Този път ѝ се стори, че мястото е различно. По-надясно и по-наблизко.

Тогава, преди да го определи с точност, лъчът изчезна.

Тя закова поглед в мястото, откъдето смяташе, че е дошъл лъчът. Тъмнина. Мракът вече беше пълен. С поглед, насочен натам, тя закрепил очилата за нощно виждане на мястото им. Тези очила не са вълшебни. Те всъщност не могат да пробият мрака. Подобна нощна оптика работи като усилвател на съществуващата светлина, дори и да е съвсем слаба. Но тук нямаше кажи-речи нищо. В миналото това беше проблем, но вече повечето марки се произвеждаха със стандартен инфрачервен илюминатор. Този илюминатор хвърля сноп инфрачервена светлина, невидима за човешкото око.

Но е видима с очилата за нощно виждане.

Рейчъл включи илюминатора. Нощта бе ярко осветена в зелено. Тя не гледаше през окуляр, а във флуоресциращ екран, не много различен от телевизионен приемник. Устройството за очите увеличава картината, тъй че гледаш картина, а не действителното място, а картината е зелена, тъй като човешкото око различава повече нюанси на зеленото, отколкото на всеки друг фосфорен цвят. Рейчъл се взря.

Улови нещо.

Образът беше неясен, но на нея й заприлича на дребна жена. Жената като че ли се криеше зад храст. Държеше нещо пред устата си. Навярно телефон. При тези очила почти липсва периферно зрение, въпреки че би трябвало да покриват ъгъл от трийсет и седем градуса. Наложил се да завърти глава надясно, при което съзря Марк, който поставяше сака с двата милиона долара на земята.

Марк взе да пристъпва към жената. Правеше малки крачки, тъй като навярно пътеката беше неравна и се движеше в мрак.

Рейчъл завъртя глава от жената към Марк и после обратно към жената. Марк се приближаваше все повече. Жената продължаваше да стои в прикритието. Нямаше начин Марк да я вижда. Рейчъл се намръщи, чудейки се какво, по дяволите, ставаше.

Тогава жената вдигна ръката си нагоре.

Рейчъл се затрудняваше да види ясно — пречеха й дървета и клони, — но жената като че ли сочеше с пръст към Марк. Вече не бяха далеч един от друг. Рейчъл присви очи в екрана, прикачен към лицето й. Точно тогава си даде сметка, че жената не сочеше с пръст. Образът беше твърде голям за ръка.

Беше пистолет. Жената бе насочила пистолет към главата на Марк.

Някаква сянка се изпречи в полезрението на Рейчъл. Тя се дръпна стреснато, отваряйки уста да извика някакво предупреждение, когато ръка колкото бейзболна ръкавица покри устата ѝ, задушавайки всеки звук.

Тикнър и Ригън потеглиха към таксовата бариера E-Z на Ню Джърси. Шофираше Тикнър. Ригън седеше до него и се пипаше по лицето.

Тикнър поклати глава:

— Не мога да повярвам, че още държиш този кози израстък.

— Не ти ли харесва?

— Да не се мислиш за Енрике Иглесиас?

— За кого?

— За същия.

— Какво ѝ има на брадичка ми?

— Все едно да носиш тениска с надпис „През 1989 година изживях криза на средната възраст“.

Ригън се замисли над думите му.

— Добро попадение. Впрочем тези слънчеви очила, които не сваляш от очите си да не са дизайн на ФБР?

Тикнър се ухили.

— С тях свалям мацките.

— Да, с очилата и стоп патроните. — Ригън се размърда на седалката. — Лойд?

— Да?

— Не съм сигурен, че разбирам.

Вече не обсъждаха модни очила и лицево окосмяване.

— Не разполагаме с всички парчета — изтъкна Тикнър.

— Но се приближаваме?

— О, да.

— Тогава хайде да го обмислим безпристрастно, става ли?

Тикнър кимна.

— Първо на първо, ако ДНК лабораторията, използвана от Едгар Портман, не греша, детето е все още живо.

— Което е странно.

— И то много. Но обяснява доста неща. Кой най-вероятно би държал едно отвлечено дете живо?

— Бащата — натърти Ригън.

— А чий пистолет изчезна необяснимо от местопрестъплението?

— На бащата.

Тикнър направи знак като пистолет с палец и показалец и го насочи към Ригън, щраквайки ударника.

— Именно.

— И тъй, къде е било детето през цялото време? — попита Ригън.

— Скрито.

— Да бе, много ми помагаш.

— Не, помисли върху следното. Ние постоянно наблюдаваме Сейдман. Държим го под око. Той го знае. При това положение кой е най-подходящият човек, при когото да скрие детето си?

Ригън видя накъде бие.

— Приятелката му, за която не сме знаели.

— Нещо повече, приятелката, която е работила при федералните. Която знае как действаме. Как се получава откуп. Как да скрие едно дете. Човек, който познава сестрата на Сейдман, Стейси, и знае как да я манипулира.

Ригън се замисли.

— Добре, да допуснем, че приема това. Значи те извършват това престъпление. Задигат два милиона долара и хлапето. И после какво? Чакаат благоприятен случай цели осемнайсет месеца? И тогава решават, че им трябва още пари? Как така?

— Налага се да изчакат, за да избегнат подозренията. Може да са искали да приберат наследството на съпругата. Може да им трябва още два милиона, за да избягат, знам ли?

Ригън се намръщи.

— Все още се опитваме да изгладим един и същи момент.

— Който е?

— Ако Сейдман стои зад всичко това, как така едва не беше убит? Това не беше травма от сорта „Гледай да ме раниш така, че да не буди подозрение“. Беше си кажи-речи мъртъв. Медицинският персонал, дошъл на местопрестъплението, го е сметнал за пътник. По

дяволите, в продължение на почти десет дни самите ние водехме случая като двойно убийство.

Тикнър кимна.

— Това е проблем.

— Има и още нещо. Къде, по дяволите, е тръгнал в момента? Имам предвид прекосяването на бариерата на моста Уошингтън. Според теб е решил, че точно сега е моментът да духне с мангизите?

— Възможно е.

— Ако ти бягаше, щеше ли да използваш пропуска си за „E-Z“, за да платиш таксата?

— Не, но той може да не знае колко е лесно да бъде проследен.

— Я стига, всеки знае колко е лесно да бъдеш проследен. Получаваш сметката по пощата. И там пише часът и на кой номер таксова кабина си спрял. Но даже и да е бил толкова тъп, че да забрави това, твоят федерален агент Рейчъл Не Знам Коя Си със сигурност не е забравила.

— Рейчъл Милс. — Тикнър кимна бавно. — Добър довод, все пак.

— Благодаря.

— И тъй, какъв извод можем да направим?

— Че все още нямаме улика какво, по дяволите, става — отвърна Ригън.

Тикнър се ухили.

— Радвам се да бъда на позната територия.

Мобилният телефон иззвъня. Тикнър го вдигна. Обаждаше се О'Мали.

— Къде се намирате? — попита О'Мали.

— На миля от моста Уошингтън.

— Дай газ.

— Защо? Какво е станало?

— Нюйоркската дирекция на полицията току-що е засякла колата на Сейдман — осведоми го О'Мали. — Паркирана е до парка „Форт Трайън“, на миля-миля и половина от моста.

— Знам — рече Тикнър. — Ще бъдем там за по-малко от пет минути.

Хеши си помисли, че всичко върви прекалено гладко.

Беше наблюдавал как доктор Сейдман напуска колата. Изчака. Никой друг не излезе от нея. Тогава заслиза надолу от старата кула на укреплението.

И тогава видя жената.

Спря се, наблюдавайки я как се насочва към асансьорите на метрото. С нея имаше двама мъже. В което нямаше нищо съмнително. Но след това, когато жената спринтира обратно сама, картината вече се промени.

От този момент нататък не я изпусна от поглед. Когато тя се шмугна в мрака, Хеши се запромъква към нея.

Той знаеше, че външността му буди страх. Знаеше също, че мозъчните му връзки не действат нормално. Не че му пукаше, което, както сам допускаше, се дължеше именно на изпортените му мозъчни връзки. Някои ще кажат, че Хеши е олицетворение на злото. Беше видял сметката на шестнайсет души през живота си, четиринайсет от които бе убивал бавно. Шестима мъже бе оставил живи, за да се каят горчиво.

Предполага се, че хора като Хеши не съзнават какво вършат. Че са недосегаеми за човешката болка. Но това не е вярно. Страданието на неговите жертви не му беше чуждо. Той знаеше що е болка. И разбираше любовта. Той обичаше Лидия. Обичаше я по начини, които повечето хора не биха могли да проумеят. Би убивал заради нея. Би умрял заради нея. Мнозина казват това за любимите си хора, но колцина са готови да го подложат на проверка?

Жената, скрита в мрака, беше с привързан за главата си бинокъл. Очила за нощно виждане. Хеши ги бе виждал по новините. Носеха ги войници, участващи в бойни действия. Фактът, че тя ги притежава, не означаваше непременно, че е ченге. Повечето бойна техника и военно оборудване можеха да се набавят от хора с достатъчно долари. Хеши я наблюдаваше. И да е ченге, и да не е, ако очилата работеха, тази жена щеше да бъде свидетел как Лидия извършва убийство.

Значи трябваше да я накара да млъкне.

Той пристъпваше бавно. Искаше да разбере дали жената разговаря с някого, дали има някаква радиовръзка с други единици. Но тя мълчеше. Хубаво. Може пък да действаше самостоятелно.

Беше на по-малко от три метра от нея, когато тялото ѝ замръзна. Жената ахна едва чуто. И Хеши разбра, че е време да я премахне.

Запристъпва бързо с грация, несъответстваща на теглото му. Плъзна ръка около лицето ѝ и затисна устата ѝ. Ръката му беше достатъчно грамадна да покрие и носа ѝ. Да прекъсне притока на въздух. Със свободната си ръка обхвана задната част на черепа ѝ. Притисна с две ръце.

След което, обхванал здраво главата ѝ, я повдигна от земята.

ГЛАВА 27

Някакъв звук ме накара да се спра. Обърнах се надясно. Стори ми се, че чух нещо там горе, на нивото на улицата. Помъчих се да видя какво е, но зрението ми трудно се нагаждаше след заслепяването от фенера. Дърветата също препречваха видимостта ми. Ослушах се за евентуално повторение на звука. Нищо. Шумът бе замрял. Всъщност нямаше значение. Тара трябваше да ме чака в края на тази пътека. Каквото и друго да се случва, това бе единственото важно нещо.

Концентрирай се, наложих си повторно. Тара, краят на пътеката. Останалото са само външни елементи.

Запристъпвах отново, дори не се обърнах назад, за да разбера каква е съдбата на сака с двата милиона. Това, както и всичко друго, освен Тара, не ме интересуваше. Опитах се наново да извикам във въображението си неясния образ, очерталия се от светлината на фенера силует, без да спирам крачка. Моята дъщеря. Сигурно беше ей там, само на няколко стъпки от мястото, накъдето крачех. Бях получил втори шанс да я спася.

Съсредоточи се върху това. Отделяй важното от несъщественото. Не позволявай нищо да те спре.

Продължих по пътеката.

Докато работеше във Федералното бюро за разследване, Рейчъл бе получила солидна подготовка по оръжия и ръкопашен бой. Беше научила много през месеците, прекарани в Куонтико. Знаеше, че истинският бой няма нищо общо с онова, което гледаме по телевизията. Като например правилото никога да не нанасяш висок ритник в лицето на противника. Никога да не изпробваш хватки, включващи обръщане с гръб към врага, завъртане, подскок — нищо такова.

Един успешен ръкопашен бой може да бъде пресечен съвсем лесно. Целиш се в уязвимите места на тялото. Носът е едно от тях —

обикновено предизвиква обилно сълзене у противника. Разбира се, и очите. Гърлото също е добро попадение — всеки, който е бил удрял там, знае как това може да прекърши волята му за борба. Слабините са очевидно място. Чували сме го неведнъж. Но слабините са трудна мишена, тъй като мъжът е склонен да ги пази. Те по-скоро са подходящи като заблуждаващ удар. Насочваш се към тях, след което се местиш към по-открити, незащитени участъци.

Има и други области — слънчевият сплит, ходилото, коляното. Но всички тези техники винаги включват някакъв проблем. По филмите един дребен опонент може да надвие по-едър. Но в живота не че е невъзможно, но когато жената е дребна колкото Рейчъл, а мъжът е толкова грамаден, колкото настоящият ѝ нападател, шансовете да излезе победител са нищожни. Ако нападателят знае какво върши, от нищожни шансовете се свеждат до нулеви.

Друг проблем за една жена е, че боят никога не протича както по филмите. Помислете за физическа разправа в някой бар, на спортно събитие или дори на игрището. Боят почти винаги свършва със счепкване на земята. По телевизията или на боксов ринг може участниците в боя да стоят прави и да си нанасят удари. В действителност единият събаря другия на земята, където се въргалят и се борят, без значение колко са тренирани. Ако борбата достигне този етап, Рейчъл никога не би успяла да надвие толкова огромен противник.

И накрая, макар Рейчъл да се бе упражнявала и тренирала в симулирани опасни ситуации — в Куонтико дори имаше „изкуствен град“ за целта, — тя никога преди не бе влизала във физическа разправа. Не беше подготвена за съпътстващата паника, за гъделичкащата, непредвидена безчувственост на краката, за начина, по който адреналинът се смесва със страха и подкопава силите.

Рейчъл не можеше да диша. Усещаше ръката върху устата си и, излязла извън себе си, реагира погрешно. Вместо веднага да ритне назад в опит да улучи коляното му, или да го настъпи с все сила по ходилото, Рейчъл се поддаде на инстинкта и използва двете си ръце, за да си освободи устата. Което не произведе никакъв ефект.

За секунди мъжът сложи ръка в основата на главата ѝ и я обхвана като в менгеме. Усещаше впитите му във венците ѝ пръсти. Ръцете му бяха толкова силни, че Рейчъл не се съмняваше, че може да смачка

черепа ѝ като черупка на яйце. Само че той не направи това, а я вдигна нагоре, при което шията ѝ понесе цялото опъване. Все едно ѝ късаше главата. Ръката върху устата и ноздрите ѝ спираше всякакъв въздух. Той я повдигна още по-нагоре, при което нозете ѝ се отлепиха от земята. Тя се вкопчи в китките му в отчаян опит да се измъкне, да намали опъването на шията. Ала не успяваше да си поеме въздух.

В ушите си чуваше грохот. Дробовете ѝ горяха. Краката ѝ риташа напосоки. Докосваха тялото му, но ударите им бяха толкова слаби и немощни, че той дори не си направи труда да им се противопостави. Бе приближил лицето си до нейното и тя долавяше дъха му. Очилата за нощно виждане само се бяха извъртели, без да паднат на земята, и ѝ пречеха да вижда.

Главата ѝ пулсираше от натиска. В отчаян опит да си припомни тренировките, Рейчъл впи нокти в специалната точка за натиск под палеца му. Никакъв ефект. Зарита още по-усилено. Пак нищо. Имаше нужда от въздух. Чувстваше се като мятане се на въдицата риба, чиито сили я напускаха, умирайки. Обзе я паника.

Пистолетът.

Можеше да се пресегне за него, стига да запази контрол достатъчно дълго, да събере кураж да освободи ръката си, да бръкне в джоба, да извади оръжието и да стреля. Това бе единственият ѝ шанс. Мозъкът ѝ бе замаян, съзнанието я напускаше.

Разбирайки, че черепът ѝ всеки момент ще експлодира, Рейчъл освободи лявата си ръка. Шията ѝ беше толкова опъната, че тя бе сигурна, че ще се скъса като гумена лента. Ръката ѝ напипа кобура. Пръстите ѝ докосваха пистолета.

Но мъжът забеляза движенията ѝ. Докато Рейчъл все още се мятане като парцалена кукла, той ѝ нанесе мощен удар с коляно в бъбреците. Болката експлодира като червена светкавица. Очите ѝ се подбелиха, но тя не се предаде. Продължаваше да напипва оръжието. Не му оставаше друг избор. Пусна я на земята.

Въздух.

Дихателните ѝ пътища най-сетне се освободиха. Опита се да възпре давенето, но дробовете ѝ настояваха на своето. Не успяваше да се удържи.

Облекчението ѝ обаче не продължи дълго. С едната си ръка мъжът пресече измъкването на пистолета. С другата ѝ нанесе саблен

удар по гърлото. Рейчъл отвори широко уста и се строполи. Мъжът грабна пистолета ѝ и го запрати настрани. Отпусна се тежко върху тялото ѝ. Малкото въздух, който бе събрала, отлетя. Той възседна гърдния ѝ кош и протегна ръце към гърлото ѝ.

Точно тогава полицейската кола профуча покрай тях.

Мъжът внезапно се надигна. Тя се опита да се възползва от ситуацията, но той просто бе прекалено грамаден. Той измъкна от джоба си мобилен телефон и го сложи пред устата си. Изхриптя шепнешком: „Край! Ченгета!“

Рейчъл се опита да помръдне, да направи нещо. Ала нямаше какво. Вдигна поглед навреме, за да види как мъжът свива юмрук и замахва. Помъчи се да се обърне настрани. Само че нямаше накъде.

Ударът блъсна главата ѝ в калдъръма, след което я обгърна мрак.

Когато Марк я подмина, Лидия се измъкна иззад храста зад гърба му с насочено оръжие. Целеше се в тила му с пръст върху спусъка. Викът „Край! Ченгета!“, който чу в слушалките, я стресна толкова, че едва не дръпна спусъка. Но умът ѝ работеше бързо. Сейдман продължаваше да се спуска по пътеката. Лидия видя всичко, при това ясно. Хвърли пистолета. Няма ли пистолет, няма доказателство за престъпление. Не можеха да свържат оръжието с нея, ако не е в ръцете ѝ. Като повечето пистолети, беше с изтрити номера. Естествено, тя беше с ръкавици — значи няма пръстови отпечатъци.

Но пък — умът ѝ продължаваше да работи на бързи обороти — какво ѝ пречеше да вземе парите?

Беше просто разхождаща се из парка млада гражданка. Нима не можеше да се натъкне случайно на сака? Ако я хванеха с него, просто щеше да се направи на добра самарянка. Щяла при първа възможност да го предаде на полицията. Това не е закононарушение. Нямаше риск.

Не и при мисълта, че вътре има два милиона долара.

Умът ѝ бързо прецени всички „за“ и „против“. Като помисли, направо си беше фасулско — взема парите; ако я хванат, какво толкова? Нямаше начин да бъде свързана с това престъпление. Беше захвърлила оръжието, както и клетъчния телефон. Разбира се, някой можеше да го открие. Но пак нямаше да води към нея или Хеши.

Долови шум. Марк Сейдман, който бе на около пет метра от нея, се спусна да бяга. Хубаво, никакъв проблем. Лидия се насочи към

парите. Хеши се появи иззад ъгъла. Лидия вървеше към него. Грабна сака без колебание.

Сетне двамата поеха надолу по пътеката и се стопиха в мрака.

Продължавах да вървя напред, препъвайки се. Очите ми взеха да се нагаждат, но им трябваша още няколко минути, за да започнат да ми служат. Пътеката се спускаше надолу. Беше покрита с дребни камъни. Мъчех се да не се спъвам. Пътят ставаше все по-стръмен и аз се оставих на инерцията да ме тласка, без да изглежда, че бягам.

От дясната си страна виждах стръмния сипей, който водеше към Бронкс. Ниско долу блещукаха светлини.

Дочух детски хленч.

Спрях се. Звукът не беше висок, но определено бе на малко дете. Долових шумолене. Детето изхленчи повторно. Вече по-надалеч. Шумоленето затихна, но чувах отчетливи стъпки по паважа. Някой тичаше. Тичаше с дете. Отдалечаваше се от мен.

Не!

Спуснах се в спринт. Далечните светлини хвърляха достатъчно светлина, за да не се отклонявам от пътя. Пред себе си съзрях заграждението от метална мрежа! Винаги е било затворено. Когато го достигнах, видях, че е срязано с клещи. Минах през него и отново се озовах на пътеката. Озърнах се наляво, откъдето се минаваше обратно за парка.

Нямаше никой.

По дяволите, какво се бе прецакало? Помъчих се да мисля рационално. Да се съсредоточа. Добре, ако аз се опитвах да избягам, накъде щях да поема? Елементарно. Щях да завия надясно. Пътеките бяха объркани, тъмни, ветровити. Лесно можеш да се скриеш в храсталаците. Натам би се запътил някой, отвлякъл дете. Спрях се само за миг с надеждата да дочуя звуци от дете. Не чух нищо такова. Но пък чух ясно как някой извика: „Хей!“ с неподправена изненада.

Извих глава. Звукът определено бе дошъл отдясно. Хубаво. Отново се спуснах да бягам, като оглеждах хоризонта за суичър. Нищо. Продължих да се спускам по хълма. Загубих опора и едва не се претърколих надолу. От времето, когато живеех из тези места, бях запомнил, че бездомниците намират подслон по склона край пътя,

където беше твърде стръмно за случайни пешеходци. Правеха, си заслон от клони в хралупите. Често ми се бе случвало да чуя силно шумолене, което едва ли идваше от катерица. Случвало се бе някой скитник да изскочи изневиделица — дългокос, с разчорлена брада и смрад, която се носи от него на талази. Имаше едно място недалеч оттук, където мъжките проститутки предлагаха услугите си на бизнесмени, слезли от влак „А“. В тази част тренирах джогинг в тихите часове на деня. Пътеката бе осеяна с използвани кондоми.

Продължих да тичам с наострени уши. Стигнах до разклонение на пътеката. Мамка му! Пак се запитах кой път беше по-заобиколен. Не знаех. Тъкмо се наках да завия отново надясно, когато дочух шум.

Прошумоляване в храста.

Без да се замислям, се гмурнах натам. Бяха двама мъже. Единият по делови костюм. Другият, много по-млад, беше по дънки, на колене. Бизнесменът изруга. Аз не се отдръпнах. Защото бях чул гласа му само преди секунди. Той беше извикал: „Хей!“

— Да сте виждали мъж и малко момиченце да минават оттук?

— Разкарай се на майната си...

Приблжих се към него и му зашлевих шамар.

— Виждал ли си ги?

На лицето му се изписа по-скоро шок, отколкото болка. Той посочи наляво.

— Натам. Той носеше детето на ръце.

Отново се хвърлих към пътеката. Добре. Значи са се насочили обратно към зелената площ. Ако продължат по този път, ще ги засека недалеч от мястото, където бях паркирал. Затичах се отново, размахал ръце. Подминах мъжките проститутки, насядали по зида. Един от тях, със синя кърпа на главата, улови погледа ми и ми направи знак да продължавам напред. Обърнах се и му благодарих с кимане. Не намалявах темпото. В далечината вече съзирах светлините на парка. Някъде там, докато преминаваше под уличен фенер, зърнах за част от секундата мъжа да носи Тара на ръце.

— Спри! — изкрещях. — Спрете го!

Но те вече бяха изчезнали.

Преглътнах и се затичах по пътеката, продължавайки да викам за помощ. Никой не реагира, нито ми отвърна. Когато достигнах

аванпоста, където влюбените обичаха да се любуват на гледката, отново мернах човека със суичъра. Тъкмо прескачаше зида в посока към гората. Спуснах се след него, но щом завих зад ъгъла, чух как някой извика: „Спри на място!“

Обърнах се назад. Беше ченге. С изваден пистолет.

— Стой!

— Той открадна детето ми! Натам!

— Доктор Сейдман?

Познатият глас идваше отдясно. Беше Ригън. Какво, по дяволите, правеше тук?

— Виж, просто ме следвай.

— Къде са парите, доктор Сейдман?

— Ти не разбираш — изломотих. — Те току-що прескочиха онзи зид.

— Кой?

Усетих се накъде отиват нещата. Две ченгета стояха с насочени пистолети. Ригън ме гледаше в упор, с кръстосани пред гърдите ръце. Тикнър се появи иззад него.

— Нека поговорим за това, става ли?

Не става. Те няма да стрелят. А и да стрелят, не ми пукаше. Тъй че хукнах да бягам. Те се спуснаха след мен. Ченгетата бяха по-млади и несъмнено в по-добра форма. Но аз бях с подпален вътрешен мотор. И не бях на себе си. Прескочих зида и се сурнах по склона. Ченгетата ме следваха, но се движеха по-несигурно, с нормално човешко внимание.

— Стой! — изрева онзи отново.

Дишах твърде учестено, за да мога да изкрещя някакво обяснение. Исках те да са около мен, но без да ме настигат.

Свих се на кълбо и се затъркалях надолу по хълма. Счупено стъкло се заплете в косата ми. Наоколо хвърчеше прахоляк. Почти ме давеше. Вече бях набрал инерция, когато гърдният ми кош се удари в някакъв пън. Чух как изкънтя на кухо. Задушавях се, останах почти без въздух, но продължих да се търкалям. Плъзгайки се на една страна, достигнах пътеката. Фенерите на ченгетата ме следваха по петите. Виждаха се, но бяха достатъчно далеч. Добре.

Вече на пътеката, извърнах очи първо надясно, после наляво. Нямах нито помен от мъжа с фланелата, нито от Тара. Опитах се

отново да преценя накъде може да са избягали. Нищо не измислих. Спрях се. Полицайте се приближаваха.

— Стой! — извика пак ченгето.

Шанс петдесет на петдесет.

Вече се канех да се спусна наляво и да се насоча обратно към мрака, когато зърнах младия мъж със синята кърпа, който ми беше кимнал преди. Този път той поклати глава и посочи в обратната на моята посока. Успях да кажа: „Благодаря“.

Може да ми е отвърнал нещо, но аз вече бях хукнал натам. Пак се закатерих, насочвайки се към същата ограда от метална мрежа, през която бях минал по-рано. Чух стъпки, но те бяха твърде далеч. Погледнах нагоре и отново зърнах фланелата. Беше застанал до светлините при стълбите на метрото. Май се опитваше да си поеме дъх.

Затичах се по-бързо.

Той също.

Деляха ни петдесетина метра. Но той носеше дете. Трябваше да успея да го догоня. Отново спринтирах. Същото ченге този път извика: „Спри!“, предполагам, за разнообразие. Адски се надявах да не решат да стрелят.

— Той се върна на улицата! — изкрещях. — Носи детето ми!

Не знам дали ме чуваха или не. Достигнах стълбите, които вземах по три нагоре. Отново се озовах извън парка, на „Форт Уошингтън Авеню“ при площад „Маргарет Корбин“. Погледнах към детската площадка пред себе си. Никакво движение. Огледах „Форт Уошингтън Авеню“ и забелязах някой да тича покрай гимназия „Майка Кабрини“, близо до църквата.

Умът понякога прави странни завои. Църквата „Кабрини“ беше една от най-сюрреалистичните атракции в цял Манхатън. Веднъж Зия ме завлече там на литургия, за да видя с очите си защо църквата представлява такъв интерес за туристите. Веднага схванах атракцията. Майка Кабрини бе починала през 1901 година, но балсамираните ѝ останки се съхраняваха в нещо като прозрачен блок, който бе олтарът. Свещениците провеждаха службата над нейното тяло-олтар. Не, не си го измислям. Същият специалист, който е съхранил тялото на Ленин в Русия, е работил и върху Майка Кабрини. Църквата е отворена за посетители. Дори си има магазин за сувенири.

Краката ми натежаха, но аз не спирах. Вече не чувах полицаите. Бързо се озърнах назад. Сигналните светлини бяха далеч от мен.

— Насам! — изкрещях. — До гимназия „Кабрини“!

Отново ударих на бяг. Стигнах до входа на църквата.

Беше заключен. Нямаше помен от фланела. Огледах се наоколо с широко отворени очи, обхванат от паника. Бях ги изгубил. Пропаднаха.

— Насам! — извиках с надеждата, че или полицията, или Рейчъл (или и двете) ще ме чуят.

Но сърцето ми изстина. Моят шанс. Моята дъщеря бе изчезнала отново. В гърдите си усещах тежест. Точно тогава чух запалването на колата.

Главата ми се стрелна надясно. Обходих улицата с поглед и се затичах. Някаква кола тъкмо потегляше. Беше на десетина метра пред мен. Хонда акорд. Запометих регистрационния номер, макар да знаех, че е напразно. Водачът все още правеше маневра за излизане от паркинга. Не можех да видя кой е. Но този път нямаше да го изпусна.

Хондата забърса бронята на предната колата и вече отпрашваше, когато сграбчих дръжката на шофьорската врата. Накрая и на мен да ми се усмихне щастие — вратата не беше заключена. Не е имал време в бързината.

В много кратък отрязък от време се случиха няколко неща. Когато задърпах вратата, за да я отворя, успях да погледна през стъклото. Действително беше човекът със суичъра. Той стисна вратата, за да не се отвори. Задърпах по-силно, при което тя се откряна на сантиметър. Мъжът натисна газта.

Опитах се да бягам с колата като по филмите. Проблемът е, че с кола не можеш да се надбягваш. Но аз не пусках.

Чували сте истории за хора, придобили свръхестествена сила при определени обстоятелства — например как иначе нормален човек успява да повдигне цяла кола, за да спаси затиснатите под нея любими хора. Не съм вярвал на подобни истории. Сигурно и вие.

Не казвам, че съм повдигнал колата. Но не я пусках. Вмъкнах пръсти и ги вкопчих в преградата между предното и задното стъкло, налагайки им да се превърнат в менгемета. Просто не пусках, без значение какво.

Държа ли се, дъщеря ми ще живее. Пусна ли се, дъщеря ми умира.

Никакво съсредоточаване. Никакво мислене. Уравнение просто като дишането. Мъжът с фланелата даде газ до дупка. Колата набра скорост. Отскочих с крака от земята, но нямаше на какво да ги закрепя. Те се плъзнаха надолу по задната врата и се удариха о паважа. Усетих, че кожата на глезените ми се обелва. Опитах се да си възвърна опората в тях. Не стана. Болката беше нечовешка, но без значение. Продължавах да стискам.

Знаех, че статуквото работи срещу мен. Не можех да се държа още дълго, независимо колко си го налагах. Опитах се да извърша маневра. Направих опит да се вмъкна в колата, но няхах достатъчно сили. Продължих да се държа с изпънати ръце. Направих повторен опит да отскоча. Тялото ми бе вече в хоризонтално положение, успоредно на земята. Разтегнах го докрай. Протегнах десния си крак, който се обви около нещо — антената на колата. Щеше ли да ме издържи? Едва ли. Лицето ми беше долепено до задното стъкло. Зърнах детската седалка за кола. Беше празна.

Обзе ме паника. Почувствах, че ръцете ми се изплъзват. Бяхме пропътували някъде към трийсетина метра. С притиснато към стъклото лице, при което носът ми отскачаше от него, с охлузено и очукано тяло, погледнах към детето на предната седалка и смазващата истина отпусна ръцете ми от прозореца на колата.

Пореден странен завой на мисълта. Беше класически лекарски — детето трябва да седи отзад. Хондата имаше странична въздушна възглавница за пътници. Дете под дванайсет години по никой начин не бива да седи отпред. Освен това малките деца трябва да се настаняват на подходяща седалка. Всъщност така беше според закона за пътищата. Возенето отпред извън такава седалка за кола... беше двойно небезопасно.

Смешна мисъл. Или естествена. Тъй или иначе, не тази мисъл ме изтръгна от борбата.

Мъжът с фланелата завъртя волана надясно. Чух свистенето на гумите. Колата подскочи и пръстите ми се изплъзнаха. Вече не се държах за нищо. Носеше ме въздухът. Приземих се тежко като камък. Тялото ми занесе по паважа. Чух полицейските сирени зад себе си. Сигурно ще продължат по петите на хондата акорд, помислих си аз. Което вече нямаше да е от значение. Бях успял да хвърля бегъл поглед — достатъчен, за да знам истината.

Детето в колата не беше дъщеря ми.

ГЛАВА 28

Отново бях в болница — този път „Ню Йорк Презбайтириън“. Още не ми бяха направили рентгенова снимка, но бях напълно сигурен, че ще установят счупено ребро, за което не може да се направи нищо друго, освен да те натъпчат с обезболяващи. Щеше да боли, което не беше страшно. Вече бях претръпнал. На десния си крак имах дълбока рана. Като нахапване от акула. Кожата и на двата ми лакътя беше обелена. Нищо от това нямаше значение.

Лени пристигна за рекордно време. Исках да е тук, тъй като не бях сигурен как да се справя с положението. Отначало бях почти убеден, че имам грешка. Децата се променят, нали? Не бях виждал Тара от шестмесечната ѝ възраст. За такъв период доста се израства. От една шепа човече, вече можеше да върви. Все пак се бях вкопчил в движеща се кола — бях успял да хвърля само най-бегъл поглед.

Само че знаех.

Детето на предната седалка на колата приличаше на момченце. И беше по-скоро тригодишно, отколкото двегодишно. Кожата, пък и косата му бяха просто твърде светли.

Това не беше Тара.

Давах си сметка, че Тикнър и Ригън имат въпроси към мен. Исках да им съдействам. Исках да узная как, по дяволите, бяха научили за даването на откупа. Все още не бях виждал и Рейчъл. Питях се дали е в сградата. И каква бе съдбата на парите от откупа, на хондата акорд, на мъжа с фланелата. Дали го бяха заловили? Той ли беше отвлякъл дъщеря ми първоначално? Или и първото даване на откупа е било измама? И ако е така, как се вписваше в играта сестра ми Стейси?

Накратко, бях объркан. Влезе Лени, известен още като Куджо.

Вмъкна се през вратата по раздърпани панталони в цвят „каки“ и розова риза „Лакост“. Погледът му бе стреснат и ошашавен, както едно време в детството. Подмина медицинската сестра и приближи леглото ми.

— Какво става, по дяволите?

Канех се да му дам подробен отчет, когато Лени ме спря с вдигнат пръст. Обърна се към сестрата и я помоли да излезе. Щом останахме сами, той ми кимна да продължа. Започнах от срещата ми с Едгар в парка, после обаждането ми до Рейчъл, нейното пристигане, подготовката на електронната техника, обаждането за откупа, предаването на откупа, екшъна с колата. Върнах се назад и му казах за компактдиска. Лени ме прекъсваше — той винаги прекъсваше, — но не колкото друг път. Видях, че по лицето му премина нещо като сянка, и навярно — не че искам да се задълбочавам чак толкова — тя се дължеше на обидата, че не съм му се доверил. Изражението му не трая дълго. Полека-лека се съвзе.

— Има ли вероятност Едгар да те прави на луд? — запита той.

— С каква цел? Той е, който изгуби четири милиона долара.

— Не и ако го е инсценирал.

Аз се намръщих.

— Не виждам смисъла.

Това не се хареса на Лени, но и той нямаше логичен отговор.

— И къде е Рейчъл сега?

— Не е ли тук?

— Не мисля.

— В такъв случай не знам.

Помълчахме.

— Може да се е върнала у нас — предположих.

— Да — каза Лени. — Може би.

Но в гласа му липсваше дори капчица убеденост.

Тикнър бутна вратата със замах. Тъмните очила бяха кацнали върху бръснатата му глава — нещо, което намирах за смущаващо. Ако наведеше глава и върху долната част на темето му имаше изрисувана уста, щеше да изглежда като второ лице. По петите с танцова стъпка „хип-хоп“ го следваше Ригън. Но може само така да ми се е сторило заради козята брадичка. Тикнър взе думата пръв.

— Знаем за искането на откупа — заяви той. — Знаем, че твоят тъст ти е дал още два милиона. Известно ни е, че днес си посетил частната детективска агенция НКДУ и си искал паролата на един компактдиск, който е принадлежал на починалата ти съпруга. Знаем, че

си бил с Рейчъл Милс и че тя не се е върнала във Вашингтон, както си съобщил на Ригън по-рано. Тъй че това можем да го пропуснем.

Тикнър се приближи към мен. Лени го наблюдаваше, готов да му се нахвърли. Ригън кръстоса ръце и се подпря на стената.

— Та да започнем с парите за откупа — продължи Тикнър. — Къде са?

— Не знам.

— Някой взе ли ги?

— Не знам.

— Как така не знаеш?

— Той ми каза да ги сложа на земята.

— Кой „той“?

— Похитителят. Който се обаждаше по мобилния телефон.

— Къде пусна парите?

— В парка. На пътеката.

— И после какво?

— Той ми каза да тръгна напред.

— А ти?

— Така и направих.

— После?

— Тогава чух детски плач и някой започна да тича. След това всичко се обърка.

— А парите?

— Казах ти. Не знам какво стана с парите.

— А Рейчъл Милс? — поиска да узнае Тикнър. — Тя къде е?

— Не знам.

Погледнах към Лени, но в момента той изучаваше лицето на Тикнър. Аз изчаках.

— Ти ни излъга за завръщането й във Вашингтон, нали така? — запита Тикнър.

Лени сложи ръка на рамото ми.

— Хайде да не почваме да изопачаваме изявленията на клиента ми.

Тикнър изгледа Лени сякаш беше лайно, плъоснало се от тавана. Лени му отвърна с невъзмутим поглед.

— Казал си на инспектор Ригън, че госпожица Милс пътува обратно за Вашингтон, нали така?

— Казах, че не знам къде е — поправих го. — Казах, че може да си е заминала обратно.

— А къде беше тя през това време?

Лени предупреди:

— Не отговаряй.

Дадох му да разбере, че всичко е наред.

— Беше в гаража.

— Защо не си казал това на инспектор Ригън?

— Защото се подготвихме за даването на откупа. Не искахме нищо да ни бави.

Тикнър кръстоса ръце.

— Нещо не разбирам.

— Тогава задай друг въпрос — сряза го Лени.

— Защо Рейчъл е замесена в предаването на откупа?

— Тя ми е отдавнашна приятелка — отвърнах. — И знаех, че е била специален агент на ФБР.

— Аха — загря Тикнър, — значи си смятал, че опитът й може да ти е от помощ.

— Да.

— И не се обади на инспектор Ригън, нито на мен?

— Правилно.

— Защото?

Лени не се стърпя.

— Много добре знаеш защо.

— Казах ми да няма никакви ченгета — поясних, — както и миналия път. Не исках да рискувам отново. Затова се обадох на Рейчъл.

— Разбирам — Тикнър погледна към Ригън, който се направи на разсеян. — Избрал си нея, защото е била федерален агент?

— Да.

— И защото вие двамата — Тикнър направи неопределен жест с ръка — сте били близки.

— Много отдавна.

— А вече не сте?

— Не. Вече не.

— Хмм, вече не — повтори Тикнър. — И въпреки това си избрал да й се обадиш по въпрос, засягащ живота на детето ти. Интересно.

— Радвам се, че мислиш така — вметна Лени. — Впрочем намекваш ли нещо?

Тикнър не му обърна внимание.

— Кога за последно си виждал Рейчъл Милс преди днес?

— Какво значение има? — обади се Лени.

— Просто ми отговори на въпроса, ако обичаш.

— Не преди да знаем... — обади се Лени.

Този път аз хванах ръката му. Разбрах какво правеше. Автоматично бе влязъл в ролята си на опонент. Оценявах го, но исках да приключа с това, колкото е възможно по-бързо.

— Преди около месец.

— При какви обстоятелства?

— Случайно се сблъсках с нея в „Стоп-енд-Шоп“ на „Нортуд Авеню“.

— Сблъскал си се?

— Да.

— Искаш да кажеш чисто съвпадение? Без да си знаел, че тя ще се появи там като гръм от ясно небе?

— Да.

Тикнър отново се извърна и погледна Ригън. Ригън не шаваше. Дори не поглаждаше брадичката си.

— А преди това?

— Какво преди това?

— Преди да се „сблъскате“ — Тикнър изплю думите с неприкрит сарказъм — с госпожица Милс в „Стоп-енд-Шоп“, кога си я виждал за последно?

— Когато учихме в колежа — отвърнах.

Тикнър отново стрелна към Ригън поглед, преливащ от неверие. Когато се обърна към нас, очилата паднаха на очите му. Пак ги вдигна на челото си.

— Значи, доктор Сейдман, единственият случай, когато си виждал Рейчъл след колежа, е този в супермаркета?

— Точно това казвам.

За момент Тикнър като че ли загуби дар слово. Лени имаше вид на човек, който има какво да добави, но си държеше езика зад зъбите.

— Разговаряли ли сте двамата по телефона? — не отстъпваше Тикнър.

— Преди днес?

— Да.

— Не.

— Нито веднъж? Никога не си й се обаждал по телефона преди днешния ден? Даже докато сте били гаджета?

Лени се намеси:

— Що за въпрос, за бога?

Тикнър изви рязко глава към Лени.

— Някакъв проблем ли има?

— Да, въпросите ти са кретенски.

Отново си размениха кръвнишки погледи. Аз наруших мълчанието.

— Не съм разговарял с Рейчъл по телефона, откакто бях в колежа.

Тикнър се обърна към мен. Изражението му вече бе открито скептично. Погледнах зад гърба му към Ригън. Той кимаше на себе си. Използвах моментното им объркване в опит да ги настъпя.

— Открихте ли мъжа и детето в хондата акорд?

Тикнър премисли въпроса ми за момент. Пак се извърна към Ригън, който сви рамене, все едно казваше: „Давай, защо не?“

— Намерихме колата изоставена на Бродуей до 145-а улица. Била е открадната няколко часа преди това. — Тикнър извади бележника си, без обаче да го поглежда. — Когато те засякохме в парка, ти започна да крещиш нещо за дъщеря си. Смяташ ли, че тя е била детето в колата?

— Тогава мислех така.

— Но вече не?

— Не — казах. — Не беше Тара.

— Кое те разубеди?

— Видях го. Момченцето имам предвид.

— Било е момченце?

— Според мен, да.

— Кога го видя?

— Когато скочих върху колата.

Тикнър разпери ръце.

— Защо не започнеш от самото начало и не ни кажеш какво точно се случи?

Разказах им същото, каквото и на Лени. Ригън не се отмести от стената нито за миг. Все още не бе произнесъл нито думичка. Стори ми се необичайно. Докато говорех, Тикнър ставаше все по-възбуден. Кожата по гладко избръснатата му глава се изопна и очилата на темето му взеха да се смъкват надолу. Не спираше да ги намества. Видях, че слепоочията му пулсират. Беше стиснал челюсти.

Когато свърших, той произнесе:

— Ти лъжеш.

Лени се провря между леглото ми и Тикнър. За миг ми се стори, че ще се сбият, което, право да си кажа, нямаше да е добре за Лени. Но Лени не отстъпи и на сантиметър. Това ми напомни за случката от трети клас, когато Тони Меруло се сби с мен. Лени застана между нас, изправи се смело срещу Тони и изяде пердаха.

И сега се беше изправил срещу по-едър от него мъж и носовете им почти се допираха.

— Какво, по дяволите, ти става, агент Тикнър?

— Твоят клиент е лъжец.

— Господа, този разпит приключи. Напуснете.

Тикнър наведе глава и опря чело о челото на Лени.

— Разполагаме с доказателство, че лъже.

— Нека да го видим — настоя Лени, после добави: — Не, почакайте, няма нужда. Не искам да го виждам. Арестувате ли клиента ми?

— Не.

— Тогава разкарай жалкия си задник от болничната стая. Аз се намесих:

— Лени!

Лени продължи със зверския поглед към Тикнър, за да подчертае, че не е изплашен, след което се обърна към мен.

— Дай да приключим с това още сега — настоях.

— Опитва се да те обеси с този разпит.

Свих рамене, понеже всъщност не ме интересуваше. Мисля, че Лени разбра. Отстъпи назад. Кимнах към Тикнър да кара нататък.

— Виждал си Рейчъл преди днешния ден.

— Казах ти...

— Ако не си се виждал или говорил с Рейчъл Милс, как тогава си разбрал, че тя е била федерален агент?

Лени се разсмя. Тикнър се завъртя на пета.

— На какво се смееш?

— Защото, тъпако, жена ми и Рейчъл Милс са приятелки.

Това го обърка.

— Какво?

— Жена ми и аз поддържаме непрекъснато връзка с Рейчъл. Ние ги запознахме навремето. — Лени отново се разхили. — Това ли ти е доказателството?

— Не, не ми е това доказателството — сръза го Тикнър, вече отбранително. — Разказът ти за получаването на обаждане за откуп, за това, че уж си се свързал със старо гадже, да не си мислиш, че ще мине?

— Защо? — попитах аз. — Какво, според теб, се е случило?

Тикнър не отвърна.

— Смяташ, че аз съм го извършил, така ли? Че това е поредният сложно изпитан план да пипна още два милиона долара от тъста ми?

Лени се опита да ме възпре.

— Марк...

— Не, чакай да се доизкажа. — Опитвах се да въвека Ригън в разговора, но той продължаваше да се разсейва, тъй че впих погледа си в Тикнър. — Наистина ли смяташ, че аз съм режисирал това? Че тогава защо ще минавам през всичките тези машинации с някаква си среща в парка? Откъде бих могъл да знам, че ще ме проследите дотам — по дяволите, все още не съм разбрал как сте го сторили. Защо ще се пъна да скачам върху някаква кола по този начин? Защо просто да не взема парите и да ги скрия, а сетне да скалъпя някаква история за пред Едгар? Ако съм разигравал постановка, аз ли съм наел онзи мъж с фланелата? Защо? Защо да включвам още някого, че и крадена кола? Не виждаш ли, че е неправдоподобно?

Пак хвърлих поглед към Ригън, който не клъвна.

— Инспектор Ригън?

Но той каза само:

— Не си пряк с нас, Марк.

— Защо? — попитах. — Защо да не съм пряк с вас?

— Твърдиш, че преди днешния ден не сте разговаряли с госпожица Милс по телефона от колежанските години.

— Да.

— Разполагаме с извадка от телефонните разговори, Марк. Три месеца преди жена ти да бъде убита, е проведен телефонен разговор от дома на Рейчъл до твоя дом. Искаш ли да обясниш това?

Обърнах се за помощ към Лени, но той само ме фиксираше с поглед. Нищо не разбирах.

— Виж — казах, — имам номера на мобилния телефон на Рейчъл. Нека ѝ се обадим и да разберем къде е.

— Направи го — натърти Тикнър.

Лени вдигна слушалката на болничния телефон до леглото ми. Дадох му телефонния номер. Видях, че го набра, без все още да разбирам какво става. Телефонът звънна шест пъти, преди да чуя гласа на Рейчъл, който казваше, че не може да отговори на повикването и да ѝ оставя съобщение. Така и направих.

Ригън най-сетне се отлепи от стената. Примъкна един стол до леглото ми и седна.

— Марк, какво знаеш за Рейчъл Милс?

— Достатъчно.

— В колежа сте били двойка?

— Да.

— Колко дълго?

— Две години.

Той разпери ръце с широко отворени очи.

— Разбираш ли, ние с агент Тикнър все още не сме наясно защо си ѝ се обадил. Добре, били сте гаджета преди време. Но ако не сте имали контакт помежду си — той сви рамене, — защо точно на нея?

Колебаех се как да се изразя и избрах прекия път.

— Още я чувствам близка.

Ригън кимна, сякаш това обясняваше много неща.

— Знаеше ли, че е била омъжена?

— Шерил, жената на Лени, ми каза.

— А знаеше ли, че съпругът ѝ е бил застрелян?

— Научих това едва днес. — Сетне, давайки си сметка, че минаваше полунощ, се поправих. — Тоест вчера.

— Рейчъл ли ти каза?

— Шерил ми каза. — Думите на Ригън от вечерната му визита в жилището ми се върнаха в ума ми. — А после лично ти ми каза, че тя го е застреляла.

Ригън погледна към Тикнър, който произнесе:

— Госпожица Милс споменавала ли ти го е?

— Кое, че тя е застреляла съпруга си?

— Да.

— Майтапиш се, нали?

— Значи не го вярваш, така ли?

Лени се намеси.

— Какво значение има дали вярва?

— Тя си е признала — вметна Тикнър.

Хвърлих поглед към Лени, който погледна встрани. Опитах се да се надигна още малко.

— Тогава защо не е в затвора? — контрирах.

По лицето на Тикнър премина мрачна сянка. Ръцете му се свиха в юмруци.

— По нейните твърдения стрелбата е била случайна.

— А вие не го вярвате?

— Станало е при стрелба право в целта от късо разстояние.

— Тогава отново питам — защо не е в затвора?

— Не съм в течение на всички подробности — заяви Тикнър.

— Какво ще рече това?

— Със случая се е занимала местната полиция, не ние — обясни Тикнър. — Решили са да го прекратят.

Не съм нито ченге, нито кой знае какъв психолог, но дори аз виждах, че Тикнър укрива нещо. Извърнах поглед към Лени. Лицето му беше безизразно, което, естествено, изобщо не беше в негов стил. Тикнър отстъпи на крачка от леглото. Мястото му се зае от Ригън.

— Казваш, че все още чувстваш Рейчъл близка? — подхвана той.

— На този въпрос беше отговорено — вметна Лени.

— Продължаваш ли да я обичаш?

Лени не допусна въпросът да мине без коментар.

— Сега пък на Ан Ландърс ли се правиш, инспектор Ригън? Какво общо има всичко това с дъщерята на моя клиент?

— Изтърпи ме.

— Не, инспекторе, няма да те изтърпя. Въпросите ти са пълна глупост. — Отново поставих ръка върху рамото на Лени. Той се обърна към мен. — Искат да им кажеш „да“, Марк.

— Знам това.

— Надяват се да използват Рейчъл като мотив за убийството на жена ти.

— И това знам. — Погледнах към Ригън. Припомних си усещането, когато за пръв път срещнах Рейчъл в „Стоп-енд-Шоп“.

— Още ли мислиш за нея? — запита Ригън.

— Да.

— А тя още ли мисли за теб?

Лени нямаше намерение да се предаде така лесно.

— Откъде, по дяволите, може да знае това?

— Боб? — За пръв път се обръцах към Ригън на малко име.

— Да.

— Какво се опитваш да постигнеш с това?

Ригън заговори тихо, почти съзаклятнически:

— Нека те попитам още веднъж — преди случката в „Стоп-енд-Шоп“, виждал ли си Рейчъл Милс, откакто скъсахте в колежа?

— Мили боже — въздъхна Лени.

— Не.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Не е имало никакви контакти?

— Дори не са си пращали бележчици в учебната зала — подхвърли Лени. — Хайде стига най-сетне!

Ригън се отдръпна от мен.

— Посетил си частна детективска агенция в Нюарк да питаш за някакъв компактдиск.

— Да.

— Защо точно днес?

— Май не те разбирам.

— Жена ти е мъртва от година и половина. Откъде този внезапен интерес към компактдиска?

— Току-що го открих.

— Кога?

— Онзи ден. Беше скрит в мазето.

— Значи не си имал представа, че Моника е наемала частен детектив?

Отне ми известно време, за да отговоря. Замислих се какво бях научил след смъртта на красивата си съпруга. Тя посещаваше

психиатър. Беше наела частен детектив. Беше скрила откритите от него факти в мазето. Аз си нямах представа. Замислих се за моя живот, за любовта към работата ми, за желанието ми да продължа да пътувам. Разбира се, че обичах дъщеря си. Гуках ѝ, не можех да повярвам, че ми се е случило подобно чудо. Бих умрял и убил, за да я защита. Но трябваше ли да си сложа ръка на сърцето, си давах сметка, че не бях приел всички промени и жертви, които тя донесе в живота ми. Какъв съпруг бях? И какъв баща?

— Марк?

— Не — произнесох тихо. — Не знаех, че е наела частен детектив.

— Имаш ли представа защо го е направила?

Поклатих глава. Ригън се отдръпна. Тикнър извади кафява папка.

— Какво е това? — запита Лени.

— Съдържанието на компактдиска. — Тикнър се взря в мен за пореден път. — Никога не си виждал Рейчъл, така ли? Освен онзи път в супермаркета?

Не си направих труда да отговоря.

Без предисловия Тикнър измъкна една снимка и ми я подаде. Лени побърза да си сложи тесните като полумесеци очила за четене и се надвеси над рамото ми. Повдигна глава, за да погледне надолу. Снимката беше черно-бяла. Беше на болницата „Вали“ в Риджуд. Отдолу беше отпечатана дата. Снимката бе направена два месеца преди стрелбата.

Лени се намръщи.

— Осветлението е добро, но не съм убеден в цялостната композиция.

Тикнър пропусна сарказма му.

— Вие работите там, нали, доктор Сейдман?

— Да. Там имаме офис.

— Ние?

— Партньорката ми и аз. Зия Леру.

Тикнър кимна.

— В долния край е отпечатана дата.

— Да, виждам.

— Ти беше ли в офиса на тази дата?

— Наистина нямам представа. Трябва да проверя в календара си.

Ригън посочи нещо до входа на болницата.

— Виждаш ли тази фигура тук?

Вгледах се по-внимателно, но не можах да разгадая кой знае колко.

— Всъщност не.

— Просто обърни внимание на дължината на палтото, става ли?

— Добре.

Тогава Тикнър ми подаде втора моментална снимка. За нея фотографът бе използвал увеличителен обектив. Тъгълът бе същият. Вече ясно се виждаше лицето с палтото. Беше с тъмни очила, но не можех да я сбъркам. Това бе Рейчъл.

Хвърлих поглед към Лени и видях, че и върху неговото лице се е изписала изненада. Тикнър извади поредна снимка. Сетне още една. Всичките бяха направени пред болница „Вали“. На осмата Рейчъл влизаше в болницата. На деветата, направена час по-късно, тя излизаше през същата врата.

Отначало умът ми не успяваше да обхване значението им. Бях се превърнал в кълбо от недоумение. Нямах време да асимилирам. Лени също бе смаян, но се свърза пръв.

— Напуснете — нареди той.

— Не искаш ли първо да дадеш обяснение за тези снимки?

Исках да споря, но бях прекалено зашеметен.

— Напуснете — повтори Лени, този път по-категорично. — Напуснете веднага.

ГЛАВА 29

Надигнах се в леглото.

— Лени?

Той се увери, че вратата е затворена.

— Да — каза той. — Те смятат, че ти си го извършил. Внимавай, според тях с Рейчъл сте го извършили заедно. Били сте любовници. Тя е убила съпруга си — не знам дали мислят, че и ти си замесен — и след това убивате Моника, направили сте Бог знае какво с Тара, а накрая измисляте плана да одерете здравата баща й.

— Това не е логично — изтъкнах.

Лени мълчеше.

— Аз бях застрелян, не помниш ли?

— Знам.

— Значи какво излиза — мислят, че съм се застрелял?

— Не зная. Но повече не бива да разговаряш с тях. Вече разполагат с доказателство. Ти можеш да отричаш връзката си с Рейчъл колкото си щещ, но Моника е имала достатъчно подозрения, за да наеме частен детектив. Сетне, за бога, сам се сети какво става. Частният детектив й доставя материала. Той прави снимките и ги дава на Моника. След което жена ти е мъртва, детето ти изчезва, а баща й е вътре с два милиона. Да се върнем назад година и половина. Баща й е вътре с други два милиона, а ти и Рейчъл лъжете, че не сте били заедно.

— Не лъжем. — Лени не ме поглеждаше. — А какво ще кажеш за всичко, което обяснявах досега? Че никой не е луд да се набутва в такава сложна дандания? Можех просто да отмъкна парите от откупа, нали? Защо ми е да наемам онзи с колата и хлапето? Ами сестра ми? Да не би да си мислят, че и нея съм убил?

— Снимките — произнесе тихо Лени.

— Изобщо не съм знаел за тях.

Той избягваше погледа ми, което обаче не му попречи да се върне към детството ни: „Да, бе“.

— Не, наистина нищо не знаех за тях.

— Действително ли не си я виждал освен онзи път в супермаркета?

— Разбира се, че не. Много добре знаеш. Нямах да го скрия от теб.

Той дълго обмисля това мое твърдение.

— Би могъл да го скриеш от Лени приятеля.

— Не, нямаше. Но дори и да го бях скрил, няма начин да го скрия от Лени адвоката.

Гласът на Лени беше тих.

— Не каза на никого от нас за предаването на откупа.

Ето какво било.

— Не искахме да се раздухва, Лени.

— Разбирам. — Само че не разбираше. Не го обвинявам. — Още нещо. Как откри компактдиска в мазето?

— Дайна Левински беше у нас.

— Дайна Кифлата?

— Да, никак не ѝ е било лесно — изтъкнах. — Даже нямаш представа.

Лени само махна с ръка на моето съчувствие.

— Не разбирам. Какво е правила у вас?

Разказах му историята. Лени взе да прави физиономии. Когато свърших, аз бях този, който попита: „Какво?“

— Казала ти е, че вече е по-добре? Че е омъжена?

— Да.

— Това са глупости.

Спрях се.

— Откъде знаеш?

— Върша адвокатски услуги на леля ѝ. От осемнайсетгодишна Дайна Левински ту влиза, ту излиза от лудници. Даже преди няколко години е излежала някакъв срок за нападение в раздразнено състояние. Никога не се е омъжвала. Съмнявам се и да е имала самостоятелна изложба.

Не знаех какво да мисля. Изражението на лицето ѝ не ме напускаше — как цветът му се изцеди, когато произнесе: „*Ти знаеш кой те простреля, нали, Марк?*“

Какво, по дяволите, имаше предвид с това?

— Трябва да обмислим това внимателно — обади се Лени, потривайки брада. — Ще направя проверка при някои от моите източници и ще видя какво мига да науча. Обади ми се, ако нещо изникне, става ли?

— Да, добре.

— И ми обещавай да не обелваш повече нито дума пред тях. Има голяма вероятност да те арестуват. — Той вдигна ръка, преди да запротестирам. — Разполагат с достатъчно улики да те арестуват, а дори и да те осъдят. Вярно е, че не всички подробности са напасвани, но си помисли за случая Скейкъл. При него разполагаха с по-малко доказателства и пак го осъдиха. Тъй че, ако отново се върнат тук, обещавай да не казваш нито дума.

Обещах, тъй като за пореден път органите на реда бяха на погрешна следа. Сътрудниченето ми с тях нямаше да ми помогне да открия дъщеря си. А това бе основното. Лени ме остави сам. Помолих го да загаси лампите. Той ги загаси, но стаята не стана тъмна. Болничните стаи никога не тънат в пълен мрак.

Опитах се да проумея какво се случва. Тикнър бе отнесъл тези необясними снимки със себе си. Щеше ми се да ги бе оставил. Исках да ги разгледам отново, защото независимо как подреждах картината, тези снимки на Рейчъл в болницата не се връзваха с нищо. Дали бяха действителни? Имаше голяма възможност да се подправени, особено в днешната дигитална епоха. Дали бе просто „рязане“ и „залепване“? Мислите ми отново отплуваха към Дайна Левински. Какво означаваше онова нейно необичайно посещение? Защо ме бе попитала дали съм обичал Моника? Защо смяташе, че знам кой ме е застрелял? Размишлявах върху всичко това, когато вратата се отвори.

— Това ли е стаята на жребеца лекар? — Беше Зия. — Здравсти.

Тя влезе и посочи с жест излегналата се по гръб моя фигура.

— Това ли е причината да отсъстваш от работа?

— Предната нощ бях на дежурство, не помниш ли?

— Помня.

— Съжалявам.

— Затуй пък на мен ми вдигнаха задника от леглото и прекъснаха един особено еротичен сън. — Зия посочи с палец към вратата. — Онзи голям черен мъжага в коридора.

— Онзи с черните очила върху бръснатата глава?

— Точно той. Ченге ли е?

— Агент на ФБР.

— Има ли шанс да ни запознаеш? Като компенсация за прекъснатия сън?

— Ще се пробвам, преди да ме е арестувал.

— И после може.

Усмихнах се. Зия седна на ръба на леглото. Разказах ѝ какво се бе случило. Тя не ми предложи своя теория. Не ми зададе никакви въпроси. Просто слушаше, заради което я обичах.

Тъкмо бях стигнал до онази част, където се оказах заподозрян, и то не на шега, когато мобилният ми телефон започна да звъни. И двамата се стреснахме поради лекарския ни тренинг. В болница мобилни телефони не се допускат. Бързо се пресегнах и го долепих до ухото си.

— Марк?

Беше Рейчъл.

— Къде си? — попитах.

— По следите на парите.

— Какво?

— Те направиха точно това, което си мислех — изтърсиха сака, но не забелязаха радиомаяка в пачката с парите. В момента съм се насочила към „Харлем Ривър Драйв“. Те са на около миля пред мен.

— Трябва да говорим.

— Откри ли Тара?

— Беше измама. Успях да видя хлапето, което водеха със себе си. Не беше дъщеря ми.

Настъпи пауза.

— Рейчъл?

— Закъсах, Марк.

— Какво искаш да кажеш?

— Бях пребита. В парка. Добре съм, но се нуждая от помощта ти.

— Чакай малко. Колата ми е още там. С какво ги преследваш?

— Забеляза ли една камионетка на „Общински паркове“, паркирана на кръга?

— Да.

— Откраднах я. Това е стар ван, лесно може да се запали на късо. Прецених, че няма да открият липсата ѝ до сутринта.

— Те мислят, че ние сме го извършили, Рейчъл. Че сме имали връзка, или нещо подобно. Откриха снимките на компактдиска. На тях си ти пред болницата, в която работя.

Настъпи статично заглъхване на мобилния.

— Рейчъл?

— Къде си? — попита тя.

— В „Ню Йорк Презбайтириън“.

— Добре ли си?

— Бинтован. Но съм добре, да.

— Ченгетата там ли са?

— Че и федералните отгоре. Един на име Тикнър. Познаваш ли го?

Произнесе тихо „да“. Сетне:

— Как искаш да продължиш?

— Какво искаш да кажеш?

— Искаш ли да ги преследваш? Или искаш да се обърнеш към Тикнър и Ригън?

Исках я отново тук при мен. Исках да я питам за онези снимки и за телефонния разговор до дома ми.

— Не съм сигурен дали има значение — казах. — Ти беше права от самото начало. Всичко е било измама. Навярно са използвали чужда коса.

Ново статично заглъхване.

— Какво?

— Разбираш ли нещо от ДНК? — попита ме тя.

— Не много.

— Нямам време да ти го обясня, но ДНК анализът се извършва пласт по пласт. Сравняват се неща за евентуално съвпадение. Отнема най-малко двайсет и четири часа, преди да може да се каже със сигурност, че съществува сходство.

— Е, и?

— Тъй че току-що говорих с моя човек от лабораторията. Имали сме на разположение едва осем часа. Но на този етап вторият комплект косми, които са били у Едгар...

— Какво?

— Те отговарят на твоите. — Не бях сигурен, че съм чул правилно. Рейчъл изпусна въздишка. — С други думи, той не изключва

ти да си бащата. Дори обратното.

Едва не изпуснах телефона. Зия видя това и се приближи към мен. Заобмислях възможностите си. Тикнър и Ригън никога няма да ми повярват. Няма да ме пуснат да си тръгна. Вероятно ще ме арестуват. В същото време, ако им кажа това, може би ще успея да докажа невинността ни. От друга страна, да доказвам невинността си беше нелепо.

Имаше ли шанс дъщеря ми да е жива?

Това бе единственият въпрос в пъзела. Ако беше жива, тогава трябва да прибегна до първоначалния ни план. Да се доверя на властите, особено при техните подозрения, нямаше да свърши работа. Ами ако действително имаше къртица, както пишеше в бележката за откупа? В момента който и да бе задигнал сака с парите, нямаше представа, че Рейчъл е по следите му. Но какво би станало, ако се включат и ченгетата, и федералните? Нямаше ли похитителите да побягнат в паника? Да извършат нещо прибързано?

Имаше и още нещо, на което следваше да обърна внимание — още ли имах доверие в Рейчъл? Тези снимки бяха разклатили вярата ми. Вече не знаех в какво да вярвам. Ала в крайна сметка няха друг избор, освен да се отнеса към съмненията си като отвличащи вниманието. Трябваше да се фокусирам в едничката цел — Тара. Кое би ми дало най-добрата възможност да открия какво всъщност се бе случило с нея?

— Зле ли си пострадала? — попитах.

— Можем да се справим, Марк.

— В такъв случай тръгвам.

Затворих телефона и погледнах Зия.

— Трябва да ми помогнеш да се измъкна оттук.

Тикнър и Ригън седяха в „лекарската зала“ в края на коридора. „Зала“ изглеждаше нелепо име за това опърпано помещение с телевизор със стайна антена тип „заешки уши“. В ъгъла имаше минихладилник. Тикнър го отвори. Вътре се мъдреха два сандвича в кафяви пликове с надписани върху тях имена, което му напомни за първоначалното училище.

Тикнър се отпусна върху канапетото с изчерпани сили.

— Мисля, че е време да го арестуваме.

Ригън не отвърна.

— Нещо много си се умълчал, Боб. За какво си се умислил?

Ригън зачеса козята си брадичка.

— За думите на Сейдман.

— Е?

— Не мислиш ли, че имаше логика?

— А, за това, че бил невинен ли?

— Да.

— Всъщност не мисля. И ти се хвана?

— Не знам — произнесе Ригън. — Защо ще си усложнява толкова живота с тези пари? Няма как да знае, че сме научили за компактдиска и сме го проследили по граничния му пропуск, докато не го засякохме в парка „Форт Трайън“. Но дори и да беше разбрал, защо ще се впуска във всичко това? Защо ще скача в движеща се кола? Господи, извади късмет, че не се преби. За пореден път. Което ни връща обратно към първоначалната стрелба и първоначалния ни проблем. Ако той и Рейчъл Милс са извършили това заедно, защо тогава той едва отърва кожата? — Ригън поклати глава. — Има прекалено много празноти.

— Които запълваме една по една — подчерта Тикнър.

Ригън не изглеждаше толкова убеден.

— Виж само колко пера отскубнахме днес, като установихме за съучастничеството на Рейчъл Милс — изтъкна Тикнър. — Просто трябва да я докараме тук и да ги поизпотим двамата.

Ригън отново погледна встрани.

Тикнър тръсна глава.

— Сега пък какво има?

— Счупеният прозорец.

— Онзи на местопрестъплението?

— Да.

— Какво за него?

Ригън изправи рамене.

— Погледни с моите очи, става ли? Нека да се върнем към първоначалното убийство-отвлечане.

— В дома на Сейдман?

— Правилно.

— Добре, карай.

— Прозорецът беше счупен откъм външната страна — уточни Ригън. — Навярно оттам извършителят е проникнал в къщата.

— Или — възрази Тикнър — доктор Сейдман го е счупил, за да ни подхлъзне.

— Или е имал съучастник, който го е счупил.

— Именно.

— Но и в единия, и в другия случай доктор Сейдман следва да е свързан със счупения прозорец, нали така? Ако е бил замесен.

— Накъде биеш?

— Просто следи мисълта ми, Лойд. Ние смятаме, че Сейдман е замесен. Значи Сейдман е знаел, че прозорецът е бил счупен, за да прилича на ненадейно проникване с взлом. Съгласен ли си?

— Май да.

Ригън се усмихна.

— Тогава как така нито веднъж не спомена за счупения прозорец?

— Какво?

— Прочети показанията му. Той си спомня, че е ял пресовано зърнено блокче „гранола“ и след това бам — нищо! Никакъв звук. Никой не се е промъквал към него. Нищо такова. — Ригън разпери ръце. — Как тъй, че помни звука от счупването на прозореца?

— Защото го е счупил сам, все едно, че е било работа на нападател.

— Ама виж, ако случаят е такъв, той нямаше да пропусне да спомене прозореца в своя разказ. Троши прозореца, за да ни убеди, че извършителят го е счупил и го е застрелял. Какво би казал ти на негово място?

Тикнър взе да проумява накъде бие.

— Щях да кажа: „Чух строшаването на прозореца, обърнах се и бум — куршумът ме уцели“.

— Точно. Ама Сейдман не постъпи така. Защо?

Тикнър сви рамене.

— Може да е забравил. Беше сериозно ранен.

— А може би — просто погледни с моите очи, — може би казва истината.

Вратата се отвори. Млад лекар по престилка и с измъчен вид надникна вътре. Видя полицаите, извъртя очи и ги остави насаме. Тикнър отново се обърна към Ригън.

— Почакай малко, ти се оплиташ в порочен кръг.

— Как така?

— Ако Сейдман не го е извършил — ако друг е счупил прозореца, — защо Сейдман не го е чул?

— Може и да не помни. Стотици пъти сме виждали подобно нещо. Когато някой е ранен толкова тежко, му се губят моменти. — Ригън се усмихна в подкрепа на тази теория. — Особено ако е видял нещо шокиращо, което иска да изтрие от ума си.

— Например, че жена му е била съблечена и убита?

— Нещо такова — потвърди Ригън. — Или нещо още по-лошо.

— Кое може да е по-лошо?

Откъм коридора се дочу бибкане. Долавяха шум, идващ от сестринския пункт. Сигурно някой вдигаше врява заради работното време или за новата смяна.

— Разбрахме се, че нещо ни се изплъзва — продължи бавно Ригън. — Повтаряме си го от самото начало. Но може би е точно обратното. *Добавяли* сме нещо. — Тикнър се намръщи. — Непрекъснато добавяме доктор Сейдман. Виж, картинката е ясна и на двама ни. В подобни случаи съпругът винаги е замесен. Не девет от десет пъти, а деветдесет и девет от сто. Всяка наша версия е включвала Сейдман.

Тикнър произнесе:

— А ти смяташ, че не е правилно?

— Чуй ме за секунда. Държим Сейдман под око от самото начало. Женитбата му не е била цвете. Оженил се е, защото жена му е била бременна. И ние се хванахме за това. Но дори и бракът им да беше като на шибаните Ози и Хариет, пак щяхме да кажем: „А, няма начин някой да е толкова щастлив“ и да се хванем на същото хоро. Тъй че всичко, на което се натъкнахме досега, се опитахме да го впишем в следната схема — Сейдман трябва да е замесен. Нека само за секунда да го извадим от уравнението. И да сметнем, че е невинен.

Тикнър сви рамене.

— Добре, и?

— Сейдман спомена за връзка с Рейчъл Милс. И то такава, че не е угаснала през всичките тези години.

— Тъй.

— Звучеше ми малко обсебен от нея.

— Малко?

Ригън се усмихна.

— Да предположим, че чувството е било взаимно. Забележи, допускаме, че е взаимно, та и отгоре.

— Добре.

— Не забравяй. Приемаме, че Сейдман не го е извършил. Това означава, че ни казва истината. За всичко — кога е видял Рейчъл Милс за последно, за онези снимки. Нали видя изражението му, Лойд? Сейдман не е чак такъв актьор. Снимките го шокираха. Не е знаел за тях.

Тикнър се смръщи.

— Трудно е да се каже.

— Има още нещо, което ме впечатли в снимките.

— Какво?

— Как така частният детектив не ги е снимал двамата заедно? Тя е снимана извън болницата, Той е сниман как излиза от болницата. Виждаме я на излизане от болницата. Но никъде не са заедно.

— Били са предпазливи.

— Колко? Тя се е мотаела около местоработата му. Ако си внимателен, не правиш такова нещо.

— Е, и каква е твоята теория?

Ригън се подсмихна.

— Помисли сам. Рейчъл трябва да е знаела, че Сейдман е вътре в сградата. Но задължително ли е той да е знаел, че тя е отвън?

— Чакай малко — прекъсна го Тикнър. По лицето му заигра усмивка. — Смяташ, че тя го е следяла?

— Може би.

Тикнър кимна.

— Ей, тук не става дума за коя да е жена. Говорим за добре обучен федерален агент.

— Значи някоя, която е наясно как да изпипа професионално една операция за отвличане — допълни мисълта му Ригън, вдигайки единия си пръст. Сетне вдигна още един. — Второ, наясно е как да

убие някого и да се измъкне. Трето, наясно е как да покрие следите си. Четвърто, познавала е сестрата на Марк, Стейси. Пето — сега вдигна палеца си, — имала е възможност да използва старите си връзки, за да открие и накисне сестрата.

— Мили боже — вдигна поглед Тикнър, — какво каза ти преди? Че Сейдман трябва да е видял нещо толкова ужасно, че го е изтрил от паметта си.

— Как ти се струва да видиш любовта на живота си да стреля по теб? Или по съпругата ти? Или...

Двамата млъкнаха.

— Тара — промълви Тикнър, — как се вписва тя във всичко това?

— Като средство за изтръгване на пари?

Идеята не им пасна. Но другите отговори, които им идваха наум, пасваха дори още по-малко.

— Можем да прибавим още нещо — подхвърли Тикнър.

— Какво?

— Липсващият пистолет трийсет и осми калибър на Сейдман.

— Какво за него?

— Пистолетът е стоял в заключена касета в дрешника му — изтъкна Тикнър. — Само близък до него човек е знаел къде е скрит.

— Или — додаде Ригън, който се сети още нещо — може би Рейчъл Милс е донесла свой пищов трийсет и осми калибър. Помниш, че са били използвани две оръжия.

— Но това повдига друг въпрос — защо са й били нужни две?

Двамата се намръщиха, прехвърлиха наум няколко нови версии и стигнаха до твърдото заключение:

— Нещо продължава да ни убягва — каза Ригън.

— Тъхъ.

— Трябва да се върнем назад и да открием някои отговори.

— Например?

— Как така на Рейчъл й се е разминало убийството на съпруга й?

— Мога да поразпитам — предложи Тикнър.

— Направи го. И някой да варди Сейдман. У нея вече има четири милиона долара. Може да пожелае да елиминира единствения човек, който все още може да я свърже със случая.

ГЛАВА 30

Зия откри дрехите ми в шкафа. По дънките ми тъмнееха кървави петна, затова решихме да се преоблека в хирургически екип. Тя изтича в коридора и ми намери един кат. Намъкнах ги и завързах връзките на кръста с изкривено от болка (поради счупените ребра) лице. Щяхме да се придвижваме лека-полека. Зия провери дали пътят е чист. Тя имаше резервен план в случай, че федералните бяха все още наоколо. Доктор Дейвид Бек, неин добър приятел, бе привлечен преди няколко години да работи по голям федерален случай. Оттам познаваше Тикнър. В момента Бек бе на дежурство. Ако се стигнеше дотам, той щеше да чака в края на коридора и да се опита да отклони вниманието им, като се впусне в спомени.

В последна сметка не опряхме до Бек. Просто излязохме от болницата. Никой не ни спря. Пресякохме през „Даркнес Павилиън“ и влязохме в двора, северно от „Форт Уошингтън Авеню“. Колата на Зия беше на паркинга на 165-а улица и „Форт Уошингтън“. Движех се внимателно. Изпитвах силна болка, но общо взето се държах. Маратон и вдигане на тежести се изключваха, но болката бе контролируема и имах пълна свобода на движенията. Зия бе взела един флакон таблетки виокс — от големите петдесетмилиграмови. Щяха да ми свършат добра работа, защото от тях не ти се доспива.

— Ако някой вземе да разпитва — рече тя, — ще им кажа, че съм ползвала градския транспорт и че колата ми е вкъщи. Поне за известно време ще си в безопасност.

— Благодаря — казах. — Впрочем мога ли да заема и мобилния ти телефон?

— Разбира се, защо?

— Знам ли, може да се опитат да ме проследят по моя.

— Наистина ли могат?

— Представа си нямам.

Тя сви рамене и извади мобифона си. Беше миниатюрен, колкото пудриера.

— Вярваш ли, че Тара е жива?

— Не зная.

Изкачихме бързо циментовите стъпала на паркинговия гараж. Както винаги, стълбището вонеше на урина.

— Това е лудост — обади се тя. — Знаеш го, нали?

— Да.

— Аз си нося пейджъра. Ако ти потрябвам да те взема отнякъде или за друго, търси ме на него.

— Добре.

Спряхме се до колата. Зия ми подаде ключовете.

— Какво? — попитах.

— Имаш твърде голямо самолюбие, Марк.

— Искаш да ми повдигнеш духа ли?

— Просто не му позволявай да ти навреди по някакъв начин — отвърна Зия. — Нуждая се от теб.

Прегърнах я и се вмъкнах на шофьорското място. Потеглих на север по „Хенри Хъдсън“ и набрах номера на Рейчъл. Небето беше ясно и тихо. От светлините на моста тъмната вода приличаше на осеян със звезди небосвод. Чух две позвънявания и Рейчъл вдигна. Не произнесе нищо и аз се сетих защо. Не разпознаваше идентификацията на повикващия номер.

— Аз съм — продумах. — Използвам телефона на Зия.

Рейчъл попита:

— Къде си?

— Всеки момент ще стъпя на „Хъдсън“.

— Продължавай да караш на север до Тапан Зий. Пресечи го и се насочи на запад.

— Къде си ти сега?

— До големия мол „Палисейд“.

— В Наяк?

— Да. Дръж телефонна връзка. Ще намерим място за скачване.

— На път съм.

Тикнър осведомяваше по мобилния О’Мали до какви изводи са стигнали. Ригън се върна припряно в лекарската зала.

— Сейдман не е в стаята си.

По лицето на Тикнър се изписа раздразнение.

— Как тъй не е в стаята си?

— Има ли друг начин, по който да се разбират думите ми, Лойд?

— Да не е слязъл до рентгена или нещо подобно?

— Според сестрата — не.

— Мамка му! Болницата има охранителни камери, нали?

— Не във всяка стая.

— Но сигурно покриват изходите.

— Тук има поне дузина изходи. Докато вземем записите и ги изгледаме...

— Да, да, да. — Тикнър се замисли. Върна телефона към ухото си. — О'Мали?

— Тук съм.

— Чу ли?

— Да.

— Колко време ще ти отнеме да вземеш разпечатки от телефона в стаята на Сейдман и от мобилния му? — попита Тикнър.

— От последните обаждания?

— Да, от последните петнайсет минути.

— Дай ми пет минути.

Тикнър натисна копчето за край на разговора.

— Къде е адвокатът на Сейдман?

— Не знам. Май каза, че си тръгва.

— Не е зле да му позвъним.

— Не ме впечатли като особено сговорчив — възрази Ригън.

— Това беше преди, когато мислехме, че клиентът му е убиец на съпруга и бебе. А сега поддържахме тезата, че животът на невинен човек е в опасност.

Тикнър подаде на Ригън визитката, която Лени му бе връчил.

— Ще се пробвам — каза Ригън и взе да набира номера.

Настигнах Рейчъл в пограничния град Рамзи на север, разделящ Ню Джърси и южен Ню Йорк. Използвайки мобилните телефони, успяхме да направим скачването в паркинга на „Хубав Мотел“ по шосе 17 в Рамзи, Ню Джърси. Мотелът беше плачевен, отпред имаше знак, гордо обявяващ „ЦВЕТНА ТЕЛЕВИЗИЯ!“ (сякаш повечето мотели все

още използваша черно-бяла), като всяка буква и удивителната бяха в различен цвят, в случай че някой не знае значението на „цветен“. Винаги съм харесвал името „Хубав Мотел“ — не сме велики, не сме страхотни, просто сме хубави. Честност в рекламата.

Спрях на паркинга. Бях уплашен. Имах хиляди въпроси към Рейчъл, но в последна сметка всичко се свеждаше до разни варианти на едно и също нещо. Със сигурност исках да разбера за смъртта на съпруга ѝ, но повече от това желях да чуя от нея за проклетите снимки на частния детектив.

Паркингът беше тъмен, осветен почти изцяло от пътните светлини. Откраднатият ван на „Общински паркове“ бе до пепси-автомата в дъното вдясно. Спрях до него. Не видях Рейчъл да напуска вана, но изведнъж я съзрях да се вмъква на мястото за пътници до мен.

— Тръгвай — каза.

Обърнах се към нея, но лицето ѝ ме накара да се сепна.

— Господи, какво ти е?

— Нищо ми няма.

Дясното ѝ око беше отекло като на боксьор след тежък мач. По шията ѝ се виждаха жълто-морави следи. През двете ѝ страни минаваше огромен червен белег. Забелязах алени петна там, където нападателят ѝ бе впивал пръстите си. Ноктите му бяха раздрали кожата ѝ. Чудех се дали по лицето ѝ няма по-дълбока травма, дали ударът в окото, който беше понесла, не е причинил счупване на кост. Съмнявах се. Подобно счупване обикновено изкарва човека от строя. Оказа се по-малкият дявол — раните ѝ бяха повърхностни. И все пак беше изумително, че е на крак.

— Какво, по дяволите, се случи? — попитах.

Тя беше извадила ръчния навигатор. Екранът беше ослепително ярък в мрака на колата. Наведе поглед към него и каза:

— Поеми по Седемнайсета на юг. Побързай, не искам да изоставаме твърде много.

Дадох на заден, пристроих се и поех по магистралата. Бръкнах в джоба си и извадих флакона виокс.

— Тези ще ти притъпят болката.

Рейчъл свали капачката.

— Колко да взема?

— Една.

Тя загреба таблетката с показалец. Не отместваше очи от екрана на ръчния навигатор в дланта си. Глътна я, произнасяйки: „Благодаря“.

— Разкажи ми какво се случи — помолих.

— Първо ти.

Осветлих я, доколкото можах. Все още пътувахме по шосе 17. Подминахме изходите „Алъндейл“ и „Риджуд“. Улиците бяха пуссти. Магазините — а те нямаха край и превръщаха магистралата в непрекъснат мол, — бяха до един затворени. Рейчъл слушаше, без да ме прекъсва. Хвърлих ѝ поглед, докато шофирах. Изглежда, изпитваше силна болка.

Когато свърших, тя попита:

— Сигурен ли си, че детето в колата не беше Тара?

— Да.

— Аз отново позвъних на моя човек за ДНК анализа. Пластовете продължават да си съответстват. Това не го разбирам.

Нито пък аз.

— Какво се случи с теб?

— Някой ме нападна. Тъкмо те наблюдавах през очилата за нощно виждане. Видях те как остави сака с парите и тръгна напред. В храстите имаше някаква жена. Ти забеляза ли я?

— Не.

— Имаше пистолет. Според мен се канеше да те убие.

— Жена ли?

— Да.

Не знаех как да реагирам.

— Успя ли да я видиш добре?

— Не. Тъкмо щях да извикам, за да те предупредя, когато онова чудовище ме сграбчи изотзад. Як като бик. Повдигна ме във въздуха за главата. Мислех, че ще я откъсне.

— Господи!

— Както и да е, една полицейска кола мина наблизо. Оня се панира. Фрасна ме тук — тя посочи отеكلото си око — и аз изгубих съзнание. Не зная колко време съм лежала на паважа. Когато се свестих, наоколо беше пълно с ченгета. Бях се скатала в един ъгъл на тъмно. Или не са ме забелязали, или са ме взели за бездомник, който си отспива. Тъй или иначе, проверих ръчния навигатор. Видях, че парите са в движение.

— В коя посока?

— Южна, движеха се към 168-а улица. Сетне изведнъж спряха. Виждаш ли това? — Тя посочи към екрана. — Работи по два начина. Когато образът се увеличи, значи мога да се приближа поне на четвърт миля. Отдалеча ли се малко, както в момента, получавам по-скоро представа, отколкото точно местонахождение. Точно сега на база на скоростта определям, че карат на около шест мили пред нас, все още по шосе 17.

— Но когато ги засече за пръв път, бяха на 168-а улица?

— Точно. След това се насочиха скоростно към търговската част на града.

Аз разсъждавах.

— Метрото — казах. — Взели са влак „А“ от метростанцията на 168-а.

— И аз така реших. Все едно, откраднах вана. И подкарах към центъра. Вече приближавах улиците с номера седемдесет, когато те неочаквано свиха на изток. Този път имаше повече спиране и тръгване.

— Спирали са на светофарите. Вече са били с кола.

Рейчъл кимна.

— Отпрашиха по „Рузвелт“ и „Харлем Ривър Драйв“. Опитах се да пресека по диагонал, но ми отне твърде много време. Изостанах с пет-шест мили. Останалото го знаеш.

Намалихме скорост заради нощното строителство до кръстовището по магистрала номер четири. От трите ленти остана една. Обърнах се към нея и огледах подутото ѝ охлузено лице, белезите от грамадна човешка ръка. Тя отвърна на погледа ми, без да продума. Протегнах ръка и погалих лицето ѝ с пръсти едва-едва, както само аз знам как се прави. Тя притвори очи — нежността ѝ дойде прекалено много. Но дори в този напрегнат миг и двамата съзнавахме, че усещането е точно. Тръпката — стара, отдавна приспана — отново се надигна у мен. Не откъсвах очи от прекрасното, съвършено лице. Отмахнах косата ѝ назад. От ъгълчето на окоото ѝ се търкулна сълза. Тя сложи ръка върху китката ми. Почувствах опарване, което се разрасна.

Част от мен — да, зная как ще прозвучи това — искаше да забрави преследването. Отвлечането беше чиста проба измама. Дъщеря ми я нямаше. Жена ми бе мъртва. Някой се опитваше да убие мен. Време беше да започна отначало, да уловя шанса и този път да

направя всичко както трябва. Прииска ми се да обърна колата и да подкарам в обратна посока. Изпитах желание да карам ли карам и никога да не я попитам за мъртвия ѝ съпруг, за снимките на компактдиска. Можех да забравя всичко това, знаех, че мога. Животът ми бе препълнен с хирургически операции, които променяха външността, давах на хората ново начало, което подобряваше видимото и по този начин онова, което бе скрито. И тук щеше да стане същото. Просто като пластична операция на лицето. Щях да направя първия разрез в деня преди проклетия студентски купон, да изпъна четиринайсетгодишните гънки във времето, да го затворя и зашия в настоящето. Да съшия двата момента. Кръцваш, отрязваш. Да накарам тези четиринайсет години да изчезнат, сякаш никога не са били.

Рейчъл отвори очи и забелязах, че и у нея се въртят подобни мисли — надеждата да се откажа и да обърна назад. Ала това, разбира се, бе невъзможно. Примигнахме. Кръстовището се освободи. Тя свали ръката си от рамото ми. Рискувах и хвърлих още един поглед към Рейчъл. Не, вече не бяхме на двайсет и една, но това беше без значение. Сега го осъзнах. Все още я обичах. Безразсъдно, погрешно, глупаво, наивно, все едно. Още я обичах. През годините може да съм се самоубеждавал в обратното, но никога не съм преставал да я обичам. Тя бе все тъй дяволски хубава, тъй дяволски съвършена и когато се замислих как едва не бе загинала, за огромните ръце, спираци въздуха ѝ, излишните, незначителни съмнения взеха да се топят. Не че си бяха отишли. Не и докато не узнаех истината. Но независимо какви щяха да са отговорите, те нямаше да ме обсебят.

— Рейчъл?

Но тя внезапно се изправи на седалката с впити в ръчния навигатор очи.

— Какво има?

— Те спряха. Ще ги настигнем след две мили.

ГЛАВА 31

Стивън Бакард остави телефонната слушалка.

Ето как човек се подхлъзва по наклонената плоскост, помисли си той. Пресичаш чертата само веднъж. После се връщаш обратно. Чувстваш се невредим. Уж го правиш, за да промениш нещата към по-добро. Чертата все още си стои на мястото. Непокътната. Е, може малко да се е поразмазала, но още я виждаш ясно. При следващото ѝ пресичане чертата се размива малко повече. Но ти имаш своите ориентири. Независимо какво се случва с чертата, помниш къде е. Нали?

Над добре заредения мокър бар в офиса на Стивън Бакард имаше огледало. Неговият вътрешен дизайнер бе настоявал, че хората с престиж трябва да имат място, където да вдигат тост за своя успех. И той си отреди такова място. А дори не пиеше. Стивън Бакард се вглеждаше в отражението си и не за пръв път в своя живот си помисли: средна хубост. Винаги е бил средна хубост. Беше среден ученик, изкара средни оценки на приемните изпити за колежа и юридическия университет, където също бе среден по успех, а изпитите за адвокатура взе от трето явяване. Ако животът бе кикбол^[1], където трябва да се избират два противникови отбора, той щеше да попадне по средата — след по-добрите играчи и преди най-лошите, — в купа, който не оставя следа.

Бакард стана адвокат, защото смяташе, че тази професия ще му донесе определено ниво на престиж. Само че не стана така. Никой не го нае. Отвори собствена жалка канторка в близост до съда в Патерсън, която делеше с адвокат, практикуващ освобождаване на лица под гаранция. Захващаше се с всичко, но не успяваше да се открои дори и като член на тази дребна глутница. Успя да се ожени малко над своето положение, макар че съпругата му го напомняше при всеки удобен случай.

В едно нещо обаче Бакард беше под средното равнище, *много* под средното — качеството на спермата му. Колкото и да се опитваше

— а на Дон, съпругата му, тези опити ѝ бяха неприятни, — не успяваше да забремени жена си. След четири години се решиха на осиновяване. И тук Стивън Бакард отново попадна в списъка на великите неудачници — оказа се почти невъзможно. Той и Дон пътуваха чак до Румъния, но единствените налични деца бяха или твърде големи, или увредени от наркотици.

Но именно там, отвъд океана, в онова забравено от Бога място, Стивън Бакард бе осенен от идея, която след трийсет и осем години го издигна над тълпата.

— Проблем ли има, Стивън?

Гласът го стресна. Той извърна поглед от отражението си. Лидия бе застанала в полумрака.

— Гледах те как не откъсваш очи от огледалото — подхвърли Лидия, добавяйки „ц-ц-ц“ накрая. — Да не е някаква нарцистична забегка?

Бакард не можа да се удържи. Целият се разтрепери. Не беше само заради Лидия, макар че тя често имаше подобно въздействие върху него. Телефонният разговор го хвърли в треска. А появата на Лидия в гръб го довърши. Нямаше представа как бе влязла вътре, нито колко време бе стояла там. Искаше да попита какво се беше случило тази нощ. Жадуваше за подробности. Само че нямаше време.

— Наистина имаме проблем — издума Бакард.

— Кажи ми.

От очите ѝ го побиваха тръпки. Бяха големи, блестящи и красиви, но не излъчваха нищо — само празнота, като прозорци на отдавна изоставена къща. Онова, което Бакард бе открил при посещението си в Румъния, — което накрая му помогна да се издигне, над масата, — беше начинът да надхитри системата. Неочаквано, за пръв път в живота му, на Бакард му провървя. Престана да гони дребните дела. Хората взеха да се съобразяват с него. Започнаха да го канят по инициативи за набиране на средства. Стана търсен говорител. Съпругата му Дон взе отново да му се усмихва и да се интересува как е минал денят му. Даже се появи по кабелния телевизионен канал „Нюз 12“ в Ню Джърси, когато им дотрябва юридически специалист. Той обаче се спря, когато един задграничен колега му напомни за опасността от прекалената публичност. Освен това вече не му бе нужно да привлича клиенти. Те сами го намираха — родители, които

се надяваха на чудо. Отчаяните винаги правят това, подобно на растения, които се протягат в мрака към сноп светлина. А той, Стивън Бакард, беше светлината.

Стивън посочи телефона.

— Току-що получих обаждане.

— И?

— В парите за откупа е имало скрито проследяващо устройство — осведоми я той.

— Ние разменихме саковете.

— Не става въпрос за саковете. Има някакво устройство в самите пари. Между банкнотите или нещо такова.

Тя се навъси.

— Твоят източник не е ли знаел за това преди?

— Моят източник не знаеше нищо допреди малко.

— Значи искаш да ми кажеш — изрече тя бавно, — че докато ние стоим тук, полицията знае точните ни координати?

— Не полицията — уточни той. — Устройството не е поставено от полицаите, нито от федералните.

Това видимо я изненада. Сетне Лидия кимна.

— Доктор Сейдман.

— Не точно той. С него има една жена на име Рейчъл Милс, която му помага. Била е федерален агент.

Лидия се усмихна, сякаш това обясняваше нещо.

— И тази Рейчъл Милс, бившата федерална агентка, е поставила устройството в парите?

— Да.

— В момента по следите ни ли е?

— Никой не знае къде е — отвърна Бакард. — Никой не знае и къде е Сейдман.

— Хм — процеди тя.

— Полицията смята тази Рейчъл за съучастничка.

Лидия повдигна брадичка.

— Съучастничка в първоначалното отвличане?

— И в убийството на Моника Сейдман.

Това ѝ хареса. Тя се усмихна и Бакард почувства как по гърба му отново полазват тръпки.

— Тя ли е била, Стивън?

Той изпелтечи:

— Откъде да знам.

— Блажено невежество, тъй ли?

Бакард предпочете да замълчи.

Лидия продължи:

— У теб ли е пистолетът?

Той се вцепени.

— Какво?

— Пистолетът на Сейдман. У теб ли е?

Това никак не се хареса на Бакард. Имаше чувството, че пропада.

Помисли си дали да не излъже, но отново зърна онези нейни очи.

— Да.

— Дай го — нареди тя. — Ами Павел? Чу ли се с него?

— Много е недоволен. Исква да знае какво става.

— Ще му се обадим в колата.

— Ние?

— Да. Да побързаме, Стивън.

— Аз идвам с теб?

— Точно така.

— Какво си намислила?

Лидия сложи пръст на устните си.

— Шт — каза тя. — Имам план.

Рейчъл съобщи:

— Отново са на път.

— За колко време бяха спрели? — попитах.

— Може би пет минути. Сигурно са имали среща с някого и са прехвърлили парите. Или просто са зареждали бензин. Тук завий надясно.

Подкарахме по „Сентуро Роуд“, който излизаше от магистрала номер три. В далечината се извисяваше „Джаянтс Стейдиъм“. На около миля нагоре Рейчъл посочи през прозореца.

— Бяха някъде тук.

На пътния знак пишеше „МЕТРОВИСТА“, а паркингът се бе ширнал сякаш без край и се губеше в далечния заблатен терен. „Метровиста“ беше класически бизнес комплекс за Ню Джърси,

строен по време на голямото разширение през осемдесетте години — стотици офиси, до един студени и безлични, лъскави и бездушни, с прекалено много цветни стъкла, които не пропускаха достатъчно светлина. Светлинните реклами бръмчаха, все едно долавяш жужене на рояци пчели.

— Не са спирали за презареждане — промърмори Рейчъл.

— В такъв случай какво правим?

— Единственото, което ни остава — да следваме парите.

Хеши и Лидия се насочиха на запад по широкия булевард „Гардън Стейт“. Стивън Бакард караше плътно зад тях. Лидия късаше бандеролите на пачките с пари. Отне ѝ десетина минути да открие проследяващото устройство. Извади го от цепнатината между банкнотите.

Вдигна го нагоре, за да го види Хеши.

— Хитро — възхити се тя.

— Или се подхлъзваме.

— Никога не сме били безгрешни, Мечо Пух.

Хеши не отвърна. Лидия отвори прозореца на колата. Протегна ръка навън и сигнализира на Бакард да ги следва. Той ѝ махна в знак, че е разбрал. Когато намалиха скорост пред таксовата бариера, Лидия целуна бързо бузата на Хеши и излезе от колата. Взе парите със себе си. Хеши остана сам, само с проследяващото устройство у себе си. Ако онази жена Рейчъл още шаваше, или ако полицията е надушила какво става, щяха да спрат колата на Хеши. Той ще метне проследяващото устройство на пътя. Те със сигурност щяха да го открият, но няма как да докажат, че е изхвърлено от неговата кола. Но дори и да успееш, какво от това? Щяха да претърсят Хеши и колата му, без да открият нищо. Никакво дете, никакво писмо за откуп, никакви пари от откуп. Оставаше си чист.

Лидия изтича към колата на Стивън Бакард и се вмъкна на мястото до шофьора.

— Набра ли номера на Павел? — попита го тя.

— Да.

Тя грабна мобифона. Павел се разкрещя на какъвто и по дяволите бе родният му език. Тя изчака и след това му съобщи мястото

на срещата. Когато Бакард чу адреса, рязко извърна глава към нея. Тя се усмихна. Павел, естествено, не разбираше значението на мястото, но пък и защо му трябваше да го разбира? Той вдигна още малко пушилка, но накрая се усмири и обеща да бъде там. Тя затвори телефона.

— Не говориш сериозно — възкликна Бакард.

— Шшшшт.

Планът ѝ беше съвсем прост. Лидия и Бакард щяха да карат първи към мястото на срещата, а Хеши, у когото бе проследяващото устройство, щеше да изчака. Когато Лидия бъдеше напълно готова, щеше да се обади на Хеши по мобилния. Едва тогава той щеше да тръгне към мястото за срещата. Проследяващото устройство щеше да е у него. Надяваше се, че жената, онази Рейчъл Милс, ще го последва.

Тя и Бакард пристигнаха за двайсет минути. Лидия забеляза кола, паркирана в пряката. Предположи, че е на Павел. Откраднатата тойота селика. Това не ѝ се хареса. Необичайни коли, паркирани на улица като тази, биеха на очи. Тя хвърли поглед към Стивън Бакард. Лицето му беше бледо като месечина. Сякаш бе отделено от тялото и се рееше във въздуха. От него на талази струеше мирис на страх. Пръстите му стискаха напрегнато волана. Той нямаше куража за тая работа. Коего бе тежест.

— Можеш просто да ме хвърлиш там — обади се тя.

— Искам да знам — започна той — какво се каниш да правиш.
— Тя само го изгледа. — Боже Господи!

— Спести ми възмущението си.

— Никой не трябваше да пострада.

— Като например Моника Сейдман?

— Ние нямахме нищо общо с това.

Лидия поклати глава.

— Ами сестрата, как ѝ беше името, Стейси Сейдман?

Бакард отвори уста да възрази. Сетне наведе глава.

Ясно ѝ беше какво се канеше да каже. Стейси Сейдман беше наркоманка. Можеше да бъде пожертвана. Беше боклук, опасна, с единия крак в гроба, или каквото друго оправдание му дойдеше наум. Мъже като Бакард се нуждаеха от оправдание. Беше вътрешно убеден, че не продава бебета. Всъщност вярваше, че помага. А ако от това печелеше пари, и то големи, и нарушаваше закона, е, нали все пак

поемаше огромен риск, правейки живота на другите щастлив? Нима не му се полагаше компенсация?

Но Лидия нямаше интерес да се рови в психиката му, нито да се конфронтира с нея. Тя бе преброила парите в колата. Беше наета от него. Нейният дял бе един милион долара. Бакард вземаше другия милион. Тя нарами сака със своите пари, които бяха и на Хеши, и излезе от колата. Стивън Бакард гледаше право напред. Той не отказа парите, не я повика обратно да ѝ каже, че иска да измие ръцете си от тази история. На седалката до него се мъдреха един милион долара. Искаше ги. Семейството му вече имаше голяма къща в Алпайн. Децата му посещаваха частно училище. Не, Бакард не се отказваше от тях.

Щом той отпраща, Лидия повика Павел по двустранната радиостанция на клетъчния си телефон. Павел се криеше в някакви шубраци нагоре по улицата. Все още беше по фланелата. Походката му бе тежка и тровава. Зъбите му бяха развалени от продължително пушене и лоша хигиена. Имаше сплескан от твърде много побоища нос. Тъмен балкански субект. Бе видял какво ли не през живота си.

Не че имаше значение.

— Ти — изплю той думата — не казва мен.

Прав беше. Тя не казва него. С други думи той не знаеше нищо. Английският му беше повече от развален, поради което бе идеалният фронтмен за операцията. Беше пристигнал от Косово преди две години с бременна жена. При първото предаване на откупа Павел получи специални инструкции. Наредиха му да чака спирането на определена кола в паркинга, да се приближи до колата, без да разговаря с мъжа, да вземе от него сака и да го отнесе във вана. О, и за да се объркат още малко нещата, казаха на Павел да държи пред устата си мобифон и да се преструва, че говори по него.

Толкоз.

Павел нямаше представа кой е Марк Сейдман. Нямаше представа нито какво съдържа сакът, нито знаеше нещо за отвличането. Не носеше ръкавици — пръстовите му отпечатъци не бяха картотекирани в Съединените щати, — нито документ за самоличност.

Платиха му две хиляди долара и го изпратиха да се върне в Косово. На базата на доста точното описание, дадено от Сейдман, полицията разпространи портрет на мъж, който по една или друга причина бе неоткриваем. Когато решиха да повторят операцията с

откупа, съвсем естествено беше да се обърнат отново към Павел. Щеше да е облечен по същия начин, да има същата външност, да се опре на Сейдман, ако този път онзи окажеше отпор.

Все пак Павел беше реалист. Лесно се приспособяваше. Имаше опит с трафика на жени в Косово. Белите робини, които работеха под маската на стриптизьорки в подобни клубове, тук се радваха на богат пазар, въпреки че Бакард бе измислил друг начин да печели от тези жени. Павел, който бе на „ти“ с внезапните промени, щеше да направи каквото се налага. Опита да се опъне на Лидия, но когато тя му връчи пачката банкноти, които този път скочиха на пет хилядарки, си затвори устата. Желанието му да се противопоставя се изпари. Въпросът се сведе до това „как?“

Тя му даде пистолет. Той знаеше как се борави с него.

Павел зае позиция до алеята. Държеше двупосочния радиоканал включен. Лидия се обади на Хеши и му каза, че са готови. Петнайсет минути по-късно Хеши ги подмина с колата. Той метна проследяващото устройство през прозореца. Лидия го улови и му върна въздушна целувка. Хеши продължи напред. Лидия отнесе устройството в задния двор. Извади пистолета си и зачака.

Нощният въздух постепенно отстъпваше на утринната роса. Тя долови приятния гъдел, който възпламеняваше кръвта ѝ. Знаеше, че Хеши е някъде наблизо. Той пожела да се включи, но играта беше нейна. Улицата бе притихнала. Беше четири часът сутринта.

След пет минути чу колата да спира.

[1] Детска игра с правила като в бейзбола, в която обаче се използва голяма топка, която се рита, а не се удря с бухалка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Нещо тук никак не беше наред.

Пътищата взеха да стават толкова познати, че едва ги забелязвах. Бях толкова напрегнат и превъзбуден, че почти не усещах болката в ребрата си. Рейчъл бе погълната от ръчния навигатор. Тя сменяше екраните с малкия уред за четене на информация, накланяше глава на една страна, променяйки ъгъла на зрение. Рейчъл мушна ръка между седалките и напипа пътния атлас на Зия. С капачката на флумастера в уста започна да очертава маршрута, явно в опит да установи някакъв модел. Или просто протакаше задаването на неизбежния въпрос.

Произнесох името ѝ тихо. Тя ме стрелна с поглед и пак го насочи към екрана.

— Знаеше ли за компактдиска, преди идването ти тук? — попитах.

— Не.

— На него имаше твои снимки пред болницата, в която работя.

— Вече ми каза.

Тя отново щракна екрана.

— Снимките истински ли са?

— Истински?

— Мисълта ми е дали не са били подправени дигитално или нещо подобно, или действително си била пред местоработата ми преди две години?

Рейчъл продължаваше да държи главата си наведена, но с периферното си зрение зърнах как раменете ѝ се приведоха надолу.

— Завий надясно — каза. — Ето там.

Вече карахме по „Глен Авеню“. Нещата придобиваха все злокобен вид. Старата ми гимназия се падаше отляво. Преди четири години я бяха подновили, добавяйки нова зала за вдигане на тежести, плувен басейн, втори физкултурен салон. Фасадата беше нарочно изтъркана и състарена с бръшлян, което ѝ придаваше колежанска аура,

напомняйки на младежите за Каселтън, каквато бе и целта на занятието.

— Рейчъл?

— Снимките са истински, Марк.

Кимнах на себе си. Не зная защо. Може би се опитвах да печеля време. Насочвах се към нещо по-лошо от неизследвани дълбочини. Знаех, че отговорите щяха отново да променят всичко, да го преобърнат с краката нагоре, точно когато се надявах светът да си дойде на мястото.

— Мисля, че имам право на обяснение — промълвих.

— Имаш — рече тя с наведена над екрана глава. — Но не точно сега.

— Не, точно сега.

— Трябва да се съсредоточим върху това, което правим.

— Не ми ги пробутвай тия. Сега просто шофирам. Мога да върша две неща наведнъж.

— Може би — изрече тя тихо — аз не мога.

— Рейчъл, какво си правила пред болницата?

— Стой малко.

— Стой малко какво?

Наближавахме светофара на „Каселтън авеню“. Поради късния час светлините мигаха в жълто и червено. Обърнах се към нея намръщен.

— Накъде?

— Надясно.

Сърцето ми се вледени.

— Не разбирам.

— Колата спря отново.

— Къде?

— Освен ако не го разчитам погрешно — произнесе Рейчъл и най-сетне ме погледна в очите, — те са в къщата ти.

Взех десния завой. Нямах нужда да ме насочва Рейчъл. Тя не откъсваше очи от екрана. Вече бяхме на по-малко от миля. Този път бяха изминали родителите ми към болницата, когато съм се раждал.

Запитах се колко ли пъти съм минавал по него оттогава. Странна мисъл, но умът си има своя логика.

Завих надясно по „Монроу“. Къщата на родителите ми се падаше отляво. Светлините бяха изгасени освен лампата на долния етаж, разбира се. Тя работеше на таймер — включваше се всеки ден в 7:00 вечерта и се изключваше в 5:00 сутринта. Бях поставил от онези дълготрайни икономични крушки, които приличат на фунийка накъдрен сладолед. Мама се хвалеше колко дълго изтрайвали. Някъде беше прочела, че пуснатото радио също е добро средство за прогонване на крадците, тъй че държеше едно старо радио постоянно включено на станция с говор. Проблемът бе, че шумът на радиото не й даваше да заспи по цяла нощ и сега тя намаляваше звука толкова много, че евентуалният крадец трябваше да долепи ухо до него, за да се изплаши.

Тъкмо вземах завоя към моята улица, „Дарби Терас“, когато Рейчъл произнесе:

— Намали.

— Движат ли се?

— Не. Сигналът все още идва от твоята къща.

Огледах пресечката. Замислих се върху това.

— Не може да се каже, че пристигнаха тук по прекия път.

Тя кимна.

— Знам.

— Може да са открили твоето проследяващо устройство — предположих.

— Точно това си мисля и аз.

Колата се придвижи още малко напред. Вече бяхме пред къщата на семейство Ситрън, през две къщи от моята. Нямаше пуснати лампи, нито дори лампа на таймер. Рейчъл бе прехапала долната си устна. Наближихме къщата на Кадисънови, кажи-речи до, моята алея. Беше от онези ситуации, които хората описват като „прекомерно затишие“, сякаш светът бе замрял и всичко наоколо, дори одушевените предмети, се стремяха да не шават.

— Това трябва да е клопка — каза тя.

Канех се да я попитам какво да правим — да се върнем назад, да паркираме и да тръгнем пеш, или да повикаме полицията за помощ, — когато първият куршум разби предното стъкло. Парченца стъкло ме

блъснаха в лицето. Чук кратък вик. Несъзнателно наведох глава и вдигнах ръката си нагоре, за да се предпазя. Погледнах надолу и видях кръв.

— Рейчъл!

Вторият куршум профуча толкова близо до главата ми, че го усетих с косата си. Сблъсъкът със седалката прозвуча като удар във възглавница. Инстинктите отново надделяха. Но този път имаха насока, нещо като мисия. Натиснах газта. Колата подскочи напред.

Човешкият мозък е изумителен инструмент. Няма компютър, който да го дублира. Успява да обработи милиони дразнители за стотни от секундата. Предполагам, че в момента ставаше точно това. Бях се прегърбил на шофьорската седалка. Някой стреляше по мен. Първичната част на мозъка ми искаше да побегне, но нещо по-напред в еволюционния път осъзнаваше, че може би има по-добър вариант.

Този мисловен процес отне — грубо пресметнато — по-малко от десета от секундата. Кракът ми беше върху педала на газта. Гумите изсвистяха. Помислих за къщата ми, за познатата обстановка, за посоката, от която идваха куршумите. Да, знам колко невероятно звучи това. Навярно паниката ускорява тези мозъчни процеси, знам ли, но си дадох сметка, че ако стрелях аз, ако аз се бях спотаил в очакване на колата, щях да се скрия зад трите храста, които отделяха моя имот от този на съседите — семейство Кристи. Шубраците бяха високи, гъсти и растяха досами алеята. Ако бях вкарал колата по алеята — бам! — Можеха да ни издухат откъм мястото за пътници. Когато се поколебах, когато стрелецът е видял, че може да се измъкнем на заден ход, все още е бил в позиция, макар и не толкова добра, да ни гръмне фронтално.

Тъй че вдигнах поглед, завъртях волана и насочих колата към шубраците.

Прогърмя трети изстрел. Куршумът удари в метал, вероятно предната скара. Хвърлих бърз поглед към Рейчъл и в ума ми се запечата моментална снимка: главата ѝ наведена надолу, ръката ѝ притисната към слепоочието, между пръстите ѝ се стича кръв. Стомахът ми пропадна, но не отпуснах педала. Движех глава напред и назад, сякаш можех да отклоня прицела на стрелеца.

Предните ми фарове осветиха храстите. Зърнах фланела.

В този момент превъртях. По-рано бях споменал, че разсъдъкът се крепи на тънка нишка и че моята се бе скъсала. В онзи случай притихнах. Този път в тялото ми забушува смесица от ярост и ужас. Натиснах педала още по-силно, почти пробивайки пода. Дочух вик на изненада. Мъжът с фланелата се опита да отскочи надясно.

Но аз се бях подготвил.

Завъртях волана към него като на игра с блъскане на колички. Последва удар, тъп звук. Чух крясък. Храстите се бяха вплели в бронята. Огледах се за човека с фланелата. Нищо. Ръката ми бе на дръжката на вратата, бях готов да отворя и да го погна, когато Рейчъл извика: „Не!“

Замръзнах. Тя беше жива!

Ръката ѝ се пресегна към лоста и тя даде на заден.

— Върни назад!

Послушах я. Не знам какво съм си мислил. Мъжът беше въоръжен, а аз не. Независимо от удара не знаех дали е мъртъв, ранен или дявол знае какво.

Потеглих назад. Забелязах, че моята тъмна квартална улица вече бе ярко осветена. Не се случваше често да чуеш изстрели и свистящи гуми по „Дарби Терас“. Народът бе на крак, лампите запалени. Сигурно набираха 911.

Рейчъл се изправи на мястото си. Заля ме облекчение. В едната си ръка държеше пистолет. Другата все още бе върху раната. „Ухото ми“, поясни тя и аз отново си дадох сметка колко странно работи умът — вече премислях какви мерки да взема, за да оправя поражението.

— Ето го! — извика тя.

Обърнах се. Мъжът с фланелата куцукаше по алеята. Завъртях волана и насочих фаровете на колата към него. Той се скри зад къщата. Погледнах към Рейчъл.

— Дай на заден — каза тя. — Не съм сигурна дали е сам.

Направих както ми каза.

— Сега какво?

С пистолет в едната ръка и свободната ѝ ръка върху дръжката на вратата, тя нареди:

— Стой тук.

— Да не си откачила?

— Дръж двигателя запален и се движи бавно. Нека си мислят, че още сме в колата. Ще се промъкна към тях.

Преди да продължа с протестите, тя се изтърколи от колата. Притича напред със стичаща се по едната ѝ страна кръв. А аз, чувствайки се като пълно мекотело, държах мотора включен, придвижвах се леко напред, после давах на заден и връщах колата обратно, съгласно нейните указания.

След няколко секунди изгубих Рейчъл от поглед.

След още няколко секунди чух два изстрела.

Лидия наблюдаваше всичко от позицията си в задния двор.

Павел избърза прекалено със стрелбата. Беше грешка от негова страна. От своята наблюдателница зад купчината дърва за огрев Лидия не можеше да види кой беше в колата. Но беше впечатлена. Шофьорът не само изтика Павел навън, но го и рани.

Павел закуцука. Очите ѝ се нагодиха достатъчно, за да види кръвта по лицето му. Тя вдигна ръка и му направи знак да се приближи. Той падна, след което запълзя. Лидия държеше под око местата, водещи към задния двор. Онези от колата трябваше да се появят отпред. Зад гърба ѝ имаше ограда. Имаше и задна порта към съседите в случай, че ѝ се наложеше да се изтегли.

Павел продължаваше да пълзи. Лидия го подканяше, без да прекъсва наблюдението. Чудеше се как ли ще се справи бившата федерална агентка. Съседите вече бяха разбудени. Включваха се светлини. Ченгетата сигурно бяха на път.

Лидия трябваше да побърза.

Павел се устреми към купчината дърва и се изтърколи до нея. За момент остана да лежи по гръб. Дишането му беше свистящо, хъркащо. Сетне с мъка се надигна, клекна до Лидия и огледа двора. Като се мръщеше от болка, обяви:

— Крак счупен.

— Ще се погрижим за него — увери го тя. — Къде ти е пистолетът?

— Изпусна.

С изтрити номера, рече си тя. Майната му.

— Имам още един пистолет. Можеш да го използваш. Ти наблюдавай.

Павел кимна. Присви очи в мрака.

— Какво? — попита го Лидия. Тя се приближи още малко към него.

— Не сигурен.

Докато Павел се взираше напред, Лидия притисна дулото на пистолета към вдлъбнатината зад ухото му. Дръпна спусъка, изстрелвайки два куршума в главата му. Павел падна като марионетка с отрязани конци.

Лидия се вгледа надолу към него. В крайна сметка, може би така е най-добре. План „Б“ май се оказа по-добър от план „А“. Ако Павел бе убил жената — бивш агент на ФБР, — с това нямаше да се сложи точка. Навярно щяха да се разтърсят още по-усилено за мистериозния мъж с фланелата. Разследването щеше да продължи. И нямаше да има край. А тъй със смъртта на Павел — мъртъв от оръжието, използвано на първоначалното местопрестъпление в дома на Сейдман — полицията ще заключи, че или Сейдман, или тази Рейчъл (или и двамата) стоят зад него. Те ще бъдат арестувани. Обвиненията може да не се докажат, но какво от това? Полицията ще спре да търси друг. А те щяха изчезнат с парите.

И случаят ще е приключен.

Лидия чу внезапно изсвистяване на гуми. Тя метна пистолета в съседния двор. Не го искаше изложен на показ. Щеше да е съвсем като нагласено. На бърза ръка пребърка джобовете на Павел. Вътре имаше пари, естествено — пачката банкноти, която току-що му беше дала. Ще ги остави там. Още една улика, която се връзваше чудесно.

В джобовете му нямаше нищо друго — нито портфейл, нито листче хартия, нищо удостоверяващо самоличността му, което да ги отведе по следата. В това отношение Павел се бе проявил добре. Светнаха още прозорци. Нямаше повече време. Лидия се надигна.

— Федерален агент! Хвърли оръжието!

Мамка му! Женски глас. Лидия стреля към мястото, откъдето реши, че идва гласът, и отново приклепна зад купчината дърва. Отвърнаха ѝ с изстрели в нейната посока. Беше заклепена. Ами сега? Все тъй скрита за дървата, Лидия се протегна назад и освободи резето на портата.

— Добре! — викна тя. — Предавам се!

Сетне се метна нагоре с полуавтомата, който вече стреляше. Дърпаше спусъка колкото може по-бързо. Засвистяха куршуми, гърмежите отекваха в ушите ѝ. Не знаеше дали ѝ отвърщат на огъня, или не. По-скоро не. Но не се колеба нито за миг. Портата беше отворена. Стрелна се през нея.

Лидия тичаше с все сила. На стотина метра оттам Хеши я чакаше в един съседен двор. Срещнаха се. Приведени ниско, се измъкнаха покрай редица наскоро окастрени храсти. Хеши си го биваше. Винаги бе подготвен за най-лошото. Колата му беше скрита в задънена улица две преки по-надолу.

Щом потеглиха благополучно, Хеши попита:

— Добре ли си?

— Добре съм, Мечо Пух. — Тя пое дълбоко въздух, затвори очи и се облегна назад. — Просто екстра.

Чак когато наближиха магистралата, Лидия се попита какво ли е станало с мобилния телефон на Павел.

Първата ми реакция, естествено, беше паника.

Отворих вратата на колата, за да се спусна в преследване, но накрая умът ми дойде в главата и ме възпря. Едно е да си смел, дори безразсъдно смел, и съвсем друго е да си самоубиец. Нямах оръжие. А Рейчъл и нейният нападател бяха въоръжени. Да се притека на помощ невъоръжен в най-добрия случай щеше да е безполезно.

Но не можех и просто да стоя тук.

Затворих вратата на колата. Кракът ми натисна педала на газта за пореден път. Колата се стрелна напред. Завъртях кормилото, лавирайки из предната ливада на двора ми. Изстрелите идваха иззад къщата. Насочих колата натам. Прегазвах цветни лехи и храсти. Те растяха тук толкова отдавна, че почти ми пукаше за тях.

Светлините на фаровете танцуваха в мрака. Поех надясно, надявайки се да заобиколя големия бряст. Не се получи. Дървото беше прекалено близо до къщата и колата не успя да се провере. Дадох на заден. Гумите забуксуваха секунда-две по росната ливада, докато зацепят. Насочих се към очертанието на съседния имот на семейство

Кристи. Забърсах остъкления им балкон. Бил Кристи щеше да се вкисне.

Вече се намирах в задния двор. Фаровете се плъзнаха покрай оградата на Гросманови. Завъртях волана надясно и тогава я видях. Набих спирачката. Рейчъл стоеше до купчината дърва за огрев. Тази купчина си беше там още когато купихме къщата. Не сме използвали дървата. Сигурно вече са изгнили и пренаселени с буболечки. Гросманови се оплакваха, че са толкова близо до оградата им, че буболечките ще нападнат и нея. Бях обещал да се отърва от дървата, но така и не стигнах до това.

Рейчъл беше с изваден пистолет, сочещ надолу. Мъжът с фланелата лежеше в краката ѝ като вчерашен боклук. Не се наложи да смъквам прозореца. Предното стъкло бе отнесено от първите изстрели. Не чувах никакъв звук. Рейчъл вдигна ръка. Махна ми в знак, че е чисто. Бързо се измъкнах от колата.

— Ти ли го застреля? — попитах почти риторично.

— Не — отвърна тя.

Мъжът беше мъртъв. Виждаше се и без да си лекар. Задната част на черепа му беше отнесена. По трупите се бе размазал мозък, втвърден, розовобелезникав. Не съм експерт по балистика, но травмата беше жестока. Или куршумът е бил много голям, или е стреляно от съвсем близко разстояние.

— С него е имало някой — осветли ме Рейчъл. — Застреляли са го и са се измъкнали през тази порта.

Взрях се в него. У мен отново се надигна ярост.

— Кой е той?

— Претърсих джобовете му. Има пачка пари, но никакъв документ за самоличност.

Исках да го изритам. Исках да го раздрусам и да попитам какво е сторил на дъщеря ми. Огледах лицето му — повредено, но красиво — и се попитах какво го бе довело тук, защо се бяха пресекли житейските ни пътища. Точно тогава забелязах нещо особено.

Наведох глава на една страна.

— Марк?

Паднах на колене. Не се притеснявах от вида на размазания мозък. Парчета раздробени кости и кървави тъкани не ме впечатляваха особено. Виждах съм и по-тежки травми. Оглеждах носа му. Беше

смазан и зараснал накриво. Помнех го от предишния път. Тогава си помислих: боксьор. Или това, или е водил бурен живот. Главата му се килна назад безпомощно. Устата му беше отворена. Точно тя привлече вниманието ми.

Сложих пръсти на челюстта и небцето му и разтворих още по-широко устата.

— Какво правиш, по дяволите? — запита Рейчъл.

— Имаш ли фенерче?

— Не.

Няма значение. Повдигнах главата му и насочих устата му към колата. Фаровете свършиха работа. Вече можех да видя ясно.

— Марк?

— Все се питах защо той ми позволи да видя лицето му. — Наведох се над устата му, като се стараех да не хвърлям голяма сянка. — Те бяха положили толкова грижи за всичко останало — променения глас, емблемата на откраднатия ван, заварените регистрационни номера. И въпреки това ми позволиха да видя лицето му.

— Какви ги приказваш?

— Първия път, когато го видях, си помислих, че носи добре изпипана маска. Успях да го видя. Тъй че имаше логика да е с маска. Но сега вече знаем, че случаят не е такъв. И тъй — защо ме оставиха да го видя?

Рейчъл изглеждаше слисана от факта, че настоявам на своето, но това не продължи дълго. Тя също се включи:

— Защото няма полицейско досие.

— Може би. Или...

— Или какво? Марк, нямаме време за това.

— Зъбните му протези.

— Какво им има?

— Погледни тези коронки. Те са тенекиени.

— Какви?

Вдигнах глава.

— Виж горния десен кътник и долния ляв кучешки зъб. Нашите коронки се правят от злато, макар че напоследък са керамични. Зъболекарят прави точна отливка. А това е просто алуминий, готова коронка. Поставяш я на зъба и стискаш с клещите да я нагодиш. Правил съм смяна на зъби в чужбина, повече свързана с

реконструкция, но съм виждал много уста с подобни протези. Наричат ги тенекета. А такива не се правят в САЩ, освен като временни протези.

Тя коленичи до мен.

— Чужденец ли е?

Кимнах.

— Обзалагам се, че е от стария соцлагер. Може би от Балканите.

— Тогава има логика — забеляза тя. — Каквито и отпечатъци да открият, ще ги изпратят в НИЦК^[1]. Същото важи и за идентификацията на лицето му. Няма го в нашите файлове и компютри. По дяволите, на полицаите няма да им стигне цял живот да установят самоличността му, освен ако някой не го идентифицира.

— Което най-вероятно няма да се случи.

— Господи, точно затова го убиха. Знаят, че няма как да бъде проследен.

Завиха полицейски сирени. Заковахме погледи един в друг.

— Можеш да избереш да останеш тук, Марк. Останем ли, отиваме в затвора. Те ще решат, че той участва в нашия заговор и сме го убили. Даже си мисля, че похитителите са имали наум точно това. Съседите ти ще свидетелстват, че всичко е било тихо до нашето пристигане с колата. Изведнъж се чуват свистящи гуми и гърмежи. Не казвам, че няма да го обясним в крайна сметка.

— Само че ще отнеме време.

— Да.

— И каквато и пролука да имаме сега, тя ще се затвори. Ченгетата ще се възползват от нея както намерят за добре. Дори и да могат да помогнат, дори и да ни повярват, пак ще вдигнат много шум.

— Още нещо — каза тя.

— Какво?

— Похитителите ни устройха капан. Разбрали са за проследяващото устройство.

— Вече го предположихме.

— Само че сега се питам, Марк, откъде са разбрали?

Вдигнах поглед, припомняйки си предупреждението в писмото за откупа.

— Издайник? Вече не бих го изключил.

Двамата се вторачихме в колата. Аз сложих ръка на рамото ѝ. Тя продължаваше да кърви. Окоето ѝ беше полузатворено от отока. Огледах я и отново ме завладя нещо първично. Прииска ми се да я закрилям.

— Ако побегнем, ще изглеждаме като виновни — подхвърлих. — Не че ми пука. Нямам какво да губя. Но ти?

Тя произнесе меко:

— И аз нямам какво да губя.

— Трябва да те види лекар.

Рейчъл почти се усмихна.

— Ти не си ли лекар?

— И още какъв.

Нямаше време да обсъждаме всички „за“ и „против“. Трябваше да действаме. Качихме се в колата на Зия. Обърнах я обратно и се изнесох през задния изход откъм „Удланд Роуд“. В ума ми започнаха да се избистрят ясни, рационални мисли. Когато си дадох сметка къде сме и какво вършим, истината почти ме смаза. За малко да спра колата. Рейчъл го усети.

— Какво има? — попита тя.

— Защо бягаме?

— Не те разбирам.

— Надявахме се да открием дъщеря ми или поне кой я отвлече. Казахме си, че има малка пролука.

— Да.

— Нима не виждаш? Пролуката, ако изобщо някога я е имало, се затвори. Онзи мъж е мъртъв. Знаем, че е чужденец и какво от това? Не знаем кой е. Стигнахме до задънена улица. Не разполагаме с никакви други следи.

По лицето на Рейчъл заигра нещо като дяволитост. Тя бръкна в джоба си и извади предмет, който ми показа. Мобилен телефон. Не беше моят.

— Може пък да имаме следа — произнесе тя.

[1] Съкратено от Национален информационен център по криминалистика. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 33

— Първата ни работа — изтъкна Рейчъл — е да се отървем от тази кола.

— Колата — казах аз и поклатих глава при мисълта за загубата. — Ако това преследване не ме довърши, Зия със сигурност ще го направи.

Рейчъл успя да се усмихне отново. Вече се намирахме в зоната, бяхме навлезли дълбоко в нея, толкова отвъд всякакъв страх, че дори се поуспокоихме. Размишлявах на глас накъде да се насочим, но всъщност имахме само една възможност.

— Лени и Шерил — казах.

— Какво?

— Живеят през четири преки оттук.

Беше пет сутринта. Тъмната взе да отстъпва пред неизбежното. Набрах домашния телефон на Лени с надеждата, че не се е върнал в болницата. Отговори още на първото позвъняване, изръмжавайки: „Ало“.

— Имам проблем — осведомих го.

— Чувам сирени.

— Това е част от проблема.

— Полицията ми се обадиха — рече той, — след като ти духна.

— Нуждая се от помощта ти.

— Рейчъл с теб ли е?

— Да.

Настъпи неловка пауза. Рейчъл бърникаше по мобифона на мъртвия мъж. Нямах представа какво търси. Тогава Лени каза:

— Какво възнамеряваш да правиш сега, Марк?

— Да открия Тара. Ще ми помогнеш ли?

Вече нямаше колебание.

— Какво ти е нужно?

— Да скрия колата, която използваме, и да наема друга.

— А после?

Направих десен завой.

— След минута ще бъдем при теб. Ще се опитам да ти го обясня тогава.

Лени беше нахлузил старо сиво долнище на анцуг, от онези с връзки на кръста. Беше по чехли и широка тениска. Той натисна някакъв бутон и гаражната врата се затвори плавно веднага след влизането ни. Имаше измъчен вид, но пък и аз, и Рейчъл не бяхме за снимки по телевизията.

Когато Лени забеляза кръвта по нея, отстъпи крачка назад.

— Какво се случи, по дяволите?

— Имаш ли някакви превързочни материали? — попитах.

— Шкафът над кухненската мивка.

Рейчъл продължаваше да стиска в ръка мобилния телефон.

— Трябва да вляза в Интернет — обяви тя.

— Виж — каза Лени, — трябва да го обсъдим.

— Обсъди го с него — отсече Рейчъл. — Нужен ми е достъп до мрежата.

— В кабинета ми. Знаеш къде е.

Рейчъл бързо влезе в къщата. Последвах я, но останах в кухнята. Тя продължи към кабинета му. И двамата познавахме добре дома им. Лени остана с мен. Наскоро бяха ремонтирали кухнята в нещо като френски селски стил и бяха купили втори хладилник, тъй като четири хлапета ядат за четири хлапета. Вратите и на двата хладилника бяха отрупани с детски рисунки, семейни снимки и азбуката в ярки цветове. По новия хладилник имаше от онези магнитчета с поетични надписи. По дължината на дръжката му се стичаха думите „СТОЯ САМОТЕН КРАЙ МОРЕТО“. Аз се разрових в аптекката над мивката.

— Ще ми кажеш ли какво става?

Открих комплекта на Шерил за първа помощ и го извадих.

— В къщата ми имаше стрелба.

Осведомих го в най-общи линии, докато отворях комплекта за първа помощ и проверявах съдържанието му. Вътре имаше достатъчно превързочни материали за на първо време. Най-сетне го удостоих с поглед. Лени просто зяпаше насреща ми.

— Избягал си от местопрестъпление?

— Ако бях останал, какво щеше да стане?

— Полицията щеше да те прибере.

— Именно.

Той поклати глава.

— Вече не смятат, че ти си го извършил.

— Как така?

— Смятат, че е Рейчъл.

Замигах, без да знам как да реагирам.

— Тя даде ли ти някакво обяснение за онези снимки?

— Още не — отвърнах и добавих: — Не разбирам. Как така са решили, че е Рейчъл?

Лени очерта набързо теорията, в която участваха ревност и ярост, както и фактът, че съм забравил ключови моменти от стрелбата. Стоях, прекалено зашеметен, за да реагирам. Когато си върнах дар словото, произнесох:

— Това са пълни глупости. — Лени не отговори. — Онзи тип с фланелата току-що се опита да ни убие.

— И какво му се случи накрая?

— Казах ти. С него имаше още някой. Застреляха го.

— Ти видя ли някой друг?

— Не. Рейчъл... — схванах накъде бие. — Стига, Лени. Много добре знаеш.

— Искам да узная за онези снимки от компактдиска, Марк.

— Добре. Да идем да я попитаме.

На излизане от кухнята забелязах Шерил на стълбите. Тя гледаше надолу към мен със скръстени ръце. Не мисля, че друг път съм виждал подобно изражение на лицето ѝ. Това ме накара да се спра. Килимът бе леко накапан с кръв, вероятно от Рейчъл. На стената висеше фотография на четирите деца, правена във фотостудио. Хлапетата се опитваха да изглеждат непринудено в белите си поло блузи на бял фон. Деца и толкова белота.

— Аз ще се погрижа — каза ѝ Лени. — Ти стой горе.

Побързахме да влезем в кабинета. Върху телевизора стоеше накриво видео диск с последния филм на Дисни. Едва не се спънах в бейзболна топка и пластмасова бухалка. На пода бе разпръсната недовършена игра „Монополи“ с картинки на героите от „Покемон“. Някой, предполагам едно от хлапетата, бе надраскал на лист „НЕ

ПИПАЙ НИЩО!“ и го бе закачил на дъската. Подминавайки камината, забелязах, че наскоро бяха подменили фотографиите. На тях децата бяха по-големи и отговаряха на сегашната си възраст. Но най-старата снимка с нас четиримата на „официалния танц“ беше махната. Не зная какво означаваше това. Най-вероятно нищо. Или просто Лени и Шерил се вслушваха в собствения си съвет — време е да продължим живота си нататък.

Рейчъл седеше до писалището на Лени, надвесена над клавиатурата. Кръвта по лявата страна на шията ѝ беше засъхнала. Ухото ѝ изглеждаше ужасно. Тя вдигна поглед, щом ни забеляза, и пак продължи да пише. Аз прегледах ухото ѝ. Сериозна рана. Куршумът бе обелил горната му част и бе остъргал главата ѝ странично. Само още сантиметър, по дяволите, само още половин сантиметър — и щеше да е мъртва. Тя не ми обърна внимание дори докато слагах бактерицидната паста и залепвах превръзката. Засега това бе достатъчно. При първа възможност щях да се погрижа истински за нея.

— Бам! — извика Рейчъл внезапно. Усмихна се и удари клавиша. Принтерът се задейства с бръмчене. Лени ми кимна. Довърших превръзката ѝ и произнесох:

— Рейчъл?

Тя вдигна поглед към мен.

— Трябва да поговорим — додадох.

— Не — възрази тя. — Трябва да се махаме оттук. Току-що открих дебела следа.

Лени остана на мястото си. Шерил също се вмъкна в стаята, все тъй със скръстени ръце.

— Каква следа? — попитах аз.

— Проверих записаните обаждания на мобилния телефон — поясни Рейчъл.

— Нима е възможно?

— Те се виждат съвсем ясно, Марк — отвърна тя с нотка на нетърпение в гласа. — Записаните набрани и получени разговори. Стандартна опция на всеки телефон.

— Вярно.

— Записаните набирания не ми свършиха работа, защото няма списък с номера, което означава, че или човекът не се е обаждал на никого, или е набирал блокиран номер.

Опитвах се да следя мисълта ѝ.

— Добре.

— Но получените обаждания са друга работа. В списъка има само едно. Според записания час е получено в полунощ. Току-що проверих телефонния номер в обратния указател на „Суичборд точка ком“. Това е жилищен адрес. На някой си Върн Дейтън в Хънтърсвил, Ню Джърси.

Нито името, нито градът ми говореха нещо.

— Къде се намира Хънтърсвил?

— Потърсих го на картата. Близко е до границата с Пенсилвания. Определих мястото с точност до няколкостотин метра. Къщата е съвсем усамотена. Десетки хектари земя наред Ницовил.

Почувствах хлад, който се разпростря към крайниците. Обърнах се към Лени:

— Трябва да заема колата ти.

— Почакай секунда — отвърна Лени. — В момента са ни нужни някои отговори.

Рейчъл се изправи.

— Искаш да знаеш за снимките от компактдиска ли?

— Да, като за начало.

— На снимките съм аз. Да, бях там. Останалото не е твоя работа. Дължа обяснение на Марк, не на теб. Какво друго?

Един път поне и Лени да загуби дар слово.

— Искаш да знаеш и дали аз съм убила съпруга си? — Тя хвърли поглед към Шерил. — Мислиш ли, че аз съм убила Джери?

— Вече и аз не знам какво да мисля — отвърна Шерил. — Но искам и двамата да се махнете оттук.

— Шерил — пророни Лени.

Тя му хвърли поглед, който би съборил нападащ носорог.

— Те не трябваше да прекрачват прага ни с всичко това.

— Той е най-добрият ни приятел. Кръстник е на нашия син.

— Толкова по-зле за него. Да ни домъкне такава беля на главата? На главите на децата ни?

— Стига, Шерил. Преувеличаваш.

— Не — обадих се аз. — Тя е права. Трябва да напуснем още сега. Ще ми дадеш ли ключовете?

Рейчъл грабна листа от принтера.

— Упътвания — поясни тя.

Аз кимнах и погледнах Лени. Беше навел глава. Поклащаше се от пръсти на пети. Отново си помислих за детството ни.

— Дали да не се обадим на Тикнър и Ригън? — попита той.

— И да им кажем какво?

— Аз се наемам да им обясня — рече Лени. — Ако Тара е на онова място — той се спря и поклати глава, сякаш изведнъж се усети колко смешна е самата мисъл, — те ще са по-добре екипирани да влязат вътре.

Приближих се плътно до него.

— Узнали са за проследяващото устройство на Рейчъл.

— Какво?

— Похитителите. Не знаем как. Но са го намерили. Направи връзката, Лени. В писмото за откупа ни предупреждават, че имат вътрешен човек. Първия път разбират, че съм казал на ченгетата. Втория път научават за проследяващото устройство.

— Това не доказва нищо.

— Да не мислиш, че имам време да търся доказателства? — Лицето на Лени помръкна. — Знаеш, че не мога да рискувам.

— Да — отвърна той, — знам.

Лени бръкна в джоба си и ми подаде ключовете. Ние напуснахме къщата му.

ГЛАВА 34

Щом Ригън и Тикнър получиха обаждането за стрелбата в къщата на Сейдман, и двамата скокнаха на крака. Бяха стигнали до асансьора, когато мобилният на Тикнър иззвъня.

Чу вдървен и прекомерно официален женски глас да произнася:

— Специален агент Тикнър?

— Да, същият.

— Обажда се специален агент Клодия Фишър.

Тикнър знаеше името. Даже май я бе виждал един-два пъти.

— Какво има?

— Къде се намирате в момента? — попита тя.

— В болница „Ню Йорк Презбайтириън“, но потеглям към Ню Джърси.

— Не — възрази тя. — Моля ви елате незабавно на „Федерал Плаза“ номер едно.

Тикнър погледна часовника си. Беше едва пет сутринта.

— Сега?

— Да, това означава незабавно.

— Мога ли да попитам за какво става дума?

— Заместник главен началник Джоузеф Пистильо иска да ви види.

Пистильо? Това го накара да се замисли. Пистильо беше най-висшият по чин агент на Източното крайбрежие. Беше началник на началника на прекия началник на Тикнър.

— Но аз съм на път към местопрестъпление.

— Това не е молба — отсече Фишър. — Заместник главен началник Пистильо ви очаква. Бъдете тук до половин час.

Телефонът изключи. Ръката на Тикнър се отпусна надолу.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита Ригън.

— Трябва да тръгвам — каза Тикнър и се забърза по коридора.

— Къде?

— Моят шеф иска да ме види.

— Сега?

— Веднага. — Тикнър вече бе стигнал до средата на коридора.
— Обади ми се, ако научиш нещо.

— Не ми е лесно да говоря за това — каза Рейчъл.

Аз шофирах. Много въпроси без отговори се бяха натрупали и започвах да ни тежат, да ни дърпат надолу, изпивайки енергията ни. Не отклонявах поглед от пътя и чаках.

— Лени беше ли с теб, когато ти разглеждаше снимките? — запита тя.

— Да.

— Той изненада ли се?

— Така ми се стори.

Тя се облегна назад.

— Шерил сигурно не би се изненадала.

— Защо?

— Когато си поискал телефонния ми номер, тя ми се обади да ме предупреди.

— За какво? — попитах.

— За нас.

Нямаше нужда от повече обяснения.

— Тя предупреди и мен — рекох.

— Когато Джери умря, Джери Камп е името на съпруга ми, нека просто кажа, че ми беше много тежко.

— Разбирам.

— Не — поясни тя, — не е това. Ние с Джери не сме работили заедно много време. Даже май изобщо не сме. Когато постъпих на обучение в Куонтико, Джери беше един от инструкторите ми. Нещо повече, той беше жива легенда. Един от най-добрите агенти на всички времена. Помниш ли случая Килрой отпреди няколко години?

— Беше сериен убиец, нали?

Рейчъл кимна.

— Залавянето му беше почти изцяло дело на Джери. Имаше забележителни заслуги в Бюрото. С мен... не зная точно как стана. А може би зная. Той беше по-възрастен. Едва ли не като баща. Бях привързана към ФБР. То беше моят живот. Джери си падаше по мен.

Бях поласкана. Но не съм сигурна дали изобщо съм го обичала истински.

Тя млъкна. Усещах, че гледа към мен. Аз не откъсвах очи от пътя.

— Ти обичаше ли Моника? — попита тя. — Имам предвид истински.

Мускулите на плещите ми се стегнаха.

— Що за въпрос е този, по дяволите?

Тя мълчеше. Сетне промълви:

— Извинявай. Нямахте връзка.

Мълчанието натежа. Опитах се да успокоя дишането си.

— Беше почнала да разказваш за снимките?

— Да. — Рейчъл взе да си играе с единствения пръстен, който носеше. Ту го извиваше, ту го дърпаше. — Когато Джери умря...

— Беше застрелян — поправих я аз.

Отново усетих погледа ѝ върху себе си.

— Беше застрелян, да.

— Ти ли го застреля?

— Това не ми харесва, Марк.

— Кое?

— Ти вече си гневен.

— Просто искам да знам дали си застреляла съпруга си.

— Нека ти го разкажа с мои думи, става ли? — В гласа ѝ вече се четяха стоманени нотки. Отстъпих, свивайки рамене, все едно казвах: „Както желаеш“. — Та когато той умря, може да се каже, че загубих всичко. Бях принудена да подам оставка. Всичко, което имах — приятели, работа, по дяволите, и животът ми — беше свързано с Бюрото. А сега си бе отишло. Започнах да пия. Затъвах все по-дълбоко. Стигнах дъното. А когато стигнеш дъното, търсиш начин да се отгласнеш от него. Какво да е.

Намалих скоростта при едно кръстовище.

— Не го разказвам както трябва промълви тя.

В този миг се учудих сам на себе си. Пресегнах се пред червената светлина на светофара и сложих ръка върху нейната.

— Просто ми разкажи, става ли?

Тя кимна, свела поглед надолу към ръката ми върху нейната. Не я отмествах.

— Една нощ, след като бях пила много, набрах твоя номер.

Спомних си какво ми каза Ригън за телефонните разпечатки.

— Кога беше това?

— Няколко месеца преди нападението.

— Моника ли вдигна? — попитах.

— Не. Телефонният ти секретар. Аз... знам колко глупаво звучи, но ти оставих съобщение.

Бавно отместих ръката си.

— Какво точно каза?

— Не помня. Бях пияна. Плачех. Май казах, че ми липсваш и се надявам да ми отговориш. Не мисля, че съм отишла по-далеч от това.

— Не съм получил съобщението — споделих.

— Чак сега си давам сметка. Нещо прищрака.

— Това означава — вметнах, — че Моника го е прослужала.

Няколко месеца преди нападението, мислех си аз. Когато Моника се чувстваше най-угнетена. Когато започнаха сериозните проблеми помежду ни. Припомних си и други неща. Сетих се колко пъти Моника бе плакала нощем. Помня как Едгар ми съобщи, че започнала да посещава психиатър. Освен това колко пъти в този мой малък егоистичен свят съм я водил у Лени и Шерил, където беше принудена да гледа снимката с някогашната ми любовница — същата, която се е обадила у нас късно през онази нощ, за да ми каже, че ѝ липсвам.

— Мили боже — произнесох, — нищо чудно, че е наела частен детектив. Сигурно му е разказала за твоето обаждане, за нашето минало.

Тя мълчеше.

— Все още не си ми отговорила на въпроса, Рейчъл. Какво правеше пред болницата?

— Пристигнах в Ню Джърси да видя майка си — започна тя, вече с пресекващ глас. — Казах ти, че тя има апартамент в Уест Ориндж.

— Е, и? Да не се опитваш да ми кажеш, че тя е била пациент там?

— Не. — Тя отново млъкна. Аз шофирах. За малко да включа радиото по навик, колкото да правя нещо. — Наистина ли трябва да ти казвам това?

— Мисля, че да — отвърнах. Но вече знаех. Разбирах всичко.

Рейчъл заговори с равен, безстрастен глас:

— Мъжът ми е мъртъв. Загубих си работата. Загубих всичко. Често разговарях с Шерил. От онова, което тя ми каза, можех да си извадя заключение, че ти и жена ти си имате проблеми. — Тя обърна към мен цялото си лице. — Хайде, Марк, знаеш, че така и не успяхме да се прежалим един друг. Тъй че този ден отидох в болницата, за да се срещна лице в лице с теб. Не знам какво съм очаквала. Наивна ли съм била да си мисля, че ще ме грабнеш в прегръдката си? Може би, не знам. Тъй че се мотаех наоколо, опитвайки се да събера кураж. Даже се качих до твоя етаж. Но накрая не се реших — не заради Моника или Тара. Искане ми се да мога да кажа, че съм била толкова благородна. Само че не бях.

— Тогава какво?

— Тръгнах си, защото мислех, че ще ме отблъснеш, а не бях сигурна, че ще мога да го понеса.

Отново замълчахме. Нямах представа какво да кажа. Дори не знаех как се чувствам.

— Ти си гневен — каза тя.

— Не знам.

Известно време продължих да шофирам в мълчание. Толкова много ми се искаше да постъпя правилно. Мислех върху казаното. И двамата гледахме право напред. Напрежението притисна прозорците. Накрая казах:

— Вече няма значение. Има значение само това да намерим Тара.

Погледнах към Рейчъл. Видях сълза по бузата ѝ. Пътният знак беше напред в далечината — малък, дискретен, почти незабележим. На него пишеше просто „ХЪНТЪРСВИЛ“. Рейчъл изтри сълзата и се изправи на седалката.

— Тогава да се съсредоточим.

Заместник главен началник Джоузеф Пистильо седеше зад бюрото си и пишеше.

Беше едър, с могъщ гръден кош, широкоплещест и плешив — представител на възрастното поколение, когото с еднаква сила можеш да вземеш за пристанищен работник или за кръчмарски побойник, — излъчващ ненаатрапчива сила. Пистильо вероятно беше минал шейсетте години. Носеха се слухове, че скоро щял да се пенсионира.

Специален агент Клодия Фишър въведе Тикнър в кабинета и затвори вратата на излизане. Тикнър свали слънчевите си очила.

Застана с ръце зад гърба. Нямаше покана да седне. Нямаше поздрав, нито ръкостискане, нито намек за приветствие.

Без да вдига поглед, Пистильо произнесе:

— Разбрах, че сте се интересували за трагичната смърт на специален агент Джери Камп.

В главата на Тикнър светна алармен сигнал. Брей, бързо пипат. Беше започнал проверката преди броени часове.

— Да, сър.

Драскането продължи.

— Той ви е преподавал в Куонтико, нали така?

— Да, сър.

— Беше страхотен учител.

— Един от най-добрите, сър.

— Най-добрият, агент.

— Да, сър.

— Интересът ви към неговата смърт — продължи Пистильо — има ли нещо общо с миналата ви връзка със специален агент Камп?

— Не, сър.

Пистильо спря да пише. Остави химикалката и скръсти върху бюрото ръце, които можеха да натрошат скала.

— Тогава защо разпитвате?

Тикнър внимаваше за евентуални капани и уловки, които можеха да се съдържат в отговора му.

— Името на съпругата му изникна във връзка с друг случай, по който работя.

— Това ще рече случаят Сейдман с убийство и отвличане?

— Да, сър.

Пистильо се навъси. Челото му се сбърчи.

— Мислите, че има връзка между случайната стрелба по Джери Камп и отвличането на Тара Сейдман?

Внимателно, напомни си Тикнър. Полека.

— Това е версия, която искам да проверя.

— Не, агент Тикнър, не е.

Тикнър замръзна на мястото си.

— Ако искате да свържете Рейчъл Милс с убийството и отвличането Сейдман, направете го. Намерете доказателства, които я свързват със случая. Но за целта не ви е нужна смъртта на Камп.

— Може да са свързани — настоя Тикнър.

— Не — отсече Пистильо с глас, оставящ малко място за съмнение, — не са.

— Но аз трябва да проверя...

— Агент Тикнър?

— Да, сър.

— Вече съм прегледал делото — заяви Пистильо. — Нещо повече, помогнах лично в разследването на смъртта на Джери Камп. Той ми беше приятел. Разбирате ли?

Тикнър не отговори.

— Напълно съм удовлетворен, че прострелването му е било трагичен инцидент. Което означава, че вие, агент Тикнър — Пистильо насочи месест пръст към гърдите на Тикнър, — също сте напълно удовлетворен. Ясно ли се изразявам?

Двамата мъже кръстосаха погледи. Тикнър не беше глупак. Обичаше си работата в Бюрото. И искаше да се изкачи по служебната стълбица. Не си струваше да дразни могъщ началник като Пистильо. Тъй че накрая Тикнър пръв отмести поглед.

— Да, сър.

Пистильо се успокои. Вдигна химикалката си.

— Тара Сейдман липсва вече повече от година. Има ли доказателство, че е още жива?

— Не, сър.

— Тогава случаят повече не е наш. — Той се залови да пише, без да се стеснява, че това е отпращане. — Остави го на местните.

Ню Джърси е най-гъсто населеният ни щат. Това не изненадва никого. Ню Джърси си има градове, предградия и голяма промишленост, което също не е изненадващо. Наричат го още Градинския щат, тъй като изобилства и със селскостопански области. Това вече е изненада.

Още преди да влезем в границите на Хънтърсвил, признаците на живот — на човешки живот имам предвид — започнаха да редяат. Имаше оскъден брой къщи. Подминахме магазин за разни стоки веднага след зеленчуковата борса „Мейбъри“, но и той беше запечатан

с дъски. През следващите три мили пресякохме цели шест шосета. Не видях къщи. Не засякох коли.

Навлязохме в горски гъсталак. Направих последен завой и колата се заизкачва по планински склон. Една сърна — четвъртата, която успях да преброя — се стрелна през пътя, но беше достатъчно далеч и нямаше опасност да я прегазя. Започнах да подозирам, че името Хънтърсвил^[1] следва да се приема буквално.

— Трябва да е вляво — каза Рейчъл.

След няколко секунди зърнах пощенска кутия. Намалих скоростта, търсейки с поглед къща или някаква сграда. Не видях друго, освен дървета.

— Продължавай напред — обади се Рейчъл.

Разбрах. Не можехме просто така да спрем колата на пътеката и да идем да се представим. Открих малка извивка встрани от пътя на около четвърт миля по-нагоре. Паркирах и изключих мотора. Пулсът ми се утрои. Беше шест сутринта. Зазоряваше се.

— Умееш ли да боравиш с пистолет? — ме попита Рейчъл.

— Стрелял съм с пистолета на баща ми на стрелбището.

Тя тикна в ръцете ми някакво оръжие. Зяпнах го, все едно току-що бях открил, че имам шест пръста. Рейчъл също извади своя пистолет.

— Откъде взе това? — попитах.

— От твоята къща. По-точно от мъртвия мъж.

— Господи.

Тя сви рамене, сякаш казваше: „Добре де, случва се“. Погледнах пистолета и една мисъл ме порази като гръм: ами ако това е оръжието, с което са стреляли по мен? С което са убили Моника? Не продължих в тази посока. Нямаше време за излишни глезотии. Рейчъл бе слязла от колата. Последвах я. Навлязохме в гората. Пътека нямаше. Сами си я проправяхме. Рейчъл водеше. Тя затъкна пистолета в задния джоб на панталона си. По неизвестна причина не направих същото. Искях да държа пистолета. Избелели оранжеви знаци, заковани по дърветата, предупреждаваха натрапниците да не припарват там. Думата „НЕ“ беше изписана с огромни букви, докато изненадващ по обем дребен шрифт обясняваше нещо, което според мен бе очевидно.

Наближавахме все повече мястото, където смятахме, че трябва да се появи алея. Щом я зърнахме, вече имахме пътеводна звезда.

Продължихме да вървим встрани от непавираната просека. След няколко минути Рейчъл спря. Едва не се блъснах в нея. Тя посочи напред...

Беше постройка, прилична на плевня.

Станахме по-предпазливи. Движихме се приведени, на прибежки от дърво на дърво, за да не бъдем забелязани. Не разговаряхме. След малко дочух музика. Мисля, че беше кънтри, но не съм специалист. По-нагоре пред нас видяхме сечище. Там наистина имаше плевня, която изглеждаше полусрутена. Имаше и друга постройка — барака или дълъг фургон.

Приближихме се още малко, досами края на гората. Надникнахме, притиснати зад дърветата. В двора имаше трактор — стар „Трансам“ върху циментова площадка. Точно пред бараката беше паркирана бяла, възспортна кола — от онези с подобрен форсиран двигател — с дебела черна ивица върху подвижния покрив. Приличаше на камаро.

Гората свърши, но все още бяхме най-малко на петдесетина крачки от бараката. Тревата беше избуяла до колене. Рейчъл измъкна пищова си. Моят продължаваше да е в ръката ми. Тя се просна по очи и запълзя напред. Аз сторих същото. Пълзенето по командоски изглежда съвсем лесно по телевизията. Просто пълзиш, без да повдигаш дупето си от земята. И докато изминеш десетина стъпки все още изглежда лесно. После започваш да се озорваш. Лактите ме боляха. Тревата влизаше в ноздрите и устата ми. Не страдам от сenna хрема или от алергии, но нарушавахме нечие пространство. Папатаците и тем подобни насекоми се оказаха отмъстителни, когато нарушаваш съня им. Музиката се чуваше все по-ясно. Певецът, който беше скаран с нотите, оплакваше своето бедно нещастно сърце.

Рейчъл спря. Аз допълзях до дясната ѝ страна и се изравних с нея.

— Добре ли си? — попита тя.

Кимнах, но се задъхвах.

— Ще се наложи да предприемем нещо, щом стигнем там — предупреди тя. — Не искам да си изтощен. Можем да намалим темпото, ако е нужно.

Отказах и продължих да пълзя. Нямах намерение да бавя темпото. Това просто не беше в менюто. Вече приближавахме. Виждах

все по-ясно камарото. Задните джанти с форма на сексапилно момиче бяха изпръскани с кал. По задната броня бяха налепен стикери. На единия пишеше:

ПИЩОВИТЕ НЕ УБИВАТ, САМО ПРАВЯТ
УБИЙСТВОТО ПО-ЛЕСНО.

Рейчъл и аз стигнахме края на тревата и излязохме почти на открито, когато кучето залая. Замръзнахме.

Има разни видове кучешки лай — досадното джавкане на малко кутре-играчка, веселият вой на приятелски настроено ловджийско куче, предупредителният лай на безобиден домашен любимец. Но съществува и едно гърлено ръмжене, изтръгнато сякаш от дълбините на преизподнята, което смразява кръвта.

Този лай беше от последната категория.

Не се изплаших особено от кучето. Имах пистолет. Щеше да ми е по-лесно да го използвам срещу куче, отколкото срещу човешко същество. Изплаши ме по-скоро фактът, че лаят ще се чуе от обитателя на бараката. Тъй че зачакахме. След минута-две лаят престана. Бяхме приковали взор във вратата на къщата. Не бях сигурен как щяхме да се справим, ако някой излезеше. Ами ако ни забележат? Не можехме да стреляме — все още бяхме в неведение. Фактът, че бе получено обаждане от жилището на Върн Дейтън до мобилния на един мъртвец, не означаваше нищо. Дори не знаехме тук ли е дъщеря ми или не.

Всъщност не знаехме нищо.

Из двора се търкаляха тасове на автомобилни гуми, лъснали на светлината на изгряващото слънце. Забелязах и няколко зелени картонени кутии. Нещо в тях грабна вниманието ми. Забравил предпазливостта, запълзах натам.

— Почакай — прошепна Рейчъл.

Не можех да чакам. Трябваше да огледам кутиите отблизо. Нещо в тях ми се стори познато, но не успях да го уцеля. Допълзах до трактора и се скрих зад него. Отново надникнах към кутиите. Най-сетне видях какво ме бе заинтригувало.

Кутиите бяха наистина зелени и върху им имаше картинка на усмихнато бебе.

Памперси.

Рейчъл вече бе до мен. Преглътнах. Голяма опаковка памперси. От онези, които се купуват на едро от борсата. Рейчъл също ги видя. Тя сложи длан върху ръката ми, предупреждавайки ме да се успокоя. Отново залегнахме на земята. Тя ми направи знак, че ще се приближим до един страничен прозорец. Кимнах, че съм разбрал. Сега от стереоуредбата гърмеше дълго соло цигулка.

Двамата лежахме по корем, когато усетих нещо студено, опряно в тила ми. Плъзнах поглед към Рейчъл. Там също имаше оръжие, притиснато към главата ѝ.

Един глас произнесе:

— Хвърлете пищовите!

Беше мъжки глас. Рейчъл бе подложила дясната си ръка под лицето. В нея държеше пистолета. Тя го пушна. Един работен ботуш пристъпи напред и го изрита встрани. Опитах се да изчисля шансовете. Един мъж. Вече виждах това. Един мъж с две пушки. Определено можех да предприема нещо. Нямах начин да го изработя навреме, но поне щях да отвлека вниманието от Рейчъл. Срецнах погледа ѝ и съзрях в него паника. Тя знаеше какво мисля. Пушката неочаквано натисна черепа ми надолу и аз заврях лице в прахоляка.

— Не се опитвай, брато. Мога да размажа два мозъка със същата лекота, както и един.

Умът ми препускаше, но все попадеше на задънени улици. Тъй че пуснах оръжието, наблюдавайки как мъжът изритва надеждата ни.

[1] Ловджийски град. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

— Долу по корем! — кресна той.

— Аз съм агент от Федералното бюро за разследване — каза Рейчъл.

— Я си затваряй устата!

Все така с лица в прахта, сложихме ръце на главите си с преплетени пръсти. Той натисна гръбнака ми с коляно. Направих гримаса. Подпирайки се на тялото ми, изви ръцете ми назад, при което едва не ги изтръгна от ябълките. Китките ми бяха ловко завързани с найлонови лентови белезници. Заприличаха ми на онези смешни пластмасови джаджи, с които завързват играчките, за да не бъдат откраднати от магазина.

— Събери си краката.

И глезените ми бяха овързани с подобни белезници. Той ме натисна по гърба, за да се изправи. Сетне се зае с Рейчъл. Идеше ми да изкрещя някаква кавалерска глупост от сорта „Не я пипай!“, но знаех, че в най-добрия случай щеше да е безполезно. Тъй че останах мирен.

— Аз съм федерален агент — повтори Рейчъл.

— Чух те първия път.

Той я натисна с коляно и събра ръцете ѝ заедно. Тя изпъшка от болка.

— Хей! — извиках аз.

Мъжът не ми обърна внимание. Обърнах се и го огледах истински за пръв път, при което сякаш пропаднах в друго измерение. Вече нямах съмнение — камарото принадлежеше на него. Косата му беше дълга като на хоккей играч от осемдесетте години, със странен оранжево-червеникав оттенък, затъкната зад ушите, подстрижката ѝ наподобяваше барбун — не бях виждал такава от времето на видео мюзикъла „Нощният рейнджър“. Имаше бяло-рус мустак, все едно бе пил мляко. На тениската му имаше надпис „УНИВЕРСИТЕТ СМИТ И УЕСЪН“. Дънките му бяха неестествено тъмносини и изглеждаха твърди.

След като завърза ръцете на Рейчъл, каза:

— Ставай, госпожичке. Ще се поразходим с теб.

Рейчъл се опита да придаде строгост на гласа си.

— Ти не ме слушаш — изрече, при което косата ѝ падна върху очите. — Аз съм Рейчъл Милс...

— А аз съм Върн Дейтън. И какво от това?

— Аз съм федерален агент.

— На служебната ти карта пише „в оставка“ — ухили се Върн Дейтън. Не беше беззъб, но не ставаше за реклама на паста за зъби. Десният му преден зъб бе хлътнал навътре като излязла от пантите врата. — Малко си млада за пенсия, а?

— Продължавам да работя по специални случаи. Те знаят, че съм тук.

— Така ли? Не думай. Там долу те чака цяла хайка агенти и ако не им се обадиш до три минути, ще довтасат тук с гръм и трясък. Тъй ли, Рейчъл?

Тя млъкна. Беше схванал блъфа ѝ. Вече нямаше друг изход.

— Ставай — рече той и я издърпа за ръцете.

Тя се изправи с мъка.

— Къде я водиш? — попитах.

Той не отвърна. Запътиха се към плевнята.

— Хей! — викнах с кънтящ от безсилие глас. — Върни се, ей!

Но те продължиха да крачат. Рейчъл се съпротивляваше, но ръцете ѝ бяха завързани зад гърба. При всяко нейно по-рязко движение той повдигаше ръцете ѝ, принуждавайки я да се наведе напред. Накрая тя се отказа и просто вървеше.

Страхът опъна нервите ми. Заозъртах се като обезумял за нещо, какво да е, което да ме отърве. Пистолетите ни? Не, вече ги беше прибрал. А дори и да не беше, какво щях да направя? Ще стрелям със зъби ли? Помислих дали да не се изтърколя по гръб, но не бях сигурен, че това ще помогне. И сега какво? Взех да се придвижвам сантиметър по сантиметър към трактора. Търсех остър предмет или нещо подобно, с което да прережа найлоновите белезници. Чух как вратата на плевнята изскърца в далечината. Обърнах глава тъкмо навреме, за да видя, че се скриват вътре. Вратата се затвори след тях. Звукът постепенно замря. Музиката — от компактдиск или касета — беше замлъкнала. Всичко притихна, а Рейчъл се скри от погледа ми.

Трябваше да си освободя ръцете.

Запълзях, като повдигах таза си и се оттласквах с крака. Успях да стигна до трактора. Потърсих някакво острие или остър ръб. Нищо. Очите ми се стрелнаха към плевнята.

— Рейчъл! — изкрещях.

Гласът ми прокърна в мъртвилото. Това бе единственият отговор. Сърцето ми се разхлопа.

О, Господи, сега какво?

Изтърколих се по гръб и седнах. Отблъсвайки се с крака, се облегнах на трактора. Вече имах поглед към плевнята. Но не виждах с какво, по дяволите, щеше да ми помогне това. Все тъй нямаше ни движение, ни звук. Очите ми зашариха наоколо в отчаян опит да изнамеря нещо, което да ме спаси. Ала нямаше нищо.

Помислих си дали да не се промъкна до камарото. Откаченяк на тема оръжия като този сигурно имаше скрити поне два или три пицова по всяко време. Все можеше да се намери нещо там. Но дори и да успееш да стигна до там навреме, как щях да отворя вратата? Че и да ровя за оръжие? И как щях да стрелям с него, ако го открия?

Не, първо трябваше да сваля тези найлонови белезници.

Огледах земята за нещо... дори не знаех какво. Остър камък. Счупена бутилка бира. Нещо. Питях се колко време е изминало, откакто те изчезнаха. Питях се какво прави с Рейчъл. Имах чувството, че гърлото ми се свива и ще се задуша.

Какво, по дяволите, ставаше там вътре?

Отново затърсих някакъв ръб по трактора, който да използвам като нож. Имаше само ръжда. Огромно количество ръжда. Тя можеше ли да помогне? Ако потъркам лентата в някой ръждив ръб, щеше ли да поддаде? Съмнявах се, но не виждах друго.

Успях да се изправа на колене. Опрях китките си в един ръждясал ръб и взех да ги трия нагоре-надолу като мечка, която си чеше гърба о дърво. Ръцете ми се изплъзваха. Ръждата охлузваше кожата ми и болката се разпростираше нагоре по ръцете ми. Пак погледнах към плевнята, заслушах се, но отново не чух нищичко.

Продължих да действам.

Проблемът бе, че вършех това опипом. Извърнах глава колкото може назад, но не успях да видя китките си. Имаше ли изобщо някакъв смисъл от това? Нямах представа. Но не ми оставаше друго, с което да

работя. Тъй че продължих да движа китки нагоре-надолу, опитвайки се да освободя ръцете си, раздалечавайки ги една от друга като в долнопробен филм за Херкулес.

Не знам колко време продължих с тези усилия. Навярно не повече от две-три минути, макар да ми се сториха много повече. Лентата не се късаше, дори не се разхлаби. Онова, което най-сетне ме накара да спра, беше някакъв звук. Вратата на плевнята се бе отворила. За момент не видях нищо. Сетне селяндурът с прическата излезе навън. Сам. Тръгна към мен.

— Къде е тя? — попитах.

Без да продума, Върн Дейтън се наведе, за да провери белезниците ми. Вече можех да го подуша. Миришеше на сухо сено и работна пот. Оглеждаше ръцете ми. Хвърлих поглед назад. По земята имаше кръв. Без съмнение, моята. Изведнъж ме връхлетя идея.

Наведох се назад и замагнах за удар с глава към него.

Знам колко унищожителен може да бъде един правилно нанесен удар с глава. Правил съм операции на хора със смазани от подобни удари лица.

Само че този случай не се очертаваше като такъв.

Позата на тялото ми беше неудобна. Бях с вързани ръце и крака, при това на колене. Гърчех ръце зад гърба си. Черепът ми не попадна върху носа му или по-мека част на лицето му. Уцели го по челото. Чу се тъп звук като от озвучаването на „Тримата смешници“. Върн Дейтън се просна назад с ругатня. Напълно загубил равновесие, паднах свободно, без да имам с какво да омекотя удара освен с лице. Бузата ми пое удара, при което зъбите ми изтракаха. Но вече не усещах никаква болка. Хвърлих поглед към него. Той седеше, опитвайки се да се съвземе. На челото му имаше малък разрез.

Сега или никога.

Все така завързан, замагнах към него. Само че бях твърде бавен.

Върн Дейтън се наведе назад и вдигна селския си ботуш. Когато бях достатъчно близо до него, той ме ритна в лицето, сякаш гасеше искри от огън. Паднах назад. Той отстъпи на безопасно разстояние и грабна пушката си.

— Не мърдай! — Опипа с пръсти раната на челото си. Заоглежда кръвта с невярващ поглед. — Ей, ти луд ли си бе?

Лежах по гръб, поемайки си въздух на дълбоки, учестени порции. Не мисля, че имах нещо счупено, но пък и не бях сигурен дали това ще е от значение. Той пристъпи към мен и ме ритна здраво в ребрата. Болката беше като от нажежен нож. Изтърколих се на една страна. Той ме сграбчи под мишниците и взе да ме тегли. Опитвах се да си стъпя на краката. Беше дяволски силен. Не се забави по стъпалата на фургона. Издърпа ме по тях, отвори вратата с рамо и ме хвърли вътре като чувал с картофи.

Приземих се с тъп удар. Върн Дейтън влезе вътре и затвори вратата. Очите ми обходиха стаята. Беше наполовина каквато я очаквах и наполовина не. Очакваното: по стената имаше окачени оръжия — най-различни старинни и ловни пушки. Там се мъдреше и задължителната препарирана глава на сърна, както и рамкирано свидетелство за членство в Националната оръжейна асоциация, издадена поименно на Върн Дейтън, с цветния национален флаг в ъгъла. Неочакваното: помещението беше безупречно чисто и дори подредено с известен вкус. В ъгъла имаше детска кошарка, но тя не беше в безпорядък. Играчките бяха поставени в шкаф от фибростъкло с разноцветни чекмеджета. Чекмеджетата бяха категоризирани и надписани.

Той седна и ме погледна. Все още лежах по корем. Върн Дейтън си поигра малко с косата си, отмятайки назад разни кичури, затъквайки по-дългите зад ушите си. Имаше слабо лице. Всичко у него крещеше: „Селяндур“.

— Ти ли я преби? — рече той.

За момент не разбрах какво ме пита. После се сетих, че е видял синините по Рейчъл.

— Не.

— Доставя ти удоволствие, а? Да биеш жена?

— Какво си й направил?

Той измъкна един револвер, отвори патронника и пъкна един патрон в гнездото. Завъртя го с щракване и го насочи към коляното ми.

— Кой те изпрати?

— Никой.

— Искаш ли да останеш без капачка?

Дойде ми до гуша. Изтърколих се по гръб в очакване да дръпне спусъка. Но той не стреля. Остави ме да се движа с насочено към мен

оръжие. Успях да седна и го погледнах от горе на долу. Това определено го смути и той отстъпи крачка назад.

— Къде е дъщеря ми? — попитах.

— А? — Той наклони глава. — Това майтап ли е?

Погледнах го право в очите и ми стана ясно. Това не беше преструвка. Наистина нямаше понятие за какво говоря.

— Идвате тук въоръжени — процеди той с почервеняло лице. — Мен ли искате да пречукате? Жена ми? Децата ми? — Върн вдигна револвера към лицето ми. — Дай ми поне една добра причина да не ви гръмна и двамата и да ви заровя в гората.

Деца. Той каза деца. Нещо в цялата тази история никак не ми се връзваше. Реших да се пробвам.

— Изслушай ме — казах. — Преди осемнайсет месеца жена ми беше убита, а дъщеря ми отвлечена.

— Какви ги дрънкаш, бе?

— Моля те, просто ме остави да ти обясня.

— Чакай малко. — Очите на Върн се присвиха. Той потърка брадата си. — Аз те помня. От телевизията. Ти също беше прострелян, нали така?

— Да.

— Тогава защо искаш да откраднеш пушките ми?

Притворих очи.

— Не съм дошъл тук за пушките ти — изрекох. — Тук съм — не бях сигурен как да му го обясня, — за да намеря дъщеря си.

Отне му секунда, за да го асимилира. Сетне отвори уста и ченето му увисна.

— Мислиш, че имам нещо общо с това?

— Не зная.

— По-добре започни да обясняваш.

Така и направих. Разказах му всичко. Историята ми звучеше налудничаво, но Върн ме слушаше с цялото си внимание. Накрая казах:

— Мъжът, който извърши това, по някакъв начин е бил замесен... Не знам нищо повече. Ние взехме мобилния му телефон. Имаше само едно входящо обаждане. То идваше оттук.

Върн се замисли върху думите ми.

— Този мъж как се казва?

— Не знаем.

— Аз се обаждам на много хора, Марк.

— Знаем, че обаждането е било направено по някое време снощи.

Върн поклати глава.

— Не, няма начин.

— Какво искаш да кажеш?

— Снощи не си бях у дома. Бях на път. Правех доставка. Върнах се вкъщи едва половин час преди вие да пристигнете. Забелязах ви, когато Мънч — кучето ми — взе да ръмжи ниско. Лаят не означава нищо. Но вземе ли да ръмжи ниско, значи има нещо.

— Почакай, значи никой не е бил тук нощес?

Той сви рамене.

— Е, жената и момчетата. Но момчетата са на шест и три години. Не ми се вярва да са се обаждали на някого посред нощ. А аз познавам Кат. И тя не би звъняла на никого толкова късно.

— Кат?

— Съпругата ми. Съкратено от Катарина. Тя е сръбкиня.

* * *

— Да ти донеса една бира, Марк?

Сам се изненадах от отговора си:

— С най-голямо удоволствие, Върн.

Върн Дейтън беше срязал белезниците ни. Аз разтривах китките си, а Рейчъл седеше до мен. Не ѝ беше причинил нищо лошо. Просто искал да ни раздели, отчасти защото, както сам каза, мислел, че съм я пребил, за да я принудя да ми помогне. Върн притежаваше ценна оръжейна колекция — много от оръжията все още в работно състояние — и хората проявявали прекомерен интерес. Той решил, че нашият случай е точно такъв.

— Бъдвайзер става ли?

— И още как.

— А ти, Рейчъл?

— Не, благодаря.

— Нещо безалкохолно, или просто вода с лед?

— Вода, благодаря.

Върн се усмихна, което не бе от най-приятните гледки.

— Няма проблем.

Отново разтърках китките си. Той забеляза това и се ухили.

— Тези белезници ги използвахме във войната в Залива. Държаха иракчаните под контрол, бъди сигурен.

И изчезна в кухнята. Аз погледнах Рейчъл. Тя сви рамене. Върн се върна с два бърдвайзера и чаша вода. Подаде ни напитките. Вдигна бутилката си, за да се чукнем. Чукнах се с него и той седна.

— Та аз имам две хлапета. Момчета. Върн-младши и Пери. Ако нещо им се случи... — Върн подсвири тихо и поклати глава. — Не разбирам как изобщо имате сили да живеете.

— Мисля си само за това как ще я открия — казах аз.

Върн кимна сериозно.

— Това мога да го разбера. Стига човек да не се залъгва, нали разбираш. — Той погледна към Рейчъл. — Абсолютно сигурна ли си, че телефонният номер е моят?

Рейчъл извади мобилния телефон. Натисна няколко цифри, след което му показа малкия екран. Върн извади с устни цигара уинстън от пакета. Поклати глава.

— Не ми го побира умът.

— Надяваме се жена ти да ни помогне.

Той кимна бавно.

— Оставила е бележка, че отива за хранителни продукти. Кат обича да пазарува рано сутрин. В денонощния „Ей енд Пи“. — Върн млъкна. Мисля, че беше разкъсван от съмнения. Имаше желание да помогне, но не му се искаше да чува, че жена му се е обаждала на непознат мъж в полунощ. Той вдигна глава. — Рейчъл, искаш ли нови превръзки?

— Добре съм.

— Сигурна ли си?

— Наистина, благодаря. — Тя държеше чашата вода с две ръце. — Върн, имаш ли нещо против да те попитам как се запознахте с Катарина?

— Онлайн — отвърна той. — Нали ги знаеш онези веб сайтове за чуждестранни булки. Нарича се „Черешова орхидея“. Викаха им поръчки по пощата. Мисля, че вече няма такива. Както и да е, влизаш в

сайта, разглеждаш снимките на жени от цял свят — Източна Европа, Русия, Филипините, откъде ли не. Те си дават мерките, малко автобиография, какво харесват и какво не харесват, такива неща. Ако някоя ти грабне окото, купуваш адреса ѝ. Правят и пакетни услуги, ако искаш да си пишеш с повече от една.

Рейчъл и аз се спогледахме.

— Преди колко време беше това?

— Преди седем години. Започнахме да си изпращаме имейли. Кат живееше в чифлик в Сърбия. Родителите ѝ са съвсем бедни. Извървявала е километри, за да има достъп до компютъра. Аз исках и да ѝ се обаждам, да разговаряме по телефона. Но те нямаха дори телефон. Налагаше се тя да ме набира. Тогава един ден ми съобщи, че се кани да пристигне тук. За да се срещнем.

Върн вдигна ръце нагоре, сякаш някой го прекъсваше.

— Сега нали разбирате, момичетата използват точно такива моменти, за да те изработят, като ти измъкнат някой долар за самолетния билет и прочее. Тъй че бях подготвен за такова нещо. Но Кат не постъпи така. Дойде със свои средства. Заминах с колата за Ню Йорк. Видяхме се. Три седмици по-късно се оженихме. Върн-младши се роди след една година, а Пери три години след него.

Той отпи голяма глътка бира. Аз също. Усещането от студената течност, която се излива в гърлото ми, беше неповторимо.

— Вижте, знам какво си мислите — продължи Върн. — Но не е така. Ние с Кат сме истински щастливи. Преди бях женен за една американка — топкотрепачка от класа. Само хленчеше и се оплакваше. Не съм изкарвал достатъчно пари за нея. Искаше да си седи вкъщи и да не върши нищо. Помолиш ли я да изпере едно пране, те засипва с феминистични тъпотии. Постоянно ми мелеше сол, че съм бил неудачник. С Кат не е така. Ще попитате дали ми харесва, че е добра домакиня и знае как да върти къщата? Да, разбира се, това има значение за мен. Аз работя навън по жегите, а Кат ще ми донесе бирата, без да ми чете лекции за равните права. Какво лошо има в това?

Никой от нас не отговори.

— Вижте, искам само да се замислите по въпроса. Защо двама души се привличат? Може би заради външността? Заради парите? Или защото имаш важна работа? Хората се събират, за да получат нещо от

това. Да дадат и да вземат, прав ли съм? Аз исках любяща жена, с която да отгледаме деца и която да се грижи за дома. Но исках и партньорка, която е просто мила с мен, знам ли? И го получавам. Кат се отърва от един ужасен живот. Нали разбирате, бяха толкова бедни, че и мръсотията бе лукс за тях. Тя и аз сме си добре тук. През януари грабнахме децата и отпратихме в Дисни Уърлд. Обичаме пътуванията и карането на кану. Върн-младши и Пери са добри хлапета. Може да съм простоват. По дяволите, прост съм си. Обичам си пушките, лова и риболова, а най-много от всичко моето семейство.

Върн сведе глава. Дългата му коса беше паднала върху лицето и го скриваше. Зае се да бели етикета на бирата.

— На някои места, може би на повечето, женитбите се уреждат. Винаги е било така. Родителите решават. Насилват децата си. Е, нас с Кат никой не ни е насилвал. Тя може да си тръгне когато поиска. Аз също. Но вече минаха седем години. Щастлив съм, както и тя. — Сетне сви рамене. — Поне така си мисля.

Пиехме мълчаливо.

— Върн? — обадох се аз.

— Да?

— Интересен човек си ти.

Той се разсмя, но аз забелязах страха му. Отпи няколко глътки бира, за да го прикрие. Беше си създал собствен живот. Хубав живот. Странна работа. Аз не умея да преценявам хората добре. Обикновено първите ми впечатления са погрешни. Виждам някакъв въоръжен до зъби селяк с дълга коса, който се държи като на рали с „Монстър трък“. Чувам от него, че си е поръчал съпруга от Сърбия по електронната поща. Как да не станеш съдник? Но колкото повече го слушах, толкова по-симпатичен ми ставаше. За него не бях нищо повече от един непознат. Бях се промъкнал в къщата му с пистолет. И все пак, щом започнах да му разказвам историята си, Върн си промени отношението. Разбра, че казваме истината.

Чухме да се приближава кола. Върн се премести до прозореца и надникна. По лицето му пробяга неуверена тъжна усмивка. Семейството му се прибираше — най-близките му хора. В дома му бяха нахлули въоръжени натрапници и той направи всичко по силите си, за да ги защити. А сега, може би в желанието си да събере своето семейство, навярно разкъсвах неговото.

— Я вижте, тати се е върнал!

Това явно беше Катарина. Акцентът ѝ беше определено чуждестранен. Не съм лингвист, за да го определя с точност. Чух щастливите викове на хлапетата. Усмивката на Върн стана малко по-широка. Той излезе на верандата. Рейчъл и аз останахме по местата си. Чухме звука от топуркаци по стъпалата крака. Поздравленията траяха около минута-две. Аз разглеждах ръцете си. Чух Върн да казва нещо за подаръци в камиона. Децата се втурнаха натам.

Вратата се отвори. Върн влезе, прегърнал жена си през рамо.

— Марк, Рейчъл, запознайте се със съпругата ми Кат.

Тя беше прелестна, с пусната дълга права коса. Жълтата ѝ лятна рокля разкриваше раменете ѝ. Кожата ѝ беше чисто бяла, а очите — сини като лед. Държанието ѝ, без да съм особено запознат, ми говореше, че е чужденка. А можеше и да си въобразявах. Опитах се да определя възрастта ѝ — минаваше за към двацет и пет годишна, но бръчиците около очите ѝ подсказваха, че май грешах с десетина години.

— Здравсти — поздравих я аз.

Станахме и двамата се ръкувахме с нея. Ръката ѝ беше нежна, но ръкостискането стоманено. По лицето ѝ играеше любезна усмивка на домакиня, ала не беше принудена. Очите ѝ шареха по Рейчъл и раните ѝ. Гледката сигурно е била шокираща. Аз почти бях свикнал с нея.

Все тъй усмихната, Кат се обърна към Върн и като че искаше да го пита нещо. Той я изпревари.

— Опитвам се да им помогна.

— Да им помогнеш?

Момчетата бяха открили подаръците, бръмчаха и овикваха околността. Върн и Катарина сякаш не ги чуваха. Бяха кръстосали погледи. Той задържа ръката ѝ.

— Онзи мъж — той посочи към мен с брадичка, — някой е убил жена му и е отвлякъл малката му дъщеричка.

Тя скри устата си с ръка.

— Тук са, защото се опитват да я открият.

Катарина остана неподвижна. Върн се обърна към Рейчъл и ѝ кимна да продължи нататък.

— Госпожо Дейтън — започна Рейчъл, — обаждахте ли се на някого снощи?

Катарина отметна стреснато глава. Първо огледа мен като екзотичен цирков експонат. Сетне насочи вниманието си към Рейчъл.

— Не ви разбирам.

— Имаме запис на телефонно повикване — обясни Рейчъл. — Снощи към полунощ някой се е обаждал от тази къща на определен мобилен телефон. Предполагаме, че сте били вие.

— Не, това е невъзможно. — Очите на Катарина зашариха, търсейки някакъв изход. Върн продължаваше да държи ръката ѝ. Опитваше се да срещне погледа ѝ, а тя го отбягваше. — А, почакайте. Може би знам.

Ние чакахме.

— Снощи, докато спях, телефонът иззвъня. — Тя направи пореден опит за усмивка, която обаче не успяваше да се закотви. — Не зная колко беше часът. Много късно. Помислих, че може би си ти, Върн. — Тя го погледна и отново се усмихна. Той ѝ върна усмивката. — Но когато вдигнах, не се обади никой. Тогава се сетих, че бях виждала нещо на екрана — звездичка, шест, девет. Натискаш тези номера и телефонът набира номера. Направих точно това. Отговори мъжки глас, но тъй като не беше Върн, затворих.

Тя ни изглежда очаквателно. Рейчъл и аз се спогледахме. Върн продължи да се усмихва, но видях как раменете му се отпуснаха надолу. Той пусна ръката ѝ и почти се срути на дивана.

Катарина се запъти към кухнята.

— Да ти донеса ли още една бира, Върн?

— Не, скъпа, благодаря. Искам да седнеш тук до мен.

Тя се поколеба, но го послуша. Приседна като глътнала бастун. Върн отново изправи плещи и взе ръката ѝ.

— Искам да ме чуеш, става ли?

Тя кимна. Отвън се чуваха радостните писъци на децата. Моментът не е подходящ да го казвам, но малко звуци могат да се сравнят с необезпокоявания детски смях. Катарина се вгледа във Върн с такава настойчивост, че едва не извърнах глава.

— Ти знаеш колко обичаме нашите момчета, нали? — Тя кимна. — Представи си някой да ни ги отнеме. Представи си, че се е случило преди повече от година. Помисли върху това. Представяш ли си някой

да ни е откраднал, да речем Пери, и повече от година да не знаем къде е? — Той посочи с пръст към мен. — Ей този човек отсреща не знае какво е станало с неговото малко момиченце.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Трябва да му помогнем, Кат. Каквото и да знаеш, каквото и да си направила, не ме интересува. Ако имаш тайни, сподели ги сега. Затваряме страницата и отваряме нова. Мога да ти простя кажи-речи всичко. Но не мисля, че бих ти простил, ако не помогнеш на този човек и на малката му дъщеричка.

Тя сведе глава, без да продума.

Рейчъл наля още мъничко масло в огъня.

— Ако се опитваш да защитиш човека, на когото си се обаждала, не се тревожи. Той е мъртъв. Някой го застреля часове след твоето обаждане.

Главата на Катарина остана наведена. Станах на крака и засновах из стаята. Отвън долетя нов порой от смях. Приблжих се до прозореца и погледнах навън. Върн-младши — момчето, което изглеждаше около шестгодишно — изкрещя: „Готов ли си, че идвам!“ Нямаше да му е трудно да открие брат си. Не можех да видя Пери, но смехът на скрилото се дете се носеше ясно иззад камарото. Върн-младши се направи, че го търси другаде, но не задълго. Промъкна се в гръб и извика: „Бау!“

Пери, който се заливаше от смях, надникна и побягна. Щом зърнах лицето на момчето, почувствах как светът ми, и без това разклатен, се разлюля от нов трус. Разбирате ли, аз разпознах детето.

Той беше малкото момче, което видях в колата нощес.

ГЛАВА 36

Тикнър паркира пред къщата на Сейдман. Още не бяха отцепили местопрестъплението с жълта лента, но успя да преброи шест патрулни коли и два репортерски вана. Питаше се дали да се приближи, при положение, че новинарските камери бяха включени и записваха. Пистильо, шефът на неговия шеф, му бе дал да разбере ясно къде му е мястото. Тикнър прецени, че ще е достатъчно безопасно да остане на местопрестъплението. Ако го запишеха, винаги можеше да се позове на истината — беше пристигнал да съобщи на местните ченгета, че случаят повече не е негов.

Той откри Ригън в задния двор, зает с трупа.

— Кой е той?

— Няма документ за самоличност — поясни Ригън. — Ще изпратим отпечатъците му, та дано изпадне нещо.

Двамата се наведоха към мъртвото тяло.

— Отговаря на описанието, което Сейдман ни даде миналата година — изтъкна Тикнър.

— Аха.

— И какво означава това?

Ригън сви рамене.

— Какво знаеш засега?

— Съседите казват, че първо чули изстрели. После изсвистели автомобилни гуми. Видели през тревата да се движи мини беемве. Последвали още изстрели. Забелязали Сейдман. Един съсед съобщи, че видял с него някаква жена.

— Сигурно е била Рейчъл Милс — обади се Тикнър, оглеждайки утринното небе. — Та какво ще рече това?

— Може би жертвата е работела за Рейчъл. Накарала го е да млъкне.

— Пред очите на Сейдман?

Ригън пак сви рамене:

— Мини беемвето обаче ми говори нещо. Помня, че партньорката на Сейдман имаше такава. Зия Леру.

— Тя трябва да му е помогнала да избяга от болницата.

— Разпратили сме бюлетин с описанието на колата.

— Убеден съм, че са си разменили колите.

— Най-вероятно. — Ригън внезапно млъкна. — Охо.

— Какво?

Той посочи с пръст към лицето на Тикнър.

— Ти си без слънчевите очила.

Тикнър се подсмихна.

— Лош знак?

— Както върви този случай, може да се окаже и добър.

— Дойдох да те предупредя, че вече не работя по случая. Не само аз, а цялото Бюро. Ако успееш да докажеш, че момиченцето е още живо...

— ... което и двамата знаем, че не е...

— ... или, че е била прехвърлена в друг щат, може би ще успея да се върна... Но случаят вече не е приоритетен.

— Назад към тероризма ли, Лойд?

Тикнър кимна. Отново погледна към небето. Без слънчевите очила това изглеждаше доста странно.

— Та какво искаше от теб твоят шеф?

— Да ми съобщи това, което току-що ти казах.

— Аха. Нещо друго?

Тикнър сви рамене.

— Стрелбата по федерален агент Джери Камп е била случайна.

— Най-големият началник те е извикал в кабинета си преди шест сутринта, за да ти каже това?

— Ами да.

— Стига бе!

— Не само това, ами лично разследвал случая. С жертвата са били приятели.

Ригън поклати глава.

— Да разбирам ли, че Рейчъл Милс има могъщи приятели?

— Нищо подобно. Ако успееш да я заковеш за убийството и отвличането Сейдман, давай.

— Само да не замесвам смъртта на Джери Камп.

— Точно така.

Някой ги извика. Те се обърнаха натам. В двора на един съсед беше открит пистолет. Едно бързо подушване им показа, че с него е стреляно наскоро.

— Много удобно — отбеляза Ригън.

— Тъй.

— Някакви идеи?

— Никакви — обърна се към него Тикнър. — Случаят е твой, Боб. Винаги е бил. Успех.

— Благодаря.

Тикнър се отдалечи.

— Хей, Лойд? — извика след него Ригън.

Тикнър се спря. Оръжието беше поставено в прозрачен плик. Ригън се взря в него, после в проснатия в краката му труп.

— Продължаваме ли да не знаем какво става тук?

Тикнър продължи да крачи към колата си.

— Никаква представа.

Катарина бе свила ръце в скута си.

— Наистина ли е мъртъв?

— Да — отвърна Рейчъл.

Върн се изправи напушен, със скръстени пред гърдите ръце. Беше в това състояние, откакто му казах, че Пери е детето, което видях в хондата акорд.

— Казва се Павел. Той ми беше брат.

Загледахме я в очакване да продължи.

— Павел не беше добър човек. Винаги съм го знаела. Беше способен и на жестокост. Косово те прави такъв. Но чак да отвлече малко дете? — Тя поклати недоверчиво глава.

— Какво се случи? — попита Рейчъл.

Жената не откъсваше поглед от съпруга си.

— Върн?

Той не пожела да я погледне.

— Излъгах те, Върн. За толкова неща те излъгах.

Той затъкна косата си зад ушите и примигна. Видях, че облиза устните си с език, продължавайки да не я поглежда.

— Не съм израснала в чифлик — заговори тя. — Баща ми почина, когато съм била на три години. Майка ми се хващаше за всякаква работа. Но пак не можехме да вържем двата края. Бяхме много бедни. Хранехме се с обелки от кофите. А Павел се скиташе по улиците, просеше и крадеше. Аз започнах да работя по секс клубове от четиринайсетгодишна. Представа нямаш какво е това, но в Косово няма измъкване от този живот. Да не ти казвам колко пъти съм искала да се самоубия.

Тя вдигна лице към Върн, но той продължаваше да не я поглежда.

— Погледни ме — настоя тя. Когато той отказа, Кат се наведе напред. — Върн?

— Не става дума за нас — процеди той. — Просто им кажи каквото трябва да знаят.

Катарина положи ръце в скута си.

— Когато поживееш малко така, вече не мислиш за измъкване. Не си мислиш за нищо хубаво, за щастие или нещо подобно. Ставаш като животно. Просто ловуваш, за да оцелееш. Самата аз не знам защо го правех. Но един ден Павел дойде при мен. Каза ми, че е намерил изход.

Катарина млъкна. Рейчъл се приближи към нея. Оставих тази работа на нея. Имаше опит във воденето на разпити и с риск да прозвуча сексистки, реших, че на Катарина ще ѝ бъде по-леко да се отпусне пред жена, отколкото пред мъж.

— Какъв беше изходът? — запита Рейчъл.

— Брат ми каза, че можем да се сдобием с някакви пари и да заминем за Америка, ако аз забременея.

Помислих си — обърнете внимание — помислих си, че не съм чул добре. Върн рязко изви глава към нея. Този път Катарина не се поколеба. Погледна го право в очите.

— Не разбирам — промълви Върн.

— Като проститутка струвам нещо. Но едно бебе струва повече. Ако аз забременея, някой можеше да ни прехвърли в Америка. Щяха да ни платят пари.

Стаята притихна. Все още чувах врявата на децата отвън, но звукът ми се стори неочаквано далечен, като ехо. Пръв наруших мълчанието, пресягайки се през всеобщото ни вцепенение.

— Да ти платят — произнесох, долавяйки ужаса и неверието в собствения си глас — за бебето?

— Да.

Върн въздъхна:

— Мили боже.

— Вие не можете да разберете.

— О, разбирам — възрази Върн. — И ти направи ли го?

Върн се извърна, сякаш му удариша шамар. Ръката му се пресегна и сграбчи завесата. Загледа се към децата си.

— В моята страна, ако родиш бебе, го дават за отглеждане в някое кошмарно сиропиталище. А американските родители имат такова желание да си осиновят дете. Само че е много трудно и отнема време. Понякога повече от година. А през това време бебето расте в мизерия. Родителите трябва да платят на държавните служители, а системата е корумпирана.

— Разбирам — рече Върн, — направила си го за доброто на човечеството.

— Не, направих го заради себе си. Само за себе си, става ли?

Върн се навъси. Рейчъл сложи ръка върху коляното на Катарина.

— Значи си долетяла тук със самолет?

— Да, Павел и аз.

— Какво стана после?

— Отседнахме в един мотел. Аз посещавах една белокоса жена. Тя ме преглеждаше, проверяваше добре ли се храня. Даваше ми пари да купувам храна и други неща.

Рейчъл кимна насърчително.

— Къде роди детето?

— Не знам. Пристигна микробус без прозорци. Белокосата жена беше в него. Тя изроди бебето. Помня, че чух плача му. После ми го взеха. Дори не знам момче или момиче беше. Откараха ни обратно в мотела. Жената с бялата коса ни плати парите.

Катарина сви рамене.

Имах усещането, че кръвообращението ми спира. Опитах се да вникна в казаното, да се отърся от ужаса. Погледнах към Рейчъл и се наках да попитам „Как?“, но тя поклати глава. Сега не беше време за умозаклучения, а за събиране на информация.

— Тук ми харесваше — продължи Катарина след известно време. — Вие само си мислите, че имате прекрасна страна. Но всъщност не си давате сметка. Толкова исках да остана тук. Но парите почнаха да свършват. Търсех начини. Запознах се с една жена, която ми каза за уеб сайта. Вкарваш си името и мъжете започват да ти пишат. Те не търсят проститутки, така ми каза тя. Тъй че съчиних биографията с чифлика. Когато мъжете ме питаха, давах им имейл адрес. Три месеца по-късно се запознах с Върн.

Лицето на Върн помръкна още повече.

— Искаш да кажеш, че през цялото време, докато си пишехме...

— Бях в Америка, да.

Той поклати глава.

— Казала ли си ми поне едно нещо, което да е истина?

— Всичко, което имаше значение.

Върн издаде присмехулен звук.

— А Павел? — попита Рейчъл, опитвайки се да ни върне към темата. — Какво стана с него?

— Не зная. Няколко пъти се е връщал в родината, това го знам. За да набира нови момичета, които се прехвърлят тук. Плащали са му да ги намира. От време на време ми се обаждаше. Ако имаше нужда от някой долар, му давах. Не беше кой знае какво. До вчера.

Катарина вдигна очи към Върн.

— Децата сигурно са гладни.

— Ще почакат.

— Какво се случи вчера? — попита Рейчъл.

— Павел се обади късно следобед. Каза, че трябва да ме види веднага. Не обичам такива неща. Попитах го какво иска. Каза, че ще ми обясни като дойде тук и да не се безпокоя. Не знаех какво да отговоря.

— Например „не“ — срязва я Върн.

— Не можех да му откажа.

— И защо?

Тя не отвърна.

— Аха, разбрах. Бояла си се да не ми каже истината. Така ли?

— Не зная.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Да, ужасно се страхувах да не ти каже. — Тя отново вдигна поглед към съпруга си. — И се молах да не го направи.

Рейчъл се опита да я върне на въпроса.

— Какво се случи, когато брат ти пристигна тук?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Катарина?

— Той каза, че трябва да вземе Пери със себе си.

Очите на Върн се разшириха.

Катарина задиша тежко, сякаш не ѝ достигаше въздух.

— Казах му „не“. Заявих, че няма да му позволя да пипне децата ми. Той ме заплаши, че ще разкаже всичко на Върн. Отговорих, че не ми пука и че няма да му дам Пери. Тогава той ме блъсна в стомаха. Паднах на земята. Обеща да върне Пери след няколко часа. Обеща също никой да не пострада, стига да си мълча. Ако се обадя на Върн или на полицията, ще убие Пери.

Ръцете на Върн се свиха в юмруци. Лицето му почервения.

— Опитах се да го спра. Опитах да се съпротивлявам, но Павел ме блъсна и ме събори. После — гласът ѝ пресекна, — после изчезна с колата. И Пери. Следващите шест часа бяха най-дългите в живота ми. — Погледна крадешком към мен с гузен поглед. Знаех какво си мислеше. Тя бе изпитала този ужас в продължение на шест часа. А аз живеех с него вече година и половина.

— Не знаех как да постъпя. Брат ми е лош човек, знам го. Но не можех да повярвам, че би ги наранил. Нали им беше вуйчо.

В този момент си помислих за Стейси и думите, с които я защитавах като брат, сякаш отекнаха в нейните.

— Останах часове наред до прозореца, не зная как издържах. Накрая към полунощ се обадох на мобифона му. Той ми каза, че пътувал обратно и че Пери е добре. Нищо не се е случило. Опитваше се да звучи нехайно, но аз усетих нещо в гласа му. Попитах го къде точно се намира. Каза, че бил на магистрала номер осемдесет, близо до Патерсън. Вече не издържах да стоя вкъщи и да чакам. Казах му, че ще го пресрещна на половината път. Облякох Върн-младши и потеглихме. Когато стигнахме бензиностанцията до изхода Спарта... — тя погледна Върн, — той беше добре. Имам предвид Пери. Почувствах такова облекчение, каквото не можете да си представите.

Върн дърпаше долната си устна с палец и показалец. Отново отместа поглед.

— Преди да замина, Павел ме стисна здраво за рамото. Издърпа ме към себе си. Видях, че е много уплашен. Каза ми каквото и да стане, да не казвам на никого за случилото се. Ако научели за мен, ако някога разберат, че той има сестра, щели избият всички ни.

— Кои са „те“? — попита Рейчъл.

— Не зная. Сигурно хората, за които работи. Онези, които купуват бебетата, според мен. Каза ми, че били луди.

— Ти какво направи после?

Катарина отвори уста, пак я затвори и опита отново.

— Отидох до супер — изрече тя с глас, който можеше да мине и за смях. — Купих на децата кутии плодов сок. Позволих им да го пият, докато пазарувах. Исках да направя нещо нормално. Ако можех някак да оставя всичко зад гърба си.

Катарина впери поглед във Върн. Аз го проследих. Отново се вгледах с любопитство в дългокосия мъж със скапаните зъби. След малко той се обърна към нея:

— Всичко е наред — изрече с най-нежния глас, който съм чувал. — Била си изплашена. Ти цял живот си живяла в страх.

Катарина се разрида.

— Не искам повече да си изплашена, разбра ли?

Приблужи се до нея и я прегърна. Тя се успокои достатъчно, за да произнесе:

— Той каза, че те ще ни преследват. Цялото ни семейство.

— Аз пък ще ви защитавам — отвърна Върн протичко. Изгледа ме през рамо. — Те взеха детето ми. Заплашиха семейството ми. Чу ме какво казах, нали? — Аз кимнах. — Вече съм в играта. С теб съм, докато не привърши всичко.

Рейчъл се облегна назад. Видях сгърченото ѝ от болка лице. Очите ѝ се затваряха. Не знаех още колко дълго ще издържи. Приблжих се към нея. Тя ме спря с ръка.

— Катарина, имаме нужда от твоята помощ. Къде беше отседнал брат ти?

— Не знам.

— Помисли. Имаш ли някоя негова вещ, нещо, което да ни насочи към хората, за които е работил?

Тя пусна съпруга си. Върн погали косата ѝ с такава смесица от нежност и сила, че му завидях. Обърнах се към Рейчъл. Чудех се дали имам смелостта да сторя същото.

— Павел се завърна наскоро от Косово — отговори Катарина. — Не би пристигнал тук с празни ръце.

Рейчъл кимна.

— Според теб довел ли е бременна жена?

— Сигурно, както винаги досега.

— Знаеш ли къде е отседнала?

— Жените винаги отсядат на същото място. Там, където бях и аз. Юниън Сити. — Катарина вдигна поглед. — Навярно искаш тази жена да ти помогне?

— Да.

— Тогава ще се наложи да дойда с теб. Тя по всяка вероятност няма да знае английски.

Изгледах Върн. Той кимна.

— Аз ще гледам децата.

В продължение на няколко мига останахме неподвижни. Трябваше да съберем сили, да се подготвим като за зона на безтегловност. Използвах момента да изляза навън и да се обадя на Зия. Тя отговори на първото позвъняване и моментално ме въведе в ситуацията.

— Ченгетата може да подслушват, тъй че да не задържаме линията прекалено дълго — каза.

— Добре.

— Нашият приятел инспектор Ригън идва в дома ми. Каза, че според него си използвал моята кола, за да се измъкнеш от болницата. Свързах се с Лени. Лени ме предупреди да не потвърждавам, нито да отричам каквото и да било. Останалото можеш да отгатнеш сам.

— Благодаря.

— Ти караш ли я умната?

— Както винаги.

— Правилно. Между другото, ченгетата не са вчерашни. Те смятат, че щом си използвал колата на един приятел, можеш да потърсиш и друга.

Разбрах — не използвай колата на Лени.

— По-добре да затварям — каза Зия. — Обичам те. Телефонът прекъсна. Пак влязох в къщата. Върн беше отключил шкафа с оръжия със специален ключ. Проверяваше арсенала си. В другия край на стаята държеше сейф с амуниции, който се отваряше с комбинация. Надникнах през рамото му. Той зашава с вежди към мен. Имаше достатъчно боеприпаси да превземе една европейска държава.

Осветлих ги за разговора ми със Зия. Върн не се поколеба. Плясна ме по гърба с думите:

— Имам кола точно като за теб.

Десет минути по-късно Катарина, Рейчъл и аз отпратихме с бялото камаро.

ГЛАВА 37

Открихме бременното момиче от раз.

Преди да отбръмчим, Рейчъл влезе под душа да отмие кръвта и чернилката. На бърза ръка смених превръзката ѝ. Катарина ѝ зае една лятна рокля с флорален десен — от онези, които се носят свободно, но прилепват точно както трябва. Когато стигнахме до колата, косата на Рейчъл бе още мокра и разпиляна. Никакви синини и отоци не можеха да скрият факта, че не бях виждал по-красива жена през живота си.

Подкарахме колата. Катарина настоя да седне на съгваемата задна седалка, при което ние с Рейчъл заехме предните места. В продължение на няколко минути никой не продума. Според мен просто разпускахме.

— Онова, което каза Върн — поде Рейчъл — за изваждането на тайните на светло и затварянето на страницата... — Продължавах да шофирам. — Не съм убила съпруга си, Марк.

Присъствието на Катарина в колата, изглежда, не я притесняваше ни най-малко. Нито пък мен.

— Официално се води нещастен случай. — Тя изпусна дълга въздишка. Трябваше ѝ време да събере мислите си. Аз ѝ го дадох. — Това беше втори брак на Джери. От първия имаше две деца. Синът му Дерик страдаше от церебрална парализа. Разходите по заболяването са неимоверни. Джери никога не е бил спец по финансите, но в случая правеше всичко по силите си. Даже склучи застраховка живот, ако нещо се случи с него.

Виждах ръцете ѝ с периферното си зрение. Бяха кротко положени в скута ѝ.

— Нашият брак се разпадаше. Имаше много причини, някои от които вече споменах. Истината е, че не го обичах. Мисля, че той го усещаше. Но преди всичко друго, Джери беше маниакално-депресивен. Когато спираше лекарствата, ставаше още по-зле. Тъй че накрая подадох молба за развод.

Хвърлих ѝ кос поглед. Тя хапеше долната си устна и мигаше, за да спре сълзите.

— В деня, когато получи полицата, Джери се застреля в главата. Аз бях тази, която го откри проснат върху кухненската маса. Имаше плик с моето име. Веднага разпознах почерка му. Отворих го. Вътре имаше само един лист и на него беше написана едничката дума — „Мръсница“.

Катарина сложи успокоително ръка на рамото на Рейчъл. Аз полагах усилия да се съсредоточа върху пътя.

— Мисля, че Джери нарочно го извърши по този начин — продължи Рейчъл. — Защото знаеше какво ще направя.

— И какво бе то? — попитах.

— Самоубийството означава, че застраховката живот няма да бъде изплатена. Дерик щеше да бъде съсипан и финансово. А аз не бих допуснала това. Извиках един от старите си шефове, приятел на Джери. Казва се Джоузеф Пистильо. Голяма клечка във ФБР. Той доведе свои хора и направихме така, че да изглежда като нещастен случай. Официалната версия бе, че съм го взела за крадец. Оказаха натиск върху местните ченгета, както и върху застрахователната компания да я приемат.

— Тогава защо напусна Бюрото? — попитах.

— Защото редовите служители не се вързаха на тази версия. Всички мислеха, че спя с някой от шефовете. Пистильо нямаше как да ме защити. Щеше да изглежда зле. Всъщност нямаше как да защитя себе си. Не знаех как да се измъкна от тази история. И все още не знам как да се оправя с нея. Опитах да се правя, че мога да понеса отношението на колегите, но ФБР не е място за нежелани хора.

Главата ѝ се отпусна върху облегалката. Тя се загледа през прозореца. Не знаех нито какво да мисля, нито как да реагирам. Опитвах се да намеря утешителни думи, но те не идваха. Продължих да шофирам, докато за наше облекчение най-сетне пристигнахме в мотела в Юниън Сити.

Катарина се приближи до рецепцията. Преструвайки се, че говори само сръбски, взе да ръкомаха като луда, докато накрая администраторът ѝ каза номера на стаята на единственото друго лице в сградата, което, изглежда, говореше същия език, само и само да му се махне от главата. Акцията започна.

Стаята на бременното момиче беше по-скоро треторазредно сервизно помещение, отколкото нормална стая в крайпътен мотел. Наричам я „момиче“, защото Татяна — това бе името ѝ — твърдеше, че е на шестнайсет години. Подозирах, че е още по-млада. Очите ѝ бяха дълбоко хлътнали — нещо познато от телевизионните репортажи за войната — и нейният случай най-вероятно бе точно такъв.

Застанах отзад, почти извън стаята. Рейчъл беше до мен. Татяна не знаеше английски. Оставихме на Катарина да говори. Двете разговаряха десетина минути. Сетне последва кратка пауза. Татяна въздъхна, отвори чекмеджето под телефона и подаде на Катарина листче хартия. Катарина я целуна по бузата и се присъедини към нас.

— Много е изплашена — осведоми ни тя. — Познавала единствено Павел. Вчера той я посетил и ѝ наредил да не напуска стаята при никакви обстоятелства.

Хвърлих поглед към Татяна. Опитах се да ѝ отправя окуражителна усмивка, което не даде особен ефект.

— Какво ти каза тя? — попита Рейчъл.

— Тя не знае нищо, естествено. Както и аз. Знае единствено, че бебето ѝ ще намери добър дом.

— Каква беше онази хартийка, която тя ти даде?

Катарина разгледа листчето.

— Телефонен номер. В случай, че възникне нещо непредвидено, трябва да се обади, като набере четири деветки.

— Пейджър — уточних.

— И аз така мисля.

Погледнах към Рейчъл.

— Можем ли да го проследим?

— Съмнявам се, че ще ни отведе някъде. Всеки може да се сдобие с пейджър под фалшиво име.

— Все пак нека го използваме — предложих. Обърнах се към Катарина. — Татяна срещала ли се е с друг, освен с брат ти?

— Не.

— Тогава се обади ти. Кажи, че ти си Татяна. Кажи, на който се обади, че кървиш или имаш болки.

— Хей, по-полека — обади се Рейчъл.

— Трябва да докараме някого тук — настоях.

— И после какво?

— Какво значи „после какво“? Разпитваш ги. Нали това ти е работата?

— Вече не съм федерална. А дори и да бях, не можем просто да ги насметем като с булдозер. За секунда се постави на мястото на някого от тях. Появяваш се, а аз ти излизам насрееща. Какво ще направиш, ако си се забъркал в нещо подобно?

— Ще направя сделка.

— Може би. А може и просто да се кротнеш и да поискаш адвокат. Тогава?

Замислих се върху думите й.

— Ако лицето поиска адвокат — отвърнах, — остави ни насаме.

Рейчъл се опули.

— Сериозно ли говориш?

— Говорим за живота на дъщеря ми.

— В момента говорим за много деца, Марк. Тези хора търгуват с бебета. Трябва да им спрем бизнеса.

— И какво предлагаш?

— Търсим ги на пейджъра, както ти предложи. Но разговорът трябва да се води от Татяна. Да измисли каквото и да е, за да ги докара тук. Те ще я прегледат. Ние ще проверим регистрационния им номер. Когато си тръгнат, ще ги последваме. Ще открием кои са.

— Не разбирам — възразих аз. — Защо Катарина да не проведе разговора?

— Защото, който и да дойде тук, ще поиска да прегледа лицето, с което е разговарял по телефона. Катарина и Татяна имат различни гласове. Ще се усетят какво им кроим.

— Но защо трябва да минаваме през всичко това? Ще ги докараме тук. Защо да рискуваме с преследване до адреса им?

Рейчъл притвори очи и пак ги отвори.

— Марк, мисли. Ако разберат, че сме по следите им, как ще реагират?

Сепнах се.

— И искам да сме наясно с още нещо. Сега вече не става дума само за Тара. Трябва да заковем тези типове.

— А ако им скочим още тук — довърших, вече наясно с нейните мотиви, — те ще бъдат предупредени.

— Точно така.

Не бях сигурен, доколко това ме вълнуваше. Тара беше моят приоритет. Ако ФБР или полицаите решаха да повдигнат обвинение срещу тези хора, бях изцяло „за“. Но това стоеше далеч от моя личен дневен ред.

Катарина поговори с Татяна за нашия план. Момичето се бе гипсирало. Непрекъснато клатеше глава в знак на несъгласие. А времето течеше — време, с което всъщност не разполагахме. Внезапно отсякох, вземайки крайно глупаво решение. Вдигнах слушалката, набрах номера на пейджъра и натиснах четири пъти деветката. Татяна замръзна.

— Ти ще говориш — наредих.

Катарина превеждаше.

Млъкнахме в продължение на две минути. Бяхме заковали погледи в Татяна. Когато телефонът иззвъня, онова, което видях в очите на момичето, никак не ми хареса. Катарина произнесе нещо с настоятелен тон. Татяна поклати глава и упорито скръсти ръце. Телефонът иззвъня трети път. Сетне четвърти.

Аз извадих оръжието си.

Рейчъл само произнесе:

— Марк!

Държах пистолета с отпусната надолу ръка.

— Тя знае ли, че става дума за живота на дъщеря ми?

Катарина заговори припряно нещо на сръбски. Погледнах твърдо Татяна в очите. Не последва реакция. Вдигнах пищова и произведох изстрел. Електрическата крушка се пръсна, а изстрелът прогърмя в стаята. Подскочихме като ужилени. Поредният глупав ход. Знаех си. Но не бях сигурен, че ми пука.

— Марк!

Рейчъл ме хвана за ръката. Отблъснах я. Изгледах Катарина.

— Кажи й, че ако повикващият затвори...

Не успях да довърша изречението. Катарина изстреля някакви думи на сръбски. Стиснах пистолета, но го държах отпуснат до тялото си. Татяна не откъсваше очи от мен. По челото ми изби пот. Почувствах се разлюлян като от трус. Докато тя се взираше в мен, установих, че чертите й взеха да омекват.

— Моля те — произнесох.

На шестото позвъняване Татяна грабна слушалката и започна да говори.

Изгледах Катарина. Тя слушаше разговора, след което ми кимна. Отстъпих към другия край на стаята. Рейчъл бе приковала очи в мен. Отвърнах ѝ със същото. Тя първа примигна.

Паркирахме камарото в съседен гараж и зачакахме.

Не ни беше до приказки. Тримата гледахме във всички посоки, освен един в друг, като непознати в асансьор. Не знаех какво да кажа. Не знаех и какво чувствам. Бях стрелял с пистолет и почти застраших живота на съвсем младо момиче. По-лошото бе, че това май не ме развълнува. Откатът, ако имаше такъв, беше далеч от мен — като гръмотевични облаци, които скоро щяха да отминат.

Включих радиото и го настроих на местна радиостанция с новини. Едва ли не очаквах да чуя: „Прекъсваме програмата заради извънредно съобщение“, след което да съобщи имената и описанието ни, предупреждавайки, че сме въоръжени и опасни. Но не се чу нищо за стрелби в Каселтън, нито за полицейско преследване.

Двамата с Рейчъл бяхме заели същите места в колата, а Катарина залегна на задната сгъваема седалка. Рейчъл бе извадила ръчния навигатор с готова за записване химикалка. Подвоумих се дали да не се обадя на Лени, но си спомних предупреждението на Зия. Те ще ни подслушват. Нямах кой знае какво за докладване, освен че заплаших едно шестнайсетгодишно бременно момиче с незаконно притежаван пистолет, взет от трупа на убит в задния ми двор мъж. Лени адвокатът със сигурност не би се зарадвал на подробностите.

— Смяташ ли, че изобщо ще ни съдейства? — попитах.

Рейчъл сви рамене.

Татяна обеща, че вече ще е от нашия отбор. Не знаех дали да ѝ вярвам. За по-сигурно изключих телефона ѝ и прибрах кабела. Претърсих стаята за хартии и средства за писане, за да не пробута бележка на посетителя. Нищо не открих. Рейчъл пък постави мобифона си на ръба на прозореца, за да го използва като подслушвателно устройство. А Катарина бе с долепен мобилен телефон до ухото си. Щеше отново да превежда.

Половин час по-късно на паркинга се появи златист лексус SL 430. Подсвирнах. Един колега от болницата току-що си беше купил същата кола. Беше му струвала шейсет бона. Жената, която слезе от нея, беше с късо подстригана стърчаща бяла грива. Носеше тясна бяла блуза, съответстваща на цвета на косата ѝ и в същия стил бял панталон, прилепнал едва ли не под кожата. Ръцете ѝ имаха слънчев загар. Беше от тоя тип жени. Знаем ги — секси майчета, които обичат да се фръцкат в тенис клуба.

Двамата с Рейчъл се обърнахме към Катарина. Тя кимна сериозно.

— Същата е. Тя изроди моето бебе.

Видях, че Рейчъл включи ръчния навигатор.

— Какво правиш? — попитах.

— Въвеждам регистрационния номер и марката на колата. Само след минути ще знаем на чие име е регистрирана.

— И как става това?

— Никак не е трудно. Всеки служител на реда си създава връзки. А ако не си ги създаде, плаща на някого от пътно управление. Нормалната тарифа е петстотин кинта.

— Значи си включена онлайн?

Тя кимна.

— Електронен модем. Един мой приятел, казва се Харолд Фишър, е технически хулиган на свободна практика. Не му хареса как ме изритаха федералните.

— Значи в момента ти помага?

— Да.

Белокосата жена се наведе и издърпа нещо като лекарска чанта. Сложи си дизайнерски тъмни очила и забърза към стаята на Татяна. Почука, вратата се отвори и Татяна я пусна да влезе.

Обърнах се на седалката и насочих вниманието си към Катарина. Мобифонът ѝ беше с изключен звук.

— Татяна ѝ казва, че сега се чувства по-добре. Жената е ядосана, че са я повикали напразно. — Тя направи пауза.

— Чу ли някакво име досега?

Катарина поклати глава.

— Сега се кани да я прегледа.

Рейчъл се взираше в миниатюрния ръчен навигатор, сякаш беше вълшебен кристален кълбо.

— Бинго!

— Какво?

— Дениз Ванич, „Ривървю Авеню“ номер 47, Риджуд, Ню Джърси. Четирийсет и седем годишна. Няма сериозни нарушения за паркиране.

— Толкова ли бързо получи информацията?

Тя сви рамене.

— Харолд само трябва да въведе регистрационния номер. Ще провери какво може да изрови за нея. — Химикалката ѝ отново се задвижи. — А през това време аз ще въведа името ѝ в „Гугъл“. — Ще останеш изненадан колко неща можеш да изровиш с тази търсачка.

Всъщност знаех. Веднъж въведох своето име. Вече не помня повода. Бяхме се напили със Зия и го направихме да се позабавляваме. Тя го нарече „его сърфиране“.

— Не се чува говор. — Лицето на Катарина се бе превърнало в маска на напрегнато съсредоточаване. — Може би я преглежда в момента?

Хвърлих поглед към Рейчъл.

— Две попадения в „Гугъл“ — съобщи тя. — Първото е уеб сайтът на управление „Строителство и планиране“ на община Бъргън. Подала е молба за разрешение да раздели своя парцел. Молбата е отхвърлена. Второто попадение обаче е по-интересно — сайт за випускниците на полувисши училища. В него се дават имената на бивши възпитаници, които хората се опитват да открият.

— Кое е училището? — попитах.

— Филадельфийски университет, факултет „Медицински сестри и акушерки“.

Това се връзваше.

Катарина съобщи:

— Приключиха.

— Много бързо — казах.

Катарина се заслуша още малко.

— Жената казва на Татяна да се грижи за себе си. Да се храни по-добре заради бебето. И да се обади, ако пак се почувства неразположена.

Обърнах се към Рейчъл.

— Звучи доста по-любезно, отколкото при пристигането — отбелязах.

Рейчъл кимна. Жената, която приехме за Дениз Ванич, излезе от стаята. Вървеше наперено, въртейки нахакано задника си. Прилепналата бяла блуза беше станала на хармоника и не можах да не забележа, че е полупрозрачна. Тя се качи в колата и отфуча.

Запалих камарото, при което моторът зарева като заклет пушач, задавен от хронична кашлица. Карах отзад на безопасно разстояние. Не се тревожех особено, че можем да я изгубим. Вече имахме адреса ѝ.

— Все пак не ми е ясно как минават между капките с тази търговия с бебета?

— Намират отчаяни жени. Примамват ги с обещания за пари и сигурен, удобен дом за детето.

— Но за да осиновиш дете — изтъкнах, — се минава през изключително тежка процедура. Направо да ти се отще. Знам деца извън границата с физически недъзи, които хората се опитват да доведат тук. Бумащината е невъобразима. Да не кажа, че е почти невъзможно.

— Нямам отговор на въпроса ти, Марк.

Дениз Ванич се пристрой към таксовата бариера за Ню Джърси в северна посока. Значи трябва да е поела обратно към Риджуд. Изостанах с камарото още десетина метра. Светна десният мигач на лексуса и колата зави при отбивката за почивка на „Винс Ломбарди“. Дениз Ванич паркира и се запъти към крайпътното заведение. Спрях колата отстрани на рампата и погледнах Рейчъл. Тя бе прехапала долната си устна.

— Сигурно отива до тоалетната — предположих.

— Тя се изми, след като прегледа Татяна. Защо не използва тоалетната тогава?

— Може да е огладняла?

— Има ли вид на жена, която се тъпче с хамбургери, Марк?

— Е, какво да правим?

Настъпи известно колебание. Рейчъл стисна дръжката.

— Остави ме пред вратата.

* * *

Дениз Ванич беше наясно, че Татяна симулира. Момичето твърдеше, че кърви. Дениз провери чаршафите. Не бяха сменяни, а по тях нямаше кръв. Теракотата в банята беше чиста. Седалката на тоалетната също. Никъде не се виждаше кръв. Разбира се този факт сам по себе си не означава кой знае какво. Възможно бе момичето да е почистило. Ала имаше и други факти. Гинекологичният преглед не показва признаци на преждевременно раждане. Нищо такова. Никаква дори дребна следа от кръв. По пубисното ѝ окосмяване също нямаше следи от кръв. Дениз провери и душа, след като привърши прегледа — сух като барут. Момичето се бе обадило преди по-малко от час и твърдеше, че има силно кървене.

Фактите не се връзваха.

И накрая, държанието на Татяна беше странно. Момичетата винаги се плашат. Не ще и дума. Дениз бе пристигнала от Югославия на девет години по времето на сравнително мирния режим на Тито и все пак знаеше какво е да си там. За това момиче животът в Съединените щати навярно ѝ се струва като на Марс. Но страхът ѝ не беше от този вид. Обикновено момичетата гледаха на Дениз като на родител или спасител — с боязън, примесена с надежда. Но това момиче избягваше погледа ѝ. Прекалено много се суетеше, освен че имаше и още нещо. Татяна беше доведена от Павел, който се справяше добре със задачата да ги надзирава. Но той не беше наминавал тук. Дениз се канеше да я попита за него, но предпочете да изчака и да се направи на ударена. Ако нямаше нищо нередно, Татяна сигурно сама щеше да отвори дума за него.

Но тя не го направи.

Да, нещо определено не беше наред.

Дениз не желаше да събуди подозрение. Тя извърши прегледа и побърза да си тръгне. Зад тъмните си очила огледа за евентуални коли, които можеха да я наблюдават. Не забеляза такива. Провери и за очевидни немаркирани полицейски коли. Пак нищо. Разбира се, тя не беше експерт по тази част. Въпреки че работеше със Стивън Бакард вече от десетилетие, никога не бе имало усложнения. Може би по тази причина си бе позволила да свали гарда.

Още с качването си в колата се пресегна към мобилния телефон. Искаше да се обади на Бакард. Но се отказа. Ако някой бе надушил следите им, щяха да ги проследят. Дениз се поколеба дали да не използва телефонен автомат на най-близката бензиностанция. Но те можеха да очакват и това. Щом видя знака за крайпътната отбивка съобрази, че там има изобилие от телефонни кабинни. Можеше да позвъни от тях. Ако действа достатъчно бързо, няма да я видят и да разберат от коя кабина говори.

Но дали и това не криеше опасност?

Прецени набързо възможностите. Да допуснем, че наистина бе следена. В такъв случай отиването с колата до офиса на Бакард щеше да е определено грешен ход. Можеше да изчака и да му се обади от дома си. Но телефонът ѝ можеше да се подслушва. Обаждането от дългата редица телефонни кабинни изглеждаше най-безопасно.

Взе си носна кърпичка, за да не оставя отпечатьци по слушалката. Внимаваше и да не изтрие десетките други отпечатьци по нея. Защо да улеснява работата им?

Стив Бакард вдигна телефона и каза: „Ало?“

Очевидното напрежение в гласа му накара сърцето ѝ да изтръпне.

— Къде е Павел? — попита тя.

— Дениз?

— Да.

— Защо питаш?

— Току-що бях при онова момиче. Нещо не е наред.

— О, Господи — изстена той. — Какво се е случило?

— Момичето се обади на номера за спешни повиквания. Каза, че имала кръвене, но според мен излъга.

Последва мълчание.

— Стив?

— Върни се вкъщи. Не разговаряй с никого.

— Добре. — Дениз забеляза спиращото бяло камаро. Намръщи се. Не беше ли го виждала някъде?

— В дома си пазиш ли медицинска документация? — попита Бакард.

— Разбира се, че не.

— Сигурна ли си?

— Напълно. — Добре, това е хубаво.

От камарото излезе някаква жена. Дори от това разстояние Дениз успя да види превръзката на ухото ѝ.

— Прибери се вкъщи — настоя Бакард.

Още преди жената да се обърне, Дениз затвори телефона и се шумугна в тоалетната.

* * *

Като дете Стивън Бакард обичаше да гледа стария анимационен сериал „Батман“. Помнеше, че всеки епизод започваше по един и същи начин. Предстоеше поредно престъпление. Съобщаваха по телефона на комисар Гордън и полицейски шеф О’Хара. Двамата палячовци, пазители на реда, придобиваха мрачни физиономии. Обсъждаха ситуацията и решаваха, че има само един изход от положението. Тогава комисар Гордън вдигаше слушалката на червения Бат-телефон. Батман отговаряше на позвъняването и обещавахе да оправи работата и се обръщаше към Робин, провиквайки се: „Към Бат-постовете!“

Стивън остана край телефона със свит стомах. В този случай предстоеше разговор не с героя, а точно обратното — със злодея. Но в последна сметка единствено оцеляването беше от значение. Цветистите думи и оправдания бяха за мирно време. А по време на война, когато става дума за живот и смърт, нещата се опростяват: те или ние. Той вдигна телефона и набра номера.

Лидия отвърна с нежно гласче:

— Ало, Стивън.

— Отново имам нужда от теб.

— Нещо лошо?

— Много.

— Тръгваме — отзова се тя.

ГЛАВА 38

— Когато стигнах там — каза Рейчъл, — тя беше в тоалетната. Но имам чувството, че първо е провела телефонен разговор.

— Защо?

— В тоалетната имаше опашка. Тя беше само с три жени преди мен. А трябваше да са повече.

— Има ли начин да разберем на кого се е обаждала?

— Не и в близко бъдеще. Всеки телефонен автомат на това място е зает. Дори и да имах пълен достъп до ФБР, пак ще отнеме време.

— Значи продължаваме следенето.

— Да. — Тя се обърна назад. — Има ли атлас в колата?

Катарина се усмихна.

— Много. Върн си пада по картите. Световен, на САЩ или щатски?

— Щатски.

Тя бръкна в джоба зад моята седалка и подаде атласа на Рейчъл. Рейчъл махна капачката на маркера и започна да очертава нещо по картата.

— Какво правиш? — попитах.

— Не съм сигурна.

Мобилният телефон иззвъня. Обадох се.

— Добре ли сте, хора?

— Да, Върн, добре сме.

— Накарах сестра ми да гледа децата вместо мен. Аз съм на път в пикапа, карам на изток. Какви са вашите координати?

Съобщих му, че сме се насочили към Риджуд. Той познаваше града.

— Аз съм на двайсетина минути път оттам — каза. — Ще ви срещна при кафе „Риджуд Кофи Къмпани“ на площад „Уилзи“.

— Може да сме в дома на онази акушерка — уточних.

— Аз ще чакам.

— Добре.

— Хей, Марк — обади се Върн, — не искам да ставам сантиментален или нещо подобно, но ако има нужда от стрелба...

— Ще те известя.

Лексусът зави по „Линуд Авеню“. Ние изостанахме още малко. Рейчъл бе навела глава, раздвоявайки вниманието си между стрелката на ръчния навигатор и маркера върху атласа. Навлязохме в предградията. Дениз Ванич сви по „Уолтърли Роуд“.

— Насочва се определено към дома си — уточни Рейчъл. — Ще я пуснем да пътува. Нужно ни е време да обмислим ситуацията.

Не можех да повярвам, че предлага подобно нещо.

— Какво значи „да обмислим ситуацията“? Трябва да стигнем възможно най-бързо при нея.

— Не още. Работя по нещо.

— Какво?

— Просто ми дай няколко минути.

Намалих скоростта и завих по „Ван Дийн“, приближавайки болница „Вали“. Обърнах се назад към Катарина. Тя ми отправи едва забележима усмивка. Рейчъл бе погълната от работата си, каквато и да бе тя. Погледнах часовника на таблото. Наближаваше време за срещата с Върн. Поех по „Норт Мейпъл“ към „Риджуд Авеню“. Пред магазин с име „Дъксиана“ намерих място за паркиране и веднага го заех. Пикапът на Върн беше паркиран на отсрещната страна на улицата. Беше с красиви лъскави лети джанти, а върху бронята бяха залепени два стикера — на единия пишеше „ЧАРЛТЪН ХЕСТЪН ЗА ПРЕЗИДЕНТ“, а на другия „ДА ВИ ПРИЛИЧАМ НА ХЕМОРОИД? ТОГАВА СЕ РАЗКАРАЙТЕ ОТ ЗАДНИКА МИ“.

Градският център на Риджуд беше смесица от старинен разкош от началото на века и ултрамодерен мол за хранителни деликатеси, достойни за пощенска картичка. Повечето стари семейни дюкянчета бяха премахнати. Огромният Дом на книгата обаче все така процъфтяваше. Имаше магазин за скъпи килими, изящен антиквариат за всевъзможни дрънкулки от шейсетте години, няколко бутика, салони за красота и бижутерийни магазини. Да не пропусна и марковите вериги за облекла като „Гап“, „Уилямс“ и „Сонома“, както и задължителния „Старбъкс“, които също заемаха своето място. Но повече от всичко, центърът на града бе превърнат в истинска шведска маса от заведения за хранене за всякакви вкусове и джобове.

Споменете която и да е държава, и там ще намерите нейно бистро. Хвърлете камък напосоки и ще уцелите поне три заведения от еднакъв тип.

Рейчъл взе със себе си атласа и ръчния навигатор. Тя работеше с тях в движение. Върн ни чакаше в кафенето и бърбеше с плещест мъж зад тезгяха. Беше нахлупил бейзболна шапка „Диъри“, а на тениската му беше изрисувана глава на американски лос и надпис „МУСХЕД — СТРАХОТНА БИРА — НОВО ИЗЖИВЯВАНЕ ЗА АМЕРИКАНСКИЯ ЛОС“.

Настанихме се на една маса.

— Какво става? — попита Върн.

Оставих на Катарина да го осветли, докато наблюдавах Рейчъл. Щом понечех да заговоря, тя вдигаше пръст, за да мълча. Казах на Върн, че трябва да закара Катарина вкъщи. Щяхме да се оправим сами. А тяхното място бе при децата им. Върн се опъваше.

Наближаваше 10:00 часа преди обед. В действителност не бях уморен. Липсата на сън, дори по причини, предизвикващи по-малко адреналин от сега, не ми се отразява. Заслугата е на медицинската ми практика и безбройните нощни дежурства.

— Бинго! — възкликна пак Рейчъл.

— Какво?

Без да откъсва очи от ръчния навигатор, Рейчъл протегна ръката си.

— Може ли да ползвам твоя мобифон?

— Какво има?

— Просто ми го подай.

Подадох ѝ го. Тя набра номера и се отдалечи в другия край на заведението. Катарина се извини и отиде до тоалетната. Върн ме сръга с лакът и посочи към Рейчъл.

— Вие двамата влюбени ли сте?

— Сложно е — обясних аз.

— Само ако си задръстеняк.

Може да съм вдигнал рамене.

— Или я обичаш, или не — продължи Върн. — А останалото е за задръстеняците.

— По този начин ли се справяш с онова, което чу рано сутринта? Той се замисли.

— Онова, което Кат каза, и нещата, които е вършила в миналото, не ме интересуват. Не това е важно. Аз съм спал редом с тази жена в продължение на седем години. И познавам онова, което е в сърцевината ѝ.

— Аз не познавам Рейчъл толкова добре.

— Да бе, не я познаваш. Само я погледни. — Хвърлих ѝ поглед. И почувствах как ми става някак безгрижно и леко. — Пребили са я. Стреляли са и са я ранили, за бога. — Той направи пауза. Не го гледах, но се обзалагам, че е тръснал гривата си от възмущение. — Изпуснеш ли такова нещо, знаеш ли какъв ще си?

— Задник.

— *Професионален* задник. Забрави за аматьорството.

Рейчъл затвори телефона и побърза да се върне при нас. Може и да е заради думите на Върн, но съм готов да се закълна, че отново зърнах искрици в очите ѝ. С тази рокля, с разбърканата си коса и с нейната самоуверена усмивка, с която сякаш праща света по дяволите, се пренесох в миналото. Не задълго. Само за миг-два. Но ми беше достатъчно.

— Бинго? — попитах.

— Бинго с фойерверки за четвърти юли. — Тя отново задвижи курсора на ръчния навигатор. — Трябва да свърша само още едно нещо. През това време разгледай атласа.

Аз го придърпах. Върн гледаше над рамото ми. Миришеше на машинно масло. По атласа имаше разни видове маркировки — звездички, кръстчета, но най-дебелата линия представляваше обиколен маршрут. Познах голяма част от него.

— Това е пътят, който похитителите изминаха снощи — отбелязах. — Когато ги преследвахме.

— Тъй.

— Ама какви са тези звездички и прочее?

— Добре, най-напред погледни действителния път, който са изминали. Нагоре на север над Тапан Зий. Сетне на запад. Сетне на юг. Сетне пак на запад. После обратно на изток и на север.

— Опитвали са се да ни се изплъзнат — предположих.

— Правилно. Точно както ние си казахме. Опитвали са да ни устроят клопка в дома ти. Но размисли още секунда. Нашата теория е,

че някой от служителите на реда ги е предупредил за нашия радиомаяк, нали така?

— Е, и?

— Значи никой не е можел да знае за радиомаяка до идването ти в болницата. Което ще рече, че поне през част от пътуването те не са знаели, че ги следим.

Не бях сигурен, че следя мисълта ѝ, но се съгласих.

— Онлайн ли плащаш телефонните си сметки? — попита тя.

За момент смяната на темата ме свари неподготвен.

— Да — отвърнах.

— Значи получаваш извлечение? Кликваш за връзка, отбелязваш влизането си, за да видиш всичките си телефонни разговори. Предполагам, че има и връзка с обратен указател, при която кликваш номера и виждаш с кого си разговарял.

Кимнах. Така беше.

— Е, успех да се добера до последната телефонна сметка на Дениз Ванич. — Тя вдигна ръка. — Недей да се тормозиш как го постигнах. И това е съвсем просто. Харолд със сигурност би го постигнал с хакерство, ако е имал повече време, но по-лесно е да имаш връзки или да дадеш подкуп. В днешно време с плащането на сметките по интернет е по-лесно от всякога.

— Значи Харолд ти е изпратил телефонната ѝ сметка онлайн?

— Точно. Както и да е, госпожица Ванич провежда доста голям брой разговори. Ето защо ми отне толкова много време. Опитахме се да ги преседем и да установим имена и после адреси.

— И някакво име е изскочило?

— Не. Изскочи адрес. Искях да разбера дали се е обаждала на някого по маршрута на похитителите.

Схванах накъде бие.

— Предполагам, че отговорът е „да“?

— По-добре от „да“. Помниш ли, че те спряха пред офис комплекса „Метровиста“?

— Разбира се.

— През последния месец Дениз Ванич е провела шест разговора с адвокатската кантора на някой си Стивън Бакард. — Рейчъл посочи звездичката, която бе отбелязала на картата. — В „Метровиста“.

— Адвокат?

— Харолд ще види какво може да измъкне, но аз отново просто използвах „Гугъл“. Името Стивън Бакард се появява често.

— В какъв контекст?

Рейчъл отново се усмихна.

— Неговата специалност е осиновяване.

Върн възкликна:

— Пресвета майко Богородице!

Облегнах се назад, опитвайки се да го асимилирам. В ума ми светнаха предупредителни лампички, но не бях сигурен какво означават. Катарина се върна на масата. Върн ѝ каза какво сме открили. Ставаше все по-напечено. Знаех го. Но се почувствах оставен на произвола на съдбата. Мобилният ми — или по-точно на Зия — иззвъня. Погледнах името на повикващия. Беше Лени. Мислех да не отговарям, спомняйки си какво ми каза Зия. Но Лени, естествено, щеше да знае за възможността от подслушване. Точно той бе предупредил Зия.

Натиснах бутона за отговаряне на обаждането.

— Остави ме да говоря пръв — изрече Лени, преди да успее да кажа „ало“. — Само за сведение, ако ни подслушват, това е разговор между адвокат и клиент. Той е защитен. Марк, не ми казвай къде си. Не ми казвай нищо, което ще ме принуди да излъжа. Разбра ли ме?

— Да.

— Пътуването даде ли плодове?

— Не плодът, който желяхме. Все още не. Но сме близо.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не мисля. — После се сетих. — Почакай. — Спомних си, че Лени се занимаваше с арестите на сестра ми. Той беше основният ѝ адвокат. Тя му имаше доверие. — Стейси споменавала ли ти е нещо за осиновяване?

— Не те разбирам.

— Някога мислила ли е да даде бебе за осиновяване? Или да е споменавала нещо за осиновяване?

— Не. Това има ли връзка с отвличането?

— Възможно е.

— Не помня нищо такова. Виж, може да ни подслушват, тъй че нека да ти кажа защо се обаждам. Открили са труп в къщата ти. Убит е с два изстрела в главата. — Лени знаеше, че аз вече знам това.

Предположих, че го казва в случай, че някой подслушва. — Не са го идентифицирали, но са открили оръжието на убийството в задния двор на семейство Кристи.

Не бях изненадан. Рейчъл допусна, че те ще подхвърлят оръжието някъде.

— Работата е там, Марк, че оръжието на убийството е твоят стар пистолет — онзи, който изчезна след стрелбата в къщата ти. Вече са извършили балистичната експертиза. Ти и Моника бяхте простреляни с два различни пистолета 38-ми калибър, помниш ли?

— Да.

— Е, пистолетът — *твоят* пистолет — е едното от оръжията, използвани онази сутрин.

Затворих очи. Рейчъл произнесе с устни: „Какво?“

— По-добре да затворям — каза Лени. — Ще се разровя за Стейси и за някаква връзка с осиновяване. Ще видя какво мога да измъкна.

— Благодаря.

— И умната.

Той затвори телефона. Обърнах се към Рейчъл и й казах за намирането на пистолета и за балистичната експертиза. Тя се облегна назад и прехапа долната си устна — още един познат навик от времето, когато бяхме гаджета.

— Това означава, че Павел и останалите определено са свързани с първото нападение.

— А ти продължаваше да се съмняваш?

— Преди няколко часа мислехме, че всичко е замислено като пълна измама, не помниш ли? Решихме, че тези хора знаят достатъчно, за да изимитират, че държат Тара с цел да измъкнат пари от тъста ти. Но вече знаем друго. Тези хора са били там онази сутрин. Те са част от първоначалното отвличане.

Имаше логика, но нещо все пак не ми се връзваше.

— Къде отиваме оттук нататък? — попитах.

— Логичният ход е да посетим този адвокат, Стивън Бакард — отвърна Рейчъл. — Проблемът е, че не знаем дали той е шефът, или просто още един наемник. Доколкото разбираме, Дениз Ванич е главният мозък и той работи за нея. Или двамата работят за трето лице.

Ако нахълтаме там, Бакард просто ще си заключи устата. Той е адвокат. Достатъчно умен е, за да говори с нас.

— Тогава какво предлагаш?

— Не съм сигурна — рече тя. — Може би е време да повикаме федералните. Те имат възможност да нахлуят в кантората му.

Поклатих глава.

— Това ще отнеме много време.

— Може да успеем да ги накараме да действат бързо.

— При положение, че ни повярват, което е само допускане, колко бързо?

— Не зная, Марк.

Идеята не ми харесваше.

— Представи си, че Дениз Ванич е имала подозрения още там. Представи си, че Татяна се изплаши и отново ѝ се обади. Представи си, че наистина има вътрешен издайник. Твърде много са променливите, Рейчъл.

— Тогава какво смяташ, че трябва да направим?

— Атака с двузъба вила — изрекох, без да се замисля. Имаше проблем и аз неочаквано намерих решението. — Ти поемаш Дениз Ванич, а аз Стивън Бакард. Ще се координираме така, че да ги ударим в един и същи момент.

— Марк, той е адвокат. Няма да си развърже езика пред теб.

Погледнах я. Тя го прочете в очите ми. Върн се поизправи на стола и тихо подсвири.

— Ще го заплашиш? — запита Рейчъл.

— Става дума за живота на детето ми.

— А ти отваряш дума за вземане на закона в свои ръце. — И добави: — Отново.

— Е, и?

— Ти заплаши една тинейджърка с пистолет.

— Опитах се да я сплаша, нищо повече. Никога не бих я наранил.

— Законът...

— Законът не свърши грам да помогне на дъщеря ми — възразих, опитвайки се да не викам. С ъгълчето на околото си забелязах, че Върн кима съучастнически на моето възмущение. — Защото са твърде заети да си губят времето с теб.

Това я накара да се изправи в стола.

— С мен?

— Лени ми го каза. Те смятат, че ти си го извършила. Без мен. Че си обсебена от мисълта пак да ме имаш или нещо подобно.

— Какво?

Станах от масата.

— Виж, така или иначе ще се срещна с този Бакард. Нямам намерение да наранявам никого, но ако той знае нещо за дъщеря ми, ще открия какво е.

Върн вдигна юмрука си.

— Само така!

Попитах го дали мога да продължа да ползвам камарото. Той ми напомни, че е зад гърба ми докрай. Очаквах Рейчъл да продължи спора още известно време, но тя не го направи. Може би беше разбрала, че няма да променя решението си. Може би съзнаваше, че съм прав. А може би — и това бе най-вероятното — беше потресена да научи, че бившите ѝ колеги я бяха нарочили като единствения сериозен заподозрян.

— Идвам с теб — заяви тя.

— Не. — Гласът ми не оставяше място за измъкване. Нямах представа какво ще направя, когато ида там, но съзнавах, че съм способен на всичко. — Онова, което казах преди, още важи. — Можех да чуя как познатият ми тон на хирург взема надмощие. — Ще ти се обадя, когато стигна пред кантората на Бакард. Ще ударим него и Дениз Ванич едновременно.

Не дочаках отговора. Върнах се в камарото и отпраших към комплекса „Метровиста“.

ГЛАВА 39

Лидия провери околността. Беше изложена на показ малко повече, отколкото би искала, но нямаше как да го избегне. Сложила си бе щръкнала руса перука — доста приличаща на описанието на Стивън Бакард за Дениз Ванич. Почука на вратата на помещението.

Пердето до вратата се раздвижи. Лидия се усмихна.

— Татяна?

Никакъв отговор.

Беше предупредена, че Татяна почти не говори английски. Лидия бе премислила как да го отработи. Времето имаше решаващо значение. Всичко и всеки, изпречили се на пътя ѝ, трябваше да бъдат парирани. Когато някой не понася кръвта, както твърдеше Бакард, веднага схващаш какви са последиците. Лидия и Хеши се бяха разделили. Тя дойде тук сама. Имаха среща по-късно.

— Всичко е наред, Татяна — произнесе тя през вратата.

— Тук съм, за да помогна.

Никой не шавна.

— Аз съм приятелка на Павел — пробва Лидия отново.

— Познаваш ли Павел?

Пердето се отмести. За кратък миг зърна лице на съвсем млада жена — изпито и детинско. Лидия ѝ кимна. Жената все още не отваряше. Лидия се огледа наоколо. Никой не я наблюдаваше, но въпреки това се чувстваше твърде изложена на показ. Това трябваше да приключи много бързо.

— Почакай — обади се Лидия. Сетне, взряна в пердето, протегна ръка към дамската си чанта. Извади лист и химикалка. Написа нещо върху листчето, уверена, че ако някой все още е на прозореца, ще види какво върши. Тя затвори химикалката и пристъпи до прозореца. Вдигна листа към стъклото, за да може Татяна да го прочете.

Беше като да измъкнеш подплашена котка изпод канапето. Татяна се раздвижи бавно. Доближи се до прозореца. Лидия стоеше неподвижно, за да не я стряска. *Хайде, нис-нис-нис.* Вече можеше да

разгледа лицето на момичето. Беше примижала, за да разчете написаното.

Когато Татяна се приближи достатъчно, Лидия притисна цевта на пистолета о стъклото и се прицели между очите на момичето. В последния миг Татяна се опита да се отмести настрана, но не достатъчно и твърде късно. Куршумът премина безотказно през стъклото и прониза дясното око на Татяна. Бликна кръв. Лидия стреля повторно, накланяйки автоматично пистолета надолу. Изстрелът улови падащата Татяна в горната част на челото. Вторият изстрел беше повърхностен. Но първият, който я уцели в окото, беше разкъсал мозъка и убил момичето на място.

Лидия побърза да се махне. Рискува и погледна назад. Нямаше никой. Когато наближи мола, който се намираще в съседство, изхвърли перуката и бялото сако. Откри колата си в един паркинг на още около миля оттам.

Позвъних на Рейчъл, щом пристигнах в „Метровиста“. Тя беше паркирала на улицата, недалеч от къщата на Дениз Ванич. И двамата бяхме готови да тръгнем.

Не зная какво очаквах да се случи тук. Предполагам, че съм си представял как нахълтвам в кантората на Бакард, тиквам пистолета в лицето му и настоявам за отговори. Онова, което не бях предвидил, беше нормалната обстановка в една офис сграда, което ще рече, че Стивън Бакард имаше добре уредена приемна площ. Там чакаха двама души — брачна двойка, както личеше по всичко. Мъжът бе забол нос в един брой на списание „Спортс Илюстрийтид“, а жената имаше вид на страдалка. Опита се да ми се усмихне, но дори това усилие сякаш я нараняваше.

Дадох си сметка за окаения си вид. Все още бях по болничен екип, небръснат. Очите ми сто процента бяха зачервени от недоспиване. Навярно косата ми бе разчорлена по всички правила за човек, надигнал се от постелята.

Рецепционистката бе зад една от онези плъзгащи се витрини, които обикновено свързвам със стоматологичен кабинет. Жената, чието име, изписано на малка табелка, гласеше „АГНЕС ВАЙС“, ми се усмихна мило.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Тук съм, за да се срещна с господин Бакард.

— Имате ли записан час? — Във все тъй благия й тон се долови риторична нотка. Вече знаеше отговора.

— Случаят е спешен — отвърнах.

— Разбирам. Наш клиент ли сте, господин...?

— Доктор — срязах я автоматично. — Кажете му, че се налага незабавно да приеме доктор Марк Сейдман. Кажете му, че е спешно.

Младата двойка вече ни наблюдаваше. Милата усмивка на рецепционистката взе да изтънява.

— Графикът на господин Бакард е много претрупан днес. — Тя отвори дневника с насрочените приемни часове. — Ще погледна кога имаме свободен час, става ли?

— Агнес, погледни ме.

Тя се подчини.

Хвърлих й поглед „ако не ме пуснеш веднага, си мъртва“.

— Кажете му, че доктор Сейдман е тук и е спешно. Ако не ме приеме веднага, отивам в полицията.

Младата двойка се спогледа.

Агнес се намести в стола си.

— Бихте ли поседнали, ако обичате...

— Кажете му!

— Господине, ако не отстъпите назад, ще се обадя на охраната.

Тъй че отстъпих назад. Нямаше проблем да пристъпя отново. Агнес не вдигна слушалката. Преместих се на разстояние, което не я заплашваше. Двойката ме изгледа. Съпругът произнесе:

— Тя го прикрива.

Жената го спря:

— Джак!

Джак не й обърна внимание.

— Бакард си вдигна чуковете отгук преди половин час. А рецепционистката продължава да твърди, че всеки момент ще се върне.

Забелязах цяла стена с фотографии. Разгледах ги по-обстойно. Един и същ човек беше сниман на всичките тях с разни политикани, псевдознаменитости и спортисти с увиснали меса. Стив Бакард, предположих. Взрях се в лицето на мъжа — подпухнало, с безволева брадичка, загоряло от тенис и голф.

Благодарих на мъжа на име Джак и се запътих към вратата. Кантората на Бакард беше на първия етаж, затова реших да почакам на входа. По този начин можех да го сгация неподготвен на неутрална почва, преди Агнес да успее да го предупреди. Изминаха пет минути. Неколцина мъже в костюми влизаха и излизаха, опустошени от ежеднезната канцеларска работа, приведени под тежестта на куфарчета с размери на багажници. Аз закрачих из коридора.

Влезе още една двойка. Веднага познах по предпазливите им стъпки и разстроени погледи, че също се бяха насочили към кантората на Бакард. Наблюдавах ги и се питах кои ли пътища ги водеха тук. Представих си ги как се женят, държат се за ръцете, целуват се необезпокоявани, как се любят сутрин. Виждах ги как започват да напредват в кариерите си. Как започват да изпитват безпокойство и преминават към сериозни опити да заченат, как повдигат рамене с изражение „ще изчакаме до следващия месец“, когато домашните тестове за бременност за пореден път са показали отрицателен резултат, бавно разцъфтяващата тревога. Минава година. Все още нищо. Приятелите им започват да раждат деца и да се хвалят с тях безспир. Родителите им се чудят кога най-сетне ще имат внуци. Виждам ги как посещават лекаря „специалист“ — безкрайните изследвания на жената, унижението от мастурбиране в епруветка, твърде личните въпроси, изследванията на кръв и урина. Изнизват се още години. Приятелите им се отдалечават от тях. Любенето вече е само с цел размножаване. То е пресметнато и винаги обагрено с тъга. Той престава да я държи за ръката. Тя се изтъргулва на другата страна, освен ако не е подходящият момент от цикъла ѝ. Представям си лекарствата — пергоналът, — безумно скъпо струващото оплождане ин витро, отпуските по болест, проверките на календара, пак домашни тестове, съкрушителните разочарования.

Сега са стигнали дотук.

Не можех да знам дали случаят е точно такъв, но някак подозирах, че не съм далеч от истината. Питах се докъде биха стигнали, за да сложат край на тази болка? Колко ли още пари щяха платят?

— О, божичко! Мили боже!

Завъртях глава към виковете. Един мъж изхвърча през вратата.

— Обадете се на 911!

Втурнах се към него.

— Какво има?

Чу се още един вик. Побягнах навън през вратата. Пореден писък, този път по-пронизителен. Обърнах глава надясно. Две жени изтърчаха откъм подземния гараж. Аз се спуснах към рампата. Промъкнах се през пропуска за паркиране. Някой умоляваше за помощ, молеше хората да позвънят на 911.

Нагоре пред мен един служител от охраната викаше нещо по своя уоки-токи. Той също се спусна в галоп. Аз го последвах. Когато завихме зад ъгъла, човекът от охраната се спря. До него беше застанала жена, която крещеше неистово, с ръце върху страните си. Приблжих се към тях на бегом и погледнах надолу.

Тялото беше приклекчено между две коли. Очите му бяха широко отворени, взрени в небитието. Лицето му бе все тъй подпухнало, с безволева брадичка, загоряло. От раната в главата му се стичаше кръв. Светът отново се разлюля под краката ми.

Стивън Бакард, може би последната ми надежда, беше мъртъв.

ГЛАВА 40

Рейчъл натисна звънеца на входната врата. Дениз Ванич имаше от онези претенциозни звънци, чийто звук се издига нагоре и сетне слиза надолу по гамата. Слънцето беше в зенита си. Небето бе синьо и ясно.

По улицата две жени тренираха спортно ходене с малки розови гирички в ръцете си. Те кимнаха на Рейчъл за поздрав, без да забавят крачка. Рейчъл също им кимна.

Чу се глас по домофона:

— Да?

— Дениз Ванич?

— Кой звъни моля?

— Казвам се Рейчъл Милс. Работех във ФБР.

— „Работех“ ли казахте?

— Да.

— Какво искате?

— Трябва да поговорим, госпожице Ванич.

— За какво?

Рейчъл въздъхна.

— Може ли просто да отворите вратата?

— Не и докато не разбере за какво става дума.

— За младото момиче, което току-що посетихте в Юниън Сити.

За нея става дума. Като начало.

— Съжалявам, не обсъждам пациентите си.

— Казах като начало.

— Преди всичко, защо един бивш агент на ФБР се интересува от нея?

— Предпочитате ли да извикам настоящ агент?

— Не ме интересува какво ще направите, госпожице Милс.

Нямам какво повече да ви кажа. Ако ФБР има някакви въпроси, да се обади на адвоката ми.

— Разбирам — каза Рейчъл. — Адвокатът ви случайно да е Стивън Бакард?

Настъпи кратка пауза. Рейчъл хвърли поглед назад към колата.

— Госпожице Ванич?

— Не съм длъжна да говоря с вас.

— Това е вярно. Тогава ще тръгна от врата на врата. Ще разговарям със съседите ви.

— И какво ще им кажете?

— Ще ги питам дали знаят нещо за операция с трафик на бебета, която се води от тази къща.

Вратата се отвори бързо. Дениз Ванич със слънчевия загар и бяла грива подаде глава през вратата.

— Ще ви съдя за клевета.

— Опетняване.

— Какво?

— Опетняване. „Клевета“ е само за нещо отпечатано. Опетняване е за говоримия език. Искате да кажете опетняване. Но и в двата случая ще трябва да докажете, че не казвам истината. А и двете знаем, че не е така.

— Нямате доказателства, че съм извършила нещо незаконно.

— Имам и още какви.

— Лекувах жена, която твърдеше, че е болна. Толкоз.

Рейчъл посочи към ливадата. Катарина излезе от колата.

— А какво ще кажете за тази ваша бивша пациентка?

Дениз Ванич сложи ръка на устата си.

— Тя ще свидетелства, че сте ѝ платили за нейното бебе.

— Не, няма. Ще бъде арестувана.

— О, разбира се, че ФБР ще предпочете да смаже една бедна сръбкиня, вместо да разбие канал за трафик на бебета. Това ми хареса.

Когато Дениз Ванич млъкна, Рейчъл бутна вратата, за да я отвори.

— Имате ли нещо против да вляза?

— Грешите — произнесе тя тихо.

— Спокойно. — Рейчъл бе влязла вътре. — Ще ме поправите за всяко мое погрешно мнение.

Дениз Ванич изведнъж се обърка, без да знае как да постъпи. Като изгледа още веднъж Катарина, тя бавно затвори входната врата.

Рейчъл вече се беше запътила към дневната ѝ. Тя беше изцяло бяла. Канапета с бели възглавници върху бял килим. Бели порцеланови статуетки на голи жени, яздещи коне. Бяла холна маса за кафе, други бели ниски масички, два ергономични бели стола без облегалки. Дениз я последва. Белите ѝ дрехи се сляха с фона като камуфлаж, а главата и ръцете ѝ все едно плуваха във въздуха.

— Какво искате?

— Търся едно определено дете.

Дениз плъзна поглед към вратата.

— Нейното?

Имаше предвид Катарина.

— Не.

— Все едно. Не зная нищо за никакво осиновяване.

— Вие сте акушерка, нали?

Тя скръсти гладките си мускулести ръце под гърдите.

— Не отговарям на нито един от въпросите ви.

— Вижте, Дениз, знам по-голямата част. Просто ми е нужно да попълня някои празноти. — Рейчъл приседна върху виниловата кушетка. Дениз Ванич не помръдна.

— Вие имате свои хора в една чужда държава. Може би повече от една държава, не зная. Но знам за Сърбия. Тъй че нека да започнем оттам. Вашите хора набират момичета. Момичетата пристигат тук бременни, но не го споменават на митничарите. Вие израждате бебето. Може би тук, а може и на друго място, не знам.

— Много неща не знаете.

Рейчъл се усмихна.

— Знам достатъчно.

Сега Дениз положи ръце върху бедрата си. Всичките ѝ пози изглеждаха неестествени, сякаш ги бе репетирала пред огледало.

— Та момичетата раждат. Вие им плащате. Прехвърляте бебетата на Стивън Бакард. Той изпълнява поръчки за отчаяни двойки, които са склонни да нарушат закона. Те осиновяват детето.

— Добре измислено.

— Искате да кажете, че е измислица?

Дениз се ухили.

— Пълна измислица.

— Добре. — Рейчъл извади мобилния си телефон. — Щом е така, нека да повикам федералните. Ще ги запозная с Катарина. Могат да се разходят и до Юниън Сити и да окошарят Татяна. Ще започнат да преглеждат телефонните ви разпечатки, банковите сметки, финансите ви...

Дениз размаха ръце.

— Добре, добре, кажете ми какво искате. Все пак вече не сте федерален агент. Та какво искате от мен?

— Искам да узная как действате.

— Искате да се вмъкнете?

— Не.

Дениз изчака един такт.

— Нали преди малко казахте, че търсите определено дете?

— Да.

— Значи работите за някого?

Рейчъл поклати глава.

— Разберете, Дениз, нямате голям избор. Или ми казвате истината, или ви чака дълъг срок зад решетките.

— А ако ви кажа каквото знам?

— Тогава няма да ви забърквам — отвърна Рейчъл. Това беше лъжа, но не й костваше усилие. Жената беше замесена в трафик на бебета. За Рейчъл нямаше начин да остави това да се размине току-така.

Дениз седна. Слънчевият загар се изцеди от лицето ѝ. Сякаш се състари. Бръчките около очите и устата ѝ се вкопаха.

— Не е каквото си мислите — започна тя.

Рейчъл чакаше.

— Ние не вредим на никого. Истината е, че помагаме.

Дениз Ванич вдигна дамската си чанта — бяла, естествено, — и извади цигари. Предложи и на Рейчъл. Рейчъл отказа.

— Имате ли някаква представа за сиропиталищата в бедните страни? — попита Дениз.

— Само от документалните филми:

Дениз запали цигарата и всмукна дълбоко.

— Те са нещо повече от кошмар. На една сестра понякога се падат по четирийсет бебета. Сестрата е необучена. А да работиш там

често е политическа услуга. Някои от децата са малтретирани. Много от тях са наркозависими. Здравното обслужване...

— Картината ми стана ясна — прекъсна я Рейчъл. — Лоша работа.

— Да.

— И?

— А ние намерихме начин да спасим някои от тези деца.

Рейчъл се облегна назад и кръстоса крака. Виждаше накъде бие Дениз Ванич.

— Плащате на бременни жени да долетят дотук и да ви продадат бебетата си?

— Това е преувеличено — защити се тя.

Рейчъл сви рамене.

— А вие как му казвате?

— Поставете се на тяхно място. Ако сте бедна жена — имам предвид истински бедна, — или проститутка, или по някакъв начин сте замесена в бизнеса с бели робини, просто сте боклук. Нямате нищо. Някой мъж преспива с вас. Можете да абортирате, или, ако религията го забранява, да шитнете бебето в някое забравено от Бога сиропиталище.

— Или — довърши Рейчъл, — ако им излезе късметът, свършват тук при вас?

— Да, ние им осигуряваме подходящи медицински грижи. Предлагаме парично обезщетение. И най-важното, осигуряваме на бебето настаняване в любящ дом, с грижовни, финансово обезпечени родители.

— Финансово обезпечени — повтори Рейчъл. — Тоест богати?

— Услугата е скъпо струваща — призна тя. — Но нека сега да ви попитам нещо. Вземете за пример вашата приятелка. Катарина ли й беше името?

Рейчъл не реагира.

— Какъв щеше да е животът й в този момент, ако не бяхме я довели тук? Какъв щеше да е животът на детето й?

— Не знам. Не знам какво сте направили с детето й.

Дениз се усмихна.

— Добре, имайте своите аргументи. Само че знаете какво имам предвид. Мислите ли, че бебето щеше да е по-добре с една

проституираща клошарка в онази разнищена от войната дупка на ада? Или при едно грижовно семейство тук, в Съединените щати?

— Разбирам — отвърна Рейчъл, стараейки се да не проявява раздразнение. — Значи сте едва ли не най-милосърдните социални работници на света? Излиза, че вършите благотворителна дейност, така ли?

Дениз се подсмихна.

— Огледайте се наоколо. Аз имам скъп вкус. Живея в баровски квартал. Детето ми учи в колеж. Обичам да карам ваканциите си в Европа. Имаме къща в Хамптънс. Върша това, защото е изключително доходно. И какво от това? Кой се интересува от мотивите ми? Моята мотивация не променя условията в онези сиропиталища.

— Все пак не го разбирам — настоя Рейчъл. — Жените ви продават своите бебета.

— Те ни дават своите бебета — поправи я Дениз. — В замяна ние им предлагаме парично обезщетение...

— Да, да, както и да е. Вие получавате бебето. Те получават пари. А после какво? Трябва да има документи за детето. Иначе се намесва държавата. Тя няма да остави Бакард да се занимава току-така с незаконни осиновявания.

— Вярно е.

— Е, как се оправяте?

Тя се усмихна.

— Искате да ме окошарите, нали?

— Още не знам как ще постъпя.

Тя продължаваше да се усмихва.

— Нали ще си спомните, че съм ви сътрудничила?

— Да.

Дениз Ванич притисна длани като за молитва и затвори очи.

— Наемаме американски майки.

Рейчъл направи физиономия.

— Моля?

— Например Татяна скоро ще ражда бебето. Можем да наемем вас, Рейчъл, да се представите за майката. Вие сте вписана в гражданския регистър във вашата община. Казвате им, че сте бременна и искате да родите вкъщи, при което няма да има болнично вписване. Те ви дават да попълните формуляри. Не ви преглеждат, за да проверят

дали наистина сте бременна. Как ще стане? Няма да вземат да ви правят гинекологичен преглед я!

Рейчъл се облегна назад.

— Боже мой.

— Съвсем просто е, като се замислите. Татяна не се води никъде, че ще ражда бебе. Но вие сте вписана като бременна. Аз израждам бебето. Подписвам се като свидетел на раждането на детето ви. Вие ставате майката. Бакард ви кара да подпишете документите за осиновяването... — Тя сви рамене.

— Значи осиновяващите родители никога не узнават истината?

— Не, но пък и те не се ровят чак толкова. Те са отчаяни. И не искат да знаят.

Рейчъл изведнъж се почувства като изцедена.

— И преди да ни предадете на полицията — продължи Дениз, — помислете за още нещо. Ние вършим тази дейност вече от десет години. Това означава, че има деца, щастливо настанени при семейства вече от толкова време. Десетки. Всички тези осиновявания ще бъдат анулирани и стават невалидни. Биологичните им майки могат да пристигнат тук и да поискат да си върнат децата. Или да получат компенсация. По този начин ще съсипете много човешки съдби.

Рейчъл тръсна глава. Дойде ѝ прекалено много да мисли и за това. Друг път. Изпускате основната нишка. Не биваше да изпуска от поглед главното. Тя се обърна и изправи рамене. Взря се дълбоко в очите на Дениз.

— И как се вписва Тара Сейдман във всичко това?

— Коя?

— Тара Сейдман.

Този път обърканата беше Дениз.

— Чакайте малко. Не беше ли това момиченцето, отвлечено в Каселтън?

Мобифонът на Рейчъл извънтя. Видя името на повикващия и разбра, че е Марк. Тъкмо се канеше да натисне копчето за разговор, когато някакъв мъж се изпречи пред погледа ѝ. Дъхът ѝ спря. Доловила нещо, Дениз се извърна. При вида му, Рейчъл се дръпна назад.

Беше мъжът от парка.

Ръцете му бяха огромни и в тях пистолетът, който държеше насочен към нея, изглеждаше като детска играчка. Той размърда

пръсти към нея.

— Дай ми телефона.

Рейчъл му го подаде, стараейки се да избегне докосването му. Мъжът опря дулото на пистолета в главата ѝ.

— А сега ми дай пистолета си.

Рейчъл се пресегна към чантата си. Той ѝ нареди да го вдигне пред очите му с два пръста. Тя се подчини. Телефонът иззвъня четвърти път.

Мъжът натисна бутона за разговор и каза:

— Доктор Сейдман?

Дори Рейчъл успя да чуе отговора.

— Кой се обажда?

— Вече всички сме в къщата на Дениз Ванич. Идваш тук невъоръжен и сам. Тогава ще ти разкажа всичко за дъщеря ти.

— Къде е Рейчъл?

— Тук с мен. Имаш трийсет минути. Ще ти кажа каквото трябва да знаеш. Имаш склонност да се правиш на хитрец в подобни ситуации. Само не се опитвай този път, или приятелката ти, госпожица Милс, ще умре първа. Разбра ли?

— Разбрах.

Мъжът изключи мобифона. Хвърли поглед надолу към Рейчъл. Очите му бяха кафяви със златист център. Изглеждаха почти благи, като на кошута. Сетне гигантът насочи поглед към Дениз Ванич. Тя се сви. По устните му плъзна усмивка.

Рейчъл разбра какво се кани да направи.

Тя се провикна: „Не!“ в момента, в който гигантът насочи пистолета към гърдите на Дениз Ванич и изстреля три куршума. И трите смъртоносни. Тялото на Дениз се отпусна. Свлече се от кушетката на пода. Рейчъл поиска да се изправи, но оръжието вече сочеше към нея.

— Стой мирна.

Рейчъл се подчини. Дениз Ванич определено беше мъртва. Очите ѝ бяха отворени. Кръвта ѝ се стичаше надолу — стряскащо червено на фона на море от белота.

ГЛАВА 41

Сега какво да правя?

Обаждах се, за да съобщя на Рейчъл за разстрела на Стивън Бакард. А онзи мъж я държеше като заложница. Добре, тогава какъв да бъде следващият ми ход? Опитах се да обмисля ситуацията отвсякъде, да анализирам внимателно фактите, само че нямах достатъчно време. Мъжът на телефона имаше право. Наистина се правех на „хитрец“. При първото предаване на откупа осведомих полицията и ФБР за него. При второто предаване потърсих помощта на бивш федерален агент. Дълго време се обвинявах за провала с първия откуп поради решението, което бях взел. Но никога повече. И двата пъти рискувах, но прецених, че този път играта е фиксирана от самото начало. Никога не са имали намерение да ми върнат Тара. Нито преди осемнайсет месеца. Нито снощи.

Нито сега.

Може би съм търсил отговор на въпрос, който през цялото време съм знаел. Върн изрази това с едничката уговорка: „Стига човек да не се залъгва“. Но може пък и да не съм се залъгвал. Дори сега, когато отмахвахме пияната от търговията с бебета, си позволих нова надежда. Дъщеря ми може да е жива. Навярно е била въввлечена в конспирацията с осиновяванията. Щеше ли това да е ужасно? Да. Но очевидната алтернатива — Тара да е мъртва — беше хиляди пъти по-страшна.

Вече не знаех какво да вярвам.

Погледнах часовника си. Бяха изминали дващсет минути. Чудех се как да го отработя. Най-добре да карам подред. Позвъних на Лени по частната линия в офиса му.

— Мъж на име Стивън Бакард току-що беше застрелян в Ийст Ръдърфорд — съобщих.

— Бакард адвокатът?

— Познаваш ли го?

— Работих с него по един случай преди няколко години — каза Лени. И сетне възкликна: — Стига бе!

— Какво?

— Ти ме попита преди за Стейси и някакво осиновяване. Не виждах връзка. Но сега, като спомена името на Бакард... Стейси ме пита за него преди три-четири години.

— Какво за него?

— Вече не помня. Нещо от сорта да стане майка.

— Какво означава това?

— Не знам. Всъщност не обърнах особено внимание. Само й казах да не подписва нищо, без да ми го покаже. — После Лени попита: — Откъде разбра, че е убит?

— Видях трупа му с очите си.

— Не казвай нищо повече. Линията може да не е безопасна.

— Нуждая се от помощта ти. Обади се на ченгетата. Те трябва да приберат документацията на Бакард. Той върти далавера с осиновявания. Има вероятност да е свързан с отвличането на Тара.

— Как?

— Нямам време да ти обяснявам.

— Да, добре. Ще се обадя на Тикнър и Ригън. Ригън те търси нонстоп под дърво и камък, нали разбираш?

— Предположих.

Затворих, преди да ме попита още нещо. Не бях съвсем сигурен какво очаквах от тях да открият. Не можех да повярвам, че отговорът за съдбата на Тара се крие в картотеката на някаква адвокатска кантора. Но може би... Ако сега нещо се изпорти — а имаше реален шанс за това, — исках някой да може да проследи случая.

Вече бях в Риджуд. Дори за секунда не повярвах, че мъжът по телефона говори истината. Те не бяха в бизнеса с „информация и търговия“. Дошли бяха да разчистят къщата. Рейчъл и аз знаехме прекалено много. Подмамваха ме тук, за да ни очистят.

Как да постъпя?

Разполагах с много малко време. Ако бавех топката — ако закъснеех над определения ми половин час — мъжът по телефона ще стане нетърпелив. И тогава ставаше страшно. Помислих отново да се обадя на полицията, но си припомних предупреждението му да не се правя на хитрец. Освен това ме гложеше мисълта за изтичането на информация. Имах оръжие. Знаех как да боравя с него. Бях добър стрелец, но от разстояние. Стрелбата по хора ще е нещо по-различно.

Или пък не? Вече нямах скрупули да застрелям онези гадове. Дори се съмнявам дали някога съм имал.

Паркирах колата на една пряка от къщата на Дениз Ванич, грабнах пистолета и тръгнах по улицата.

Той я наричаше Лидия. Тя го наричаше Хеши.

Жената беше пристигнала преди пет минути. Беше дребна и привлекателна, с разширени от възбуда кукленски очи. Застана пред трупа на Дениз Ванич, наблюдавайки как кръвта ѝ се изцежда на тънка струя. Рейчъл седеше неподвижно. Ръцете ѝ бяха завързани зад гърба с изолирбанд. Жената на име Лидия се обърна към Рейчъл.

— Това петно ще е адски гадно за изчистване.

Рейчъл я гледаше в упор. Лидия се усмихна.

— Не ти ли е смешно?

— Само вътрешно — отвърна Рейчъл. — Вътрешно умирам от смях.

— Днес сте посетили едно младо момиче на име Татяна.

Рейчъл не отговори. Гигантът на име Хеши се зае да спуска щорите.

— Тя е мъртва. Просто си помислих, че искаш да знаеш. — Лидия приседна до Рейчъл. — Помниш ли телевизионния сериал „Смях вкъщи“?

Рейчъл се чудеше как да реагира. Тази Лидия определено беше побъркана. Предпазливо отвърна: „Да“.

— Фенка ли му беше?

— Сериалът беше детинска глупост.

Лидия отметна глава назад и се разсмя.

— Аз играех Трикси.

Гледаше Рейчъл с усмивка. Рейчъл каза:

— Сигурно си много горда.

— О, да, и още как. — Лидия млъкна, наклони лице и го доближи до лицето на Рейчъл. — Знаеш, разбира се, че скоро ще умреш.

Рейчъл не примигна.

— Тогава защо не ми кажеш какво направихте с Тара Сейдман?

— Я стига! — Лидия се изправи. — Била съм актриса, не помниш ли? И то в телевизията. Това да не е онази част от шоуто, когато ние разказваме всичко, за да държим публиката в течение, докато твоят герой се промъква зад нас? Съжалявам, миличка. — Тя се обърна към Хеши. — Запуши й устата, Мечо Пух.

Хеши използва същия изолирбанд и го уви през устата на Рейчъл и зад главата ѝ. После се оттегли до прозореца. Лидия се наведе досами ухото на Рейчъл, която усети дъха ѝ.

— Чуй какво ще ти кажа — прошепна тя, — защото е смешно. — Лидия се наведе още по-близо. — Нямам представа какво се е случило с Тара Сейдман.

Добре, няхах намерение да спра отпред и да почукам на вратата.

Да погледнем фактите в очите. Те бяха тук, за да ни убият. Единственият ми шанс беше да ги изненадам. Не познавах разположението на къщата, но реших, че мога да намеря страничен прозорец, през който да се вмъкна. Бях въоръжен. Бях уверен, че мога да стрелям без колебание. Щеше ми се да бях измислил по-добър план, но дори и да имах време, се съмнявам, че щеше да ми хрумне нещо оригинално.

Зия ми спомена за егото ми на хирург. Признавам, че то ме плашеше. Всъщност бях уверен, че ще се справя със ситуацията. Умът ми сечеше. Умеех да бъда предпазлив. Ще потърся вход. Ако не видя такъв, ще им предложа сделка — мен за Рейчъл. Няма да се оставя да ме баламосат с разговор за Тара. Да, исках да вярвам, че тя е още жива. Да, исках да вярвам, че те знаят къде е. Но нямаше повече да рискувам живота на Рейчъл заради празни илюзии. А моят живот? Определено да. Но не и живота на Рейчъл.

Приближих се още по-близо до къщата на Дениз Ванич, използвайки дърветата като прикритие, стараяйки се да не привличам внимание. В такова баровско предградие това е невъзможно. Тук хората не се прокрадват. Представях си как съседите ме наблюдават през щорите, с пръст върху автоматичното набиране на 911. Но сега не ми беше до такива тревоги. Каквото имаше да става, по един или друг начин, щеше да се случи, преди полицията да е пристигнала.

Когато мобилният ми телефон извънтя, подскочих като ужилен. Вече бях през три къщи оттам. Изругах под сурдинка. Доктор Хладнокръвен, доктор Самоуверен беше забравил да нагласи телефона на вибрация. Осъзнах със задълбочаваща се яснота, че съм се надценявал. Тук не бях на своя почва. Ами ако телефонът беше извънтял, когато съм точно пред къщата? Тогава какво?

Стрелнах се зад един храст и със замах на китката включих мобифона.

— Имаш много да учиш за промъкването до някои места — прошепна Върн. — Направо нямаш грешка в тази работа.

— Къде си?

— Провери прозореца на втория етаж най-отзад.

Надникнах към къщата на Дениз Ванич. Върн беше на прозореца. Махна ми оттам.

— Задната врата е отключена — зашепна Върн. — Влязох оттам.

— Какво става вътре?

— Хладнокръвни убийства. Чух ги да казват, че са убили момичето от мотела. Видяха сметката и на онази жена Дениз. Тя лежи мъртва само на три крачки от Рейчъл.

Затворих очи.

— Това е капан, Марк.

— Да, предположих.

— Те са двама — мъж и жена. Искам бързо да се изтеглиш към колата. Да я подкараш и да паркираш на улицата. Ще бъдеш достатъчно далеч, за да нямат пряк прицел в теб. Стой там. Не се приближавай. Само искам да им привлечеш вниманието, разбра ли ме?

— Да.

— Ще се постарая да оставя единия жив, но не обещавам.

Той затвори телефона. Забързах обратно към колата и направих каквото ми каза. Сърцето ми биеше до пръсване. Но вече имаше надежда. Върн беше там. Вътре в къщата и въоръжен. Спрях пред дома на Дениз Ванич. Щорите и завесите бяха спуснати. Поех дълбоко въздух. Отворих вратата на колата и се изправих.

Тишина.

Очаквах да чуя изстрели. Но не това беше първият звук. Първо се чу разбиване на стъкло, след което видях Рейчъл да излита през прозореца.

— Колата му току-що спря — съобщи Хеши.

Ръцете на Рейчъл бяха завързани зад гърба, а устата ѝ залепена с изолирбанд. Сега или никога, каза си тя. Марк щеше да се приближи до вратата. Те щяха да го пуснат вътре като в мутиралата версия на „Бони и Клайд“ и след това да застрелят и двамата.

Татяна беше мъртва. Дениз Ванич също. Не ѝ оставаше друго. Хеши и Лидия нямаше да ги оставят живи. Рейчъл се бе надявала, че Марк ще си даде сметка за това и ще отиде в полицията. Надяваше се, че той няма да се появи, но пък за него такава опция не съществуваше. И ето го тук. Сигурно щеше да пробва нещо безразсъдно или все още беше толкова заслепен, че щеше просто да влезе в капана.

И в двата случая Рейчъл трябваше да го спре.

Единственият ѝ шанс бе да ги изненада. Но дори и тогава, дори и всичко да си дойдеше на мястото, най-реалистичното, на което можеше да се надява, бе да спаси Марк. Останалото бяха врели-некипели.

Време бе за действие.

Те не си бяха направили труда да завържат краката ѝ. Какво би могла да стори с ръце зад гърба и залепена уста? Да се опита да им избяга беше равносилно на самоубийство. Щеше да стане лесна мишена.

Тя разчиташе точно на това.

Рейчъл се изправи на крака. Лидия се обърна и насочи пистолета към нея.

— Сядай долу.

Тя не се подчини. Лидия беше изправена пред дилема. Ако стреля, Марк ще чуе гърмежа и ще разбере, че нещо не е наред. Патова ситуация. Но не задълго. Внезапно Рейчъл беше връхлетяна от почти безумна идея. Затича се. На Лидия ѝ оставаше или да стреля, или да се спусне след нея, или...

Прозорецът.

Лидия видя какво прави Рейчъл, но докато я спре, Рейчъл наведе глава като овен в атака и се хвърли право към панорамния прозорец. Лидия вдигна пистолета си за стрелба. Рейчъл се стегна. Знаеше, че ще боли. Стъклото се счупи с изненадваща лекота. Рейчъл полетя през

него, но не беше разчела височината над земята. Ръцете ѝ бяха завързани зад гърба. Нямаше начин да омекоти удара.

Превъртя се настрани и пое удара с рамо. Нещо изхрущя. Почувства режеща болка в крака си. От бедрото ѝ стърчаха парчета строшено стъкло. Звукът, без съмнение, щеше да предупреди Марк. Можеше да бъде спасен. Но щом се претърколи, следващото, което я връхлетя, бе ужас — дълбок и всеобхватен. Да, беше го предупредила. Той я видя да пада през прозореца. Но сега, без да мисли за опасността, Марк се втурна към нея.

Върн бе приклепнал на стълбите.

Тъкмо се канеше да изпълни замисленото, когато видя, че Рейчъл внезапно се изправи на крака. Да не беше полудяла? Но не, тя просто бе смела жена. Та нали нямаше представа, че той се крие на горния етаж? Не можеше да остане седнала и да гледа как Марк се набутва в капана. Не беше устроена така.

— Сядай долу.

Беше гласът на жената. Миньончето на име Лидия вече вдигаше пистолета си. Върн се паникьоса. Още не беше заел позиция. Нямаше пряк прицел. Но Лидия не дръпна спусъка. Върн гледаше изумен как Рейчъл се втурва и скача през прозореца.

Отвличане на вниманието като по учебник.

Върн се размърда. Чувал бе десетки пъти как времето застива в моменти на силно ожесточение, как кратките мигове се проточват, за да видиш всичко ясно. В действителност няма подобно нещо. Когато се обърнеш назад и прекараш случилото се през ума си на спокойствие, едва тогава си даваш сметка, че времето тече бавно. Но точно в мига, когато той и трима негови приятели от корпуса влязоха в престрелка с „елитните“ части на Саддам, времето всъщност ускори хода си. Точно това се случваше и сега.

Върн се завъртя иззад ъгъла.

— Хвърли го!

Гигантът бе насочил пистолета си към прозореца, през който се бе хвърлила Рейчъл. Нямаше време за повторно предупреждение. Върн стреля два пъти. Хеши се строполи. Лидия изпищя. Върн се сви на топка и изчезна зад канапето. Лидия изпищя отново.

— Хеши!

Върн надникна, очаквайки да види пистолета ѝ насочен към него. Но случаят не беше такъв. Тя захвърли оръжието и продължавайки да пищи, падна на колене и нежно залюля главата на Хеши.

— Не! Недей да умираш! Моля ти се, Хеши, моля ти се, не ме оставяй!

Върн ритна пистолета ѝ надалеч. Държеше своя насочен към Лидия.

Гласът ѝ бе станал нисък, нежен и майчински.

— Моля те, Хеши. Моля те, не умирай. О, божичко, не ме оставяй.

Хеши промълви:

— Никога няма да те изоставя.

Лидия загледа Върн умолително. Той не си направи труда да позвъни на 911. Вече чуваше сирените. Хеши стисна ръката на Лидия.

— Знаеш какво трябва да направиш — произнесе той.

— Не — прошепна тя едва чуто.

— Лидия, разбрали сме се.

— Ти няма да умреш.

Хеши затвори очи. Дишаше с мъка.

— Светът ще си мисли, че ти си чудовище — изрече тя.

— Интересува ме само какво мислиш ти. Обещай ми, Лидия.

— Ти ще се справиш.

— Обещай ми.

Лидия поклати глава. Сълзите ѝ се лееха свободно.

— Не мога да го направя.

— Можеш. — Хеши събра сили за последна усмивка. — Ти си велика актриса, не забравяй.

— Обичам те — каза тя.

Но очите му се затвориха. Лидия не спираше да риде и да му се моли да не я напуска. Сирените се приближаваха. Върн отстъпи настрана. Полицията пристигна. Влязоха вътре и образуваха кръг около нея. Лидия внезапно вдигна глава от гърдите на Хеши.

— Слава богу — каза им тя и сълзите ѝ потекоха отново. — Най-сетне кошмарът ми свърши.

Рейчъл беше откарана спешно в болницата. Искях да я придружа, но полицията имаше други планове. Обадих се на Зия. Помолих я да се погрижи за Рейчъл вместо мен.

Ченгетата ме разпитваха с часове. Разпитаха Върн, Катарина и мен поотделно и след това заедно. Мисля, че ни повярваха. Ригън и Тикнър се появиха, но едва след време. Преглеждаха картотеката на Бакард в съответствие с телефонното обаждане на Лени.

Ригън пръв ме заговори.

— Дълъг ден, а, Марк?

Бях седнал срещу него.

— Приличам ли ти на човек, на когото му се дрънкат глупости, инспекторе?

— Жената се подвизава под името Лидия Дейвис. Истинското ѝ име е Лариса Дейн.

Смръщих се.

— Защо ми звучи познато?

— Била е дете-актриса.

— Трикси — спомних си аз. — От „Смях вкъщи“.

— Точно тя. Или поне така казва. Във всеки случай тя твърди, че онзи тип — знаем го само като Хеши — я държал заключена и я изнасилвал. Каза, че я принуждавал да извършва различни простъпки. Твоят приятел Върн смята, че всичко е лъжа. Но в момента това не е важно. Тя твърди, че не знае нищо за дъщеря ти.

— Как е възможно?

— Каза, че те били просто наети. Бакард потърсил Хеши с идеята за искане на откуп за дете, което не са отвличали. Хеши харесал предложението. Много пари, а и след като детето не било у тях, почти нямало риск.

— Значи тя казва, че не са имали нищо общо със стрелбата в дома ми?

— Точно така.

Погледнах Лени. Той също видя проблема.

— Но моят пистолет беше у тях. Онзи, който използваша срещу брата на Катарина.

— Да, знаем. Тя твърди, че Бакард го е дал на Хеши. За да те наиксне. Хеши застрелял Павел и подхвърлил оръжието, за да натопи

теб и Рейчъл.

— Откъде са взели косата на Тара за получаването на откупа?
Как са намерили дрехите ѝ?

— Според госпожица Дейн, предоставил им ги е Бакард.

Поклатих глава.

— Значи Бакард е отвлякъл Тара?

— Тя твърди, че не знае.

— Ами сестра ми? Как се е замесила?

— Според нея и това е работа на Бакард. Той им е дал името на Стейси като изкупителна жертва. Хеши е предал парите на Стейси и ѝ казал да ги внесе в банка. После я убил.

Изгледах първо Тикнър, после Ригън.

— Не се връзва.

— Продължаваме да работим по случая.

Лени се намеси:

— Имам въпрос. Защо са се върнали след година и половина за повторен опит?

— Госпожица Дейн твърди, че не знае със сигурност, но подозира, че е от чиста алчност. Бакард се обадил и попитал Хеши дали иска да изкара още един милион. Хеши се съгласил. Като проверихме сметките на Бакард, той определено е бил във финансово затруднение. Според нас тя е права. Бакард просто е решил да отхапе още един залък от ябълката.

Потърках лицето си. Ребрата почнаха да ме болят.

— Открихте ли картотеката на Бакард за осиновяванията?

Ригън хвърли поглед към Тикнър.

— Не още.

— Как е възможно?

— Виж, едва сега се залавяме с това. Ще ги открием. Ще проверим всяко осиновяване, което е извършил, особено на момиче, преди осемнайсет месеца. Ако Бакард е уредил осиновяването на Тара, ще го открием.

Отново поклатих глава.

— Какво има, Марк?

— Няма логика. Човекът просто си върти стабилен бизнес с осиновявания. Защо ще застрелва мен и Моника и ще увеличава риска с отвличане и убийство?

— Не знаем — призна Ригън. — Всички трябва да се съгласим, че това не е цялата история. Но истината е, че най-вероятно сестра ти и друг съучастник са застреляли теб и Моника и са взели бебето. После тя го е предала на Бакард.

Затворих очи и прекарах това през ума си. Способна ли бе Стейси да извърши подобно нещо? Възможно ли е да е влязла в дома ми с взлом и да ме застреля? Не можех да се насиля да го повярвам. Тогава ми хрумна друга мисъл.

Защо не бях чул строшаването на прозореца?

Нещо повече, защо не бях чул нищо, преди да ме застрелят? Строшаване на прозорец, звънец, щракване на ключалка, отваряне на врата? Защо не бях чул нито едно от тези неща? Отговорът според Ригън бе, че съм блокирал. Но сега осъзнах, че случаят не беше такъв.

— Блокчето „гранола“ — произнесох.

— Моля?

Обърнах се към него.

— Според твоята теория аз забравям нещо, нали? Стейси и нейният съучастник трябва или да са счупили прозореца, или може би да позвънят. Щях да чуя поне едно от двете. А аз не чух нищо. Но помня как ядях блокчето пресовано мюсли и как паднах.

— Така.

— Нали разбираш, бях напълно конкретен. В ръката си държах пресовано блокче „гранола“. Когато сте ме открили, то е било на пода. Колко беше изядено от него?

— Може би една-две хапки — отвърна Тикнър.

— Тогава теорията ви за амнезията е погрешна. Бях се надвесил над мивката и ядях блокчето. Помня го. Открили сте ме точно в това положение. Няма време, което да се губи. И ако е била сестра ми, защо ще съблича Моника гола, за бога... — Замълчах.

Лени произнесе:

— Марк?

Ти обичаше ли я?

Гледах право пред себе си.

Ти знаеш кой те простреля, нали, Марк?

Дайна Левински. Замислих се за необяснимите ѝ посещения на къщата, в която бе израснала. Замислих се и за двата пистолета, единият от които беше моят. Сетих се за компактдиска, скрит в мазето

на мястото, което ми посочи Дайна. За снимките, направени пред болницата. За думите на Едгар, че Моника е ходела на психиатър.

Тогава една мисъл, толкова страшна, че със сигурност бих я потиснал, започна да изплува.

ГЛАВА 42

Направих се, че ми е зле, извиних се и отидох в банята. Набрах телефонния номер на Едгар. Лично тъст ми вдигна телефона, което донякъде ме изненада.

— Ало?

— Ти каза, че Моника е посещавала психиатър.

— Марк? Ти ли си? — Едгар се прокашля. — Току-що разбрах от полицията. Тези тъпи некадърници ме убеждаваха, че ти стоиш зад всичко...

— Сега нямам време за това. Все още се опитвам да намеря Тара.

— Какво ти е нужно? — попита Едгар.

— Знаеш ли името на психиатъра й?

— Не.

Помислих.

— Карсън там ли е?

— Да.

— Свържи го с мен.

Настъпи кратка пауза. Аз потупвах с крак. Богатият тембър на чичо Карсън проехтя по линията:

— Марк?

— Ти си знаел за тези снимки, нали?

Той не отговори.

— Аз проверих сметките ни. Парите не са дошли от нас. Ти си платил на частния детектив.

— Това нямаше нищо общо със стрелбата и отвличането — каза Карсън.

— Не мисля така. Моника ти е казала името на психиатъра си, нали? Как се казва?

Отново не последва отговор.

— Опитвам се да разбера какво се е случило с Тара.

— Посетила го е само два пъти — продума Карсън. — С какво може да ти помогне той?

— Той не, но името му може.

— Какво?

— Просто отговори с „да“ или „не“. Станли Радио ли е името му?

Чувах тежкото му дишане.

— Карсън?

— Вече говорих с него. Той не знае нищо.

Но аз бях затворил телефона. Карсън нямаше да ми каже нищо повече.

За разлика от Дайна Левински.

Попитах Ригън и Тикнър дали съм арестуван. Те отговориха отрицателно. Помолих Върн да задържа още малко камарото.

— Но проблемо. — Върн присви очи и добави: — Нуждаеш ли се от помощта ми?

Поклатих глава.

— Вие с Катарина повече не участвате. Вашата работа приключи.

— Все още съм тук, ако ти дотрябвам.

— Не. Прибери се вкъщи, Върн.

За моя изненада той ме прегърна здраво. Катарина ме целуна по бузата. Разделихме се и ги наблюдавах как потеглят с пикапа. Аз поех към града. В тунела „Линкълн“ имаше задръстване. Отне ми над час да премина таксовата бариера. Използвах времето да проведа няколко телефонни разговора. Научих, че Дайна Левински дели с една приятелка апартамент в Гринич Вилидж.

Двайсет минути по-късно почуках на вратата.

* * *

Когато Елинър Ръсел се върна от обяд, намери върху стола си обикновен кафяв плик. Беше адресиран до шефа ѝ Лени Маркъс и маркиран:

„ЛИЧНО И ПОВЕРИТЕЛНО“.

Елинър работеше с Лени от осем години. Изпитваше към него топли чувства на обич. Тъй като нямаше свое семейство — тя и съпругът ѝ Сол, който почина преди три години, не бяха ощастливени с деца, — се бе превърнала в нещо като заместител на бабата на Маркъсови. Дори държеше на бюрото си снимки на съпругата на Лени, Шерил, с четирите им деца.

Елинър разгледа плика и се намръщи. Как бе попаднал тук? Тя надникна в кабинета на Лени. Той имаше толкова измъчен вид. Причината бе, че Лени току-що се беше върнал от местопрестъпление. Случаят, в който бе замесен най-добрият му приятел доктор Марк Сейдман, бе гръмнал по всички заглавия на новините. При други обстоятелства Елинър не би го обезпокоила в такъв момент. Но адресът на подателя... е, тя реши, че е редно той сам да прецени.

Лени разговаряше по телефона. Видя я, че влиза, и сложи ръка на слушалката.

— В момента съм малко зает — извини се той.

Елинър му подаде плика. Лени почти не му обърна внимание. После тя видя, че забеляза адреса на подателя. Обърна го обратно, после пак на лице.

Адресът на подателя просто гласеше:

От приятел на Стейси Сейдман.

Лени затвори телефона и разкъса плика.

Не мисля, че Дайна Левински се изненада, че ме вижда.

Пусна ме да вляза, без да продума. Стените бяха покрити с нейни картини, много от които висяха под странни ъгли. Ефектът беше зашеметяващ и придаваше на целия апартамент сюрреалистична окраска. Седнахме в кухнята. Дайна предложи да направи чай. Аз отказах. Тя сложи ръце върху масата. Видях, че ноктите ѝ са изгризани

до кожата. Бяха ли такива, когато дойде у нас? Изглеждаше различно, някак по-тъжна. Косата ѝ беше по-прилепнала, а погледът ѝ сведен надолу. Сякаш се връщаше към образа на нещастното момиче, което познавах от началното училище.

— Откри ли снимките? — попита тя.

— Да.

Дайна затвори очи.

— Не трябваше да те насочвам към тях.

— А защо го направи?

— Преди те излъгах.

Кимнах.

— Не съм омъжена. Не обичам секса. Не мога да завържа връзка. — Тя сви рамене. — Дори имам проблеми с казането на истината.

Опита се да се усмихне. Аз се опитах да ѝ върна усмивката.

— В терапията ни учат да се изправяме лице в лице със страховете си. Единственият начин да направиш това е като допуснеш истината до себе си, без значение колко боли. Но разбираш ли, дори не бях сигурна каква е истината. Тъй че се опитах да те насоча натам.

— Връщала ли си се в къщата преди вечерта, когато те видях?

Тя кимна.

— И тогава си се запознала с Моника?

— Да.

Продължих с въпросите.

— Двете станахте приятелки?

— Имаме нещо общо помежду си.

— И то бе?

Дайна ме изгледа и аз видях болката ѝ.

— Била е насилвана?

Тя кимна.

— Едгар се е възползвал от нея сексуално?

— Не, не Едгар, а майка ѝ. И тормозът не е бил сексуален. По-скоро физически и емоционален. Жената беше много болна. Ти си знаел това, нали?

— Май да.

— Моника се нуждаеше от помощ.

— И ти я запозна с твоя терапевт?

— Опитвах се. Тоест записах ѝ час при доктор Радио. Само че не се получи.

— Как така?

— Моника не беше от жените, които вярват в терапията. Смяташе, че сама може да се справи с проблемите си.

Кимнах. Знаех го.

— Когато беше у нас, ти ме попита дали съм обичал Моника — подхвърлих.

— Да.

— Защо?

— Тя мислеше, че не я обичаш. — Дайна пъкна пръст в устата си, търсейки ивичка от нокът, която да изгризе. Такава нямаше. — Естествено, тя не се смяташе достойна за обич. Също като мен. Но имаше разлика.

— И каква беше тя?

— Моника чувстваше, че има едно същество, което би могло да я обича винаги.

Знаех отговора — Тара.

— Да. Тя те е хванала в капана, Марк. Навярно си съзнавал това. Не е било случайност. Тя е искала да забременее.

Колкото и да е тъжно, не бях изненадан. Отново, както в хирургията, се опитах да сглобя парчетата.

— Значи Моника е смятала, че вече не я обичам. Страхувала се е, че ще поискам развод. Беше неспокойна. Нощем плачеше. — Млъкнах. Казвах това колкото заради себе си, толкова и заради Дайна. Не исках да следвам тази нишка на мисълта, но не можех да я спра. — Тя беше уязвима и уплашена. И тогава е прослужала онова телефонно съобщение от Рейчъл.

— Твоята бивша приятелка?

— Да.

— Още държиш снимката ѝ в чекмеджето на бюрото си. Моника знаеше и за това. Пазил си предмети, които ти напомнят за нея.

Затворих очи, припомняйки си компактдиска на Станли Дан в колата на Моника. Музика от колежа. Музика, която бях слушал с Рейчъл. Казах:

— Значи е наела частен детектив, за да разбере дали имам връзка. Той е направил онези снимки.

Дайна кимна.

— И тъй, вече е имала доказателство, че се каня да я напусна заради друга жена. А аз ще твърдя в съда, че тя е лабилна. Ще твърдя, че не е добра майка. Аз съм уважаван лекар, а Рейчъл има връзки с блюстителите на закона. Ще ѝ отнемем единственото същество, което има значение за нея. Тара.

Дайна се надигна от масата. Изплакна една чаша на мивката и я напълни с вода. Отново се запитах какво се бе случило онази сутрин. Защо не бях чул счупването на прозореца? Защо не бях чул звънеца? Защо не бях чул влизането на натрапника?

Много просто. Защото не е имало натрапник.

Очите ми се замъглиха от сълзи.

— И какво направи тя, Дайна?

— Ти знаеш, Марк.

Стиснах очи.

— Всъщност не вярвах, че наистина ще го направи — подчерта Дайна. — Мислех си, че просто играе театър, разбираш ли? Моника беше толкова обезверена. Когато ме попита дали знам как да си набави пистолет, реших, че иска да се самоубие. Не съм си представяла...

— Че ще убие мен?

Изведнъж стана душно. Изтощението ми вземаше връх. Бях прекалено уморен, за да плача. Но имаше още неща за изравяне.

— Казваш, че тя те помолила да ѝ помогнеш да намери пистолет?

Дайна изтри очи и кимна.

— Ти помогна ли ѝ?

— Не. Аз и не знам как се купува оръжие. Тя ми каза, че ти държиш пистолет вкъщи, но не искаше такъв, който да бъде проследен. Тъй че се обърна към единствения човек с достатъчно съмнителни връзки, когото познаваше.

Вече разбрах.

— Сестра ми.

— Да.

— Стейси намери ли ѝ пистолет?

— Не, мисля, че не.

— Защо мислиш така?

— Сутринта, когато двамата бяхте застреляни, Стейси дойде да ме види. С Моника бяхме решили да идем при Стейси заедно. И тя е споменала името ми пред сестра ти. Стейси дойде при мен да ме пита за какво ѝ е нужен пистолет на Моника. Не ѝ казах, понеже всъщност не го вярвах. Стейси побягна. Аз изпаднах в паника. Искрах да се посъветвам с доктор Радио как да постъпя, но същия следобед и без това имах сеанс при него. Реших, че мога да изчакам.

— И после?

— Все още не знам какво се е случило, Марк. Това е истината. Но знам, че Моника те е застреляла.

— Как?

— Изплаших се и позвъних у вас. Обади се Моника. Тя плачеше. Каза ми, че ти си мъртъв. Повтаряше: „Какво направих, какво направих!“ После внезапно затвори телефона. Позвъних отново. Но никой не отговори. Наистина не знаех какво да правя. После съобщиха историята по телевизията. Когато казаха, че дъщеря ти е изчезнала... не можах да си го обясня. Мислех си, че ще я намерят веднага. Но така и не я намериха. Не чух да споменават нищо за онези снимки. Надявах се, че насочвайки те към тях, те може би ще хвърлят светлина върху случилото се в действителност. Не толкова с вас двамата, а с дъщеря ти.

— Защо чака толкова дълго?

Очите ѝ се затвориха и за момент ми се стори, че се моли.

— Над мен тегне някакво проклятие, Марк. Две седмици след като беше прострелян, ме откараха в болницата. Бях загубила разсъдъка си. Бях толкова зле, че забравих за случилото се. А може би съм искала да го забравя, не знам.

Мобилният ми извънтя. Беше Лени. Обадих се.

— Къде си? — попита той.

— У Дайна Левински.

— Ела на летище Нюарк. Терминал „С“. Веднага.

— Какво става?

— Мисля — Лени се забави и пое дълбоко въздух. — Мисля, че може би ще успеем да разберем къде е Тара.

ГЛАВА 43

Когато пристигнах на терминал „С“, Лени вече стоеше на гишето за заминаващи пътници на авиокомпания „Континентал“. Беше шест часът вечерта. Летището бе претъпкано до козирката с народ. Той ми подаде анонимното писмо, намерено в офиса му. В него пишеше:

Ейб и Лорейн Тансмор
Марш Лейн 26
Ханли Хилс, Мисури

Толкоз. Само един адрес. Нищо друго.

— Това е предградие на Сейнт Луис — уточни Лени. — Вече направих известно проучване.

Не откъсвах очи от името и адреса.

— Марк?

Вдигнах поглед към него.

— Семейство Тансмор са осиновили момиченце преди осемнайсет месеца. Когато я взели, е била на шест месеца.

Зад него един служител от представителството на „Континентал“ произнесе: „Следващият, моля“. Някаква жена се провря покрай мен. Може да е казала: „Извинете“, не съм сигурен.

— Взел съм билети за следващия полет до Сейнт Луис. След един час излитаме.

Когато стигнахме до портала за заминаващи пътници, му съобщих за срещата си с Дайна Левински. Както обикновено, седяхме един до друг и гледахме пред себе си. Щом свърших разказа, той обобщи:

— Вече имаш теория.

— Имам.

Наблюдавахме излитането на някакъв самолет. Срещу нас възрастна двойка отвориха кутия чипс „Прингълс“.

— Аз съм циник, знам си го. Не се заблуждавам относно наркоманите. Дори надценявам тяхното падение. И в онзи случай мисля, че съм сторил точно това.

— Защо мислиш така?

— Стейси не би ме застреляла. Не би застреляла и Моника. И никога не би наранила племенницата си. Беше зависима, но все пак ме обичаше.

— Мисля, че си прав — съгласи се Лени.

— Оглеждам се назад. Бях толкова погълнат от собствения си свят, че не видях... — Тръснах глава. Сега не беше време за това. — Моника е била отчаяна — продължих. — Не е могла да намери пистолет и навярно се е отказала да търси.

— Използвала е твоя — каза Лени.

— Да.

— И после?

— Стейси сигурно се е досетила какво става и е побягнала към къщи. Видяла е какво е сторила Моника. Не знам как точно се е разиграла драмата. Може би Моника се е опитала да застреля и нея — това би могло да обясни дупката от куршум до стълбите. А може и Стейси просто да е реагирала. Тя ме обичаше. Лежал съм проснат. Сигурно е решила, че съм мъртъв. Не знам точно, но и в двата случая е пристигнала въоръжена. И е застреляла Моника.

Служителят на пропуски съобщи, че скоро ще пуснат пътниците за полета, но онези със специални нужди и притежателите на златни и платинени кредитни карти могат да се качат на борда веднага.

— По телефона ми каза, че Стейси познавала Бакард.

Лени кимна.

— Да, тя спомена името му.

— Пак не съм сигурен как точно се е случило всичко. Но помисли. Аз съм мъртъв. Моника е мъртва. А Стейси вероятно е била друсана и в пълен шок. Тара плаче. Стейси не може да я остави просто така. И взема Тара със себе си. По-късно си дава сметка, че не може да гледа детето сама — в главата ѝ е прекалено голяма каша за подобно нещо. Тъй че я завежда при Бакард и му казва да ѝ намери добро

семейство. Или, ако искам да бъда циничен, може да е продала Тара за пари. Никога няма да разберем.

Лени кимаше.

— Е, оттам насетне просто следваме онова, което вече знаем. Бакард решава да измъкне още пари, като инсценира отвлечане. Наема онези двама психопати. Бакард има възможност да вземе мостра от косата ѝ. Той изиграва Стейси и я накисва да поеме вината.

Видях, че по лицето на Лени премина сянка.

— Какво има?

— Нищо — отвърна той.

Обявиха качването.

Лени се изправи.

— Да вървим.

Полетът закъсня. Пристигнахме в Сейнт Луис едва в полунощ местно време. Беше твърде късно за каквато и да е работа. С Лени наехме стая в хотел „Мариот“ на летището. Купих си дрехи от денонощния бутик. Когато се прибрахме в стаята, взех много дълъг горещ душ. После легнахме, взирайки се в тавана.

На сутринта се обадох в болницата, за да разбера как е Рейчъл. Тя спеше. Зия беше при нея. Увери ме, че Рейчъл се възстановява бързо. С Лени хапнахме насила от хотелската закуска. Не ни свърташе на едно място. Взетата под наем кола ни чакаше. Рецепционистът беше дал на Лени указание за маршрута до Ханли Хилс.

Не помня нещо определено да е привлякло вниманието ми по пътя. Освен Арката в далечината, всичко друго бяха все едни и същи крайпътни молове — гледка, завладяла повсеместно Съединените щати. Лесно е да ги критикуваш — често ми се е случвало, — но може би привлекателността е именно в това, че всички обичаме познатото. Твърдим, че с охота прегръщаме всяка промяна, но в последна сметка, особено в наши дни, истински ни привлича онова, което вече познаваме.

Щом навлязохме в пределите на града, почувствах, че краката ми омекват.

— Какво ще правим тук, Лени?

Той нямаше ясен отговор.

— Ей тъй ще почукам на вратата им с думите: „Извинете, мисля, че това е дъщеря ми“, така ли?

— Можем да се обадим на полицията и да ги оставим те да се заемат със случая.

Само че не знаех как би се развил подобен сценарий. Вече бяхме на крачка от целта. Казах му да продължава да кара. Направихме десен завой по „Марш Лейн“. Вече целият треперех. Лени се опита да ми хвърли окуражителен поглед, но видях, че и той беше преbledнял. Улицата беше по-скромна, отколкото очаквах. Бях решил, че всички клиенти на Бакард са богати. С тази двойка случаят определено не беше такъв.

— Ейб Тансмор е учител — поясни Лени, прочитайки мислите ми, както обикновено. — Преподава на шести клас. А Лорейн работи като социален работник в старчески дом три дни седмично. И двамата са трийсет и девет годишни. Женени са от седемнайсет години.

Малко по-нататък видях къща с табела във вишнев цвят, на която пишеше:

„№ 26, СЕМЕЙСТВО ТАНСМОР“

Беше малка едноетажна къща, викат им бунгала. Останалите къщи в тази отсечка изглеждаха каталясали. Но не и тази. Боята ѝ грееше като усмивка. Имаше изобилие от цветни петна — цветя и храсти, грижливо подредени и изрядно подстригани. Видях застлана приветлива рогозка. Ниска ограда с колчета опасваше предния двор. На алеята беше паркиран автомобил волво комби, моделът бе отпреди няколко години. Имаше и детско велосипедче с три колела, както и пластмасов ролер в ярки цветове.

В двора се виждаше и една жена.

Лени спря на свободно място за паркиране. Едва ли съм забелязал. Жената беше коленичила в цветните лехи. Използваше малка градинска лопатка. Косата ѝ беше прибрана с червена забрадка. На всеки няколко копвания изтриваше чело с ръкава си.

— Казваш, че работи в старчески дом?

— Три дни седмично. Взема и дъщерята със себе си.

— Как са кръстили детето?

— Наташа.

Без да знам защо, кимнах. Зачакахме. Жената, въпросната Лорейн, работеше усилено, но видях, че заниманието ѝ доставя

удоволствие. Излъчваше приветливо спокойствие. Отворих прозореца на колата. Чух, че си подсвирква. Не знам колко минути съм зяпал. Една съседка мина покрай къщата. Лорейн се надигна да я поздрави. Съседката сочеше към градината. Лорейн ѝ се усмихна. Не беше красива, но усмивката ѝ беше лъчезарна. Съседката си тръгна. Лорейн ѝ махна за довиждане и пак се зае с градината.

Предната врата се отвори.

Видях Ейб. Беше висок, слаб и жилав, леко оплешивял. Брадата му бе спретнато подрязана. Лорейн се изправи и го погледна. Махна му леко с ръка.

Тогава Тара изтича навън.

Въздухът наоколо ни замря. Почувствах, че вътрешностите ми пропадат. Лени до мен също се вцепени и измърмори: „Боже Господи.“

През последните осемнайсет месеца не бях вярвал истински, че този момент някога ще настъпи. Всъщност се самоубеждавах, или поточно успявах да надхитря себе си да повярвам, че някак си Тара е още жива и е добре. Но подсъзнанието ми говореше, че това е самозаблуда. То ми намигаше, смущкваше ме насън, нашепваше ми очевидната истина, че никога няма да видя отново дъщеря си.

Но това беше тя, и то съвсем жива.

Изненадах се колко малко се беше променила. О, беше пораснала, разбира се. Можеше не само да стои права, но и както виждах, да тича. Но лицето ѝ... тук нямаше грешка. Не бях заслепен от надежда. Това беше Тара, моето малко момиченце.

Широко усмихната, Тара се затича към Лорейн. Лорейн се наведе към нея и лицето ѝ се озари по начин, свойствен само на майките. Тя грабна детето ми в прегръдката си. Успях да чуя мелодичния смях на Тара. Звукът прониза сърцето ми. По лицето ми затекоха сълзи. Лени сложи ръка на рамото ми. Чух, че подсмърча. Видях, че съпругът, въпросният Ейб, тръгна към тях. Той също се усмихваше.

Няколко часа ги наблюдавах в малкия им китен двор. Видях как Лорейн посочва търпеливо цветята и обяснява за всяко от тях. Видях как Ейб я понесе на конче върху раменете си. Видях как Лорейн я учи да изтръсква пръстта от ръчичките си. Отби се друга семейна двойка. Те имаха малко момиченце на възрастта на Тара. Ейб и другият баща люлееха момиченцата на металните люлки в задния двор. Детските

смехове отекваха в ушите ми. Накрая всички влязоха вътре. Ейб и Лорейн се скриха последни. Прекрачиха прага прегърнати.

Лени се обърна към мен. Отпуснах глава назад. Мислех, че днешният ден е краят на моето пътуване. Ала не беше.

След малко произнесох:

— Да тръгваме.

ГЛАВА 44

Когато се върнахме в хотел „Мариот“, казах на Лени да се прибира вкъщи. Той настояваше да остане с мен. Обясних му, че мога да се справя и сам, че *искам* да се справя сам. Съгласи се неохотно.

Обадих се на Рейчъл. Тя беше добре. Разказах ѝ какво се случи.

— Обади се на Харолд Фишър и го помоли да вземе пълна справка за миналото на Ейб и Лорейн Тансмор. Искам да знам дали там няма нещо — настоях.

— Добре — изрече тя тихо. — Ще ми се да бях с теб.

— И на мен.

Приседнах на леглото. Отпуснах глава в ръцете си. Не мисля, че съм плакал. Вече не бях в състояние да определя чувствата си. Случаят беше приключил. Научих каквото можях. Когато Рейчъл ми се обади два часа по-късно, нищо от онова, което ми съобщи, не ме изненада. Ейб и Лорейн се оказаха стабилни граждани. Ейб бил първият човек в семейството му, завършил колеж. Имал две по-малки сестри, които живеели в района. И двете с по три деца. Той се запознал с Лорейн през първата година на следването си в университета „Уошингтън“ в Сейнт Луис.

Дойде нощта. Станах и се взрях в огледалото. Жена ми бе направила опит да ме убие. Да, била е лабилна. Вече го знаех. По дяволите, сигурно и тогава съм го знаел. Но може би не ми е пукало особено. Когато едно детско лице пострада, аз го сглобявам. В операционната зала извършвам чудеса. Ала собственото ми семейство се е разпадало, а аз не сторих нищо друго, освен да наблюдавам.

Замислих се какво означава да си баща. Обичах дъщеря си. Не се съмнявах в това. Но когато днес видях Ейб, когато съм наблюдавал Лени в ролята му на треньор, започвам да се питам доколко съм годен за тази задача. Чудя се доколко съм отдаден. И дали съм достоен.

Или вече знаех отговора?

Изпитвах огромна нужда да си върна детето. Изпитвах и огромна нужда това да не засяга само мен и какво желая аз.

Тара изглеждаше толкова щастлива, по дяволите.

Стана полунощ. Отново се погледнах в огледалото. Ами ако зарежех всичко така както е — да я оставя с Ейб и Лорейн, — това ли щеше да е правилният ход? Бях ли достатъчно смел и силен да се отдръпна? Продължих да се вглеждам в огледалото, предизвиквайки себе си. Ставах ли за такъв подвиг?

Проснах се на леглото. Май съм заспал. Стресна ме почукване на входната врата. Погледнах електронния часовник до леглото. Показваше 5:19 ч.

— Спя — извиках.

— Доктор Сейдман?

Беше мъжки глас.

— Доктор Сейдман, името ми е Ейб Тансмор.

Отворих му. Отблизо ми се видя хубав — напомняше ми за Джеймс Тейлър^[1]. Беше по джинси и тениска в телесен цвят. Погледнах очите му. Бяха сини, но зачервени. Предположих, че и моите са зачервени. Дълго време се гледахме един друг. Опитах се да продумам, но не се получи. Отстъпих и го пуснах да влезе.

— Вашият адвокат ме посети. Той... — мъжът млъкна и преглътна тежко. — Той ни разказа всичко. Лорейн и аз не сме спали цялата нощ. Обсъждахме положението. Много плакахме. Но мисля, че още от началото знаехме какво е единственото правилно решение. — Ейб Тансмор се помъчи да се овладее, но губеше контрол. Затвори очи. — Ние трябва да ви върнем дъщерята.

Не знаех какво да кажа. Поклатих глава.

— Трябва да направим това, което е най-добро за нея.

— Точно това правя, доктор Сейдман.

— Наричай ме Марк. Моля те. — Беше тъпо от моя страна да го кажа. Знам го. Но не бях подготвен за това. — Ако сте разтревожени, че ви чака дълъг съдебен процес, който ще се точи до безкрай, Лени не трябваше да...

— Не е там работата.

Останахме прави още малко. Сетне му посочих един стол. Той поклати глава и ме погледна.

— Добре, опитвал съм се да си представя болката ти. Не мисля, че бих успял. Според мен човек не бива да се намесва никъде неподготвен. Може би случаят е точно такъв. Но твоята болка, колкото

и да е страшна, не е причината да вземем това решение с Лорейн. Не е и защото се обвиняваме. Като се връщам назад, си казвам, че може би следваше да се запитаме какво става всъщност. Ние посетихме господин Бакард. Но таксата щеше да излезе над сто хилядарки. Не съм богат човек. Не можех да си го позволя. После след няколко седмици господин Бакард ни се обади. Каза, че имал бебе, което се нуждае от незабавно осиновяване. Обясни ни, че не е новородено. Майката току-що го изоставила. Усещахме, че нещо не е съвсем наред, но той ни каза да не задаваме никакви въпроси, ако сме съгласни да го осиновим.

В този момент отклони погледа си. Наблюдавах изражението му.

— Мисля, че дълбоко в себе си винаги сме го знаели. Но и това не е причината да вземем това решение.

Преглътнах.

— Тогава каква е?

Погледът му отново срещна моя.

— Не бива да се върши грях в името на добра кауза. — Навярно съм имал объркан вид. — Ако Лорейн и аз не сторим това, значи не сме годни да я отгледаме. Искаме Наташа да бъде щастлива. И да бъде добър човек.

— Може би вие сте най-подходящите за тази цел.

Той поклати глава.

— Не става така. Хората не дават децата си за отглеждане на най-добрите възможни родители. Ти и аз не можем да вземем подобно решение. Не знаеш колко ни е тежко. Или може би знаеш?

Извърнах лице и зърнах отражението си в огледалото. Беше ми достатъчно. Видях кой съм. Видях кой искам да бъда. Обърнах се към него и произнесох:

— Искам заедно да я отгледаме.

Остана като гръмнат. Аз също.

— Не съм сигурен, че те разбирам — промълви той.

— Нито пък аз. Но ще направим точно това.

— Как?

— Не знам.

Ейб поклати глава.

— Не става така. Знаеш го.

— Не, Ейб, не го знам. Пристигнах тук, за да си върна дъщерята и открих, че тя си има дом. Правилно ли ще бъде да я изтръгна от него? Искам вие двамата да сте в живота ѝ. Не казвам, че ще ни бъде лесно. Но деца се отглеждат от самотни родители, от родители в приемни семейства. Има разводи, раздели и още Бог знае какво. Ние тримата обичаме това дете. И ще направим така, че да се получи.

По изражението му видях, че надеждата му се възвръща. В продължение на няколко секунди остана безмълвен. Сетне каза:

— Лорейн чака отвън. Може ли да ида да си поговоря с нея?

— Разбира се.

Не им отне дълго. Почукаха на вратата.

Щом отворих, Лорейн се хвърли в обятията ми. Отвърнах на прегръдката на жена, която не познавах. Косата ѝ миришеше на ягоди. Ейб влезе в стаята след нея. Тара спеше в ръцете му. Лорейн ме пусна и отстъпи назад. Ейб се приближи към мен и внимателно подаде дъщеря ми. Прегърнах я и сърцето ми замря. Тара се размърда. Стана неспокойна. Но аз я държах здраво. Залюлях я с приспивни звуци.

Скоро се успокои в ръцете ми и заспа.

[1] Бейзболен играч и треньор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 45

Всичко се обърка отново, когато погледнах календара.

Човешкият ум е изумителен. Той е любопитна смесица от електричество и химия. В последна сметка се свежда до чиста наука. Оказва се, че разбираме повече явленията в необятния космос, отколкото странните връзки в мозъка. И както с всяко непознато химическо съединение, не сме сигурни как ще реагира на определен катализатор.

Няколко неща все още не ми даваха мира. Въпросът с изтеклата информация оставаше открит. Рейчъл и аз решихме, че или човек от ФБР, или от полицията бе предупредил Бакард и хората му какво става. Но това не се връзваше с теорията ми за застрелването на Моника от Стейси. Оставаше и фактът, че Моника е била намерена съблечена. Мисля, че вече разбирах защо, но работата е там, че Стейси не би го направила.

Но основният катализатор се появи, когато погледнах календара и си дадох сметка, че днешният ден е сряда.

Стрелбата и отвличането се бяха случили в сряда. Естествено, имаше не една и две сряди през изтеклите осемнайсет месеца. Денят от седмицата е нещо твърде безобидно. Но сега, след като бяхме научили толкова много, след като мозъкът ми беше обработил толкова нови факти, нещо се закачи в мрежата. Всички онези малки въпроси и съмнения, догадките, моментите, които съм приемал за дадености, без всъщност да ги проверявам, като че ли се поизместиха.

И онова, което видях, беше по-лошо дори от първоначалните ми догадки.

В момента се намирах в Каселтън — в дома, където започна всичко. Обадох се на Тикнър за потвърждение.

— Жена ми и аз бяхме простреляни с пистолети 38-ми калибър, нали?

— Да.

— И си сигурен, че са били две различни оръжия?

— Категорично.

— А моят „Смит и Уесън“ е бил едното от тях?

— Знаеш всичко това, Марк.

— Разполагаш ли вече с всички балистични заключения?

— По-голямата част.

Облизах устни и се подготвих. Адски се надявах да греша.

— Кой беше прострелян с моя пистолет — аз или Моника?

Изведнъж той стана въздържан.

— Защо ме питаш за това сега?

— Любопитство.

— Да, добре. Почакай секунда. — Чух го да прелиства страници.

Усетих, че гърлото ми се свива. Едва не затворих телефона. — Твоята съпруга.

Когато чух колата да спира отвън, поставих слушалката върху вилката. Лени завъртя топката и отвори вратата, без да чука. Но Лени никога не чука, нали?

Аз седях на канапето. Къщата беше утихнала — всички призраци бяха приспани. Влезе широко усмихнат с по чаша замразена кока-кола във всяка ръка. Попитах се за кой ли път виждах тази усмивка. Помня я и по-крива. Помня я и с два реда зъбни шини. Помня я окървавена след удара в дървото, когато се пускахме с шейна в задния двор на семейство Горет. Отново си припомних как големият Тони Меруно се сби с мен в трети клас и Лени му се нахвърли. И как Тони Меруно му счупи очилата. Мисля, че на Лени окото му не мигна.

Щом Лени видя лицето ми, усмивката му се стопи.

— Онази сутрин щяхме да играем ракетбол, Лени. Помниш ли?

Лени свали чашите и ги постави върху крайната маса.

— Ти никога не чукаш. Направо отваряш вратата. Както днес. И така, какво стана, Лени? Дошъл си да ме вземеш. Отворил си вратата.

Започна да клати глава, но аз вече знаех.

— Двата пистолета, Лени. Това издаде цялата работа.

— Не зная за какво говориш. — Но в гласа му липсваше убедителност.

— Ние смятахме, че Стейси не е намерила пистолет за Моника, че Моника е използвала моя. Работата е там, че не е. Току-що проверих

балистичното заключение. Смешна работа — да не ми кажеш, че Моника не е стреляла с моето оръжие. Бил съм прострелян с другия пистолет.

— Е, и? — рече Лени, надявайки отново маската на адвокат. — Това не означава нищо. Може Стейси да ѝ е намерила пистолет.

— Така е — съгласих се.

— Значи се връзва добре.

— Кажи ми как.

Премести тежестта си върху другия крак.

— Може Стейси да е помогнала на Моника да си намери пистолет. И Моника те е застреляла с него. Когато Стейси е пристигнала след няколко минути, Моника се е опитала да я застреля. — Лени пристъпи към стълбите сякаш искаше да го демонстрира. — Стейси е побягнала нагоре. Моника е произвела изстрел, което обяснява дупката от куршум. — Той посочи към шпаклованото петно до стълбите. — Стейси е грабнала твоя пистолет от спалнята, слязла е долу и е застреляла Моника.

Изгледах го.

— Така ли се случи, Лени?

— Не знам. Възможно е.

Изчаках един такт. Той се извърна.

— Има един проблем — изтъкнах.

— Какъв?

— Стейси не знаеше къде държа оръжието. Както не знаеше и комбинацията на ключалката. — Пристъпих една крачка. — Но ти знаеше, Лени. Вътре държах всичките си ценни документи. Доверявах ти се за всичко. Тъй че сега искам истината. Моника ме е застреляла. Ти си влязъл. Видял си ме да лежа на пода. Помисли ли, че съм мъртъв?

Лени затвори очи.

— Помогни ми да разбера, Лени.

Той поклати бавно глава.

— Ти смяташ, че обичаш дъщеря си. Само че нямаш представа. Това, което човек изпитва, расте с всеки изминал ден. Колкото по-дълго си с детето си, толкова повече се привързваш. Онази вечер се върнах вкъщи от работа. Мариан плачеше, защото някакви момичета я дразнели. Легнах си като болен и си дадох сметка за нещо. Мога да

бъда толкова щастлив, колкото е най-тъжното ми дете. Разбираш ли какво казвам?

— Кажи ми какво се случи — настоях.

— Доста си близо до истината. Онази сутрин дойдох у вас. Тя държеше пистолет. Аз изтичах към теб. Не можех да повярвам. Опипах пулса ти, но... — Той поклати глава. — Моника взе да креци по мен как нямала да позволи на никого да ѝ отнеме бебето. Насочи пистолета към мен. Разбираш ли, за бога? Бях сигурен, че ще загина. Претърколих се и побягнах по стълбите. Сетих се, че горе имаш пистолет. — Той посочи отново. — Ето я дупката от куршума.

Млъкна задъхан. Аз чаках.

— Грабнах твоя пистолет.

— Моника последва ли те по стълбите?

Каза с притихнал глас:

— Не. — Взе да мига. — Може би трябваше да използвам телефона. Да се измъкна тайно навън. Не знам. Премислял съм го стотици пъти. Представял съм си как е трябвало да се справя. Но ти, моят най-добър приятел, лежеше там мъртъв. Тази побесняла кучка крещеше как ще избяга с дъщеря ти, моята кръщелница. Вече бе стреляла по мен. Не знаех какво ще е следващото ѝ действие.

Отмести поглед.

— Лени?

— Не знам какво стана, Марк. Наистина не знам. Промъкнах се надолу по стълбите. Тя продължаваше да държи пистолета... — Гласът му заглъхна.

— Значи ти си я застрелял.

Той кимна.

— Не исках да я убивам. Или поне така си мисля. Но в един момент и двамата лежахте мъртви. Канех се да повикам полицията. Но вече не знаех как ще се изтълкува. Бях застрелял Моника под особен ъгъл. Можеха да изкарат, че е била с гръб към мен.

— Помислил си, че сигурно ще бъдеш арестуван.

— Разбира се. Ченгетата ме мразят. Аз съм много добър адвокат от защитата. Какво щеше да стане според теб?

Не отвърнах.

— Ти ли счупи прозореца?

— От външната страна. За да изглежда като дело на външен човек.

— И съблече дрехите на Моника?

— Да.

— По същата причина?

— Знаех, че по дрехите ѝ ще има следи от барута. Щяха да разберат, че е стреляла. Аз се опитах да изглежда като извършено от случаен нападател. Тъй че се отървах от дрехите ѝ. Използвах бебешки кърпички, за да изтрия ръката ѝ.

Това беше другото нещо, което ме човъркаше — събличането на Моника. Имаше вероятност Стейси да го е направила, за да заблуди полицията, само че не можех да си я представя да измисли подобно нещо. Лени беше адвокат от защитата — него си го представях.

Наближавахме същината. Знаехме го и двамата. Скръстих ръце.

— Каж ми за Тара.

— Тя беше моя кръщелница. Мой дълг беше да я защита.

— Не те разбирам.

Лени разпери ръце.

— Колко пъти съм те молил да напишеш завещание?

Обърках се.

— Какво общо има това?

— Размисли за секунда. Винаги, когато си загазвал, си прибягвал до знанията си като хирург, нали?

— Предполагам.

— Аз съм адвокат, Марк. И сторих същото. И двамата бяхте мъртви. Тара плачеше в съседната стая. И аз, Лени адвокатът, си дадох незабавно сметка какво щеше да се случи.

— Какво?

— Ти не беше изготвил завещание. Не си посочил настойник, не разбираш ли? Това означаваше, че Едгар ще вземе дъщеря ти.

Погледнах го в лицето. Не бях мислил за това.

— Майка ти би могла да оспорва, но нямаше шанс срещу неговите пари. Освен всичко друго имаше грижи с баща ти. Преди шест години имаше присъда за шофиране в нетрезво състояние. Едгар щеше да поеме настойничеството.

Взех да разбирам.

— А ти не можеше да допуснеш това.

— Аз съм кръстник на Тара. Мой дълг беше да я защитя.

— А ти мразиш Едгар.

Той поклати глава.

— Дали съм бил повлиян от онова, което стори на баща ми? Да, навярно донякъде, подсъзнателно. Но Едгар Портман е зъл човек. Знаеш го. Виж какво стори с Моника. Не можех да му позволя да погуби дъщеря ти, както направи със своите деца.

— Значи си я взел.

Той кимна.

— Занесъл си я на Бакард.

— Той ми беше клиент. Знаех нещичко за бизнеса му, макар и не в пълна степен. Освен това знаех, че ще пази тайната. Казах му, че искам най-доброто семейство, с което разполага. Не с пари и власт. Исках свестни хора.

— И той я настани в семейство Тансмор.

— Да. Трябва да разбереш. Аз те мислех за мъртъв. Всички смятаха така. А сетне пък имаше опасност да си загубил разсъдък. Когато ти се оправи, вече беше твърде късно. Не можех да кажа на никого. Със сигурност отивах в затвора. Знаеш ли какво би причинило това на семейството ми?

— Ей богу, не зная — отвърнах.

— Не е честно, Марк.

— Не е нужно да бъда честен.

— Виж, не те моля за такова нещо. — Той се развика. — Попаднах в кошмарна ситуация. Направих това, което сметнах за най-добро за дъщеря ти. Но не можеш да очакваш да пожертвам семейството си.

— По-добре да пожертваш моето?

— Истината ли? Да, разбира се. Бих дал всичко, за да защитя децата си. Всичко. Ти не би ли го сторил?

Сега аз бях този, който млъкна. Казвал съм го и преди — давам живота си на секундата заради дъщеря си. И с ръка на сърцето, ако нещата загрубеят, бих пожертвал и чужд живот.

— Ако щеш ми вярвай, обмислял съм го трезво — продължи Лени. — Анализ на печалбите и загубите. Ако трябва да кажа каква е равносметката, аз унищожавам съпруга и четири деца, а ти вземаш дъщеря си от едно любвеобилно семейство. А ако си замълча... — Той

сви рамене. — Да, ти страдаше. Не исках да ти причинявам това. Но какво щеше да сториш ти?

Не исках да мисля за това.

— Изпусках нещо — натъртих.

Той затвори очи и промърмори нещо неразбираемо.

— Какво се случи със Стейси?

— Тя не трябваше да пострада. Беше както ти каза. Продала е на Моника пистолет и когато се е усетила защо, втурнала се да я спре.

— Но е пристигнала твърде късно?

— Да.

— Видяла те е?

Той кимна.

— Разказах ѝ всичко. Тя искаше да помогне, Марк. Искаше да постъпи правилно. Но в крайна сметка навикът си каза думата.

— Изнудвала те е?

— Искаше ми пари. Дадох ѝ. Това е без значение. Но тя присъстваше там. И когато отидох при Бакард, му разказах всичко, което се беше случило. Разбери ме правилно. Мислех, че ще умреш. А когато остана жив, си дадох сметка, че няма да мирясаш. Дъщеря ти беше изчезнала. Разговарях с Бакард за това. Той измисли инсценировката с отвличането. Всички да спечелим много пари.

— Взел си пари за това?

Лени се дръпна назад, сякаш го бях зашлевил.

— Естествено, че не. Вложих своя дял в сметка под попечителство за колежа на Тара. Но идеята с фалшивото отвличане ми допадна. Щяха да го инсценират така, че Тара да изглежда мъртва. И ти щеше да мирясаш. Освен това щяхме да получим пари от Едгар и да заделим поне част от тях за Тара. Звучеше като печеливша комбинация.

— Само че?

— Само че когато научиха за Стейси, решиха, че не могат да разчитат на наркоманка да си мълчи. Останалото го знаеш. Подмамиха я с пари. Направиха така, че да бъде заснета на видео. И после са я убили, без да ми кажат.

Размислих върху това. Замислих се за последните мигове на Стейси в хижата. Знаела ли е, че ще умре? Или просто се е отнесла, вземайки смъртта за поредната доза?

— Ти им издаваше информацията, нали?

Той не отговори.

— Казал си им, че полицията участва.

— Не разбираш ли? Нямаше никакво значение. Те никога не са имали намерение да връщат Тара. Тя вече беше настанена у семейство Тансмор. След даването на откупа мислех, че всичко е приключило. Всички се опитахме да продължим живота си.

— И какво стана?

— Бакард реши да организира повторен откуп.

— Ти беше ли посветен?

— Не, беше ме изолирал.

— Кога научи?

— Когато ми го сподели в болницата. Бях бесен. Обадох му се. Каза ми да се успокоя, нямало начин следите да ги отведат при нас.

— Но те ни отведоха.

Той кимна.

— И ти разбра, че се приближавам към Бакард. Казах ти го по телефона.

— Да.

— Чакай малко. — Полазиха ме нови ледени тръпки. — В последна сметка Бакард е искал да разчисти терена. Повикал е онези двама психопати. Жената — Лидия — отиде и уби Татяна. Хеши беше изпратен да се погрижи за Дениз Ванич. Но — обмислях думите внимателно, — когато видях Бакард, току-що беше убит. Още кървеше. Нямаше начин да го е извършил някой от тях.

Вдигнах поглед.

— Ти си го убил, Лени.

Гласът му се изпълваше с ярост.

— Да не мислиш, че съм искал?

— Тогава защо?

— Защо ли? Аз бях безплатният пропуск на Бакард за измъкване от затвора. Когато всичко тръгна на зло, той ми каза, че щял да обърне прокурорските доказателства срещу мен. Щял да твърди, че съм убил теб и Моника и съм му донесъл Тара. Както вече казах, ченгетата ме ненавиждат. Отървал съм твърде много мръсници. Щяха да се споразумеят на секундата.

— И ти щеше да идеш зад решетките?

Лени едва не се разплака.

— Хлапетата ти щяха да страдат.

Той кимна.

— Значи си убил хладнокръвно?

— Какво друго можех да сторя? Гледаш ме по този начин, но дълбоко в себе си знаеш истината. Това беше твоята каша. Накиснах се, докато я разчиствах. Исках да помогна на детето ти. — Той млъкна, затвори очи и добави: — И знаех, че ако убия Бакард, може би ще спася и теб.

— Мен?

— Анализ на печалбите и загубите, Марк.

— Какви ми ги приказваш?

— Случаят щеше да приключи. Умре ли Бакард, всичко ще се трупне на него. Всичко. Аз оставах чист.

Лени се приближи и застана пред мен. За момент помислих, че се кани да ме прегърне. Но той просто стоеше.

— Исках да имаш душевен мир, Марк. Но нямаше как да стане. Вече го знам. Не и преди да си намерил дъщеря си. След смъртта на Бакард семейството ми вече беше в безопасност. Тогава можех да ти кажа истината.

— Значи ти си написал онова анонимно писмо и си го оставил на бюрото на Елинър?

— Да.

Кимнах. Думите на Ейб се върнаха в съзнанието ми: „Да извършиш грях в името на добра кауза“.

— Постави се на мое място. Какво щеше да направиш?

— Не зная — отвърнах.

— Направих го заради теб.

Най-тъжното бе, че казваше истината. Погледнах го.

— Ти си най-добрият ми приятел, Лени. Обичам те. Обичам жена ти. Обичам децата ти.

— Какво ще направиш?

— Ако кажа, че ще проговоря, и мен ли ще убиеш?

— Никога — рече той.

Но аз не бях сигурен, че му вярвам, колкото и да го обичах и колкото той да ме обичаше.

ЕПИЛОГ

Измина година.

През първите два месеца прелитах до Сейнт Луис и обратно, опитвайки се заедно с Ейб и Лорейн да измислим как да я караме. Започнахме кротко. През няколкото първи мои посещения молах Ейб и Лорейн да остават в стаята. Накрая започнахме да излизаме сами с Тара — до парка, зоологическата градина, люлките в мола, но тя дълго време се обръщаше и гледаше назад през рамо. Отне й доста време да свикне с мен. Разбирах го.

Баща ми почина в съня си преди десет месеца. След погребението му купих къща на „Марш Лейн“ през две преки от Ейб и Лорейн и се преместих там за постоянно. Ейб и Лорейн са забележителни хора. Ние наричаме „нашата“ дъщеря Таша — съкратено от Наташа и близко до Тара. Идеята допадна на пластичния хирург у мен. Непрестанно очаквам нещо да се изпорти. Засега ни се размина. Може да е странно, но избягвам да си задавам много въпроси.

Майка ми си купи апартамент и също се премести тук. С кончината на татко вече нямаше причина да остава в Каселтън. След всички трагедии — болестта на баща ми, Стейси, Моника, нападението и отвличането — и двамата имахме нужда от второ действие. Радвам се, че е близо до нас. Майка си има нов приятел, мъж на име Сай. Тя е щастлива. Харесвам го не само защото има билети за целия спортен сезон на „Овните“. Те се смеят много. Почти бях забравил колко много мама обича да се смее.

Често се обаждам на Върн. През пролетта той, Катарина, Върн-младши и Пери пристигнаха на гости с една каравана. Изкарахме страхотна седмица. Заведе ме на риболов. Беше ми за сефте и ми хареса. Следващия път се кани да ме води на лов. Казах му, че тая няма да я бъде, но Върн умее да убеждава.

Разговарям рядко с Едгар Портман. Той изпрати подаръци за рождения ден на Таша. Два пъти се обажда. Надявам се скоро да дойде, за да види внучката си. Но и двамата сме обременени от твърде

много вина. Както вече съм казвал, Моника беше лабилна. А може и да е имала някакъв химически дисбаланс. Знам, че голяма част от психиатричните проблеми се дължат по-скоро на физически или хормонални причини, отколкото на житейските изживявания. Възможно е да не сме могли да сторим нищо. Но в крайна сметка, каквото и да е бил произходът на болестта ѝ, и двамата бяхме предали Моника.

В началото Зия прие заминаването ми като удар, но после погледна на него като на нова възможност. Вече практикува с нов лекар. Често се чуваме с нея. Основах клон на „Лекари за общ свят“ в Сейнт Луис. Засега върви добре.

Лидия, или ако предпочитате Лариса Дейн, е на път да отърве кожата. С двойно салто успя да избегне присъдата за убийство и се приземи на двата крака, като се изкара „жертва на тормоз“. Отново се превърна в знаменитост с мистериозното завръщане на малката Пикси, наричана Трикси. Появи се в шоуто на Опра, на което рони крокодилски сълзи, докато разказваше за годините на мъчения в ръцете на Хеши. Показаха портрета му на екрана. Публиката затаи дъх. Хеши беше отвратителен, а Лидия красива. Или поне така вярва светът. Говори се, че щяла да участва в телевизионен филм по нейната история.

Колкото до случая с трафика на деца, ФБР реши да „наложи закона“, което ще рече да изправи „лошите“ на съд. „Лошите“ бяха Стивън Бакард и Дениз Ванич. И двамата мъртви. Официално органите продължават да търсят документацията, но никой няма намерение да се престарава в ровенето кое дете къде е отишло. Мисля, че така е най-добре.

Рейчъл се възстанови напълно от травмите. Накрая сам извърших реконструктивната операция на ухото ѝ. Нейната храброст беше широко отразена в пресата. Получи заслуги за разбиването на канала за трафик на деца. ФБР я възстанови на работа. Тя помоли да бъде назначена в Сейнт Луис. Живеем заедно. Обичам я. Обичам я повече, отколкото можете да си представите. Но ако очаквате напълно щастлив край, не съм сигурен, че мога да ви го предложа.

Засега с Рейчъл сме заедно. Не мога да си представя живота без нея. При мисълта, че мога да я загубя, направо усещам физическа болка. И все пак не съм убеден, че е достатъчно. Над нас тегне

прекалено тежък товар и това обърква нещата. Можех да я разбера за провеждането на среднощния телефонен разговор, както и за появата ѝ извън болницата. Но по същество тези нейни действия бяха довели до смърт и разруха. Не че я обвинявам, разбира се. Но има и още нещо. Смъртта на Моника даде втори шанс на връзката ни. Това ни кара да се чувстваме някак си неловко. Опитах се да обясня всичко това на Върн, когато ни дойде на гости. Той ме нарече задръстеняк. Може да е прав.

На вратата се звъни. Усещам как някой ме дърпа за крака. Да, това е Таша. Тя вече свикна напълно с присъствието ми в живота ѝ. Децата се приспособяват по-лесно от възрастните. Рейчъл седи на канапето в другия край на стаята с подвити под себе си крака. Хвърлям ѝ поглед и после поглеждам Таша, усещайки чудновата смесица от блаженство и страх. Те — блаженството и страхът — вървят ръка за ръка. Рядко едното дръзва да напусне другото.

— Ей сега, зайче — казвам ѝ аз. — Ей сега отиваме да отворим вратата, става ли?

— Става.

Звъни служител от куриерската служба. Носи ни пакети. Аз ги внасям вътре и прочитам обратния адрес, при което сърцето ми се свива по познат начин. На малкия стикер пише, че са от Лени и Шерил Маркъс от Каселтън, Ню Джърси.

Таша вдига очи към мен.

— Подарък за мен?

Така и не разказах на полицията за Лени. И без туй няма доказателства освен собственото му признание. А то няма тежест в съда. Но не затова реших да мълча.

Подозирам, че Шерил знае истината. Мисля, че я знаеше от самото начало. Помня изражението ѝ, когато стоеше на стълбите и как ни се сопна, когато с Рейчъл пристигнахме в дома им онази нощ. Сега се питам дали е било от гняв или от страх. Подозирам, че е било по-скоро последното.

Всъщност Лени беше прав. Той наистина го е направил заради мен. Какво щеше да се случи, ако просто си бе тръгнал от къщата? Не зная. Можеше да бъде още по-зле. Лени ме попита дали бих сторил същото на негово място. Навярно точно тогава не. Защото може би не бях толкова добър човек. Обзалагам се, че Върн щеше да го стори.

Лени се е опитвал да спаси дъщеря ми, без да жертва своето семейство. Просто е оплел конците.

Само че ми липсва много. Често си мисля каква голяма част от живота ми бе той. Има моменти, когато се пресягам към телефона и започвам да набирам номера му. Но никога не довършвам обаждането. Няма повече да говоря с Лени. Никога. Зная го. И от това много ме боли.

Но пък се сецам и за любопитното лице на Конър на футболния мач. За Кевин, който играе футбол, както и за косата на Мариан, която ухае на хлор от сутрешната тренировка по плуване. Мисля си колко се разхубави Шерил след раждането на децата.

Свеждам поглед към дъщеря ми, която е в безопасност до мен. Тя продължава да гледа нагоре. Подаръкът наистина е за нея от нейния кръстник. Припомням си първата ми среща с Ейб в хотел „Мариот“ на летището. Той ми каза, че не бива да се върши грях в името на добра кауза. Мислих дълго върху това, преди да взема решението за Лени.

Понякога се обърквам. Дали е грях в името на добра кауза, или е добро в името на грешна кауза? Или е едно и също? Моника имаше нужда от любов и затова ме измами и забременя. Ето как започна всичко. Но пък ако не беше го сторила, сега нямаше да съзерцавам най-прелестното творение, което някога съм виждал. Добра кауза? Лоша кауза? Знае ли някой?

Таша е наклонила глава и бърчи носле.

— Тати?

— Няма нищо, миличка — казвам й тихо.

Тя разперва ръчички за голяма и силна детска прегръдка. Рейчъл вдига поглед, в който прочитам загриженост. Вземам пакета и го качвам нависоко в гардероба, след което затварям вратата и грабвам дъщеря си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.